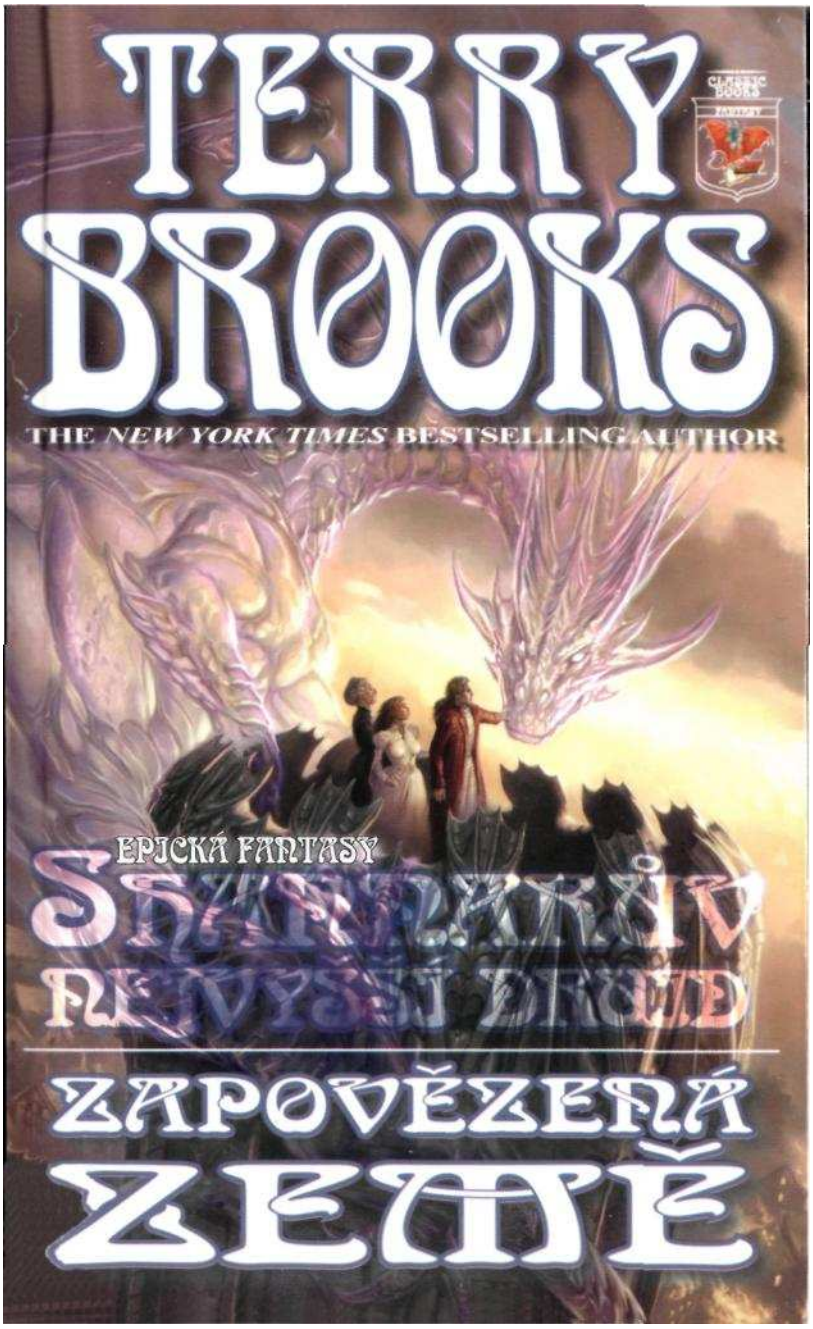

TERRY BROOKS
THE NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR
EPICKÁ FANTASY
ZAPOVĚZENÁ ZEMĚ

Terry Brooks

Zapovězená země

Shannarův nejvyšší druid – díl č. 1

romány Terry Brookse

Shannarův první král

Shannarův meč
Shannarovy magické elfeíny
Shannarova píseň přání

Shannarova čarodějka
Shannarova pradávná magie: Antrax
* Návrat Jerle Shannary: Morgawr

Shannarův nejvyšší druid: Zapovězena země
* Shannarův nejvyšší druid: Tanequil
* Shannarův nejvyšší druid: Straken

Shannarovo dědictví
Shannarův druid
Shannarova elfí královna
Shannarovy talismany

* očekávejte

Terry Brooks
Shannarův nejvyšší druid
ZAPOVĚZENÁ ZEMĚ
(HIGH DRUID OF SHANNARA - JARKA RUUS)

Vydalo nakladatelství CLASSIC v Praze 2006

All rights reserved, which includes
to reproduce this book or portions
any form whatsoever.

Copyright © 2003 by Terry Brooks
Cover by Todd Lockwood
Translation © 2006 by Zdeněk Žáček
All Rights Reserved

ISBN 80-86707-40-7

Distribuce -tel.: 283 882 490
e-mail: Classic-books@volny.cz
Vytiskla Akcent tiskárna Vimperk, s. r. o.

ZAPOVĚZENÁ ZEMĚ

Shannarův nejvyšší druid

Terry Brooks

JUDINE,

mé oblíbené společnici na cestách,
při započetí další z nich.

SEVERNÍ ZEMĚ
STRELEHEIM
Horní Amar
ČERVENÁ
Dračí štíty
Kamenný hrb
ZÁPADNÍ ZEMĚ
TRI DOROH
Dubové jezero
Klín
Dolní Amar
Překvadorranské výšiny
PLANINA
JIŽNÍ ZEMĚ
VÝCHODNÍ ZEMĚ

Vstup
do
Zapovězeného
Dračí hranice
S
Z
V
J
ZAPOVĚZENÝ
SVĚT

Kapitola 1

Seděla osamělá ve vlastních komnatách halených do soumračných stínů a večerní opuštěnosti s myšlenkami ponuřejšími než nadcházející noc a těžšími než tíha celého Paranoru. V posledních dnech se uchylovala do ústraní, zdánlivě aby pracovala, ale hlavně kvůli přemýšlení, kvůli úvahám nad zklamáním ze současných nezdarů a nad černotou budoucích vyhlídek. Ve vysoké věži bylo ticho, a právě tento klid jí poskytoval chvilkovou a dočasnou úlevu od zápasu s těmi, které má vést. Poklid trval sice krátce, jen dokud setrvávala v odloučení, ale občas ji napadlo, že by bez tohoto malého denního požitku zešílela zoufalstvím.

Nebyla už dívka, ani mladá, třebaže si zachovávala mladistvý vzhled. Její bledá průsvitná pleť byla bez poskvrnky a bez vrásek, měla jasné nápadně modré oči a plynulé a jisté pohyby. Když pohlédla do zrcadla, což tu a tam nepravidelně dělávala, spatřovala děvče, jímž byla před dvaceti lety. Jako by se stárnutí zázračně zastavilo. Ale zatímco tělo si zachovávalo mladost, zestárnul její duch. Odpovědnost jí na létech přidávala rychleji než čas. Jen druid Spánek, kdyby ho mohla využívat ve svůj prospěch, by zastavil opotřebovávání jejího srdce, takže by se pro tento prostředek tak brzy nerozhodla. Nemůže. Je Ard Rhys Třetí rady druidů, nejvyšší druidská kněžka Paranoru, a v době, kdy tento úřad zastává, poskytuje malou podporu jakýkoliv spánek.

Zalétla pohledem k západním oknům komnaty, kde už se slunce schylovalo za obzor, a světlo, které v brázdě svého sestupu vrhalo, začínalo přecházet v temnotu. Napadlo ji, že rovněž zapadá její hvězda, že pohasíná její světlo, že pomíjí její čas, že se vytrácejí její vyhlídky. Kdyby mohla, změnila by to, ale už nevěděla, zda ví jak.

Tagwena zaslechla dříve, než ho uviděla. V chodbě za otevřenými dveřmi zněly jeho kroky lehce a opatrně, v tichosti příchodu byla znát jeho zjevná obava o ni.

„Pojď dál, Tagwene," zvolala, jak se blížil. Prošel dveřmi a hned za nimi se zastavil. Neměl v úmyslu odvážit se dál, protože respektoval, že je tohle místo jen a jen její. Také stárnul. Měl za sebou téměř dvacet let služby a byl jejím jediným pomocníkem, kterého kdy měla. Jeho čas v Paranoru představoval zrcadlo jejího vlastního. Podsadité a sukovité tělo měl stále silné, ale jeho pohyby byly pomalejší a jakoby škubavé, z nichž rozeznala, kdy se mu z nadměrného užívání křečovitě stahují a napínají kloubní spojení. V očích se mu zračila laskavost, která ji k němu upoutala hned napoprvé, jakási známka mužné povahy uvnitř. Tagwen sloužil, protože si vážil všeho, co chtěla podnikat pro Čtyřzemí, a nikdy ji nesoudil podle úspěchů či neúspěchů, třebaže toho druhého bylo o tolik víc než prvního.

„Paní," ozval se jakoby štěrkem zdrsnělým hlasem, a jak se uklonil, jeho zjizvená vousatá tvář se na okamžik pohroužila do šera. Šlo o jakési zvláštní strohé gesto, jímž se projevoval už od začátku. Naklonil se vpřed, jako by sdílel podezření, že by se je třeba někdo cizí mohl pokoušet odposlouchávat. „Je zde Kermadec."

Ard Rhys se ihned vztyčila. „Dovnitř nepůjde," řekla rozhodně.

Tagwen zavrtěl hlavou. „Čeká u severní brány a žádá, zda byste s ním nepromluvila." Pod vlivem zasmušilých myšlenek se trpaslíkovy rty semkly. „Tvrdí, že je to naléhavé."

Ard Rhys se natáhla pro plášť a přehodila si ho přes ramena. Když kolem Tagwena procházela, konejšivě se dotkla jeho ramene. Vyšla ze dveří, prošla chodbou a pustila se do sestupu. Na schodišti, ve zvuku vlastních kroků, zaslechla zdola doléhající hlasy, zvuk rozmluv nesoucí se vzduchem. Snažila se vyrozumět, o čem mluví, ale neuspěla. Měly by se týkat jí. Takhle je tomu neustále. Měly by řešit, proč je pořád ještě vůdkyní, proč se po tolika nezdarech ještě domnívá, že by mohla něčeho dosáhnout, proč nedokáže rozpoznat, že už její čas skončil, a že by měl její místo zaujmout někdo jiný. Někteří si

možná šuškají, že by se měla tak či onak vypudit. Jiní třeba obhajují radikálnější akci.

Druidi intrikují. Paranorské chodby jsou intrik plné a ona tomu nedokáže učinit přítrž. Po svém návratu z Parkasie do Čtyřzemí vytvořila na Poutníkův pokyn Třetí radu druidů. Přijala úlohu vůdkyně, jejímž předsevzetím byl dohled nad těmi, které získala. Přijala odpovědnost za opětovné vybudování druidského dědictví coby dárců moudrosti rasám. Z těch nemnoha, které pod hrozbou násilí vyslal na trvání svého bratra Ahrena elfský král Kylen Elessedil, zformovala jádro řádu. Ostatní přibyli z jiných krajin a ras, zlákáni vyhlídkou na průzkum využití kouzel. Tohle se udalo před dvaceti lety, kdy existovala čerstvá naděje a zdálo se všechno možné, čas a neschopnost jakkoliv ovlivnit smýšlení a postoje vlád těchto krajin a ras většinu z toho odsály. Zůstalo jen zoufalé trvání ve víře, že se vzdát nesmí.

Ale víra sama o sobě nestačí. A nikdy nebude. Ne pro toho, kdo se vynořil z temnoty tak naprosté, že se zdá každá vyhlídka na záchranu beznadějná. Ne pro Grianne Ohmsfordovou, která kdysi bývala čarodějkou Ilsou a jako odčinění se za to sama pasovala na Rhys.

Dospěla do nižších pater Pevnosti, do rozlehlých chodeb, které navzájem propojovaly společenské místnosti s obytnými prostorami těch, jež do Paranoru přivedla. Do výhledu vystoupila hrstka druidů, kteří ve svitu bezplamenných hořících lamp, jež ozařovaly chodby, připomínali stíny klouzající podél stěn jako rozlitý olej. Někteří jí pokývli, nemnoho jich promluvilo. Většina prostě vrhla spěšný pohled a pokračovala dál. Bojí se jí a nevěří jí. Druidové, které přijala do vlastního řádu. Nemohou jinak a ona nemá srdce je z toho vinit.

Z jedné místnosti vyšel Terek Molt a nerudně zachrčel na pozdrav. Navenek vzdorný a vyzývavý. Ona ale dokázala vycítit jeho opravdové pocity a věděla, že se jí obává. Ale víc ji nenáviděl, než se jí bál. Totéž platilo o Trauntu Rowanovi, Iridii Eleri a několika dalších. Shadea a'Ru zacházela dokonce ještě dál. Její jedovaté těkavé pohledy vůči ní byly tak nepokrytě nepřátelské, že už spolu vůbec nemluvily, s čímž se už patrně nedalo nic dělat.

Grianne před zakoušenými pocity zavřela oči, uvažujíc, jak se s takovými zmijemi vypořádá... co by měla udělat, aby se to neprojevilo odezvami mimo rámec, v němž je byla připravená přijmout.

Se zamáváním a s úsměvem kolem ní prošel mladý Trefen Morys. Jeho nevinná a přívětivá tvář naznačovala zřejmé nadšení. V jinak ponuré nebeské báni představoval jasné světlo, a proto byla za jeho přítomnost vděčná. Někteří v řádu v ni stále věří. Od těch, jež se k ní dostavili, nikdy neočekávala přátelství nebo dokonce soucit, doufala ale v loajalitu a smysl pro zodpovědnost k úřadu, který zastává. Bývala v těch představách naivní a dnes už tak nesmýšlela. Asi nebude nepřesné uvést, že už sotva doufala v převládnutí zdravého rozumu.

„Paní," pozdravil ji s úklonou tlumeným hlasem Gerand Cer, když ho míjela. Vyznačoval se vysokou vyzáblou postavou a ospalou, vážnou, ostře řezanou tváří.

Je jich tu moc. Nemůže náležitě hlídat všechny. Pokaždé když těmihle chodbami prochází, vystavuje se riziku. Zde, na jediném místě, kde by měla být v bezpečí, v řádu, který založila. Je to ztřeštěné.

Prošla přední halou a vystoupila do noci. Radami vzájemně spojených nádvoří prošla k severní bráně a stráži přikázala, aby ji nechala projít. Neteční a mlčenliví trollové na hlídce se zachovali podle jejího příkazu. Jejich jména neznala, věděla jen, že jsou tu na Kermadecův příkaz, což jí nadále zaručovalo ujištění o jejich loajalitě. Ať se v téhle kdysi věrné a nyní rovnoměrně se rozdrobující společnosti odehraje cokoliv, trollové budou stát při ní.

Ukáže se to jako nezbytné? Ještě před měsícem by takhle nesmýšlela. To, že si takovou otázku nyní klade, dokazuje, jak se vše mění v nejistotu.

Dospěla na okraj strmého srázu, k hradbě stromů, jež vyznačovala počátek lesa za ní, a zastavila se. Tmou klouzavě proplachtil tichý lovec, sova. Pocítila s ní tak silnou sounáležitost, že mohla vnitřním zrakem téměř vidět, jak se v letu vzdaluje podobně jako

ona, jak všechno zanechává za sebou a navrací se do tmy a její osamělosti.

Vzápětí toto pomyšlení, slabost, jíž si nemohla dovolit, zaplašila a tiše hvízdla.

O chvíli později se ze tmy oddělila postava a postoupila vpřed.

„Paní," pozdravil Maturen a současně s hlubokou úklonou poklekl na jedno koleno.

„Kermadecu, starý brachu," odpověděla, přešla k němu a objala ho. „Ráda tě zase vidím."

Z nemnoha přátel, které měla, byl Kermadec asi tím nejlepším. Znala ho už od zakládání řádu, kdy se vydala do Severní země, aby trollské kmeny požádala o podporu. Na něco takového nikdo nikdy ani nepomyslel, a proto byla její žádost dostatečným důvodem ke svolání Všenárodního sněmu. Příležitost, jíž se jí dostalo, nepromarnila. Pověděla jim o svém poslání, o své úloze Ard Rhys nové Rady druidů, od Galaphilových časů již třetí. Prohlásila, že nový řád bude přijímat příslušníky všech národů včetně trollů. Minulost nebude hrát již žádnou roli. Druidové začínají nanovo, a k tomu, aby byl řád úspěšný, se na něm musí podílet všechny národy.

Kermadec jí vyšel vstříc s nabídkou podpory svého poměrně velkého národa, jeho příslušníků i zdrojů, téměř okamžitě. Podnícen jejím gestem i vlastním pochopením jeho významu pro rasy, rozhodl se tak dokonce ještě před svoláním Všenárodního sněmu.

Jeho skalní trolly sice silná víra v magii nenaplňovala, ale mělo jim být ctí sloužit jako osobní stráž. Dejte jim příležitost předvést svou spolehlivost a dovednost, a nebudete litovat.

A ona také nikdy nelitovala. Kermadec se zdržel pět let a během té doby se stal jejím přítelem. Nejednou vyřešil potíž, jež by ji jinak mohla obtěžovat. Dokonce i po návratu domů, po ukončení služby, vybíral nadále trolly, kteří pokračovali v jeho šlépějích. Někteří o trollech uvnitř hradeb pochybovali. Nelíbilo se jim, že by měli sloužit jako osobní stráž Ard Rhys. Ale ona už prošla pochmurnějšími místy než tímto a spojila se s bytostmi daleko nebezpečnějšími. Nedomnívala se, že je některá z ras předem zasvěcena dobru či zlu. Všechny je vnímala jako množiny bytostí, jež snad lze přesvědčit, aby se vzájemně respektovaly.

Stejně jako vidím příslušníky vlastního druidského řádu, pomyslela si, *i když bych si asi měla přát, aby tomu bylo jinak.*

„Kermadecu," řekla znovu se zřetelnou úlevou v hlase.

„Měla byste mi umožnit, abych vás jich všech zbavil," řekl tiše a mohutnou rukou jí spočinul na útlém rameni. „Měla byste je spláchnout jako včerejší pot a začít znovu."

Přikývla. „Kdyby to bylo tak snadné, povolala bych tě na pomoc okamžitě. Ale znovu začínat nemohu. Považovalo by se to za slabost národních vlád, jež si předcházím. A Ard Rhys v současné době žádnou slabost projevit nemůže." Popleskala ho po ruce. „Vstaň a pojď se mnou."

Opustili sráz a vrátili se mezi stromy, v dokonalém vzájemném souznění. Silueta Paranoru i jeho zvuky se vytratily a obklopilo je těsně lesní ticho. Ovzduší bylo chladivé a mírné a vítr ševelil v novém jarním olistění s vůní dřeva a vlhkosti. Zanedlouho přijde léto a pachy se změní.

„Co tě sem přivádí?" zeptala se ho konečně s vědomím, že o tom Kermadec nepromluví, dokud ho sama nevyzve.

Zavrtěl hlavou. „Něco není v pořádku. Něco, čemu zřejmě porozumíte lépe než já."

Dokonce i na skalního trolla byl Kermadec obrovský, tyčící se nad ní do výšky bezmála sedmi stop, s mohutným tělem pokrytým kůží podobnou stromové kůře. Byl samý sval a šlacha, dost silný na vytrhávání nižších stromů i s kořeny. Žádného trolla s takovou silou a hbitostí, jakou měl Kermadec, nikdy nepoznala. Ale nejen to. Třicetiletý Maturen byl onen typ, k němuž se druzí v krušných časech instinktivně uchylují. Přísný a zároveň schopný sloužit svému národu s úspěchem a soucitem, které divoké historii jeho rasy odporovaly. Nikoliv v tak vzdálené minulosti vytáhli trollové proti lidem, elfům a trpaslíkům s bezmyšlenkovitým záměrem smést je znovu z povrchu zemského. Během Válek ras se

pod vlivem své prudké a bojovné povahy spojili s temnějšími silami světa. To ale už byla minulost, a v současnosti, kdy na tom záleží nejvíc, už nejsou tak náchylní sloužit při sporu, který by rozum nikdy nehájil.

„Vážil jsi ke mně dlouhou cestu, Kermadecu," řekla. „Jistě se jedná o něco důležitého."

„Rozhodnutí zůstává na vás," opáčil tlumeně. „Těžko se mi posuzuje, nevím-li sám, co mám odhalit. Myslím, že ani pro vás to nebude snadné."

„Povídej."

Zvolna se ve tmě zastavil a zahleděl se na ni.

„Paní, v rozvalinách Království umrlčí hlavy dochází k podivným aktivitám. Nejde o zprávy od skalních trollů, kteří na tohle zakázané místo nevstupují, nýbrž od jiných bytostí, jež se tam vydávají, od takových, které žijí zčásti z vyprávění o tom, co zahlédnou. To, co vidí nyní, připomíná temnější časy."

„Bývalé panství Černého mága," poznamenala. „Dosud odporné místo, jen samé pobořené zdivo a rozptýlené kosti. V pachu a chuti té krajiny přetrvávají stopy zla. Co ti ze svého pozorování tihle tvorové sdělují?"

„Mluví o jakémsi ohni a zrcadlech. O ohních rozněcovaných ve tmě a potlačovaných s příchodem dne. O malých světelných explozích, jež vnukají představu, že by snad mohlo jít o něco jiného než o hořící dřevo. O štiplavém zápachu, jenž nemá jiného zdroje než ty ohně. O černých šmouhách na plochých kamenech oltářního vzhledu. O značkách na těch kamenech, jež by snad mohly představovat symboly. Zprvu k tomu docházelo ojediněle, ale teď už skoro každé noci. Jde o podivnosti, jež mě jednotlivě nezneklidňují, ale celkově ano."

Zhluboka si povzdechl. „A ještě něco. Někteří z těch, jež za námi přicházejí, tvrdí, že na okrajích mlhy a dýmu viděli přízraky, bytosti sice nehmotné a dosud neúplného tvaru, ale rozpoznatelné jako něco víc než pouhé přeludy. Třepotají se jako ptáci polapení v kleci, jež se snaží osvobodit."

Grianne ustrnula při představě možností, jež tahle pozorování vnukala. Cosi vyvolává k použití kouzlo, něco pro tento svět nepřirozeného, vyzývané za neznámým účelem do služby.

„Nakolik jsou ty zvěsti spolehlivé?"

Kermadec pokrčil rameny. „Většinou pocházejí od Gnomů. Ti jediní tento kout světa navštěvují. Dělají to proto, že je v jejich pověrčivosti přitahuje vše, co vnímají jako tajemné. Provozují na takových místech své obřady. Mají totiž dojem, že jim to propůjčuje sílu. A jak jsou spolehliví?" Odmlčel se. „Myslím, že na tom, co sdělují, že vidí, něco je."

Grianne chvíli přemýšlela. Další zvláštnost k už tak velkému množství podivností. Tahle se jí nezamlouvala. Je-li kouzlo v činnosti, ať už z jakéhokoliv důvodu, pak by jeho zdroj mohl ležet v nepříjemné blízkosti domova. Druidové kouzla využívali a v podezření byli nejpravděpodobněji, ale jejich používání mimo Paranor je zakázáno. Existovaly další možnosti, ale tuhle si dovolit zlehčovat nemůže.

„Jsou ty úkazy pravidelné?" zeptala se. „Výskyt těch ohňů a jejich pozůstatků?"

Kermadec zavrtěl hlavou. „Nic, co by někdo rozpoznal. Mohli bychom ale Gnomy požádat, aby se na to zaměřili."

„Což si vyžádá čas," podotkla Grianne. „Čas, který bude využitý lépe, podívám-li se na to sama." Našpulila rty. „Právě o tohle jsi mě přišel požádat, vid? Abych se tam sama podívala, že?"

Kermadec přikývl. „Ano, paní. Ale poletím s vámi. Sám bych se do té krajiny - nikdy - nevydal. Ale s vámi po boku se podsvětí i jeho přízrakům postavím."

Opatrně s tím holedbáním, Kermadecu, pomyslela si. *Chvástání mívá ve zvyku se vracet, aby tě děsilo.*

Zvažovala, co si v nejbližších dnech předsevzala udělat. Schůzky s různými druidy kvůli přepracování studijních plánů, jež budou příslušníci řádu podstupovat. Ty mohou počkat. Přehlédnutí oprav knihovny, která skrývá Paměti druidů... to by bez ní proběhnout nemělo,

ale i to může počkat. Za tři dny měla dorazit delegace od Federace. Jejím vedením byl pověřen předseda Koalice. Ale vydá-li se na cestu ihned, měla by být do té doby už zase zpět.

Věděla, že odejít musí. Nemůže si tu věc dovolit zanechat bez povšimnutí. Jedná se o záležitost, jež by mohla přerůst do obtíží větších rozměrů. Třeba se jí neznámé aktéry podaří odradit od jejich činnosti už jen pouhou osobní přítomností. Až zjistí, že o nich ví, mohli by se třeba zase stáhnout.

Jde o to nejlepší, v co může doufat. A pak, díky téhle výpravě může na pár dní uniknout z Paranoru a jeho šílenství. Během té doby by ji snad i mohlo napadnout, jak se vypořádat s intrikařením. Zamyslet se nad tím v klidu a s odstupem. Třeba se jí to poštěstí právě nyní.

„Promluvím s Tagwenem," řekla Kermadecovi, „a pak hned vyrazíme."

Kapitola 2

Paranor opustili o půlnoci. Letěli na sever od druidského polesí a na cestu jim svítil úplněk. Byli plni očekávání, ale zároveň zmítáni pochybnostmi a obavami. Pro let zvolili raději než druidský vzducholet Honce, jejího bojového ťuhýka, protože se domnívali, že vzbudí méně pozornosti a nebude tak těžkopádný. Vzducholet by vyžadoval posádku, a posádka zase vysvětlování. Grianne upřednostňovala utajení svého průzkumu, dokud lépe neporozumí, oč se jedná.

Tagwen přijal zprávu o jejím náhlém a záhadném odletu s pokrčením ramen, ale v očích mu vyčetla nesouhlas a obavu. Zoufale si přál, aby mu pověděla víc, aby mu alespoň naznačila, k čemu se chystá, aby snad mohl v případě potřeby pomoci. Ale Grianne se domnívala, že bude nejlépe, když se dozví jen to, že se na pár dní vzdálí, pročež ji bude muset zastoupit, jak umí nejlépe. Možná vyvstanou otázky, snad dojde i na důrazné vyptávání, ale to, o čem nic neví, nebude Tagwen moci zodpovědět. Pevně mu rukama stiskla ramena, uznale a povzbudivě se usmála a rychle se vzdálila.

Samozřejmostí bylo, že se Tagwen ani slůvkem nezmíní o Kermadecovi, ledaže by se nevrátila. Návštěva tohoto skalního trolla se vždy uchovávala v tajnosti. Existovalo mnoho takových, kteří s tím vztahem nesouhlasili, a trpaslík chápal, že není nutné přiživovat oheň, jenž je už nebezpečně rozpálený.

V takových záležitostech se Grianne mohla na Tagwenův dobrý úsudek, jednu z jeho nejsilnějších vlastností, spolehnout. Jeho uplatnění taktu a zdravého rozumu se s jejím vlastním přinejmenším ztotožňovalo. Kdyby býval měl takový sklon či talent, býval by z něj dobrý druid. Komu čest, tomu čest. Grianne byla ale stejně šťastná, že ho má takového, jaký je.

Let trval po zbytek noci i většinu příštího dne. Představoval dlouhý, rovnoměrný oblouk od Truborohu přes Streleheim k vrcholkům Ostronoží, mezi nimiž se v údolí rozptýleně prostíraly rozvaliny Království umrlčí hlavy. Při navádění Honce kupředu jí hlasitý svistot vzduchu v uších poskytl spoustu času k přemýšlení. Myslela na věci před sebou i za sebou. Ale zatímco při pomyšlení na věci příští jen chytračila, úvahy o těch druhých ji strašily.

Přitom její nový život začal tak slibně.

Vracela se do Čtyřzemí s takovou důvěrou, s nově nabytou totožností, s životem před sebou... lži, které ji sváděly na scestí, nahradila pravda. Našla svého ztraceného bratra Beka, o němž se domnívala, že ho už nikdy neuvidí. Zpřetrhala řetězy, které ukul Morgawr, aby ji zadržel. Bojovala s bratrem po boku a zahubila ho. Zachovala se tak proto, aby dostala příležitost ke spáse, v jejíž nalezení nedoufala. Na cestu ji uvedly skomírající druidův dotek a jeho krev na jejím čele, označující ji za jeho nástupkyni. Šlo o rozhodnutí, které si sice sama nikdy nezvolila, ale přivedlo ji k přesvědčení, že je nepředstírané a tedy přijatelné.

Poutník se jí znovu zjevil u Hadeshornu a dal jí své požehnání. Dávno zesnulí druidové vykonávali přehlídku, z éteru se zhmotňovali jejich duchové, vyvstávali ze zvířené vody a napájeli Grianne svým věděním a sdílením společné moci. Měla znovu vystavět jejich řád, pokračovat v úkolu, který osobně podstoupil Poutník a jehož dokončení se mu nezdařilo. Měla povolat příslušníky všech ras na Třetí radu druidů a založit z ní nový řád. Řád, v němž už mezi civilizací a anarchií, mezi rozumem a šílenstvím, nebude stát pouze jediný druid. Příliš dlouho se vyžadovalo, aby ten rozdíl představoval jediný druid. Těch pár, kteří si tak počínali - Bremen, Allanon a Poutník - vytrvalo, protože nebyl nikdo jiný a žádný jiný způsob ani neexistoval.

Ona tohle měla změnit.

Takové sny. Takové naděje.

Ahren Elessedil přemluvil bratra, elfského krále Kylena Elessedila, aby pro nový řád dodal první adepty, dvě hrstky elfů, jež Ahren osobně přivedl do Paranoru. Když Kylen zjistil, že byl oklamán - že je Poutník po smrti a vystřídala ho nenáviděná čarodějka Ilsa - snažil se vyslané elfy odvolat zpět. Ale bylo už příliš pozdě. Elfové, kteří se dostavili, jí už byli předáni, a tak se ocitli i mimo jeho dosah. Na oplátku se proto pak při každé příležitosti snažil poštvávat proti ní smýšlení vůdců ostatních ras. U Sena Dunsidana, tehdejšího předsedy Federace, který se jí už obával a nenáviděl ji, uspěl snadno. Obtížněji ale přesvědčoval trpaslíky a trolly, zejména poté, co vyvinula snahu je osobně navštívit, promluvit v radě a trvat na tom, že řád svěří do jejich péče natolik, jak jen bude možné. Majíc na paměti, k čemu byli druidové stvořeni, neustávala jim to připomínat. Právě na druidy byste se měli obracet, hledáte-li zdroj síly v procesu míru a dobré vůle.

Jistou dobu si tak počínali. Dostavovali se k ní příslušníci obou ras, a rovněž někteří z Truborohu, protože se o ní dozvídali samé příznivé zprávy, hlavně od vůdce Tuláků Reddena Alt Mera a od Horala Quentina Leaha, mužů, kterých si vážili. A když se navíc dozvěděli, že ji nepodporuje Federace, dospívali k názoru, že jednají rozumně. Válka mezi Federací a Svobodnými neustávala, u Prekkendorranu se nadále vojensky střetávaly mocné armády, vůdci pokračovali ve válce vedené už od Allanonova skonu - válce stavějící sjednocení proti nezávislosti, územní nároky proti svobodné vůli. Svobodní chtěli Truboroh za svou zemi. Federace si zase přála, aby se stal součástí Jižní země. Někdy patřil oběma, jindy nikomu.

Samozřejmě s tím souviselo daleko víc, jak už tomu v případě válek mezi národy vždycky bývá. Tohle ospravedlnění ale účastníci propagovali nejčastěji a do prázdného prostoru vzniklého nedostatkem jakéhokoliv pokusu tuto záležitost prozkoumat vstoupila Ard Rhys. Bylo to osudové rozhodnutí, ale zřejmě nevyhnutelné. Válka mezi Federací a Svobodnými se podobala ráně, která se nehojí. Mají-li se rasy znovu sjednotit, mají-li druidové zaměřit svou pozornost na zlepšování života obyvatel Čtyřzemí, musí nejdřív skončit tahle válka.

A tak, třebaže se pokoušela postihnout rovnováhu v rozmanitosti povah a potřeb všech, kteří do Paranoru přišli studovat učení druidů, snažila se také najít způsob, jak vyřešit konflikt mezi Federací a Svobodnými. Součástí její snahy bylo jednání se dvěma vůdci, kteří ji nejvíc nenáviděli - s Kylenem Elessedilem od elfů a se Senem Dunsidanem z Federace, což vyžadovalo, aby zavrhla vlastní předsudky a našla způsob, jak se vyrovnávat s těmi jejich. Většinou se jí to dařilo nikoliv hrozbami či zastrašováním, ale tím, že je přesvědčovala, jak je pro ně nepostradatelná. Koneckonců druidové stále vlastnili vědomosti běžným jedincům odpírané, a to od událostí v Parkasii ve větší míře než kdy jindy. Nikdo nevěděl jistě, jaké znalosti ze starého světa, jakkoli cenné, získala. Nikdo netušil, jak málo jich ve skutečnosti má. Nejistota je ale často přesvědčivější než skutečnost. Každý se obával, že bez druidské nabídky podpory ztratí podstatné zázemí pro druhého. Každý se domníval, že bez její pomoci riskuje, že poskytne druhému příležitost získat větší moc na jeho úkor.

Sen Dunsidan byl vždycky politik. Když mu došlo, že se Grianne nehodlá vrátit ke způsobům čarodějky Ilsy, a nehodlá proti němu ani uplatňovat jeho dočasné spojenectví s Morgawrem, projevil víc než ochotu zvažovat, co nabízí. Kylen Elessedil následoval sám z o nic lepšího důvodu, než aby udržel krok s nepřítelem.

Grianne se té hry účastnila, protože neměla jinou volbu, a vedla si stejně dobře jako v období čarodějky Ilsy. Byl to vleklý proces. Spokojovala se vesměs s drobty výměnou za vyhlídku celého bochníku. Občas, svedena uzavřenými a vrtošivě dodržovanými sliby, myslela, že ve svém úsilí uspěje, že jejím cílem není víc než nějaká uskutečněná schůzka. Jedině pravda mezi těmi dvěma by bývala otevřela dveře k trvalejšímu řešení. Oba představovali silné jedince, a proto by snad stačil jen drobný ústupek jednoho k povzbuzení druhého, aby se zachoval podobně. K provedení takového ústupku je oba

směrovala, a současně získávala čas a důvěryhodnost tím, že se stávala středem jejich úvah vedoucích ke zrušení války, jíž si vlastně nikdo ve skutečnosti nepřál.

Pak byl ale Kylen Elessedil u Prekkendorranu zabit a vina za to se kladla na její práh, což v okamžení zničilo vše, na čem téměř šest let pracovala.

Když v půli dopoledne zastavili, aby si Honec odpočal, Kermadec tuto ránu znovu rozjitřil.

„Paní, už ten královský hoch dospěl k rozumu?“ zeptal se tónem naznačujícím, že odpověď už předem zná.

Grianne zavrtěla hlavou. Kellen Elessedil byl synem svého otce, a je-li to možné, měl ji rád ještě míň než jeho otec. Ba co hůř, vinil ji z otcovy smrtí, kteréžto jeho přesvědčení asi změnit nedokáže.

„Je naivní. Zemře v boji za něco, čemu rozumně smýšlející vůbec nepřikládají význam.“ Kermadec si tiše odfrkl. „O skalních trollech se tvrdí, že jsou bojovní, ale historie naznačuje, že dnes nejsme o nic horší než lidé a elfové, snad jsme i lepší. Války už nevedeme nejméně padesát let.“

„Mohl bys argumentovat, že válka mezi Federací a Svobodnými trvá mnohem déle než vaše mírumilovnost,“ poznamenala.

„Jakkoliv dlouhá, pořád je *příliš* dlouhá.“ Kermadec protáhl mocné paže nad hlavu a zazíval. „Čím to je?“

Šlo o řečnickou otázku, a proto Grianne jen pokrčila rameny. Od krachu jejích snah najít řešení už uplynul tucet let, a od té doby ji zaměstnávají starosti mnohem blíže domova.

„Bude zapotřebí vyměnit vaši stráž,“ nadhodil Kermadec a podal jí čutoru. „Možná byste měla současně zvážit i výměnu druidů.“

„Všechny rozpustit a začít znovu?“ Tohle už od něj jednou slyšela. Kermadec vidí všechno jednoduše. A taky to považuje za nejlepší řešení. „To nemůžu.“

„To tvrdíte pořád.“

„Kdybych teď řád rozpustila, považovali by to všichni za projev slabosti. Podobný účinek by mělo dokonce i rozpuštění hrstky těch problémových, kteří mě sužují nejvíc. Rasy hledají záminku k prohlášení, že je Hada druidů nezdarem; zejména Sen Dunsidan a Kellen Elessedil. Nemohu jim ji poskytnout. A kromě toho, kdybych musela začít nanovo, nikdo by mi už do Paranoru na pomoc nepřišel. Všichni by se druidů stranili. Musím se s věcmi vyrovnávat tak, jak jsou.“

Kermadec opět převzal čutoru a vyhlédl do krajiny. Nacházeli se na okraji Streleheimu, hledícímu v severním směru k zamlžené zubaté siluetě Ostronoží. Den byl jasný a vlahý, a tedy příslibem druhé jasné měsíčné noci k průzkumu rozvalin.

„Než se mého podnětu vzdáte, měla byste pomyslet na nepraktičnost vašeho pojetí.“

O jiných možnostech často přemýšlela dlouho do noci, i když uvažovala spíše ve smyslu opětovné přestavby a nového náboru tak, aby se izolovali ti nejproblémovější. Ale obezřetná musela být dokonce i při zvažování téhle možnosti. To proto, aby nedala záminku k projevu slabosti vůči ostatním, protože ti by jinak začali pozměňovat své zvyky, což by ji znemožnilo.

Občas ji napadlo, zda by nebylo lépe, kdyby jim prostě odevzdala všechno, co chtějí, rezignovala na své postavení a nadobro odejít. Nechť její odpovědnost a závazky v roli Ard Rhys převezme někdo jiný. Věděla ale, že tohle udělat nemůže. Neexistuje nikdo, kdo by na sebe tuhle odpovědnost a závazky vzal. Byly svěřeny jí a to se ničím nezmění. Nemůže jednoduše odejít. K takovému projevu jí chybí autorita. Kdyby se zjevil Poutníkův duch a sdělil jí, že je čas, odešla by okamžitě... třebaže asi zklamaná tím, že ve svém úkolu neuspěla. Ale jí se nezjeví ani Poutníkův duch, ani duch žádného jiného druida. Dokud není odvolána, odejít nemůže. K uvolnění z funkce nespokojenost druhých nestačí.

Vyřešení problému by bývalo mnohem snazší, kdyby zůstávala nadále čarodějkou Ilsou. Exemplárně by potrestala ty problémovější, a tím by zastrašila zbytek. Neváhala by řešit obtíže způsobem, který by vyděsil dokonce i Kermadeca. Ale takového života si už

užila až dost a vrátit se k němu nehodlá. Ard Rhys musí hledat jiné, vhodnější způsoby jednání.

Později odpoledne přelétli Streleheim a přenesli se přes nižší stěnu Ostronoží do ježaté krajiny Království umrlčí hlavy. Grianne vnímala změnu v ovzduší dlouho před tím, než nějakou spatřila na vlastní oči. Vnímala ji dokonce i z výšky na Honcově hřbetu. Vzduch zmrtvěl a byl cítit a chutnal po rozkladu a hnilobě. Žádný život, takový, který dokáže rozpoznat každý, zde neexistoval. Hora zmizela, protože se kataklyzmatickými silami zřítila na hlavy těch, kteří v ní provozovali nekalou činnost, změnila se v kamennou suť, na níž nemnoho rostlo a ještě méně tam nacházelo útočiště či kořist. Poničená krajina, bezbarvá a jalová i nyní, po tisíci letech, a zřejmě mělo uplynout ještě dalších tisíc let navíc, než se změní. Dokonce i do brázd sopečné erupce, na ztuhlé proudy lávy, se život, odhodlaný a houževnatý, nakonec vrací. Ale sem ne. Zde byl život popřen.

Ignorovali vzhled krajiny a pocit z něj i přesto, že na ně působil se skličujícím důrazem, a oblétali ruiny ve snaze vypátrat místo, kde byly pozorovány oheň a záblesky. Asi po hodině je objevili na jednom konci táhlé skalní římsy uprostřed shluku bodců, jež ze země pronikaly jako kosti. Ohnivou jámu obklopoval jakýsi prstenec z kamenů. Byla zčernalá a jakoby mastná od čehosi hořlavého. Když ji Grianne ze vzduchu uviděla poprvé, neuměla si představit, jak se k ní někdo mohl vůbec dostat, o jejím využití ani nemluvě. Všude kolem se tyčily skalní bariéry a mezi nimi vedly hluboké a široké průrvy, s okraji ostrými jako sklo. Vzápětí se zamyslela hlouběji. K dosažení přístupu by bylo zapotřebí Rocha nebo dobře řiditelného vzducholetu, nicméně přístupu se dosáhnout dá. Který z těch prostředků byl použit nyní? Odložila tuto otázku k pozdějším úvahám.

Po navedení Honce na opačný konec římsy sesedli a vrátili se, aby se detailněji porozhlédli.

„Nějaké oběti," poznamenal Kermadec, zatímco se hbitě a nepokojně rozhlížel kolem a ramena se mu přitom pohupovala vpravo a zase vlevo, jako by byl uvězněn v kleci. Grianne věděla, že se mu to zde nezamlouvá dokonce ani s ní. Tohle místo vyvolávalo v trollech nepříjemné vzpomínky i po tak dlouhé době. Třebaže už byl Černý mág dávno mrtev, dojem z něj přetrvával. V historii trollů se na duchu národa nedopustil nikdo větších škod. Trollové sice nebyli pověrčiví, stejně jako Gnomové, přesto ale věřili v přechod zla z mrtvých na živé. Věřili, protože už něco takového zažili, a báli se, že k tomu dojde zase.

Grianne na okamžik zavřela oči a zapátrala po okolí ostatními smysly, pokoušejíc se z ovzduší vyčíst, co se tu přihodilo. Vnímala pozůstatky jakéhosi mocného kouzla, magické činnosti nesloužící k léčení ani ku pomoci. Z pozůstalých útržků a střípků odhalovala jakési sbírání. Ale k čemu? To určit nedokázala, i když pachy vypovídaly o čemsi pomalu odeznívajícím. Shlédla dolů na ohnivou jámu a v mastných šmouhách vyčetla nekalý účel při zjevných obětováních.

„Ach," hlesla tiše.

Kermadec přistoupil blíž. „Co jste našla, paní?"

„Ještě nic. Nic určitého." Pozvedla oči k němu a pohlédla do jeho nehybné bezvýrazné tváře. „Možná zjistíme víc dnes v noci, až tma zahalí toho, komu tohle místo připadá tak lákavé."

Uvázala Honce opodál mezi skalisky, aby nebyl vidět, dala mu žrádlo a vodu a konejšivě na něj promluvila, aby ho uklidnila před událostmi, k nimž by později mohlo dojít. Pak se s Kermadecem pustili do studené večeře, přihlížejíce, jak se v jakési fádní bezbarvé záplavě snáší soumrak, zahalující vše jako dým. Žádný západ slunce, žádná změna vzhledu země či nebe, jen téměř překotný přechod ze světla do tmy. Grianne z toho byla zoufalá. Sice tyhle chmurné představy zaplašila, ale své pocity z místa změnit nedokázala. Pro živé tvory to byla bídná žerně, pustina, do níž nepatřili. Vše prostupující pocit beznaděje a opuštěnosti ohlašoval, že pro některé přerody spása existovat nemůže. I kdyby se dožila dalších tisíc let, nedomnívala se, že by v Království umrlčí hlavy

zaznamenala znovuzrození života. Snad, přinejlepším, za předpokladu druhu života, který by v takové pustině dokázal najít potravu.

„Jdi si lehnout," vyzvala Kermadeca. „Budu hlídkovat první polovinu noci."

Souhlasně zabručel a téměř ihned usnul. Záviděla mu odpočinek, jenž se dostavoval tak lehce. Nějakou chvíli ho pozorovala: jeho drsnou kůži, která ve tmě vyhlížela hladká, tělo prosté ochlupení a téměř bezvýraznou tvář, propůjčující mu vzezření hladkého fasetového tvaru vytesaného z kamene. Hladký... takový jí připadal. Podobný bahenní kočce, veliký, silný a hladký. Snad ho měla skoro ze všech nejraději. Ne tolik kvůli vzhledu, jako spíš proto, jaký je. Přímý a prostý. Neznamená to, že byl hloupý či bojechtivý. Nic z toho. Kermadec ale nic nekomplikoval přehnanými rozbory a debatami. Bylo-li třeba něco udělat, spotřeboval na to tak málo času a úsilí, jak jen bylo možné. Byl prostě takový, a Grianne se nedomnívala, že se někdy změní. Kéž by mohl být tak přímočarý i její život.

Čas zvolna plynul a Grianne sledovala východ měsíce a hvězdy barvící nebe záplavou bílých teček o velikosti špendlíkové hlavičky. Skaliska kolem ní zůstávala tichá. Ohnivá jáma, kamenný prstenec kolem ní podobný přihrblým Gnomům v přítmí, zůstávala vyhaslá a v nečinnosti. Třeba se tuhle noc nic nestane. Právě noc, kdy je zde, aby zjistila, co se tu děje. Možná že záhadný tvůrce ohně a záblesků už její přítomnost zaznamenal a stáhl se. Přemítala, zda by se přiměla k hlídkování další noc, pokud se tuhle nic nestane. Žádný rozumný důvod k tomu nemá. Její nynější přítomnost zde podnítila hlavně její instinktivní reakce na možné eventuality, k nimž by třeba mohlo dojít, nikoliv na to, co se už skutečně udalo.

Pak, jak se blížila půlnoc, ohnivá jáma vzplála. Vznítila se náhle a bezdůvodně. Nezjevil se nikdo, kdo by se u ní utábořil. Žádné přiložené palivo, žádné roznícení hubky. Hořela prudce a divoce, a Grianne ihned vyskočila na nohy.

„Kermadecu!"

Skalní troll procitl, zvedl se, stanul vedle ní a upřeně a mlčky na úkaz zazíral. Intenzita ohně vzrůstala a opět se snižovala, jako by plameny dýchaly, jako by se vzduch nějak měnil, zprvu jako by propůjčoval sílu neviditelnému palivu a vzápětí ji zase odsával. Okolní kostrbaté skály ozařované světelnými úponky se měnily ve strašidelné diváky. Grianne se opatrně posouvala vpřed, pokaždé jen o pár kroků, a rozhlížela se dozadu a dopředu ve snaze zahlédnout něco mezi stíny. Něco tam být musí. Něco ten oheň muselo vyvolat. Ale nedařilo se jí zaznamenat nic, sebemenší náznak čehokoliv živého kromě Kermadeca a sebe. Někdo ten oheň zapálil na dálku, kdosi, či cosi, co se přítomné činnosti, ať už jakéhokoliv kouzla, nemuselo účastnit osobně.

„Paní!" sykl Kermadec.

Nad ohněm se objevily světelné záblesky, náhlé oslnivé výboje připomínající malé exploze. Nevydávaly ale žádný zvuk a nezanechávaly ani pozůstatek kouře nebo popela, jako by šlo jen o gigantické svatojánské mušky v temnotě. Pohybovaly se v kruzích, a jak se jejich počet zvětšoval, každý oblouk rozšiřovaly a stoupaly výš. Pod nimi, beze změny, plál ten oheň.

Aby směsici hořícího vzduchu a světla bez plamene prozkoumala, protáhla jí Grianne vlastní kouzlo. Ke zjištění, co se v plamenech nachází a co nevidí, využívala Písně přání. Pojednou zaznamenala cizí kouzlo, soustředěné a mocné, jež sem bylo odkudsi vysíláno. Přesně jak předpokládala. Zaznamenala rovněž, jak na její kouzlo něco reaguje, cosi, co v téhle zpustošené zemi dokáže najít kořist, což snad ani nebylo možné, i kdyby byla méně zkažená. Nejednalo se o nic, co by dokázala pojmenovat, přesto to zde bylo a vytvářelo tlak proti ohni a světlu.

Tvář v okně, napadlo ji náhle.

Možná že ne z tohoto světa, ale ze zcela jiného plánu bytí.

Zapátrala kouzlem důrazněji, snažíc se k původci prodrat, vyvolat jeho odezvu, která by jí odhalila víc. Její snaha se dočkala odměny téměř okamžitě. Na světelných okrajích se zjevilo cosi malého a temného, podobné přízraku vynořivšímu se z podsvětí, ne úplně

beztvaré, ale postrádající jakoukoliv podstatu. Přecházelo to klouzavě ze světla do šera jako děcko hrající si na schovávanou, jednou sem, podruhé tam, pak zase onam, aniž by se jedinkrát úplně odhalilo, aniž by je bylo lze úplně rozpoznat. Kermadec cosi chvatně šeptal, úzkostně, nabádaje Grianne, aby ustoupila a získala tak pro sebe víc prostoru. Není bezpečné zdržovat se tak blízko, říkal. Nevšímala si ho. Zadržovalo ji spojení, které mezi cizím a svým vlastním kouzlem vytvořila. Něco tam bylo, hbité a nehmotné, těsně mimo její dosah.

A pak se to najednou přestalo skrývat. Stanulo to přímo před ní, jeho tvář se naplno zahleděla do její, obrysy a křivky zachycené světlem. I vzdor své vůli zadržela dech. Neurčitě tvář připomínala lidskou, ale nikterak rozpoznatelnou. Její rysy maskovala zlá vůle způsobem, který nepovažovala za možný, protože byly tak temně výhružné, tak plné nenávisti a krutosti, že ani v roli čarodějky Ilsy nic podobného nezažila. Temné stíny ji halily jako prameny hustých vlasů lesknoucí se světlem. Měnily její vzezření každým okamžikem. Oči se třpytily jako led, byly chladné, hodnotící a vědoucné. Ať už se ve světle skrýval kdokoliv, věděl, co je Grianne zač. Prudce a úmyslně po té tváři šlehla, až ji vlastní prudkost překvapila. Cítila takový odpor, takový vztek, že se nedokázala ovládnout, aby nereagovala, a provedla to dříve, než si to mohla lépe rozmyslet. Její kouzlo explodovalo přímo do té tváře. Ta ihned zmizela i se záblesky a plameny a zanechala po sobě jen tmu a pach vyvolaného kouzla.

Grianne pevně stiskla rty, aby potlačila zlostnou grimasu, která se kolem nich tvořila. Stravovaly ji pocity, jež ona bytost vyvolala. Aniž se zcela vzpamatovala, obrátila se k očividně zdrcenému Kermadecovi.

„Jste v pořádku?“ zeptal se ihned.

Přikývla. „Teď už ano, starouši. Ta bytost vyzařovala takové zlo, že bylo omylem připustit si ji tak blízko. Kdybych věděla, co a jak, řekla bych, že mě sem nalákala.“

A taky ihned poznala, že tomu tak skutečně bylo, ale to mu sdělovat nechtěla. Ta bytost věděla, že přijde, že bude reagovat na její pokusy o bližší kontakt, i že se přiblíží natolik, aby ji vnímala. Chtěla ji o své přítomnosti uvědomit. Ale proč? Co chce? Kde se skrývá, že ji nedokáže najít, a proč se neprojevila víc?

„Zdržíme se tu další noc?“ zeptal se opatrně skalní troll.

Zavrtěla hlavou. „Myslím, že jsme viděli, co jsme chtěli. Hned s prvním svítáním se vrátíme do Paranoru. Odpovědi naleznu lépe tam.“

Kapitola 3

Shadea a'Ru vztekle odsekla: „Už jsme se namluvili dost! Kolik dalšího tlachání je zapotřebí? Jde o nejlepší příležitost, jakou dostaneme!“

Nikdo neodpovídal. Nikdo se nechtěl ozvat jako první. Shadea byla mohutná a dominovala svou postavou stejně výrazně jako silou své osobnosti. Měla výšku plných šesti stop, byla široká v ramenou a silná. Dva roky bojovala v předních šicích u Prekkendorranu a nic podobně hrozného nikdo z ostatních nepřežil. Kontrastující odstíny sluncem osmahlé hladké snědé pleti včetně větrem rozevlátých krátce zastřižených a neučesaných blond vlasů jí propůjčovaly vzhled dobrého zdraví a vitality. Když někam vstoupila, všechny hlavy se obracely jejím směrem a hovor zvolna utichal.

Tady se dočkala jiné odezvy. Zde ji už všichni znali tak dobře, že se chovali mnohem obezřetněji. Dívala se z jedné tváře do druhé a její vypočítavý modrý zrak pátral po náznaku pochyb či váhání, vybízel je, aby se před ní takové projevy snažili skrýt. Terek Molt se na ni dokonce neobtěžoval ani pohlédnout, jeho nevýrazná hrubá tvář hleděla ke dveřím. Úžasně dokonalý obličej Iridie Eleri měl chladný a odtažitý výraz. Trpaslík ani elfka v jejich společném úsilí žádnou váhavost neprojevovali. Kdyby nebylo Shadeina trvání na jednotě, oba by je už dávno podstoupili sami.

Traunt Rowan a Pyson Wence po sobě nervózně pokukovali. Problém je v tomhle Jižanovi s Gnomem. *Zbabělci,* pomyslela si zlostně, ale s vědomím, že je lépe si to o nich myslet, než jim to vpálit do obličeje.

„Shadeo, práce kvapná, málo platná,“ poznamenal tiše a s pokrčením ramen první z nich.

Měla chuť ho zabít. Byl jediný z nich, který se s ní opovažoval takhle mluvit, a nechoval se tak pro nic jiného, než aby demonstroval, že ho může postrkovat jen tak daleko, dokud se nezapře podpatky. Smýšlel stejně jako ona, stejně jako všichni, ale pro vlastní prospěch byl příliš opatrný. Prostě dítě federačních ideologů, čím méně příležitostí na tomto světě získáte, tím lépe, až z něj sejdete.

„Prosím, abyste se nevracel k otřepaným frázím, které ospravedlňují vaši neochotu provést, co je nezbytné!“ odpověděla mu ostře. „Máte na víc než na tohle, Traunte. Jste chytřejší. Můžeme tu záležitost očenichávat jako pes starou kost, jak dlouho se nám zlíbí, ale to vůbec nic nezmění. Pokud se sami nepřičiníme, žádné zlepšení nenastane.“

„Intrikuje stejně jako my,“ ozval se Pyson Wence a zdůraznil svá slova posunky drobných ruček. „U ní stačí jediný chybný krok a můžeme se tady dole ocitnout nadobro!“

Nacházeli se hluboko pod zemí, ve sklepních prostorách Paranoru, v jedné z místností, které se využívaly hlavně k uskladňování. Místnost byla cítit prachem, vzduch tam byl chladný a vydýchaný. Kamenné zdivo je věznilo pod tunami skály a země. Bylo to bezpečné útočiště, které se jen málo zdejších obyvatel obtěžovalo navštívit, a když, tak jen z důvodu přinesení nějakých zásob. Představovalo v Paranoru jediné místo, kde byla zajištěna jistá míra soukromí.

Scházeli se tady už skoro rok, pouze tahle pětice. Shadea a'Ru ostatní pečlivě vybírala. Nejprve si ověřovala, čemu jsou oddaní, a poté je jednoho po druhém postupně sbližovala. Všichni sdíleli její odpor k Ard Rhys. Ona jediná ji nesnášela otevřeně. Všichni si přáli její odstranění, třebaže z obšírně rozmanitých důvodů. Do jisté míry se navzájem doplňovali, každý tomuhle záměru přinášel vlastnost, která chyběla ostatním. Jižan, Traunt Rowan, byl silné povahy i těla, více než soupeř dokonce i pro Shadeu, válečník, jenž se snažil zjednat nápravu v tom, co považoval za špatné. Elfská vědma, Iridia Eleri, měla chladné srdce a vznětlivou povahu, ale byla rovněž bystrá a měla schopnost intuice. To, že dokázala potlačovat vlastní city, zastírala temnými skutečnostmi, jež ji na tuto cestu

uvedly. Trpaslík, Terek Molt, třebaže netečný a skoupý na slovo, dychtil po moci a po způsobu, jak po odstranění Ard Rhys zrušit její pravidla a zákazy, aby mohl uskutečnit přání, po nichž tak horlivě bažil. Pyson Wence, vypadající tak křehce a bezmocně, představoval hada uvězněného v těle prosebníka, vzácnou kombinaci zrádného instinktu a podvodného účelu. Nešlo o žádného pověrčivého kmenového pohana, protože své vlastní kouzlo ovládal chladně a vypočítavě.

Měla Ard Rhys nějaké tušení o jejich skutečných schopnostech, když je do řádu přijímala? Shadea a'Ru si jistá být nemohla. Možné to bylo, a pokud ano, tak už jen proto, že Grianne Ohmsfordová byla sama po dlouhý čas takovou temnou bytostí... čarodějkou Ilsou, Morgawrovým nástrojem. Domnívá se, že nalezla spásu, a myslí si, že by ji stejně mohli nalézt i ostatní. V obou případech se ale plete s výhodou pro shromážděné v této místnosti, kteří jen vyčkávají, až jim osud poskytne příležitost k tomu, aby se jí zbavili. A to se snad stane, podaří-li se jejich netrpělivé vůdkyni získat slib podpory, o niž žádá.

„Chcete ji odstranit, ne?" zeptala se Pysona Wence jedovatě. „Načisto či jinak, ale odstranit?" Rozhlédla se. „A co vy ostatní? Změnili jste na ni názor? Dospěli jste k závěru, že by vás těšilo, kdyby Ard Rhys nadále zůstala? No tak! Projevte se!"

„Shadeo, nikdo v téhle místnosti včetně několika mimo ni si Grianne Ohmsfordovou za Ard Rhys nepřeje." Traunt Rowan se zatvářil otráveně. „Tohle stanovisko jsme už dříve deklarovali. Od jednání nás odrazuje možnost selhání... snad bych měl podotknout, že velmi reálná. Selhání znamená žádnou druhou příležitost. Než nás tedy začnete peskovat za naši liknavost, snažte se na realitu situace podívat trochu jasněji. Až proti ní vystoupíme, měli bychom si být úspěchem co nejjistější."

Shadea na něm spočinula celou váhou svého pohledu a dlouhou chvíli v tom vytrvávala. Ostatní se sice nervózně ošívali, ale z obavy, aby se svým pohledem nezaměřila na ně, se žádný neozval. Budiž ke cti Traunta Rowana uvedeno, že její pohled vydržel, ale Shadea v jeho očích přesto rozeznala nejistotu. Asi by měla něco udělat. Jde o její pověst. Provokuje-li někdo Shadeu a'Ru, což není vůbec nic těžkého, hodně riskuje. Jeden takový pokušitel už zmizel. Všichni ji z toho zmizení podezírali, dokonce i Ard Rhys, ale nikdo to nemohl dokázat.

„Nesvolávala bych vás tak naléhavě," oslovila sice Traunta, ale rychlým přelétnutím zraku zahrnula i všechny ostatní, „kdybych nevěděla, jak se jí zbavit, aniž by to pro kohokoliv z nás představovalo nějaké riziko. Možnosti selhání jsem si vědoma. Na způsobu, jak pečlivě plánujeme a jednáme, nezáleží; zhatit se něco může vždycky. Vtip je v tom, abychom zajistili, že na nás poté nepadne žádné podezření ani vina. Tentokrát se ale nedomnívám, že selžeme. Myslím, že budeme úspěšnější, než jsme doufali. Jste ochotní mě vyslechnout?"

Všichni pokyvovali, anebo alespoň mlčeli. Terek Molt svůj souhlas ani nesouhlas nikdy nijak neprojevoval. Bud prostě setrval, anebo se vzdálil. U trpaslíků převažovala nad slovy tělesná gesta, což Shadee skvěle vyhovovalo. Byli rovněž nadáni k otevřenosti, a proto se hodilo mít mezi tolika pokrytci alespoň jednoho takového.

„Počkat!" zasyčela náhle Iridia a prudce zvedla ruku. Zvedla se z lavice, přešla místností ke dveřím a přiložila na ně ucho. Dveře z bukového dřeva a pobité ocelovým plechem o tloušťce dvou palců byly zapečetěné kouzlem tak, aby se zabránilo úniku i té nejslabší ozvěny jejich hlasů. Nikdo z přítomných nestál o to, aby se mimo tuhle místnost vynesl i sebetišší šepot. Ard Rhys je už z pletichaření podezírá. Zachraňovalo je, že si stejně počínají i jíní. Na to, aby se vypořádala se všemi, nemá Grianne čas. Kdyby se ale přece jen tohoto spiknutí dopátrala, skončili by rychle a důkladně. Ard Rhys snad mohla tvrdit, že už není čarodějkou Ilsou, ale mžikem oka se mohla zase obrátit. Ani Shadea a'Ru si nepřála stát proti ní, kdyby k takové situaci došlo. To samozřejmě představovalo příznivou stránku věci. Skutečnost, že Grianne Ohmsfordová není prostě Ard Rhys, ale je také čarodějkou Ilsou. Nemohl to přehlédnout nikdo z těch, kteří se do Paranoru dostavili, aby se přidali k druidskému řádu. Minulost je sice minulost, ale nikdy se jí nezbavíte. Může

si prohlašovat, že se změnila, že je ženou, která převzala plášť Ard Rhys na příkaz Poutníka, že jí požehnali dávno zesnulí druidové, a ona se zaslíbila ustavit znovu Radu druidů jako uskutečnitelnou moc ve Čtyřzemí. Může si tvrdit, že byla pověřena pomocí rasám, aby se staly silnějšími, nezávislými a mírumilovnými sousedy, může si vyhlašovat, že má přispět k ukončení války mezi Svobodnými a Federací, a že má do světa znovu zavést směs vědy a magie k většímu prospěchu všech mužů i žen. Může si vyhlašovat, co chce, ale nezmění tím, co všichni vědí o její minulosti. Své tehdejší počínání nesmaže. V některých případech ničím. Tam, kde jde o příliš soukromou, příliš osobní věc... jako je tomu u Traunta Rowana nebo Iridie Eleri, kteří mezi těmito spiklenci usilují o pomstu za činy spáchané čarodějkou Ilsou a zapomenuté druidskou kněžkou Ard Rhys. Ostatní prostě jen dychtí po využití svého kouzla a ukojení svých ambic způsoby, jež jsou nyní zakázané. Ale pro každého z nich zvlášť znamená uskutečnění těch tužeb odstranění Grianne.

Popsané pnutí nezačínalo ani nekončilo u této zde tajně shromážděné pětice. Projevovalo se i v dalších odštěpených skupinách, které všechny usilovaly o něco utajovaného, o cíle a tužby, jež si nějak protiřečily s Třetí radou druidů v pojetí Grianne Ohmsfordové. Nešlo o to, *zda* má být odstraněna. Jednalo se pouze o to *kdy.* A byla to přirozeně také otázka toho, kdo to s dostatečnou chytrostí a odvahou uskuteční, a poté, až bude Grianne odstraněna a bude třeba zvolit novou Ard Rhys, bude natolik silný, aby se řádu ujal.

Určitá součást Shadey a'Ru, jistý ždibíček rozumu zasutý daleko do pozadí jejích temnějších koutů vědomí chápal, že ne všichni, kteří do Paranoru přišli začít žít jako druidi, uvažují stejně jako ona. Někteří Grianne obdivovali a jejímu právu na post Ard Rhys věřili... považovali ji za silnou, rozhodnou, zkušenou a nebojácnou. O takových ale Shadea a'Ru nemohla smýšlet příznivě, protože by tím mohla poskytovat důvěryhodnost jejich loajalitě. Lepší je pohlížet na ně jako na patolízaly a podvodníky a mít v plánu i jejich odstranění, až k tomu bude cesta volná.

Iridia zůstávala u dveří a naslouchala. Všichni už na ni čekali a mlčky ji sledovali.

„Děje se něco?“ zeptala se konečně podrážděně a netrpělivě Shadea.

Vědma ucouvla a zacivěla na dveře, jako by šlo o nepřítele, kterého je třeba sprovodit ze světa. Její nedůvěra ke každému a ke všemu se nezvladatelně prohlubovala. Dokonce i Shadea Iridiinu podezíravost zvažovala. Byla krásná a nadaná, ale výrazně psychicky narušená. Krutou myslí jí volně proletovaly její vlastní démoni a jednou se zaměří na ni.

„Zaslechla jsem nějaký pohyb,“ řekla, jak se odvracela a pouštěla celou věc z hlavy. „Jen jsem se chtěla ubezpečit, že je ochranné kouzlo stále na místě.“

„Sama jsi ho nastavovala,“ podotkla Shadea.

Iridia se na ni nepodívala. „Někdo si s ním mohl hrát. Je lepší se ujistit.“ Vrátila se k lavici a posadila se. Chvíli nepromluvila. Pak k Shadee prudce vzhlédla, jako by se na ni náhle rozpomněla.

„Co jsi povídala?“

„Říkala, že našla způsob, jak vyřešit náš problém s Ard Rhys,“ připomínal Traunt Rowan ztracenou nit hovoru, „aniž by to pro nás představovalo nebezpečí.“

„Existuje lektvar, který mám možnost získat,“ oslovila přítomné Shadea. „Smísí-li se s jedním zaříkadlem, vznikne natolik silné kouzlo, že účinkuje proti každému, bez ohledu na jeho schopnosti. Lektvaru se říká tekutá noc. Spolu se zaříkadlem odešle zamýšlenou oběť na jiné místo. Nezabije ji, prostě zmizí. Protože není tělo, neulpívá žádná vina. Nezůstává nic, co by pátračům napovědělo, k čemu došlo. Všechno během pár hodin zmizí, oběť, stejně jako kouzlo.“

Pyson zakroutil hlavou. „Žádné takové kouzlo neexistuje. Většinu znám. Nevím, že bych o takových četl, a o tekuté noci jsem nikdy neslyšel.“

„To proto, že není z tohoto světa,“ opáčila Shadea. „Pochází ze světa, do něhož se chystám odeslat Ard Rhys.“

Všichni na ni zacivěli se směsicí výrazů. „O jaký svět by mělo jít?“ zeptal se konečně Traunt Rowan.

Shadea zavrtěla hlavou. „Ach, kdepak, Traunte, neřeknu vám nic víc, dokud nebudu mít vaše slovo, že jste mně a mému návrhu odevzdaní. To já jsem ten lektvar sehnala, a proto si podrobnosti hodlám ponechat pro sebe. Vy potřebujete vědět jen tolik, že až ho doplním, Ard Rhys už nikdy víc nespatříte.“

„Nebude ale mrtvá,“ tvrdohlavě dál pochyboval Pyson Wence. „Nezemře-li, vždy bude existovat možnost, že si dokáže najít cestu zpět. Má víc životů než kočka. Však její minulost znáte, Shadeo. Není jako každý. Nemám ji v oblibě o nic míň než vy, ale oceňuji její schopnost setrvat naživu.“

Shadea souhlasně přikývla. *Idiot jeden!* „Z místa, kam ji mám v úmyslu odeslat, se už nevrátí, Pysone. Odtamtud se nevrací nikdo. A pak, na to, aby se zachránila, stejně dlouho naživu nezůstane. Jsou tam bytosti daleko nebezpečnější, než je čarodějka Ilsa. Až se tam dostane, nikdy se už nevrátí.“

Návrh je sice zaujal, ale stále otáleli. Až na Tereka Molta, který živě pokyvoval. „Jářku, udělejte to. Máte-li způsob, jak ji zlikvidovat, ženo, udělejte to!“

„Kdy k tomu má dojít?“ zeptala se Iridia.

„Po jejím návratu, ode dneška za dvě či tři noci. Do té doby zvládnu mít všechno po ruce. Dojde k tomu, zatímco bude spát, tak hladce a tiše, že se už v tomhle světě neprobudí.“

„Jestliže ale máte všechno přichystané, anebo si to přichystat dokážete, proč potřebujete nás?“ zeptal se Traunt Rowan. „Naše spiknutí začalo jako společný záměr, ale připadá mi, že jste je vzala na sebe. My už nepředstavujeme nic, co potřebujete.“

Protože tuhle otázku předvídala, vědomí, že si před nimi stále dokáže udržet náskok, ji potěšilo.

„Pokud jste si vše pečlivě nepromýšleli, může to takovým dojmem působit,“ odpověděla. „Naše snaha však nebude úspěšná, nezahledíme-li se do doby po odstranění Grianne Ohmsfordové.“

„Máme vám posloužit tím, že z vás po ní uděláme Ard Rhys,“ prohlásil tlumeně Traunt Rowan. „Viďte, že ano?“

Shadea přikývla. „Jsem k tomu nejvhodnější. Vzbuzuji největší respekt u těch, které je třeba přesvědčit o nezbytnosti rychlé volby nové Ard Rhys. Ale nebuďte pošetilý, Traunte. Nevidím se jako druhá Grianne Ohmsfordová, vládkyně v osamoceném postavení a v ústraní, která nikoho nepotřebuje. Přesně tohle nás proti ní staví především. Izoluje se. Sama sebe považuje za moudřejší a schopnější, mnohem způsobilejší určovat, co je pro všechny nejlepší. Pokud bych se měla touhle cestou pustit, jak bych se od ní odlišila?“

„Příliš zjednodušujete,“ ozval se Pyson Wence. „Váš odpor k Ard Rhys překonává způsob, který ona sama uplatňuje nad námi.“

„Vskutku,“ přitakala Shadea. „Ale nepřístupnost a strašidlo izolace zahubí každého, kdo bude po zmizení Grianne postavení Ard Rhys zastávat. Mám-li uspět, potřebuji, abyste mě podpořili všichni. Každý z vás představuje v řádu politickou frakci... vy, Pysone z Gnomů, Tereku Molte z trpaslíků, Traunte z Jižanů i ty, Iridie z elfu. Nikoliv jeden každý z vás, v žádném případě, nýbrž značný počet. Patříte ve svých uznávaných národech mezi nejsilnější, a právě jako takoví mi můžete přinést podporu. Bez vaší pomoci nemohu sloužit jako Ard Rhys a úspěšně dosáhnout toho, na čem se dohodneme.“

„Proč byste měla být Ard Rhys?“ vyhrkl náhle Terek Molt s napjatou tváří. Shadea potlačila zlost. Mluvit takhle otevřeně měl v povaze.

„Protože vás si řád přát nebude, Tereku. Snad by mohl stát o Traunta Rowana, ale z vás ostatních o nikoho. A Traunt nemá zájem.“ Záměrně se na něj zadívala. „Mýlím se?“

Traunt Rowan zavrtěl hlavou, se rty přezíravě našpulenými. „Nemám potřebu se stát vládcem řádu... pouze se chci postarat, aby nastoupil na správnou cestu a byl řízen někým jiným než jí.“

Přirozeně že měl na mysli Grianne Ohmsfordovou, ale její jméno nevyslovil. Svým vlastním poklidným způsobem ji nenáviděl nejvíc. Kdyby Shadea přišla na způsob, jenž by mu umožnil, aby ji zabil sám, přijal by jej bez otázek. Shadea často dumala, jak Traunt uvažuje ze svého hlediska o době po Griannině odstranění. Co mu zbude na práci po vynaložení tolika energie a času na to, aby se přičinil o její odstranění?

„Kde jste ten lektvar sehnala?“ zeptal se Pyson Wence. „Tekutou noc? Není-li z tohoto světa, je-li namísto toho z místa, které odmítáte prozradit, jak jste k němu přišla?“

Shadea zavrtěla hlavou. „Neodpovím, Pysone, dokud nezískám váš slib. Postačí říci, že zařídí, co je třeba.“

„Někdo vám ho dal?“ trval si na svém Pyson Wence. „Máte nějakého tajného spojence? Dalšího, který slouží naší věci? Skrýváte jiná tajemství, Shadeo?“

Samozřejmě, je to tak, ale on se je nikdy nedozví. „Už žádné další otázky od vás, ani žádné další odpovědi ode mne,“ odpověděla na jeho i na adresu ostatních. „Chci vaši přísahu, druidské zaslíbení, vaše slovo a váš slib. Stojí za tím vše, co zachováváte v tajnosti, a proto jsme my všichni svědky svých slov. Pokud ten čin vykonám, zbavím-li vás Ard Rhys, podpoříte pak můj požadavek stát se novou vladařkou řádu? Vytrváte se mnou do konce, abyste se dočkali splnění toho, oč usilujeme?“

Iridia Eleri vstala a přelétla místnost chladným pohledem. „Máš mou přísahu. Nechť se ve vlastním magickém ohni škvaří tisíce let!“

Terek Molt souhlasně zamručel. „Zasluhuje vyhnanství tisíckrát navíc a mně je úplně fuk, kde se jí ho dostane. Dejte se do toho, Shadeo. Zbavte naše životy té kreatury!“

Rozhostilo se dlouhé ticho. Traunt Rowan zjevně přemýšlel, hlavu měl schýlenou a ruce zakleslé. Vedle něj sedící Pyson Wence prudce vzhlédl, zahleděl se na Shadeu a zachmuřil se. „Dokážete-li provést, co tvrdíte, pak vůči vašemu úsilí nemám námitek.“ Očima přelétal z tváře na tvář. „Ale pokud Shadea přehání, je-li síla kouzla, které navrhuje použít, menší, než si myslí, pak se chci taky ujistit, že svou jistotu nezveličuje; chci mít jistotu, že se nic z toho nemůže vrátit, aby nás to obtěžovalo.“

„Jak by se to podle vás mohlo projevit, Pysone?“ vyhrkla na něj vztekle Shadea. „Mělo by to nést naše jména vykouzlená na svém povrchu? Mělo by je snad nahlas vyslovovat?“

Pyson krčil rameny. „Mohlo by, Shadeo?“

„Jde o lektvar doplněný jedním zaříkadlem. Lektvar nepochází z tohoto světa. Zaříkadlo je důvěrně známé mnohým a dostupné všem, kteří dbají četby a studia. Nic z těchto dvou součástí neulpí na nás. Přestaňte s těmi vytáčkami! Chcete-li z toho vycouvat, támhle jsou dveře, které vás vyvedou ven. Projděte jimi a uleví se vám.“

Ne že by se kdy dožil k nim dospět, pomyslela si chmurně, zatímco čekala na jeho odpověď. Ne že by stačil ujít pár kroků dříve, než by ho sežehla na popel. Na odchod je už příliš pozdě. Příliš pozdě na cokoliv, vyjma cesty vpřed.

Snad si to Pyson uvědomoval, protože se ani nepohnul, aby se zvedl, neprojevil ochotu k činu, jen její slova důkladně zvažoval. Seděl na svém místě tak uvolněně a pohodlně uvelebený, nohy zasunuté pod sebou, ruce složené v róbě, až jí připadalo, že pomýšlí na zdřímnutí.

„Složím vám svou přísahu, Shadeo,“ promluvil konečně. „Ale-“ Odmlčel se s hlavou nachýlenou ke straně, výraznou gnomskou tvář zadumanou. „Myslím, že mou přísahu musí podmiňovat zjištění, kam máte Ard Rhys v úmyslu odeslat. Nepůjde-li o dostatečně vzdálené či utajené místo, chystám se vám to sdělit a z celé záležitosti se vyzout.“

Ostatní jeho slova počastovali souhlasným zamumláním, ale Shadea je ignorovala s vědomím, že místo, které pro Grianne Ohmsfordovou zamýšlí, všechny potěší. Až se ho dozví, bude po remcání.

„A co vy, Traunte?“ zeptala se Jižana. „Mlčíte.“

„Přemýšlím.“ Traunt Rowan se nezřetelně pousmál. „Zvažuji, nakolik vám tu věc máme svěřit. Zdá se mi, že by nás do celé akce mělo být zapojeno víc než jen jeden... nejen při jejím chystání, ale i provádění. Získá tak pro nás větší závaznost, kterou právě hledáte. Dá

nám všem pocit účasti, krom toho, co jste až dosud navrhla.“

„Také to ale zvýší riziko,“ poznamenala Shadea, které se nelíbilo, kam jeho návrh směřuje. „Dva se vystavují většímu riziku prozrazení než jeden. Ten, kdo zachází s lektvarem a zaříkadlem, se musí k Ard Rhys přiblížit nepozorovaně. Nenápadné chování a hbitost určí úspěch nebo nezdar.“

„Dva se mohou pohybovat stejně rychle jako jeden,“ namítl Traunt Rowan s pokrčením ramen. „A navíc, selže-li jeden, může jednat druhý. To nám dává jistou míru ochrany.“

„Nehodlám selhat,“ opáčila Shadea chladně a zlostně.

„Abychom určili, kdo půjde s tebou, losujme o nejdelší stéblo slámy,“ navrhla Iridia stranící Rowanovi.

Pyson Wence s Terekem Mol tem souhlasně pokyvovali. Shadea poznala, kdy je v úzkých. Nehodlala je získat zpět bez důvěry. „Dobrá,“ souhlasila. „Ale pouze jeden.“

Vstala, přešla ke kupě beden se stolním náčiním zabaleným ve slámě a vytáhla čtyři stébla. Tři z nich zkrátila, vyrovnala všechny čtyři mezi prsty a nabídla je ostatním. Terek Molt chňapl po svém stéble jako první. Bylo krátké. Také Iridia si vytáhla krátké.

Oba zbývající na sebe váhavě pohlédli. Pak si ze dvou zbylých stébel vybral Traunt Rowan. Získal dlouhé.

„Jak případné,“ podotkla s úšklebkem Shadea, „ona spoluúčast byl váš nápad. A teď mi dejte své slovo, Traunte. Vaši přísahu a druidský slib, že při mně stojíte, bez ohledu na cokoliv.“

Traunt Rowan nevzrušeně přikývl. „Mé slovo jste měla vždycky, Shadeo, už od chvíle, kdy jste se mi se svým záměrem svěřila a získala jste mě tak pro svou věc. Jsem stejného zaměření, jaké budete vždy zastávat vy.“

Snad, pomyslela si. *Ale neexistuje žádný způsob, jak si takové prohlášení ověřit.* Pro její účely stačí, že je srozuměn podpořit ji jako novou Ard Rhys po Griannině odstranění. Až se úřadu zmocní, a vzdor tomu, co jim napovídala, aby si získala jejich podporu, změní se všichni v postradatelné. Má větší plány, než tuší, a je nezahrnují.

„Jsme tedy srozuměni,“ konstatovala a současně přehlížela jednu tvář po druhé a znovu v nich hledala náznak váhavosti.

„Srozuměni,“ potvrdil Traunt Rowan. „A teď nám řekněte, kde máte v úmyslu uvěznit Ard Rhys. Kam ji můžete poslat, aby už nedokázala najít zpáteční cestu a neobtěžovala nás?“

Když jim to Shadea a’Ru sdělila, pousmála se nad výrazy v jejich tvářích.

Kapitola 4

Sen Dunsidan byl obezřetný člověk. K opatrnosti měl důvod vždycky, ale od té doby, co byl nucen víc ztrácet, k ní měl ještě větší důvod. Jeho životní úspěchy byly působivé, ale cena vymáhaná na něm výměnou krutá. Nejednalo se o cenu, již lze poměřovat v pojmech bohatství. Kdyby šlo jen o peníze, nebýval by tak opatrný, jak byl. Ta cena představovala tu kousek duše, tam zase část jeho rozvahy. Měla psychologickou a citovou povahu, a proto ho zanechávala zbaveného téměř všeho, co připomínalo duševní klid. Ne že jej vůbec kdy měl. Dokonce i v době, kdy byl pouhým ministrem obrany Federace a v područí čarodějky Ilsy, se téměř jakkoliv představitelným způsobem kompromitoval kvůli postupu v postavení a zvýšení moci. Vyrovnaná mysl je požitek, který si jedince bez morální síly nevybírá. I tehdy se choval obezřetně, ale sotva tolik jako teď. Tehdy se pokládal za nepřemožitelného, za natolik chytrého, že ho nikdo nepřelstí, a za příliš mocného, aby se mu kdokoli postavil. Zlo snad může postihnout menší, ale ne jeho. Dokonce i čarodějka Ilsa, při vší své nechuti a hrdosti, si na něj dávala pozor. Věděl, jak na něj pohlíží... jak ho vnímá většina. Jako hada, svinutého a připraveného uštknout. Neuráželo ho to. Naopak se mu ta představa líbila. Hadi nejsou opatrní. To jiní jsou opatrní vůči nim. Bylo prospěšné vštěpovat pocit nejistoty těm, s nimiž byl nucen se vypořádat.

Výstrahy se mu dostalo, když porušil svůj vztah s čarodějkou Ilsou - vlastně ji zradil - a spojil se s Morgawrem, jejím zkušeným učitelem. Morgawr byl mocnější než ona a měl pravděpodobnější vyhlídku na vítězství v boji, v němž se jeden druhého pokoušel zničit. Byl to mazaný tah. A navíc, právě Černý mág byl ochoten poskytnout Senu Dunsidanovi výměnou za jeho podporu to, oč stál nejvíc... možnost stát se premiérem. Senu Dunsidanovi stáli v cestě dva muži, které Morgawr zlikvidoval tak, že to u jednoho vypadalo na nešťastnou náhodu a u druhého na smrt z přirozených příčin.

Ale protislužba, již v téhle úmluvě žádal Morgawr od něj, představovala mnohem víc, než se kdy domníval, že zaplatí. Morgawr Sena Dunsidana přiměl, aby přihlížel jeho proměnám živých lidí v kráčející mrtvoly, v bytosti bez vlastní vůle, ve tvory, kteří provádí pouze to, co se jim řekne. Ba co hůř, přiměl ho, aby se na tom zvěrstvu podílel, aby k němu lidi pod falešnými záminkami přiváděl a byl očitým svědkem jejich prznění. Když tohle skončilo a Morgawr zahynul, stal se ze Sena Dunsidana jiný člověk. Ani po zisku premiérského postu, dokonce ani poté, co získal dostatečnou moc, že se mu nikdo neodvažoval postavit, se necítil bezpečně. Ničily ho zločiny provedené na lidech, jichž byl svědkem i spolupachatelem, a proto už znovu nedokázal nabýt pocitu neohroženosti, o němž se dříve domníval, že jej nikdy neztratí. A bylo to ještě horší. Z čehokoli, co získal, se nedovedl těšit. Nedokázal na ty lidi přestat myslet. Stal se posedlým vlastní zranitelností, potřebou chránit se, aby se nestal podobnou obětí jako ti, jejichž mrzačení byl očitým svědkem. Právě tahle představa mu v mysli převládala. Jeho city otupělé menšími zločiny se změnily v kámen. Srdce mu ztvrdlo a duše se svraskla. Kromě sebe už s nikým jiným necítil, a to, co sám pociťoval, byly převážně obavy. S plynoucími léty se v odezvě na strach, který nedokázal ovládnout, stával čím dál nervóznějším.

Jednou z takových chvil byla i dnešní noc.

Netrpělivě vyčkával v lenošce na čtení, která nestála čelem ke vstupu do místnosti, ale proti slepé stěně. Samotný pokoj se nacházel v místě, kam se dříve domníval, že nikdy nezavítá. Byl v Paranoru, hostem druidů, a co bylo zvlášť pikantní, hostem své bývalé nemesis, Grianne Ohmsfordové. Před dvaceti lety, když se vrátila ze vzdušné plavby, již podstoupila, aby vypátrala ztracené kouzlo z jiné doby, se už pokládal za mrtvého muže. Zabila jeho spojence Morgawra a určitě teď vyšetří, že podporoval federační loďstvo a mužstvo podle mágových pokynů. Kdyby zůstala nadále čarodějkou Ilsou, kdyby nedošlo k

čemusi, co ji změnilo, zatímco byla pryč, byla by ho okamžitě zabila. Ale ona ho místo toho ignorovala, uchýlila se do prostor Paranoru, držela se v ústraní s duchy zesnulých druidů a nepodnikala nic.

Zpočátku si myslel, že s ním hraje nějakou hru, a odevzdaně čekal na nevyhnutelné. Po čase se ale začal dozvídat zvěsti o jakémsi novém druidském řádu a o Ard Rhys, která ho má vést. Dozvídal se, že se čarodějka Ilsa vzdala svého jména a zřekla se vlastní minulosti, že už není tou či tím, čím bývala. Důvěřovat těmto klepům se mu zdálo absurdní. Ale protože do Paranoru směřovali muži i ženy ze všech národů, aby tam usilovali o post ve Třetí radě druidů, začal být zvědavý.

A pak se stalo nemožné. Pozvala ho na schůzku na neutrální půdě, kde by spolu mohli projednat vzájemné vztahy. Jel, protože neviděl žádný důvod proti. Hodlá-li ho zabít, najde si stejně způsob, jak to provést. A skrývat se v Arishaigu či kdekoliv jinde ve Čtyřzemí ho nezachrání. K jeho úžasu mu sdělila, že už mají oba minulost za sebou a je na čase uvažovat o budoucnosti. Žádné další vyřizování účtů, k jakým docházelo v minulosti. Místo toho usiluje o zahájení vzájemné komunikace mezi Paranorem a Federací, jež by měla napomáhat plodnému sdílení podnětů a řešení problémů v zájmu obou stran... jakým je například válka u Prekkendorranu. Hodlá mu v jeho novém postavení premiéra pomáhat, jak může, sdílením znalostí s lidem, jenž vede. Na oplátku jí zase on pomůže znovu nastolit důvěryhodnost a smysluplnost druidův celém Čtyřzemí.

Nějakou dobu mu trvalo, než se s novým vztahem vypořádal. Koneckonců, vrátil mu život, který už považoval za ztracený, a byl proto ochoten se přizpůsobit. Během let se uskutečnily další schůzky, bylo jich mnoho, tu při jeho návštěvách Paranoru, jindy zase při jejích návštěvách v Arishaigu. Rokovalo se, obchodovalo, celkem šlo všechno zdárně.

Což ho ale samozřejmě nikdy neodradilo od snahy najít způsob, jak se jí zbavit. Bylo nemožné, aby na něco takového nepomýšlel. Ať si prohlašuje, že je kýmkoliv, čarodějkou Ilsou nebo Ard Rhys, na to, aby jí bylo dovoleno žít, je příliš nebezpečná. Nic jí nebrání, aby ve chvíli nepřevlékla kabát a neodvrhla svou novou masku, svou novou totožnost. A navíc k tomu všemu Sen Dunsidan věděl, že ji nedokáže ovládnout. A pokud nedokáže ovládnout ji, nezvládne ani druidy, jejichž ovládnutí je životně důležité, má-li vládnout Čtyřzemí. Tuhle ctižádost a cíl chtěl naplnit. V cestě mu stojí jen Svobodní, ale jejich zničení znamená najít způsob, jak si podrobit druidy. Tvrdí sice, že v konfliktu mezi Federací a Svobodnými nikomu nestraní, ale je dostatečně zřejmé, že ať válka u Prekkendorranu dopadne jakkoliv, Ard Rhys nikdy žádné straně nepovolí, aby druhou zničila úplně.

Sen Dunsidan už dávno usoudil, že úplné rozdrcení nepřátel je jedinou cestou, jak je přežít. Ponecháte-li je po porážce naživu, poskytujete jim jen další příležitost, aby po vás šli. Jsou-li vymýceni načisto, máte vystaráno. Byl tedy v Paranoiu kvůli další schůzce s Grianne Ohmsfordovou, kvůli rozpravám o Prekkendorranu, o válčení se Svobodnými a snad i jiných záležitostech, o nichž s ním chtěla rokovat, ale na ničem z toho mu nesešlo, protože k té schůzce nikdy nedojde. Naplánována byla na zítřejší dopoledne, ale v té době už bude Ard Rhys po smrti.

Či: kéž by byla.

Nalezení způsobu její likvidace trvalo dlouho, a objevil se tím nejméně pravděpodobným způsobem z nejméně pravděpodobného zdroje. Možností byla vždycky úkladná vražda, ale Grianne měla natolik bystré instinkty, že něco takového dokázala vycítit téměř bez vynaložení námahy. Její kouzlo bylo strašlivé, Píseň přání z ohmsfordských legend, předávaná v jejím rodu pokrevně a v jejím nitru silnější než bezmála u kteréhokoliv příslušníka jejího rodu, a to proto, že ji takovou učinila cvičením a životem čarodějky Ilsy. Snad byste se ji *mohli* pokusit nachytat při nepozornosti a zabít ji, ale spíš byste měli větší šanci, že vám narostou křídla a naučíte se létat.

Sen Dunsidan se poohlížel po jiných způsobech, jak by se jí zbavil, ale bezprostředně se žádné jiné řešení nenabízelo. Využití jiného kouzla, jež by překonalo její vlastní, mělo

logiku, ale žádné takové neznal, a kdyby i ano, nedokázal by je ovládat. Logickým řešením se jevilo vyhledaní spojence, který by dokázal jednat za něj, ale po Morgawrově smrti a vzniku Třetí rady druidů už se zaříkávači kouzla žádné přímé styky neměl s výjimkou jediného, a toho se chtěl zbavit.

Posléze, sotva víc než před rokem, se pomoc neočekávaně dostavila, takže už neměl jen spojence, ale také špeha v druidském táboře. Poskytoval mu pár důležitých očí a uší ke sledování činností Ard Rhys. Věřil, že dříve nebo později najde také cestu, jak překonat její obranu.

Nyní ten způsob konečně našel. A dnes v noci ho použije... bez vlastního rizika, bez nebezpečí z odhalení. Bude-li fungovat, Grianne Ohmsfordová zmizí ze scény. Do rána bude tento svět mnohem veselejší.

Přesto se cítil nesvůj, protože ne zcela věřil, že k tomu dojde, obával se, že se tuhle noc nějak zhmotní jeho spoluúčast na smrti lidí v Morgawrových rukách a pohltí ho. Zdálo se to téměř nevyhnutelné. Šlo o cenu, kterou měl zaplatit za své činy, takže se dříve či později někdo zjeví, aby si ji vybral.

Zrovna o tom uvažoval, když se stěna proti němu tiše odsunula a do místnosti vstoupila Shadea a'Ru.

Grianne Ohmsfordová seděla u psacího stolu ve svých komnatách a dělala si poznámky ke schůzce se Senem Dunsidanem, chystajíc se na vyjednávání. S premiérem šlo pokaždé o záležitost „dát a brát", o otázku, kolik je ochotná dát a kolik se on bude pokoušet získat. Za ta léta se jistým způsobem změnil, ale při vyjednávání se pořád snažil uzmout víc, než byla druhá strana ochotna dát. Byl politik každým coulem, navenek přátelský a otevřený, ale v duchu zvažující, jak by svému protivníkovi podřízl hrdlo.

V jeho případě doslova. Grianne věděla, jak o ní smýšlí. Pro něj stále představovala čarodějku Ilsu, a tohle se nikdy nezmění. Obával se jí, lhostejno jak důrazně se ho pokoušela přesvědčit, že období, kdy byla Morgawrovou pomahačkou, už skončilo. Může třeba představovat Ard Rhys Třetí rady druidů, ale on ji takhle nevnímá. Věděla, že on své staré zvyky změnit nedokáže, a že tedy jeho mysl bude ovládat strach. Což znamená, že bude hledat způsob, jak se jí zbavit.

Nezáleželo jí na tom. Snažil se o to už od doby před pětadvaceti lety, kdy tohle spojenectví vytvořili. Sen Dunsidan takhle nakládal jak se spojenci, tak i s nepřáteli. Využíval je v míře, jaké mohl, a současně hledal způsoby, jak je znemožnit, což často znamenalo, že když jeho záměru posloužili, zcela je zničil. V některých případech měl úspěch, ale ji nikdy do úzkých přivést nedokázal. Na to, aby ji poškodil, mu chyběly prostředky. Ke zdárnému zakončení neměl kouzlo ani spojence. Sám nic dělat nemohl.

A navíc, při všech jejích starostech pro ni představuje tu nejmenší. Má jiné, mnohem nebezpečnější nepřátele, s nimiž se potýká, jiné se stejně silnými pohnutkami sprovodit ji ze světa, jiné blíže domova.

Na tohle myslela nerada. Reformace druidského řádu stála tolik perné práce, a teď jde o hnízdo zmijí. Tohle v úmyslu neměla, ani si nic takového nepředstavovala, ale skutečnost byla zkrátka taková. Kermadec má pravdu. Její postavení každým dnem ustavičně oslabuje, a bude-li nahlodávání její autority pokračovat, ztratí vládu úplně. Nedokázala snést ani pomyšlení, že by k tomu došlo.

Znovu se v myšlenkách vrátila k Senu Dunsidanovi a k bezprostřednějším obavám ze zítřejší schůzky. Snažila se najít podmínky příměří ve válce u Prekkendorranu, jak u Federace, tak i u Svobodných, jež by vedly k zastavení obou armád. Tento stav by snad mohl vést k postupnému omezování sil a vyhlídce na mír. Ale ani jedna ze stran o toto řešení příliš velký zájem neprojevovala. Dokonce i po bezmála padesáti letech konfliktu jí připadalo skoro nemyslitelné, že by jeho aktéři dokázali smýšlet jinak. Většina jeho iniciátorů byla už dávno po smrti. Zůstávají jen dědicové, muži i ženy, kteří pravděpodobně nemají žádnou reálnou představu o okolnostech, jež jej spustily.

Ne že by to kohokoliv z nich zajímalo, pomyslela si zasmušile. Válka mívá často vlastní omluvu.

Klepot na dveře ohlásil Tagwenův příchod. Vyzvala ho dál. Trpaslík se všoural dovnitř pod nákladem knih a listin. Odložil je stranou na psací stůl, kde se v nich mohla probírat. Tyhle písemnosti představovaly fragmenty jejích předchozích snah získat Sena Dunsidana s Federací pro svou věc. Tagwen si tu hromadu chvíli bezútěšně prohlížel a poté se zahleděl na Grianne.

„Už se ubytoval ve svých komnatách?“ zeptala se ho.

„Docela pohodlně. Měl by. Má nejlepší pokoje v pevnosti.“ Tagwen neměl Sena Dunsidana v oblibě, fakt, jímž se před ní netajil, třebaže před ostatními ho pečlivě skrýval. „Ponechal jsem ho pivu a myšlenkám. Spíš tomu prvnímu, méně druhému, leda že bych se pletl.“

Grianne se proti své vůli pousmála. Vstala a protáhla se. „Jsou všechna zítřejší shromáždění domluvena?“

Tagwen přikývl. „Po snídani se setkáte s premiérem, poté osloví celou radu, pak se setká s několika vybranými... všechny znáte a oni se vzájemně též... a potom zasednete k vážnému vyjednávání, které bude pravděpodobně opět bezvýsledné.“

Přísně na něj pohlédla. „Díky za tvůj optimismus. A co mám podle tebe dělat?“

„Dávám přednost realitě před fantazií,“ zafuněl přes plnovous a upřel na ni stejně tvrdý pohled. „Lépe pro vás, děláte-li pořád totéž. A to nemluvím o schůzce s premiérem.“

„Viď, že sis už zase vyměňoval názory s Kermadecem?“

„Maturen vidí věci daleko jasněji než mnozí jiní. Když vidí, že jde o marné úsilí, neplýtvá na to časem. Měla byste mu naslouchat.“

Přikývla. „Naslouchám mu. Jenom se jeho rad nemohu pokaždé držet. V takovém postavení nejsem. Však to dobře víš.“

Tagwen se znovu zahleděl na kupu dokumentů na stole a poté na zpola snědené jídlo vychladlé na talířích, které jí už dříve přinesl. Nějakou chvíli nepromluvil.

„Chce vědět, trváte-li na tom pořád, kdy odjedete.“ Znovu se na ni zadíval.

Grianne přešla k oknu a vzhlédla k měsíčné obloze. Její komnaty v nejvyšší věži byly tak vysoko nad lesem, který pevnost obklopoval, že jeho stromy připomínaly černý oceán prostírající se do dáli až k Dračím štítům. Rozhodla se, že zajede k Hadeshornu, aby tam vyhledala radu Poutníkova ducha ohledně všeho, co zažila v ruinách Království umrlčí hlavy. Duchové na takové otázky neodpovídají přímo, ale občas poodhalí souvislosti, po nichž se pátrá. Někdo či něco za těmi ohni, které samy hoří, je. I za podivnými světelnými záblesky. A to vyvolané kouzlo pochází ze zdroje, který nerozpoznává. Třeba bude Poutníkův duch ochotný jí alespoň něco sdělit.

Protože už chtěl mít Kermadec celou záležitost za sebou a chtěl mít jistotu, že Grianne nehrozí žádné nebezpečí, nabídl jí svůj doprovod.

Jeho společnost sdílela ráda.

„Jakmile premiér odjede,“ odpověděla. „Myslím, že se po zítřejší noci víc nezdrží. Vše bude řečeno poté.“

„Vše už řečeno je,“ opáčil Tagwen.

„Asi je to jen zapotřebí zopakovat.“

Trpaslík pokynul ke dveřím. „Přede dveřmi čeká Traunt Rowan. Chce s vámi mluvit. Řekl jsem mu, že na něj dnes večer nemáte čas, ale choval se dost neodbytně.“

Grianne přikývla. Další trn z druidského ostružiní, který ji popichuje. Měla Rowana ráda, obdivovala se jeho rozhodnosti a ochotě tvrdě pracovat, ale věděla, že on ji v oblibě nemá. Občas nad příčinou téhle jeho nesympatie přemítala, ale nikdy s ním o tom nemluvila. Začne-li se každého vyptávat, proč ji nemá rád, nebude mít už čas na nic jiného. Zraňovalo ji, že nesympatie vůči ní nedokáže v řádu překonat tolik druidů. Na druhou stranu to cosi vypovídalo o jejich odhodlanosti přesto přijít a věnovat se s ní studiu.

„Pošli ho dovnitř, Tagwene,“ řekla. „Chvilku mu věnovat mohu.“

Tagwen odcházel mlčky, ale jeho výmluvný pohled na rozloučenou naznačoval, že to považuje za chybu. Usmála se. Nebude to první, které se dopouští.

Letmo se přehlédla v zrcadle zavěšeném na dveřích, aby se ujistila, že je v tak pozdní noční čas stále schopna společenského styku. Možná se ale spíš ubezpečovala, zda se neztratila ve vlastních úvahách a nezměnila se v přízračnou ženu.

Traunt Rowan zaklepal a po jejím vyzvání vstoupil. Byl vysoký, měl široká ramena a v černém hábitu připomínal víc mága než druida. Jeho zvláštní obličej měl klidný odtažitý výraz, jenž byl v rozporu s vervou, již do každého setkání vnášel. Zpočátku ji to mátlo, ale teď už věděla své. Rowan nikdy nic nedělal riskantně a napůl. Kdyby svou nesympatii k ní jednou překonal, byl by cenným spojencem.

Škrobeně se uklonil. Šlo o pouhou formalitu. „Díky za vaše přijetí," řekl. „To, co vám musím sdělit, je důležité."

„Mluvte tedy."

Nevybídla ho k posazení a nenabídla mu ani nic k pití. Byl samá práce a stejně by obojí odmítl. Když se ocitl v její přítomnosti, většinou to chtěl mít co nejdříve za sebou. „Myslím, že byste měla rezignovat na svůj úřad," prohlásil.

Tváří v tvář takové troufalosti na něj mlčky zazírala.

„Neříkám to proto, abych vás napadal," pokračoval. „Říkám to proto, že si vašeho počínání nevážím. Říkám to, protože se domnívám, že řádu pomůže, zachováte-li se, jak navrhuji. Jste bystrá žena. Chápete situaci dostatečně dobře. V Paranoru je příliš mnoho takových, kteří si nemyslí, že byste je měla vést vy. Příliš mnoho zdejších obyvatel nedokáže zapomenout na vaši minulost. Anebo vám ji odpustit. Přiznávám se, že jsem jedním z nich. Tato předpojatost vaši snahu úspěšně zvládnout téměř vše, co podnikáte, ochromuje. Odstranila by se, zřeknete-li se vlády. Snad si bude jiný počínat lépe."

Grianne zvolna přikývla. „Myslím, Traunte Rowane, že prosazovat do postavení Ard Rhys sebe v úmyslu nemáte. Kdo by to tedy měl být?"

Zhluboka se nadechl. „Kdokoliv, koho jmenujete," řekl konečně.

Tohle přiznání ho stálo značné úsilí, a proto uvažovala, kdo je asi původcem této myšlenky. Je v důvěrném vztahu s těmi zmijemi Shadeou a'Ru a Iridií Eleri, o nichž ví, že by ji nikdy nepodpořily, ale žádnou z nich nejmenoval. Proč?

„Byla jste vyvolena k založení tohoto řádu," pokračoval Traunt Rowan klidným vemlouvavým hlasem. „Nikdo nemůže tvrdit, že jste pro to nevykonala vše. Ale možná že se nepředpokládalo, abyste ho vedla. Třeba váš úkol skončil založením Třetí rady druidů. Snad by bylo lépe, kdyby vaše další úloha byla v rozsáhlejším plánu věcí méně viditelná. Už jste o tomhle uvažovala?"

Jistě. Zvažovala každý scénář, který by dokázal protrhnout naplaveninu, do níž se Třetí rada druidů zapletla. Ale za současných okolností dosud stále nepřipadla na přijatelnou možnost.

Na to, aby odstoupila, se jí všechno jeví příliš nestabilní, příliš nejisté, než aby své místo přepustila někomu jinému. Především neexistuje nikdo natolik silný, aby s ním byla svolná. Téměř každého jiného by již ustavené zájmové skupiny v řádu rozsápaly na cucky. Třetí radu druidů by zachvátilo bezvládí a zničilo by ji. Tohle dovolit nemůže.

„Obdivuji vaši upřímnost a vážím si jí," odpověděla mu. „S takovým návrhem by se za mnou odvážil přijít jen málokdo. Nevím, mohu-li se zachovat podle vaší žádosti, ale zvážím ji."

Zjevně nespokojen přikývl. „Nikdy jsem vám nevyprávěl, co bylo příčinou mého příchodu do Paranoiu, ale myslím, že nyní se ji dozvědět musíte. Není žádným tajemstvím, že my dva nejsme přátelé. Zřejmě už tušíte, že to nějak souvisí s vaší minulostí. Moji rodiče byli federační vládní úředníci, kteří se stali obětí vašich manipulací, když jste byla čarodějkou II-sou. Kvůli vám byli politicky zničeni. Na důvodech už nezáleží. Faktem zůstává, že zemřeli zlomení a opovrhováni dokonce i svými nejbližšími přáteli. Dannon a Cela Sciovi. Bývalí členové Sjednocené rady. Vzpomínáte si na ně?"

Grianne zavrtěla hlavou.

Rowan pokrčil rameny. „Na tom nesejde. Přijal jsem jméno z matčiny strany, aby se té spojitosti nikdo tady a zvláště vy nedovtípil. Přišel jsem proto, abych zajistil, že Radu druidů nezničíte stejně, jako jste zničila jiná politická uskupení... abych se ubezpečil, že jste skutečně Ard Rhys, nikoliv už čarodějka Ilsa. Kdybyste se bývala změnila, byl jsem ochoten minulost pominout. Domníval jsem se, že by to snad mohlo stačit. Ale není tomu tak. V myslích mnohých jste nadále spojena s vlastní minulostí, jak v Paranoiu, tak i mimo jeho hradby. Jste obětí činů, jichž jste se dopustila než jste se stala Ard Rhys. A to se nezmění. Nikdy se to ani změnit nedá. Setrvávám stále jako druid jen proto, že jsem přesvědčen o nezbytnosti přimět vás k odchodu."

Tvář se jí zabarvila nepatrným ruměncem, způsobeným hněvem, který nedokázala potlačit.

„Vaše mínění nepředstavuje nezbytně mínění většiny. Není ani nutně pravdivé."

„Rezignujte na svůj úřad," zopakoval. Měl náhle tvrdý a upřený výraz. „Učiňte tak dnešní noci. Oznamte to všem. Není čas to protahovat."

Užasle se na něj zadívala. On jí vlastně nařizuje, aby odstoupila. „Čas patrně poskytuje na rozmyšlenou více, než jste mi ochoten umožnit vy. Řekla jsem, že vaši naléhavou žádost uvážím, Traunte Rowane. A to vám bude muset stačit."

Zavrtěl hlavou. „Jen tohle nestačí. Měl jsem za vámi přijít už mnohem dříve. Dejte na mě, Ard Rhys. Naše volby mají tendenci se vršit a odkládat."

„Je tomu tak i zde? Co se mi snažíte naznačit? Proč je tahle věc tak naléhavá? Mluvte."

Traunt Rowan se chvíli zdráhal, jako by zvažoval, zda má promluvit, ale vzápětí se prostě odvrátil a vyšel ze dveří, které za sebou přibouchl tak silně, až Grianne pod nohama v kamenné podlaze pocítila zachvění.

„Přinesl jste ho?" zeptala se Shadea a'Ru, jak se vynořovala z temnoty tajné chodby do světla pokoje.

Sen Dunsidan na ni nepřítomně pohlédl. „I vám dobrý večer."

Shadea si při uzavírání panelu ve stěně za sebou dávala na čas, a aby zchladila svou zlost, pozorovala ho tak dlouho, dokud se zase hladce nevrátil na místo. Ve stavu netrpělivosti, aby už měla všechno za sebou, jí neprospěje, bude-li se kvůli tomuhle s Dunsidanem hádat.

„Omlouvám se," řekla, jak se k němu s úsměvem obracela. „Jak si asi umíte představit, jsem z toho všeho víc než jen trochu nesvá. Chci to už mít taky za sebou."

Sen Dunsidan přikývl. „To je pochopitelné, Shadeo. Nicméně nenávist mívá často za následek přehmaty, a my si žádný dovolit nemůžeme."

Shadea zaťala zuby, aby jí neujelo, co byla v pokušení odpovědět, a nechala ten okamžik odplynout. Vzájemný vztah nehodlal ani jeden z nich nikterak rozvíjet. Ten jejich nebyl nic víc než zištný. Téměř stejně, jako si přála zbavit se Ard Rhys, se chtěla zbavit i jeho. Byl to proradný sobecký had, člověk, který svou životní dráhu vybudoval na neštěstí a nezdarech druhých. Dozvídala se zvěsti o jeho mrzkém zneužívání dětí a žen a všem jim věřila. Až dojde k odstranění Grianne Ohmsfordové, zaměří se na něj. Ale protentokrát musí zůstat spojenci. Tuhle hru hodlá sehrát, jak umí nejlépe.

„K žádným přehmatům nedojde," řekla.

Přešla ke stolu s karafou vína a nalila si sklenku. Jeho pokoj byl plný goblénů a předložek, vína, sladkostí a příjemných vůní, ostře v protikladu s její strohou celou o několik podlaží níže. Ale nežárlila. Luxus a pohodlí jsou známky slabosti. Podněcují žádosti, jež způsobují, že člověk ztrácí zaměření na věci skutečně podstatné. Sobě nic takového nedovolí, ale jemu více než ochotně. Usnadní se tím jeho sesazení a zničení, až nadejde čas.

„Jak víte, že lektvar, který jste mi přinesl, účinkuje, jak se domníváte? Co když jste byl oklamán?"

Sledovala odezvu. Pokrčil jen rameny. „Osobně jsem ho sice nezkoušel, ale jsem ujištěn, že je účinný smrtelně.“

„Kým ujištěn?“ zeptala se Shadea. „Kdo vám tu tekutou noc dal, premiére?“ pokračovala ve vyzvídám. „Sám jste ji nemísil. Takový lektvar vyžaduje zaříkadlo a vy žádné nemáte. Znáte někoho, kdo takové zaříkadlo vlastní? Pomáhal vám někdo z Paranoru? Někdo bez spojení se mnou? Manipulujete s námi proti sobě?“

Sen Dunsidan neznatelně pozvedl tvář připomínající lví. „O vlastních spojencích se nebavím. Copak na tom záleží? Jestliže lektvar nebude působit, co ztratíte? Jen trochu svého času. Já však ztratím zcela vaši důvěru. To já riskuji, Shadeo.“

Pozdvihl svou sklenku s vínem, aby jí připil. „Ale účinkovat bude. Do rána se Ard Rhys změní ve vzpomínku a mluvit se bude jen o vás, o nové Ard Rhys. O tom, jak to chodí, něco vím, Shadeo. Zažil jsem něco podobného, když jsem prahl po postavení premiéra. Řád bude zděšen a zmatený. Bude hledat vedení a někoho, kdo by jej zaštítil. Takovou podporu jako vy nikdo nemá. Celá záležitost se rychle vyřeší. Na vaše zdraví, budoucí Ard Rhys.“

Shadea si jeho až urážlivé blahosklonnosti nevšímala a v duchu přemítala, jak by mohla zjistit, kdo mu ten lektvar dal. Umanula si, že na to přijde. Ale s výjimkou jeho okamžitého mučení ji nic nenapadlo. Bude si muset počkat na příležitost, cosi, čeho se jí dostává poměrně dostatečně.

„Nepředbíhejme, premiére.“ Dopila víno a odložila sklenku. „Jak se zachováte, až ta zpráva vyjde najevo? Zůstanete nebo odjedete?“

„Ihned odjedu. Taková odezva se totiž od hlavy státu při zmizení někoho tak významného, jako je Ard Rys, očekává. Můj odjezd vám poskytne příležitost, abyste posílila svou moc, ještě před naší schůzkou ohledně uzavření spojenectví. Snad do té doby naleznete důkazy o podílu Svobodných na zmizení, které budu moci následně využít k prosazování války.“

„Cosi, co máte v úmyslu provést jakýmkoliv možným prostředkem,“ konstatovala Shadea.

Sen Dunsidan se usmál. „Shadeo, válečná štěstěna se od Svobodných a jejich spojenců odkloní. S vaší podporou k tomu dojde mnohem rychleji.“

Shadea přikývla. Jeho komnata s hojností vůní a opulentních pokrmů ji už začínala otravovat. Stejně jako tenhle šašek.

„Chápeme, premiére. Netřeba to znovu rozebírat. Pro dnešek už ale bylo řečí dost. Máte ten lektvar?“

Dunsidan se zvedl, přešel ke knihovně na opačném konci místnosti, odsunul stranou několik knih a vyndal skleněnou lahvičku s těsným uzávěrem. Obsah lahvičky byl černý jako bezměsíčná noc. Od povrchu lahvičky ani od jejího obsahu se neodráželo žádné světlo v pokoji.

„Tekutá noc,“ řekl a lahvičku jí podal.

Shadea ji opatrně převzala a chvíli si ji důkladně prohlížela. Tekutá noc měla matnou zrnitost, která jí připomínala křídu. Rozhodně v ní vyvolávala neklid.

Ohlédla se na Dunsidana. „To je všechno?“

„Stačí trocha. Ale spotřebujte celý obsah. Proveďte to, až bude spát. Nedopusťte, aby se vaší pokožky dotkla jediná kapka. Lahvičku pak odneste a zničte. Po činu nezbyde žádná stopa, ani náznak čehokoliv jiného. Ard Rhys ale zmizí. Jako by nikdy neexistovala.“

„Říkáte to, jako by to bylo snadné,“ řekla Shadea a pronikavě se na něj zahleděla.

„Pokud se to provede správně, *bude* to snadné.“ Setkal se s jejím upřeným pohledem. „A vy to dokážete provést správně, viďte, Shadeo?“

„Ulpívá-li na vašem dárku nějaká zrada, premiére,“ řekla výstražně, „vrátí se a uvelebí se vám na prahu.“

Dunsidan se natáhl pro soubor zapsaných poznámek a začal si v nich listovat. „Jedno

varování. Ard Rhys má bratra, který vlastní stejný dar jako ona. Jeho kouzlo je prý stejné jako její. Možná si budete přát zvážit, jak se zachová, až zjistí, že je jeho sestra nezvěstná. Jak jsem vyrozuměl, užil si docela dost při snaze o její záchranu během vzdušné plavby na západ před dvaceti lety, při níž zjistil, že jsou příbuzní. Nebýt jeho, zůstala by čarodějkou Ilsou. Je pro něj tedy investicí, jíž by nemusel být ochotný se tak snadno vzdát.“

„V současné době se s ní stýká jen zřídka,“ odpověděla Shadea nakvašeně. „Má s ní vůbec málo co do činění.“

Dunsidan pokrčil rameny. „V rodinných vztazích je občas i málo vším, čeho je zapotřebí. Tím jsou sestry a bratři komičtí. Zrovna vy byste to měla chápat.“ Samolibě a shovívavě se usmál. „Jen jsem vás chtěl upozornit na případnou potíž, ale vy jste dost bystrá, abyste ji vyřešila.“

Okamžik si ji upřeně prohlížel a pak shlédl do svých poznámek. „Dobrou noc, Shadeo. Hodně štěstí.“

Shadea ještě chvíli setrvávala a v duchu přemítala, jak jednoduché by bylo ho zabít. Pak lahvičku zasunula do tmavé róby, mlčky se odvrátila, dotkla se stěny, aby se uvolnila skrytá západka, a opustila ho.

Kapitola 5

Když se Shadea a'Ru ocitla za stěnovým panelem, a tedy mimo Dunsidanův pokoj, stanula v šeru chodby a zhluboka dýchala, aby se uklidnila. Zneklidňující bylo sice každé setkání s premiérem, ale teď ji navíc znepokojoval její budoucí úkol. Nahmatala pod róbou tvrdý obrys lahvičky, aby se ujistila, že ji má bezpečně ve své moci, a poté soustředila myšlenky. Musí to provést tuhle noc, zatímco Ard Rhys spí. Domnívá se, že je ve vlastních komnatách v bezpečí, a až do dnešní noci tomu tak skutečně bylo. Před jejími dveřmi stojí na Kermadecův rozkaz ve dne v noci skalní trollové a navíc ji proti vetřelcům střeží vlastní kouzlo. Chodby, jež Pevnost špikují za hradbami, byly kdysi dávno zapečetěny, takže až na okna existuje dovnitř a ven jediná cesta.

Shadea ale přišla na způsob, jak tohle všechno obejít. Přijde-li útok zevnitř, jak také má, nejsou skalní trollové k ničemu. Nebude-li mít útok povahu ničeho, před čím chrání kouzlo, jež tuhle komnatu střeží, bude i ono k nepotřebě. A konečně, i přesto, že byly chodby dávno uzavřeny, Shadea jich v souladu s plánem pro tuhle noc velmi nedávno několik otevřela. Začala s chodbou vedoucí do pokoje Sena Dunsidana, aby se mohli tajně scházet. Končila chodbou ke komnatám Ard Rhys. Ta druhá jí zabrala skoro dva týdny, protože byla nejen fyzicky zapečetěná, ale také střežena kouzlem. Vyřadila je z činnosti, což byla bolestně vleklá procedura, a poté je znovu nastavila tak, aby vyvolala zdání, že je stále nedotčené.

Zazírala do tmy kolem sebe. Zrak se jí už přizpůsoboval a mysl uklidňovala. Všechno je na svém místě. Vše, jako vždy, připravené. Její pečlivé plánování a přípravy budou odměněny. Dopřála si nelítostný dravý úšklebek a vydala se na cestu.

Shadea a'Ru prožila krušný život, ale věděla, že ji to lépe připravilo pro přežívání jeho osudových ran. Překonávání svízelných situací ji posílilo na těle a utužilo na duchu. Bez těchto vlastností by nebyla tam, kde je, neměla by v plánu dosáhnout něčeho, o čem druzí dovedou mudrovat jenom v soukromí. Až na Tereka Molta se všichni ostatní těšili privilegované výchově s výhodami, které nikdy nepovažovala ani za potěšující. Nikdy ji to nezlobilo, ani se kvůli tomu necítila ošizená. Osiřela v osmi letech, matka zemřela při porodu a otec zahynul u Prekkendorranu. Shadea a její sourozenci byli rozděleni a posláni do rodin různých příbuzných, ale ona utekla a nikdy už se s nimi nesetkala. Na svůj věk byla veliká a zpočátku neohrabaná, ale vždycky silná. S přibývajícím věkem nemotornost vymizela a její síla se stále zvyšovala. Pět let žila v ulicích Dechtery a přežívala díky chytrostí, odvaze a občasné laskavosti druhých. V patnácti, vysoká už téměř šest stop a tělesně rovnocenná komukoliv svého věku, se začala potulovat kolem federačních kasáren a vypomáhala vojákům. Některé z nich napadlo, že její odolnost vyzkouší při sbližovacích pokusech. Byla totiž tehdy okouzlující. Když ale zjistili, že je nejen veliká a silná, ale že se umí i prát, nechali ji na pokoji. Pár jich vynaložilo čas k jejímu výcviku v zacházení se zbraněmi. Byla bystrou a přirozeně nadanou žákyní. Do svého dvacátého roku života se stala zručnější než muži, kteří ji učili. Ve čtyřiadvaceti sloužila dva roky v předních šicích u Prekkendorranu a získala si respekt všech, kteří ji znali.

Následujícího roku se poznala s tím mrzákem. Měl neurčitý původ a byl tak pokřivený a deformovaný, že nemohla určit ani jeho národnost. Jeho jméno se nikdy nedozvěděla, ale v jejich vztahu jména nebyla nikdy podstatná. Praktikoval magické dovednosti, zejména zaříkávací. Pobláznila ho z důvodů, kterým nikdy neporozuměla. Za potěšení z její společnosti byl ochoten vyměnit všechno; pro ni snadno uskutečnitelná dohoda. Setrvala s ním pouhý rok, který však uběhl tak rychle, že jí připadalo nemožné, že šlo opravdu o tak dlouhé období. Zdraví měl podlomené, už když se seznámili, a koncem toho roku zemřel. Než se tak ale stalo, naučil ji všemu, co o magii věděl, a nebylo toho málo. Byl to učitel,

který si žáka vyhledával, ale při výběru byl pečlivý. Shadea později soudila, že ji určitě nějaký čas sledoval, že prověřoval její síly, zjišťoval, zda za tu námahu bude stát. Když dospěl k závěru, že ano, a dále zjistil, že ji nebude odpuzovat jeho vzhled, věnoval se jí plně po celou dobu, která mu zbývala.

Nikdy jí nesdělil, proč se rozhodl strávit své poslední měsíce její výukou. Musel vědět, že umírá. Domnívala se, že mu to pomáhalo mít v životě nějaký cíl, než aby jen prostě čekal na nevyhnutelné. Měla za to, že ho těšilo sledovat, jak si jeho vlastní chátrající umění osvojuje někdo dosud mladý a zdravý. Snad bylo předávání vědomostí vším, čím se v posledních letech zabýval, a proto je vykonával. Možná v její společnosti nacházel cosi, co bylo posilující a příjemné. Třeba prostě nechtěl umřít osamělý. Těžko říci, ale Shadea jeho dar přijímala bez vyptávání.

Její přirozený sklon k vzývání a využívání kouzla byl oběma ihned zřejmý. Dovedla uchopit a využít jemného umění magie tak, jak se od začátku odvíjelo. Chápání způsobů, při nichž spolupracovaly slova a pohyby, jí umožňovalo jednoduše čarovat už od první lekce. Stařec se radoval, a dokonce nadšeně tleskal. Dělala rychlé pokroky. Chtěla se dozvídat stále víc, odhalit všechny netušené možnosti.

Když stařec zemřel, když v její náruči vydechl naposledy a byl zaopatřen podle svých zásluh, věnovala se pak studiu několik let sama, uzavřena v ubikaci poblíž přátel mezi federačními vojáky, s nimiž se nadále pravidelně stýkala. Ale Federace ji už nezajímala. Byla příliš rozškatulkovaná a strukturovaná, a Shadea toužila po volnosti. Chápala, že její budoucnost leží jinde.

K jejímu vytržení z federačního života došlo nečekaně. Zdržovala se zřejmě moc dlouho a o odchodu mluvila příliš otevřeně. Někteří nesouhlasili, většinou ti, které znala jen nahodile a moc se o ně nestarala. Jedné noci ji odvlekli z města do opuštěné boudy na břehu Rappahalladranu. Dva dny ji tam věznili a nevyslovitelnými způsoby zneužívali, a když s ní skončili, hodili ji do řeky, aby se utopila. Přežila, protože byla houževnatější, než předpokládali, a pouhou silou vůle se doplazila do bezpečí.

Když znovu nabyla sil, vrátila se do města, jednoho po druhém vyhledala a zabila.

Posléze uprchla, protože tihle mrtví měli s velkou pravděpodobností příbuzné a přátele. Hodně se povídalo, že ji budou dříve či později stejně hledat. Tato příhoda však způsobila, že zahořkla na město, Federaci i na vlastní život. Bylo na čase, aby se vydala jinam. Doslechla se o Třetí radě druidů a domnívala se, že by mohla najít domov tam, ale nechtěla o přijetí do řádu žádat, dokud si nebude jistá, že ji neodmítnou. Proto se vydala na západ do města Ztracená varta, které bylo posledním útočištěm uprchlíků a zatracenců všeho druhu. Hodlala tam žít v odloučení a pokračovat v rozvoji kouzelnického umění, dokud se v něm více nezdokonalí. Občas se ve městě někdo objevil, aby tam pátral po takových, kteří se v něm skrývali, ve městě, kde všichni tají něco zlého a nikdo z nich nemá zájem odhalovat svou minulost. Setrvala tam do svých osmadvacátých narozenin, aniž by se stýkala s ostatními obyvateli. Procvičovala se ve svém umění s cílevědomostí přesně vystihující její osobnost. Rozšířila studium od zaříkávání a drobnějších kouzel po využívání pozemské síly a prvků, zvláště o vzývání duchů a zesnulých bytostí, jež bylo možné přimět, aby jednali podle jejích pokynů a poskytovali jí své rady. Její um se sice zdokonaloval, ale citová stránka se zčásti otupovala. Nikdy neměla výčitky někoho zabít, bylo-li zapotřebí. Nyní se zabíjení změnilo v prostředek k jejím čarodějnickým záměrům. Zabíjení patřilo neodmyslitelně k odemykání mnoha z forem síly, již se snažila ovládnout. Zabíjení zvířat či lidí představovalo součást obřadů, které využívala. Existovaly jiné, bezpečnější způsoby k dalšímu rozvíjení, ale žádný nebyl ve svých výsledcích tak rychlý nebo dalekosáhlý. Připouštěla, že se zvrhává. A vlastní sebeničení nenáviděla.

V době seznámení s Iridií Eleri, stejnou psankyní a čarodějkou, jakou byla sama, zabředla už hluboko do muk temného magického lákadla a dychtila po větším soustu. Iridia již byla vlivem vlastních pokřivených tužeb a tajemství napůl šílená, a tak se na základě společných přání spřátelily. Věřily, že jim magie může pomoci ke všemu, po čem

touží. Musí jen zvládnout její složitosti.

Rozhodly se, že společně odejdou do Paranoru a budou se ucházet o přijetí do druidského řádu. Cestu vykonaly horečně, ale při přijímání se ze všech sil snažily zakrýt posedlost, jež je stravovala. Ard Rhys se dala překvapivě snadno obalamutit. Rozptylovaly ji požadavky kladené na ni jako na představenou řádu, takže jejím prvořadým zájmem bylo najít nadané jedince ochotné sloužit věci druidů. Zdálo se, že Shadea a'Ru s Iridií Eleri jsou právě takové, jaké hledá. Nepoznala, že se obě ženy přetvařují. Byly sice ochotné věc druidů přijmout, ale jen natolik, jak to pro ně bylo nutné, a jen z výhradně vlastních důvodů.

Po prvních třech letech služby obě čarodějky pochopily, že i když má Grianne Ohmsfordová velkou moc, nevládne už autoritou čarodějky Ilsy. Nechala se oslabovat nátlakem, který na sebe sama uvalila odvržením minulosti. Nebyla ochotná riskovat či obětovat nic, co by jako čarodějka rychle pochopila jako nezbytné. Shadea ani Iridia takové hryzení svědomí neměly. Rád v té době teprve vznikal a jeho vyhlídky na ovládnutí ras se každým dnem zmenšovaly. Zvlášť Shadea byla odhodlaná jej ovládnout sama a vést ho směrem, který považovala za nutný. Když usoudila, že existuje pouze jediná cesta, rychle odvrhla slib a věrnost Ard Rhys a chopila se pláště aktivní rozkolnice.

Pět let hledala Shadea a'Ru způsob, jak svá předsevzetí naplnit, jak Grianne Ohmsfordovou svrhnout a sama se stát Ard Rhys. Dnešní noci k tomu konečně dojde. Její kroky směřující zatuchlou chodbou k tajnému východu o dvě patra níže zrychlily. Mířila ke skladišti, v němž se skladovaly lůžkoviny a slamníky. Z její tváře vyzařovalo vzrušení, hmatatelná dychtivost, nezkrotná a živoucí. Neselže, dokáže to. Je-li lektvar v pořádku, svého cíle se úspěšně zhostí a její čekání skončí.

Doufala jen, že pokud selže lektvar, podaří se jí unikat dostatečně dlouhou dobu na to, aby se vrátila k Senu Dunsidanovi a vyřízla mu srdce.

Grianne Ohmsfordová odložila stranou své poznámky a písemnosti, záznamy o minulých setkáních s premiérem, soubory svých podniknutých a vesměs neúspěšných snah, a chystala se na lůžko. Tagwen se zjevil s dostatečným předstihem, aby jí připravil šálek odvaru na spaní, který v té době pravidelně užívala, a aby jí poklidil komnatu. Nějakou dobu jí pak nervózně přecházel. Vyčkával, až ho osloví, což nakonec udělala. Zeptala se ho, zda Kermadecovi zanesl něco k snědku, což provedl. Trollové jsou pyšní na svou nezávislost a nápaditost, a proto během cestování nemají ve zvyku o cokoliv žádat. Musí se jim to nabídnout. Tenhle obyčej se zrodil ze zvyku a historie, kdy téměř se všemi válčili, a pravděpodobně se to jen tak nezmění.

Tagwen také oznámil, že trollové střežící její komnaty jsou na místě, sdělení, které sice pro její klid uváděl každou noc, ale jemuž sotva věnovala pozornost. Necítila se v Paranoiu ohrožená, i přes pichlavý vztah s otevřeněji nepřátelskými řádovými členy. Strážci, kamenné hradby, výstražná zaříkadla a bdělé zraky v žádném případě nepředstavovaly to, co ji mělo zachránit, pokud by taková potřeba vyvstala. Chránily ji vlastní instinkty a tušení, její vlastní zdroje, nikoliv zdroje těch druhých. Roky strávené v roli čarodějky Ilsy zostřily obé na ostří břitvy, a Grianne se domnívala, že je ani období v roli Ard Rhys neztupí.

„Vzbuď mě brzy, Tagwene," požádala ho, když se už chystal odejít.

„To nebudu muset," opáčil. „Budete vzhůru, než přijdu. Je tomu tak pokaždé. Dobrou noc, paní."

Neslyšně vyšel a dveře za sebou zavíral, jako by byly ze skla. Při pomyšlení, co by si bez něj počala, se v duchu pousmála. Třebaže byl pro někoho nepatrný a zdánlivě bezvýznamný, představoval v mnoha ohledech nejvýznamnějšího řádového příslušníka.

Dobloumala ke svému odvaru, usedla a začala horkou směs opatrně usrkávat. Když tekutina zchladla, vypila ji téměř bezmyšlenkovitě, protože se soustředila na nadcházející jednání, a výsledky, v jejichž dosažení doufala. Na okamžik si dopřála pomyšlení na

Traunta Rowana a jeho podivně naléhavou žádost, ale rychle se zase zaměřila na jiné záležitosti. Rezignace na její úřad vůbec nepřichází v úvahu. Zvažovala možné povýšení několika řádových členů do významnějšího postavení, mezi nimi Trefena Moryse, který opakovaně projevoval podporu zdárnému vývoji a pokroku. Další možnost představoval Gerand Cera, třebaže stále s jistotou nevěděla, kde ve věci jejího dalšího působení na postu Ard Rhys stojí. Pohrávala si s myšlenkou na povýšení Traunta Rowana i přes jeho postoj vůči ní. Snad by ho to mohlo vzdálit vlivu Shadey a'Ru a Iridie Eleri. Jde o ženy s největším nadáním v řádu, a proto nelze žádné z nich po jistou dobu důvěřovat. Dříve či později bude nutné se s nimi vypořádat.

Pod vlivem odvaru se jí začaly klížit oči, a tak přešla k lůžku, vyklouzla z róby a vsoukala se pod pokrývky. Její poslední úvahy patřily podivnostem v rozvalinách Království umrlčí hlavy a vlastnímu odhodlání zjistit, kdo za nimi je. Vhled do téhle věci by snad mohla poskytnout návštěva Hadeshornu a duchové druidů. Proto už také učinila nezbytná opatření na cestu. Jakmile jednám se Senem Dunsidanem skončí, odjede společně s Kermadecem. Tagwenovi možná dokonce sdělí, kam má namířeno, a to jen proto, aby na jeho tváři spatřila nesouhlasný výraz.

Byla příliš unavená, než aby sfoukla svíce na psacím stole, a tak upadla do spánku při světle obou, jež v temnotě hlubokých stínů komnaty nepřestávaly jasně prskat.

Na Paranor se snesla noc, pod světelnou záplavou měsíce a hvězd, jež se vylévala z bezmračné oblohy, tichá a sametově černá. Většina druidů spala, protože jen málo z nich mělo v oblibě osamocenou práci v celách a studovnách do pozdních nočních hodin. Trollí stráže stály na místě, nejen u dveří Ard Rhys, ale také u bran Pevnosti. Třebaže neexistovala žádná obava o bezpečnost kohokoliv, trollové se přesto chovali obezřetně. Přehnaná samolibost v minulosti druidy a jejich ochránce zcela zničila.

Shadea a'Ru se tiše proplížila hradbami nejvyšší věže a pokračovala zákruty a ohyby tajné chodby směřující k ložnici Ard Rhys. Bylo už značně po půlnoci a Shadea si uvědomovala, že se lepší příležitost než právě tahle nenabídne. Před pouhými dvěma dny odstranila ze zatuchlé chodby kouzlo ještě jednou. Udělala to v nepřítomnosti Ard Rhys, aby měla naprostou jistotu, že Grianne nebude mít v tak krátké době po svém návratu příležitost obnovit vlastní zaříkadlo. Čarodějka se šerem pohybovala zvolna a malíkem si přitom vytvářela magické světlo, aby neklopýtla. Nesmí způsobit žádný hluk, nesmí vyvolat nic, co by spící Ard Rhys na její přítomnost upozornilo.

Protože se jí těsností chodby a vzrušením zvýšila tělesná teplota, vydatně se potila. Strach neměla. Nikdy se nebála. Ne proto, že by byla ledabylá či naivní. Rozuměla ale povaze rizika. K selhání v nebezpečných situacích dochází vinou nedokonalého plánu anebo nešťastné náhody. První příčinu zvládat uměla, a pokud si zachováte důvtip, vyrovnáte se občas i s tou druhou. Zjistila už, že takovým, jako byla sama, sirotkům a znevýhodněným duším, se zisku úspěšně dosahuje prostřednictvím rizika. Taková byla povaha jejího životního osudu a ona se s ní už smířila.

Noční akce to měla prověřit způsobem, jakým dosud nikdy. Dosáhne-li úspěchu, bude mít možnost získat všechno, po čem už tak dlouho touží. Selže-li, pravděpodobně přijde o život.

Shadea a'Ru riziko přijala. V sázce je totiž cena, která za ně stojí.

Znovu se myšlenkami vrátila ke zdroji tekuté noci. Nezamlouvalo se jí, že ji měl ve vlastnictví někdo, kdo sám kouzlo postrádal. Sen Dunsidan byl sice vysoce postaveným úředníkem v mocné vládě, ale k tomu, aby něco tak mocného získal sám, mu chyběly dovednosti a prostředky. Určitě mu někdo pomáhá, a jí se nelíbilo, že tahle pomoc nepochází od ní. Znamená to, že má Sen Dunsidan další možnost, kterou by třeba mohl v dalším vývoji využít, a to pro ni mohlo znamenat nebezpečí. Přesto ji potřebuje. Bez ní nemůže doufat, že si opět podrobí druidský řád, a bez toho nemohou uspět jeho záměry se Svobodnými.

Před ní stoupalo vzhůru poslední schodiště ke komnatě ve věži, kde spala Grianne Ohmsfordová. Shadea mimoděk zvolnila... pohyby, mysl i dech... a zklidnila se. Nehlučně vystoupila po kamenných stupních k odpočívadlu a vzápětí stanula těsně vedle části zdi, která se otevírala do zapovězené oblasti. Přezkoušela magické tkanivo, jež tam zanechala, a zjistila, že je nedotčené. Ard Rhys se neunavovala zjišťováním, zda si s jejím kouzlem někdo nepohrával. Stále se cítí bezpečně.

Když Shadea sáhla do róby a vytáhla lahvičku s tekutou nocí, projel jí prudký příval očekávání. Její pohyby tajilo ticho, jež se prostíralo od místa, kde stála, ke komnatě na druhé straně a poté až k Pevnosti a mimo ni. Paranorské místnosti, kde bez pohnutí a v nevědomí leželi jejich obyvatelé, obestíraly sny a spánek. Shadea se spokojeně zaposlouchala a pak postavila lahvičku před sebe na podlahu.

Byla připravená.

Pečlivě sestrojovala řady zaříkadel a zaklínacích formulí a v prostoru přede dveřmi je vrstvila na sebe. Vytvářela je jedno po druhém slovy a pohyby. Žádné nebylo vidět ani slyšet. Žádné se vidět ani zaslechnout nedalo. Dýchala, jako by se jí nedostávalo vzduchu, prostřednictvím složitého vzorce drobných a opatrných vdechů a výdechů. Vlastní životní síla se měnila v součást jejího úsilí, pomáhala a podporovala. Neustávala se soustředit na bezprostřední úkol, bez chvění či váhání, pracujíc stejnoměrně a pilně.

Uplynula téměř hodina, než čarování ukončila. Potom před zdí poklekla a rozevřela magický štít, který na místě zanechala. Umožnila si tak hladký přístup ke skrytému vstupu a ke komnatě za ním. Mohla slyšet, jak jí srdce tělem pumpuje krev. Připadalo jí, že dokáže zaslechnout i dech spící Ard Rhys za zdí. Sice spící, ale schopné okamžitého procitnutí.

Přichystala se k odzátkování lahvičky s tekutou nocí.

Ruce se jí roztřásly.

Na pouhý okamžik selhala, když si náhle uvědomila, že se opovažuje činu, kterým přesahuje samu sebe, že je nezdar v jejím konání jistý, že se Ard Rhys ve chvíli, kdy se pokusí nasunout lahvičku do ložnice, vzbudí a její zradu odhalí, že by bylo moudřejší, kdyby Ard Rhys jednoduše otrávila a bylo by to vyřízeno, že tohle rafinovanější provedení nikdy nevyjde. Jak by mohlo?

Dopálená sama na sebe potlačila vlastní váhavost a nejistotu, jako by zabíjela obtížný hmyz, který jí bzučí kolem uší. Odzátkovala lahvičku, vlila ji do trychtýře, který stvořila při závěrečném vzývání kouzla, a vyslala tak tekutou noc spolu se zaříkadlem, jež určovalo její směr, do ložnice.

Tak a hotovo, řekla si v duchu a lahvičku opět zazátkovala. Pak podřepla na bobek a vyčkávala.

Grianne Ohmsfordová procitla na dostatečně dlouhou chvíli, aby poznala, že se děje cosi strašlivého, že její vlastní zaříkadlo obešlo jakési cizí kouzlo a dostalo se do místnosti. Ihned sice vyvolala vlastní obranné kouzlo, ale bylo už příliš pozdě. Komnata... či ona v ní... se pohybovala, stravovala ji černota přesahující vše, co kdy poznala. Úporně se z ní pokoušela vymanit, ale nedokázala se přimět k pohybu. Pokusila se vykřiknout, ale marně. Byla polapena, znehybněna a bezmocná. Černota ji obklopila a smýkala s ní pryč, unášela ji jako smrtelný rubáš obalený kolem mrtvoly cestou k pohřbu, přilnavý, neproniknutelný a konečný.

Cítila, jak ji ten rubáš začíná pomalu svírat.

Přízračníl zaklela nezvučně, když si uvědomila, co se děje, a pak jí černota pronikla do úst, nosu a uší a ocitla se v jejím těle i mysli. Zápasila, dokud ji neopustily síly a víra, že tomu unikne. Tehdy pozbyla vědomí.

Shadea a'Ru, skrývající se stále za zdí ložnice, naslouchala zastřenému trhanému hluku pohybu na opačné straně a vzápětí tichu. Zoufale toužila nahlédnout dovnitř, ale ze

strachu, co by objevila, se neodvažovala otevřít dveře. Zatajila dech a naslouchala.

Po chvíli si cestu pod dveřmi provrtal jeden prst černoty, jehož přední okraj tvořil chumáč střapatých úponků. Svíjely se a tápaly, jako by se ji snažily polapit, jako by Ard Rhys nestačila. Shadea se proto rychle stáhla, přichystaná k útěku. Netušila, oč jde... a ani to zjišťovat nehodlala... možná nějaký pozůstatek tekuté noci. Úponky se protáhly o trochu dál, stočily se k ní a vzápětí se zase zvolna stahovaly, až nakonec zmizely zpátky pode dveřmi.

Shadea a'Ru se silně potila. Tuniku pod druidským hábitem měla úplně promáčenou. V ložnici Ard Rhys k čemusi došlo, k něčemu, co bylo výsledkem jejího počínání... natolik jistá si byla. Ale podrobnosti nemůže zjistit hned... zřejmě až do rána. Bez ohledu na zvědavost, s níž chtěla zvědět víc, se jen mohla vrátit cestou, kudy přišla, a čekat.

Protože ji zachvátil strach, jaký nikdy dříve nepocítila, ztěžka a rychle vydechla. Ustupovala pozpátku, aniž by dveře spustila z očí, a pak opatrně sešla po schodech, po kterých více než před hodinou vystoupila, aniž by přestávala naslouchat.

Než dospěla k úpatí schodiště a zahnula do chodby vedoucí z kamenných hradeb Pevností, měla co dělat, aby se nedala na útěk.

Kapitola 6

I přes mrazení, stejné, jaké Shadea a'Ru zakoušela, když se v noci blížila k ložnici, si zajistila, aby byla mezi prvními, kteří se o zmizení vládkyně druidského řádu dozví. Když se objevil Tagwen se snídaní, byla tam a čekala na rozhovor s Grianne. Tím nejservilnějším způsobem požádala o slyšení u Ard Rhys, tak, jak se jí to bude nejlépe hodit. Tagwen ji počastoval svým výsadním souhlasným přikývnutím, tím, jež napovídalo, že její žádost ihned projedná, ale kéž by se do země propadla, a vstoupil do místnosti. Jak do ní vcházel, Shadea na krátký okamžik zahlédla vnitřek, ale nezaznamenala nic neobvyklého.

Třeba, napadlo ji náhle, se nestalo vůbec nic. Možná že tekutá noc selhala.

O chvíli později se ale trpaslík objevil znovu. Vyhlížel zmateně a nemálo ustaraně. Ard Rhys už komnaty opustila? zeptal se trolla na stráži. Odpověděl, že ne, že ve svém pokoji setrvala celou noc. Jak Tagwen váhal, zjevně nejistý, co si počít dál, vložila se do rozporu Shadea a převzala iniciativu.

„Kde máte svou paní?" zeptala se naléhavě trollů. „Jak to, že není ve své ložnici? Dopustili jste, aby se jí něco stalo?"

Aniž by čekala na odpovědi, protože dobře věděla, že je stejně poskytnout nemohou, prodrala se kolem Tagwena, vešla dovnitř a rychle se rozhlížela. Lůžko nebylo ustlané, pokrývky byly zmuchlané a rozházené. Po jedné straně stál prázdný šálek od odvaru na spaní z uplynulé noci. Na jejím psacím stole ležely úhledně navršené poznámky k jednání se Senem Dunsidanem přichystané na dnešek. Letmý pohled na stěnu, za níž se Shadea skrývala a vlévala do ložnice tekutou noc, neodhalil nic. Po lektvaru ani po Grianne Ohmsfordové ani stopy. Žádný náznak čehokoliv z toho, co se skutečně stalo. Shadea se prudce otočila přímo na Tagwena, který s nasupeným výrazem v drsné tváři vcházel za ní.

„Kde je, Tagwene?" vyštěkla, takže se prudce zarazil. „Co se tu děje?"

„Nic se neděje!" opáčil na obranu a současně se ihned vydal k psacímu stolu a popadl Grianniny poznámky. „Shadeo, tady se zdržovat nemůžete!"

„Pokud se neděje nic nekalého, kde tedy Ard Rhys je?" zeptala se vyzývavě, aniž by vzala na vědomí jeho námitku. „Proč není ve svém pokoji?"

„Nevím," připustil Tagwen naježeně a otevřeně jí zastoupil cestu. „Domnívám se ale, že vás se to v žádném případě netýká."

„Týká se to nás všech, Tagwene. Nepatří jen vám. Kdy jste ji viděl naposledy?"

Trpaslík se zatvářil dotčeně. „Těsně před půlnocí. Vzala si svůj čaj a chystala se jít spát." Nedůvěřivě se rozhlédl. „Musela vyjít ven."

„Aniž by ji zahlédli trollové na stráži?" Shadea se rozhlédla, jakoby kvůli ujištění, zda Ard Rhys není někde v dohledu, a pak prohlásila: „Musíme se ihned pustit do hledání."

„To nemůžete!" vykřikl trpaslík zděšeně. „Nevíte přece, jestli se jí něco stalo. K pátrání není důvod."

„Je, a oprávněný," řekla Shadea neoblomně. „Ale pro tuhle chvíli o něm pomlčíme. Dokud se neujistíme, že se nic neděje, jsme my dva jediní, kdo o tom potřebuje vědět. Nebo dáváte přednost tomu, abychom tu jen tak postávali a nic nedělali?"

Trpaslík, který byl zjevně na rozpacích, co si počít, na její nevyslovené obvinění nezareagoval. Ona si tu už zajišťuje ovládnutí Pevnosti, a on nedokáže podniknout nic, aby tomu zabránil. Dosud si plně neuvědomil, co se děje. Soudnost mu zastírá obava o Ard Rhys. Kdyby jasně uvažoval, možná by se nad Shadeiným rychlým jednáním pozastavil. V duchu se nad jeho očividným zmatkem pousmála. Udělal by líp, kdyby na Ard Rhys zapomněl a staral se o sebe. Ale to mu dojde příliš pozdě.

Pátrání po Ard Rhys provedla trollí hlídka pod čarodějčiným dohledem. Trvalo necelou

hodinu a odhalilo přesně to, v co Shadea doufala: po Grianne Ohmsfordové nikde ani stopy. Když skončilo, dožadovala se Shadea Tagwena, co hodlá dělat.

„Tagwene, jste poslední, kdo ji viděl, a v každém případě za Ard Rhys zodpovídáte. Právě proto si vás vybrala za osobního tajemníka."

Tagwen vypadal zdrceně. „Nevím, *co* se jí mohlo přihodit. Paranor by neopustila, aniž by se mi zmínila. V době, kdy jsem jí minulou noc donesl čaj a popřál dobré noci, se připravovala na dopolední schůzku s premiérem. Vůbec to nechápu!"

Zjevně se své odpovědnosti nezříkal, třebaže k tomu, až na věrnost vůči své představené, žádný důvod neměl. Přesně s tím Shadea počítala. „No tak, Tagwene, nepodléhejme panice," uklidňovala ho. „Čas schůzky dosud nenadešel. Možná se tajně vytratila proto, aby o ní ještě popřemýšlela. Cožpak si tak někdy nepočíná? Nevyužívá svého kouzla k tomu, aby nikdo nepoznal, co má v úmyslu?"

Tagwen nejistě přikývl. „Občas."

„Možná že se podobně zachovala i v tomhle případě. Počkejte na ni v jejích komnatách a já se po ní poohlédnu sama. K pátrání po ní použiji vlastní kouzlo. Třeba se mi o ní něco podaří vyčíst ze vzduchu." Popleskala ho po rameni. „Žádné strachy, objeví se."

S falešným ujištěním, aby ho uklidnila, opustila ložnici a vydala se k pokojům svých společníků. Jednomu po druhém sdělovala, že plán vychází. Podle očekávání se sice zpočátku nad jejím rozhodnutím, že vše provede sama, každý z nich durdil, ale jejich nevoli teď více než převažovalo nadšení. Ard Rhys je vyřízena. Teď musí začít získávat vládu nad druidy a Pevností. Až se rozšíří, že Ard Rhys zmizela, zavládne v Paranoru chaos a nerozhodnost. Ztrátou vlády Grianne Ohmsfordové se otevře prázdný prostor a nikomu se do něj nebude chtít vstupovat příliš rychle. Shadeino jméno je třeba jako rozumnou volbu uvést na prvním místě, částečně danou předpokladem jejího časného vystoupení a ochoty jednat. Musí se zdát, že ze všech adeptů na úřad Ard Rhys je právě ona tím nejlepším.

Aby se tak stalo, musí mít nejen slovní podporu svých spojenců, ale vlastní způsobilost musí také sama demonstrovat. Nejlépe toho dosáhne předhozením nějakého obětního beránka, který by za to, co se stalo Ard Rys, nesl odpovědnost. Shadea se už rozhodla, kdo to bude. Její spojenci měli rozšiřovat fámu, že byla Ard Rhys zavražděna, a že jakousi odpovědnost za to nesou skalní trollové, kteří ji hlídali. Neexistovaly pro to žádné důkazy, a samozřejmě ani existovat nemohly, ale v momentálním rozrušení budou mnozí považovat za rozumné tomu uvěřit. Je jen třeba tu a tam utrousit slůvko. Postačí řeči, aby se vybudovalo těžiště ve prospěch uvedeného vysvětlení. Propůjčí celé věci zdání logiky.

Když Shadea opustila své společníky a vracela se chodbami Pevnosti k ložnici Ard Rhys, prodchnul ji náhlý poryv euforie. Vše se udalo přesně, jak Sen Dunsidan slíbil, jak doufala, jak jí osud čas od času našeptával. Je předurčena k vedení řádu. Je předurčena vykonávat jeho moc.

„Shadea a'Ru, Ard Rhys!" přiškrceně vyslovila do stěn a stínů vyznačujících jí cestu.

Přistihla se při úvaze, zda se už Grianne Ohmsfordová probudila, a zda už zjistila, kde se ocitla. Možná že tahle nešťastná Ard Rhys nebude mít ani kdy se probudit, protože ji ve spánku napadnou obyvatelé místa, kam byla odeslána. Třeba to už má za sebou!

Kéž bych tam tak mohla být a sama se přesvědčit, posteskla si Shadea v duchu.

Tagwen sloužil Ard Rhys téměř po celou dobu její vlády nad Třetí radou druidů a domníval se, že ji zná stejně dobře jako kteréhokoliv živáčka. Třebaže byl jejím blízkým přítelem a důvěrníkem, chápal, že mu všechno sdělovat nemůže. Nikdo, kdo má odpovědnost a moc, jako tomu bylo v jejím případě, si nikomu nemůže dovolit důvěřovat úplně. Věřil ale, že má-li potřebu se ze svých obtíží vypovídat, pomyslí na něj jako na prvního. Proto její nepozorované zmizení z komnat během noci, aniž by se mu předem o něčem zmínila, považoval za zneklidňující. Čím déle o tom přemýšlel, tím nepříjemněji se cítil. Shadea a'Ru, i přes odpor a nedůvěru, které k ní pociťoval, mohla mít pravdu.

Skutečnost, že se jeho paní nevrátila na snídani v den tak významné schůzky, nebyla obvyklá.

Prakticky založený Tagwen následky její nepřítomnosti chápal. Dopolední schůzku by bez dobrého důvodu neodkládala. Nikdy by nejednala z nenávisti či pod vlivem paniky. Nejprve si vše promýšlela, zvažovala důsledky svých možností. Opustila-li vlastní komnaty dobrovolně, měla k tomu dobrý důvod. Ale jestli se brzy neobjeví, musí se smířit se skutečností, že slova jako *dobrovolný* a *svobodná volba* nemají s touto záležitostí co dělat, a že se jí tedy přihodilo něco zlého.

Seděl v jejích komnatách po dobu, již pociťoval jako nekonečnou, a jeho neklid a nepříjemný pocit vzrůstaly a trpělivost se nepozorovaně vytrácela. Vnímal zvuky shonu v chodbách mimo komnaty, představující neklamnou známku, že už druidi začínají zjišťovat, že cosi není v pořádku. Shadea se z pátrání nevracela. Z pátrání, jemuž vůbec nedůvěřoval, že by mohlo mít tak či onak úspěch, už jen vzhledem k názoru Ard Rhys na čarodějku. Přecházel po místnosti, všechno obhlížel a snažil se v tom, co se stalo, postihnout nějaký smysl. Nezamlouval se mu pohled na neupravené lůžko, jehož vzhled naznačoval, že odešla chvatně.

Dovnitř se ale nikdo dostat nemohl, namlouval si ve snaze zbavit se obavy, že byla přepadena. Trollí stráž byla naprosto věrná a Ard Rhys pro svou obranu instalovala do všech zdí varovná zaříkadla. Pokud by se jí něco stalo, nalezl by známky zápasu. A navíc, do Paranoru přece nemůže nepozorovaně proniknout žádný nepřítel, aniž by nedošlo k jeho odhalení. Cožpak by hlídka nic nezahlédla nebo nezaslechla neobvyklý hluk či křik?

Jistě, nebyl-li nepřítelem kdosi už uvnitř. Při zvažování téhle možnosti si zuřivě zamnul bradu. Někteří by proti ní něco podniknout mohli, ale bezúspěšně. Jednou z takových je Shadea a'Ru. Ale jakou pravděpodobnost má tahle varianta vzhledem k riziku nezdaru a odhalení? Každý druid, který by se o něco takového pokusil, by musel být šílený! Zavrtěl hlavou. Tohle za hlubší promýšlení nestojí. Alespoň zatím ne.

Vtom ho napadlo, že třeba mohla zajít navštívit Kermadeca. Skalní troll nadále tábořil před paranorskými hradbami a vyčkával na rozhodnutí Ard Rhys k odjezdu. V těch tajemných odjezdech a příjezdech je něco významného. Jeden je v plánu na druhý den a dojde k němu hned... předpoklad, že jeho paní odjela v zájmu něčeho takového, tedy není zase tak moc přitažený za vlasy.

Zrovna vstal a přecházel ke vchodu, když se z chodby opět vynořila Shadea a vstoupila dovnitř.

„Nic," řekla a zdeptaně zavrtěla hlavou. „Hledala jsem po celé Pevnosti i v jejím okolí, ale nikde po ní není ani stopa, která by nebyla nejméně den stará. Nelíbí se mi to, Tagwene." Zamyšleně se na něj zahleděla. „Nakolik spolehlivý je ten troll Kermadec?"

Tagwen se zděsil. „Naprosto. Je to skutečný přítel a navždy jím bude." Dopřával svému rozhořčení průchod. „Mnohem víc než někteří jiní, které bych dokázal jmenovat."

„Odpovídá ale za výběr stráží včetně těch dvou, kteří drželi hlídku uplynulé noci a teď nemají ponětí, kde Ard Rhys je." Sklonila hlavu na stranu. „Že byl posledním, kdo ji spatřil mimo hradby? Nesnažte se to popírat. Viděli ji. Čeho se ta schůzka týkala?"

Trpaslík zuřil. „Do toho vám nic není, Shadeo! Bez svolení Ard Rhys nemluvím o jejích záležitostech... s vámi ani s nikým jiným! Vyčkejte do jejího návratu a potom se na takové věci vyptávejte!"

Shadea se na něj pobaveně zahleděla. „Snad bych se měla za její nepřítomnosti dotázat Kermadeca sama. Zdá se totiž, že vy mi nevyhovíte. Co kdybyste ho požádal, aby si do jejích komnat přišel o celé události promluvit?"

Tagwen si ihned uvědomil dvě věci. Zaprvé, že by Kermadec do Pevnosti nikdy nevkročil. Už před delší dobou se tak dostatečně jasně vyjádřil a kvůli Shadee a'Ru své rozhodnutí měnit nebude; rozhodně ne kvůli osobě, kterou stejně nesnáší. A za druhé, i kdyby byl tak naivní a přesto pozvání přijal, možná z obavy o Ard Rhys, ven by se už nedostal. Shadea a'Ru hledá někoho, koho by ze zmizení Ard Rhys obvinila. Tagwen to

instinktivně cítil. Proč to Shadea považuje za nezbytné či za vlastní zodpovědnost se sice jeho chápání vymykalo, ale bylo zřejmé, oč tu jde.

Skalní trollové nebyli nikdy coby ochránci druidů oblíbenou volbou. Tradičně se využívalo elfů. V období První rady druidů tuhle praktiku zavedl Galaphil. V brázdě destrukce starého světa a tisíce let barbarství se Galaphil, sám elf, cítil bezpečněji, spoléhal-li na příslušníky vlastního národa. Elfští lovčí druidy střežili, dokud Paranor nepadl do rukou Černého mága. Po ustavení Třetí rady druidů se počítalo s opětovným povoláním elfů. Ard Rhys ale neměla v Kylena Elessedila takovou důvěru, aby se na něj spoléhala při výběru vlastních ochránců. Ještě před jeho skonem se upsala Kermadecovi a jeho skalním trollům. Snad se s nimi cítila bezpečněji proto, že její vztah s Kermadecem nesouvisel s politikou. Líbila se jí trollí nezávislost. Svou oddanost poskytovali jen tehdy, když to považovali za nezbytné, a neposkytovali ji lehce. Když už se vašimi spojenci stali, mohli jste se na ně spolehnout.

Nic z toho však nepomůže, podaří-li se Shadee historii zmanipulovat, jak zcela očividně zamýšlí. Skalní trollové odpovídají za ochranu Ard Rhys, a ta jim zmizela přímo pod nosy. Čarodějka by asi nemusela vyvíjet kdovíjaké úsilí, aby řád přesvědčila, že by měla být vina složena přímo k jejich nohám.

Popuzeně se na Shadeu zahleděl. „Kermadec dovnitř nepřijde a vy to víte.“

„Vím,“ přitakala. „Pokud se ale nedostaví, budu to považovat za důkaz jeho spoluviny ať už v čemkoliv, co se odehrálo, a spolu se všemi jeho trolly ho propustím. Nedokážou-li odvést lepší práci, než jakou odvedli v případě Ard Rhys, nechci, aby nás ostatní nadále chránili.“ Odmlčela se, pozvedla prst a lehce si jím spočinula na jedné líci. „Tagwene, odmítá-li vstoupit do Pevnosti, naznačuje tím, že cosi tají. Pokud nikoliv... měl by nám to sdělit... nám všem, kteří na něm závisíme vlastní bezpečností. Vzkažte mu, že by měl podat vysvětlení, pokud je ho schopen.“

„Shadeo a'Ru, kdo vám dal právo říkat jiným, co mají dělat?“ zeptal se vyzývavě trpaslík, aniž by se podřizoval. „Vy druidskému řádu nevládnete.“

Shadea se usmála. „V nepřítomnosti Ard Rhys ho někdo řídit musí. Mé jméno už navrženo bylo. Posloužím, jak umím nejlépe, ale posloužím. Nic víc udělat nemohu.“ Zahleděla se za něj do prázdné místnosti. „No tak, Tagwene. Udělejte, jak vám říkám.“

Trpaslík se chystal oponovat, vyslovit něco, co by nezanechávalo pochybnosti o tom, jak se cítí. Vzápětí si uvědomil, že neuvážená odpověď je možná přesně tím, v co čarodějka doufá. Děje se něco nepatřičného. Začínal věřit, že na tom má Shadea svůj podíl.

Udržel jazyk za zuby. Lépe si zachovat rozum. Raději zůstat volný. Někdo musí Kermadecovi sdělit, co se děje, a varovat ho před nebezpečím.

Dvorně přikývl, vyšel ze dveří a se sklopeným zrakem a zrudlou tváří vyšel do chodby. Částí svého já se tam odtud chtěl rozběhnout co nejrychleji a už se nevrátit. Najednou měl strach. Cestou se rozhlížel po tvářích těch, jež míjel, a všímal si nedůvěry, pochybností a u některých i nepokryté zlosti. Jak se už Shadea vyslovila, zvěst vyšla najevo. Kují se pikle a tvoří se spolky. Z náhlého popudu se krátkou oklikou pustil za skalním trollem, který obýval stavem na severním nádvoří, a požádal jednoho z hlídkových velitelů, aby k severní bráně přivedl na příkaz Ard Rhys tucet svých vojáků. Velitel nic nenamítal. Tagwen mu taková poselství čas od času přinášel už dříve. Nebylo na tom nic neobvyklého.

Když se Tagwen ocitl za pevnostními hradbami, dospěl na lesní okraj a zavolal na Kermadeca. Věděl, že Maturen táboří někde poblíž severní brány. Zatímco čekal, zamnul si bradu, založil si paže na rozložitém hrudníku a pokoušel se vymyslet, co by měl podniknout, aby Shadee v zisku vůdčího postavení zabránil.

„Ježatec!“ zvolal se smíchem Kermadec, vycházeje z lesa. Jeho hrdelní projev zazněl chraplavě a zvučně. Na přivítanou napřahoval ruku k pozdravu. „Co je s tebou? Vypadáš, jako bys spolkl něco kyselého.“

Tagwen si s trollem stiskl ruku. „Ano. Vyslechni mě, a budeš tak vypadat také.“

Rychle vysvětloval, co se přihodilo Ard Rys, a co ho přimělo, aby ho vyhledal. Skalní troll mlčky a bez přerušování naslouchal a pak, když se v průzoru brány objevil jeho strážní velitel s tuctem po zuby ozbrojených trollů, tázavě vzhlédl.

„Myslel jsem, že bude lepší, nebudeš-li zůstávat o samotě, ať už se rozhodneš jakkoliv," vysvětloval Tagwen. „Nelíbí se mi, co se uvnitř děje. Shadea se chová způsobem, který napovídá, že má v úmyslu chopit se vedení řádu. Jestli se Ard Rhys zase objeví, dostatečně rychle její snahu zarazí, ale prozatím mám za to, že jsi v určitém nebezpečí."

Maturen přikývl. „Kdyby Shadea a'Ru neměla žádný důvod si myslet, že uspěje, ničeho takového by se neodvážila. Nevím sice, co se Ard Rhys stalo, ale zde dole nebyla od chvíle, co po našem návratu vešla dovnitř. Domnívám se, že neuškodí, když ti sdělím, že jsme byli v rozvalinách Království umrlčí hlavy, abychom prověřili zvěsti o podivných ohních a činnosti přízraků. Něco z toho jsme tam viděli, zřejmou známku kouzla v činnosti. Ard Rhys měla v úmyslu navštívit duchy druidů v Hadeshornu a požádat je v téhle záležitosti o radu. Nedomnívám se ale, že by se tam vydávala beze mne. Nebo alespoň aniž by se mi zmínila."

„Ani mně, třebaže by mi asi nesdělila tolik co tobě." Tagwen se zatvářil bezradně. „Jen tak by ale neodjela."

„Pak se jí něco stalo," ozval se Kermadec a v jeho odměřené tváři se odrážel vztek. „Možná by to mohlo nějak souviset se zdejším děním. Shadee či jejím společníkům nevěřím. Anebo, přijde-li na to, celé spoustě dalších. Jsou druidy jen podle označení, rozhodně nejsou přátelé Ard Rhys či oddaní věci druidů."

Tagwen ho objal. „Kermadecu, nevím, co si počnout," přiznal.

Skalní troll přešel k veliteli stráží a chvíli s ním tiše rozmlouval. Velitel naslouchal, přikývl a poté se svými vojáky opět zmizel uvnitř hradeb. Kermadec se vrátil k Tagwenovi.

„Stáhnu všechny trolly z Pevnosti k branám. Několik příštích dní tam budeme hlídkovat. Jestli se Ard Rhys objeví, všechno se vrátí do původního stavu. Pokud ne a my budeme odvoláni, odejdeme. Dokud budeme držet brány, můžeme si zachovat bezpečnost. Shadea nám sice může přikázat, abychom odešli, ale nic víc."

„Tím si tak jistý nebuď. Ovládá už mocné kouzlo, Kermadecu. Dokonce i tvoji trollové budou ohroženi." Trpaslík se odmlčel. „Že dovnitř nepůjdeš? Slib mi, že ne."

Kermadec zachrčel. „No, no, klid, Tagwene. Však víš, co by se stalo, kdybych šel. Shadea se svými kumpány by mě měla v želízech rychleji, než bys stačil mrknout. Dokonale by se jim hodilo rozhlásit, že jsem za zmizení Ard Rhys zodpovědný já. Pravda a zdravý rozum neposkytnou moc velkou překážku účelnému opatření mít mě pod zámkem, dokud se vše nevysvětlí. A pak, věc už je asi rozhodnutá. Mám být zavržen coby lotr, dokonce i přes neexistenci důkazů. Za jiných okolností by převládly moudřejší hlavy, ale ne zde. Říkal jsem Ard Rhys, že by udělala líp, kdyby se jich všech zbavila a začala nanovo. Ignorovala to." Zavrtěl hlavou. „Nemohu jinak než se domnívat, že s tím, co se jí stalo, souvisí nějak její tvrdohlavost."

„V tomhle souhlasím," řekl Tagwen. Kéž by býval více trval na jejích bezpečnostních opatřeních, i když uvnitř zdí. Kéž by býval minulou noc zůstal v její ložnici na stráži.

„Myslím, že bych se měl vrátit do rozvalin Království umrlčí hlavy a podruhé se tam porozhlédnout," prohlásil Kermadec. Bezvýrazná tvář se mu napjala a jeho zrak se odvrátil od trpaslíka. „Možná by se mi mohlo podařit zjistit víc; třeba bych mohl něco najít. Nemůžu tady jen tak posedávat. Moji vojáci mě nepotřebují, vědí, co a jak."

„Sám se do Království umrlčí hlavy nepouštěj," řekl Tagwen a na důraz zavrtěl hlavou. „Tam nahoře je to až příliš nebezpečné. Sám jsi to už mnohokrát řekl."

Maturen přikývl. „Proto sám nepojedu. Někoho s sebou vezmu. Někoho, kdo je rovnocenný přízrakům a temnému kouzlu. Ale co ty, Ježoune? Ani ty se do Pevnosti vrátit nemůžeš. I tebe dá Shadea do želez, jakmile ji to napadne. Ba co hůř, jsi rovněž v určitém ohrožení."

Tagwen na něj zacivěl. Možnost, že by se něco mohlo stát i jemu, dosud nebral v

úvahu. Vzpomněl si ale na pohledy, jež jeho směrem vrhali někteří z druidů, když je míjel. Ten, kdo způsobil zmizení Ard Rhys, by jistě neměl problém provést s ním totéž. Jeho zmizení by se mohlo hodit vzhledem k faktu, že nejspíš začne protestovat, budou-li se pokoušet jmenovat novou Ard Rhys. Domníval se, že přesně o tohle se v současné době Shadea a'Ru snaží. Ta vyhlídka ho skličovala. Nemůže podniknout nic, aby tomu zabránil.

„Půjdu s tebou," řekl, třebaže se mu návštěva Království umrlčí hlavy nikterak zvlášť nelíbila, ale ještě míň se mu zamlouvala představa, že by v Paranoru zůstal sám.

Kermadec zavrtěl hlavou. „Mám ještě lepší nápad. Ard Rhys má bratra, který žije u Duhového jezera na cestovní zastávce zvané Patch Run. Jeho rodina vede údržbu vzdušných plavidel, která pronajímají vzdušným výpravám do odlehlých oblastí Čtyřzemí. On i jeho žena z Tuláků jsou piloty vzdušných korábů."

„Vím o tom," přerušil ho Tagwen. „Ard Rhys mi o nich vyprávěla. Jmenuje se Bek."

„Podstatné je, že tenhle její bratr rovněž vlastní kouzlo. Jsou si se sestrou dost blízcí, i když se v současné době moc nevídají. Někdo by jim tam měl sdělit, co se stalo. Možná by se mu mohlo podařit využít svého kouzla k jejímu nalezení."

Tagwen nejistě přikývl. „Myslím, že za pokus to stojí. I kdyby se mezitím vrátila, možná by ji dokázal přemluvit ohledně dění v Paranoru. Zdá se, že my toho schopní nejsme."

Obrovský troll se sklonil a položil ruce na trpaslíkova statná ramena. „Nebuď skleslý, starý brachu. Ard Rhys má spousty zkušeností, jak přežít."

Tagwen přikývl a v duchu přemítal, došlo-li skutečně právě k tomuhle, tedy zda jeho paní opravdu bojuje o život.

„Vydejme se ji hledat," řekl tiše Maturen. „Přiveďme ji bezpečně domů."

Shadea odvolala trolly hlídkující u dveří ložnice Ard Rhys, a zrovna prováděla důkladnou prohlídku místností, čistě pro případ, že by objevila něco užitečného, když se objevila Iridia Eleri. Hladká a dokonalá vědmina tvář zářila a své spoluspiklenkyni spokojeně pokývla.

„Všechny, nebo přinejmenším většinu z nich, jsme ovlivnili a získali," sdělovala Iridia. „Většina tě v roli dočasné Ard Rhys podporuje až do vyřešení celé záležitosti. Skoro všichni podezírají trolly; rádi by věděli, jak mohli držet stráž a přesto tohle dopustit. Všude je dost zmatku a pochybností, takže jsou ochotní obvinit každého, na koho přičinlivý prst ukáže." Letmo se rozhlédla. „Našla jsi něco?"

Shadea zavrtěla hlavou. „Tagwen si odnesl její poznámky, když odcházel vyřídit můj vzkaz Kermadecovi. Nevšimla jsem si, když si je bral, jinak bych ho byla zadržela. Mohl si s sebou odnést víc než jen ty spisy, ale nezáleží na tom. Máme, co jsme chtěli. Buď on a nebo ten troll se do Pevnosti vrátí."

„Nebuď si jistá až příliš." Iridiin zrak ztvrdl. „Trollové se z Pevnosti stahují a hromadí se u bran, kde patrolují. Vypadá to, jako by očekávali potíže, mají ale v úmyslu setrvat na místě, jak to půjde nejdéle."

Shadea a'Ru zvolna přikývla a znovu se upřeně zadívala na Iridii s pomyšlením, že nic není jednoduché, dokonce ani teď. „Prozatím je necháme na pokoji. Až mě jmenují Ard Rhys, vypořádám se s nimi osobně."

„Kermadec s nimi není. Nevím, kam šel. Tagwen taky zmizel. Možná že bychom měli zvážit jejich nalezení." Iridia přistoupila těsně k Shadee a snížila hlas téměř v šepot. „Možná bychom měli zvážit další možnou překážku našich plánů. Ten její bratr... co žije dole u Duhového jezera... pokud zjistí, co se stalo, mohl by se o to začít zajímat. Má vlastní kouzlo a silná pouta s Tuláky. Mohl by nám nadělat spoustu starostí."

Stejně mluvil i Sen Dunsidan. Na okamžik Shadea nad tou náhodnou shodou užasla, ale vzápětí se uklidnila. Bylo to přece logické, a určitě by to neměla podceňovat.

„Víme, kde přesně se její bratr nachází?"

Iridia přikývla. „Cestovní stanice Patch Run."

Shadea vzala Iridii za paži a usmála se. „Vyšleme někoho, aby mu dal o nás vědět."

Kapitola 7

Penderrin Ohmsford vyšel z přední části plovákového pravoboku katu-28, vzpřímil se z přikrčeného postoje, který uvnitř zaujímal, obrátil se na patách a přehlížel své dílo. Dokončil právě přelepení obou souprav radiánových táhel poblíž jediného stožáru k sadám na sebe navrstvených pilotovacích trubic připevněných na přídi i zádi obou plováků, což malému vzdušnému plavidlu propůjčí téměř dvojnásobnou energii čehokoliv létajícího v jeho třídě. Stupňovité uspořádání trubic představovalo jeho vlastní vynález, na který připadl jednou pozdě v noci, když v leže přemýšlel, jak by mohl svůj vzducholet zrychlit. O způsobech jeho zdokonalení přemítal stále. Zaujetí pro vzdušné lodě a létání bylo u něj přinejmenším srovnatelné se zaujetím ostatních členů jeho rodiny, a jestliže byl jeho strýcem Redden Alt Mer, o čemsi to vypovídalo. Tenhle kat postavil před dvěma lety, na počátku svého učení u otce. Šlo o první velký projekt, který uskutečnil sám. Byl to jakýsi vzduchoplavecký rituál, demonstrující, že by už neměl být považován za chlapce, i přes svůj nízký věk. Plavidlem, které si zvolil zkonstruovat, byl osmadvacet stop dlouhý katamarán, proto tedy označení kat-28. Byl to závodní vzducholet, nikoliv válečná loď, palubní plochu měl vesměs svažitou a její okraje nízké, plováky jen nepatrně zakřivené a bez beranidel a kajutu na spaní zasazenou do palubní plochy hned pod pilotní kabinou, sotva dost velkou, aby se v ní dalo natáhnout. Jediný stožár byl vybaven hlavní plachtou a kosatkou a veškeré rezervy a výstroj se skladovaly v podpalubních prostorách plováků.

Především šlo o rychlostní loď, ale Penderrin nebyl z těch, co věci berou tak, jak jsou, a nic s tím nedělají. Dokonce i s rozměrnějšími vzdušnými koráby rodičů, s těmi, které se hodily na dlouhodobé výpravy a do drsného počasí, stále experimentoval, aby je vylepšil. Trávil kolem vzdušných lodí celý život. Kéž by mě rodiče nechali víc létat, přával si, kéž by mi dali příležitost na větších korábech, zvláště na *Rychlé jistotě,* jejich oblíbeném korábu, právě na tom, na němž se nyní plavili kdesi na východě, v oblasti Vlčích hřbetů. Ale stejně jako všichni rodiče byli zřejmě přesvědčeni, že je lepší — než mu dovolí uplatnit všechno, co se naučil už před léty - aby se pomalu vypracovával sám, a oni tak získali jistotu, že už je dost vyzrálý.

Jmenoval se sice Penderrin, ale až na matku mu všichni říkali Pen. Matka mu vytrvale říkala Penderrine, protože mu to jméno vybrala a líbil se jí jeho zvuk. A také s výjimkou strýce, který mu říkal Zrzku, což souviselo s jeho matkou, strýcovou sestrou, a jejich společně prožitými ranými léty. Pen měl dlouhé tmavě kaštanové vlasy, jakousi směsici mezi ohnivě rusými kadeřemi matky a otcovou tmavou kšticí, takže Zrzka sice považoval za trefnou přezdívku, i když ho zlobilo, že tak kdysi říkávali jeho matce. Strýce měl ale rád. Matka mu říkala Zrzoune a Pen byl proto ochoten se smířit hned s několika věcmi, které by jinak nestrpěl. Strýc mu alespoň dovoloval provádět něco z toho, co mu rodiče zakazovali, včetně pilotáže velkých vzdušných korábů přelétajících Modrý předěl. Modrá kukadla se mu rozjasnila. Za příštích pár měsíců bude mít možnost navštívit Zrzouna v pobřežním městečku Březnový Opar a znovu si s ním zalétat. Těšil se na to.

Znovu se pustil do přehlížení katu-28, aby se ujistil, že je všechno tak, jak má být. Teď se totiž bude muset spokojit s létáním na vlastním jednostěžníku, jistě, sice malém, ale rychlém, odolném a hlavně *jeho*. Ráno ho vyzkouší, aby se přesvědčil, zda spoje dobře drží, zda správně fungují čerpadla okolního světla a svod energie do více než jedné trubice. Byl to důmyslný zlepšovák, ale on tuhle dovednost ovládal natolik, aby pociťoval důvěru, že jeho nejnověji vynaložená práce ponese ovoce.

Letmým pohledem přelétl pozdní odpolední nebe a všiml si, že těžká mlha, která se nad Duhovým jezerem prostírala, houstne a od severu se přibližují bouřková mračna. Slunce se ztratilo úplně. Schylovalo se k soumraku a světlo rychle sláblo. Dnes se žádný západ

slunce konat nebude. Jestli se bouře přes noc nepřežene, bude už od rána nulová viditelnost, a proto si bude muset, kromě prověření slepených spojů, najít něco na práci.

„Zatraceně," zabručel. Nerad na cokoliv čekal. Uložil nástroje do bedny a seskočil z katu-28. Plavidlo spočívalo v suchém doku a bylo těsně připoutané k zemi a mimo vodu do té doby, dokud ho nebude připraven vytáhnout ven ke zkušebnímu letu. Blíží-li se bouře, musí se na ni přichystat, třebaže je kat zabezpečený dostatečně. Ve skryté části zátoky totiž kotvil druhý velký expediční vzducholet zvaný *Jistý nárok.* Vzhledem k výpravě rodičů na východ zodpovídal Pen až do jejich návratu, který nebyl pravděpodobný nejméně další dva měsíce, za péči o vzdušné koráby a jejich vybavení. To pro něj ale nepředstavovalo problém. O všechno se staral už od svých dvanácti let, a proto si uměl poradit téměř v každé situaci. V nepřítomnosti rodičů postrádal jediné: být na výpravě s nimi. To mu připomnělo, že ho mají pořád za chlapce.

Zanesl bednu s nářadím do dřevěné dílny, zabouchl za sebou a dvojité dveře zamřížoval. Měl průměrnou výšku a průměrný zevnějšek, nebyl velký ani malý a jeho nejnápadnějším rysem byly dlouhé kaštanově hnědé vlasy, které měl vzadu svázané pestře zbarvenými šátky po způsobu Tuláků. Všednost jeho tělesného vzhledu však skrývala mimořádnou odhodlanost a nenasytnou zvídavost. Pen Ohmsford totiž ze zásady přemítal o všem, co jiní prostě přijímají, anebo to nevnímají. A pak, chtěl všechno poznat a zapamatovat si. Vědomosti mají moc v každém světě, ať je vám patnáct nebo padesát. Čím víc se dozví, tím víc toho může dosáhnout, a dosažení něčeho významného Pena výrazně motivovalo.

V jeho rodině by vám jiný postoj téměř ani nezbýval... zejména když jste postrádali kouzlo Písně přání.

Občas litoval, že je nemá, ale vždy ho to brzy přešlo. Vždyť ani matka kouzlo nevlastnila. Protože byla krásná a dost nadaná, asi na tom nesešlo. Otec svého kouzla využíval jen zřídka, i když se s ním narodil a před Penovým narozením se na ně musel hodně spoléhat.

Ale teta? Inu, teta byla samozřejmě Ard Rhys, Grianne Ohmsfordová, legendární čarodějka. V době, kdy se stala čarodějkou Ilsou, ho využívala skoro každý den. Její kouzlo ji zcela neoddělitelně charakterizovalo.

Znal ty příběhy. Všechny. Jeho rodiče se nesnažili utajovat něco o sobě či o komkoliv jiném, a o tetě mu vyprávěli. Věděl, jakou byla, i proč. Chápal zlost a nesympatii, které její jméno v mnoha lidech vyvolávalo. Strýc Redden přesto jednou chabě připustil, že kdyby jí nebylo, ostatní z posádky *Jerle Shannary* i s ním a Penovými rodiči by se už nikdy živí nevrátili. Rodiče byli laskavější, i když opatrní. Zvláště otec, který svou sestru zjevně miloval a považoval ji za nepochopenou. V životě si ale zvolili různé cesty, a proto ji vídal vzácně.

Pen se s ní setkal dvakrát, naposledy, když rodinu přijela navštívit na jeho narozeniny. I přes svůj chlad a rezervovanost si udělala čas a proletěla se s ním na palubě své vlastní vzdušné lodě. Cestou s ním rozmlouvala o jeho životě v Patch Run. Nápadně se ho vyptávala, zda v sobě nepociťuje růst kouzla Písně přání, aniž by projevila zklamání, když jí odpověděl zamítavě. Její kouzlo nebylo nikdy vidět. Ostatní o něm vyprávěli, ale teta ne. Zdálo se, že ho střeží jako cosi, co je nezbytné ponechat bez komentáře. Pen měl vůči jejím přáním ohled, a dokonce ani v téhle chvíli se nedomníval, že si s ní na toto téma někdy pohovoří. Existence kouzla však historii rodu Ohmsfordů vyznačovala daleko do minulosti, až do doby Wila Ohmsforda, takže nebylo lehké pomíjet, zda ho máte či nemáte v užívání. Pen věděl, že kouzlo často přeskakovalo celé generace Ohmsfordů, a že tedy není prvním, který ho nevlastní. Otec prohlašoval, že je možné, že během let s narůstajícím počtem Ohmsfordů, kteří ho v rodové linii zdědili, slábne. Není vyloučeno, že se časem vytratí úplně. Matka tvrdila, že na něm nezáleží, že jsou podstatnější vlastnosti, než je vlastnění kouzla. Trvala na tom, že tím lépe pro Pena, protože se nemusí vyrovnávat s jeho nároky a je přesně takový, jaký má být.

Kouzlu se věnovalo mnoho rozmluv a rozumování, a to jen proto, aby se Pen cítil lépe, čemuž tak většinou bylo. Nepatřil mezi jedince, kteří se trápí tím, co jim schází. Vyjma jediného: postrádal prozatím rodičovské požehnám ke společné účasti na výpravách, a začínal už být netrpělivý, že ho nechávají doma jako rodinného psa.

Sešel k zátoce a zběžně přehlížel *Jistý Nárok.* Přitahoval kotevní lana a řemení, aby nic nepřišlo k úhoně, pokud bouře opravdu přijde. Když skončil, letmo se rozhlédl po Duhovém jezeru, jehož nesmírná rozloha se prostírala do dáli a ztrácela se v mlžné cloně mračen a soumraku. Za jasných dní bylo vidět proslulé duhy, jakýsi trik mlhy se světlem. Za jasných dní přes ně dokázal dohlédnout až k Runovým horám. Takové dny mu poskytovaly měřítko vlastní svobody. Měl sice povolenou jezerní oblast, něco jako vlastní soukromý zadní dvorek, rozsáhlý a báječný, ale zákaz mimo něj. Jeho neviditelné pouto se odvíjelo ke vzdáleným jezerním břehům a ani o palec dál.

Tu a tam ho napadlo, zda by měl víc volnosti, kdyby se byl narodil s Písní přání, ale domníval se, že nikoliv. Rodiče by ho asi kvůli tomu za schopnějšího se o sebe postarat nepovažovali. Spíš by byli ještě přísnější. Všechno tkvělo v tom, jak se na něj dívali. Na to, aby si mohl dělat, co se mu zachce a co nyní nemůže, bude dost starý, až tak usoudí rodiče. Dříve ne.

Kolikpak bylo otci, když se plavil na *Jerle Shannarovi?* V kolika přelétl Modrý předěl do Parkasie? O nic moc starší, než je teď Pen sám, a přece mu to jeho adoptivní rodiče, Coran a Liria Leahovi, dovolili. Nesporně existovaly neobvyklé okolnosti, které si jejich souhlas vynutily, ale podstata s ohledem na mladistvý věk a dospělost byla tatáž.

Inu, to bylo tehdy a tohle je teď. Věděl, že to nemůže srovnávat. Bek Ohmsford vlastnil kouzlo Písně přání a bez něj by tu vzdušnou plavbu asi nebýval přežil. Právě tahle skutečnost vyvolávala v Penovi touhu zakusit, jaké *tohle kouzlo* je. Býval by ho rád na pár dní vlastnil, jen na zkoušku. Byl by rád věděl, jaký by to byl pocit provádět věci, jaké dovedou dělat otec a teta. Jaké už vykonali. Byl zvědavý proti své vůli. Šlo o přirozenou odezvu na protiklad, jaké by všechno být mohlo a jaké to ve skutečnosti je. Uvažoval jen, že by bylo zajímavé je nějak vyzkoušet, malinko si je užít. Jenom takhle. Otec o něm mluvil spíš jako o břemenu. Tomu se to lehce říká. Člověku s darem se to člověku bez něj povídá snadno. Jistě, on, Pen, má svůj dar, který zřejmě musel po jeho narození vzejít odnikud, dar, jenž mu umožňuje se spojovat s živými bytostmi způsobem, jakým to nikdo nedovede. Mimo ty lidské... s těmi to neumí. Ale s rostlinami a živočichy ano. Co cítí nebo si myslí, dovede rozpoznat vždy. Umí se do nich vcítit. Ani se o to nemusí snažit. Jen se na dění kolem sebe soustředí, a dozvídá se věci, které se jiní dozvědět nedovedou.

Umí s nimi také rozmlouvat. Mluvit s nimi jejich řečí přímo ne, ale odečítat a vykládat si jejich zvuky a pohyby a podobně odpovídat. Dovede je přimět, aby společně sdílené chápali, dokonce i v případě, že k jeho druhu očividně nepatří.

Domníval se, že by se to mohlo považovat za jakousi magickou schopnost, ale nebyl si jistý, zda si ji za takovou označovat přeje. K velkému užitku to nebylo. Bylo skvělé dozvědět se od racků, že se na západě chystá bouře, anebo se od pozemních veverek dozvědět, že se tenčí zásoba ořechů, či zase od buku, že půda, která vyživuje jeho kořeny, ztrácí živiny. Mohlo být zajímavé sdělovat vysoké pouhým držením těla, že jí nehodláte ublížit. Pen v tomhle všem ale mnoho smyslu nenacházel. Rodiče sice o téhle jeho schopnosti věděli, potvrzovali, že je neobvyklá, a že by se jednou mohla významně projevit, ale on si neuměl představit jak.

Když si zaletěli zarybařit nad Modrý předěl, strýc Redden po něm chtěl, aby četl z moře. Chtěl se dozvědět, zda rackové s delfíny nevidí něco, co by mu třeba mohlo napovědět, kam se má stočit. Pen sice vyhověl rád, ale připadal si tak trochu jako lovecký pes.

Vzdor své vůli se pousmál. Zase ta představa. Pes. Rodinné lovecké psisko. Třeba právě jím bude v příštím životě. Neměl ani ponětí, zda se mu tahle představa zamlouvá či ne, ale bylo zábavné o ní uvažovat.

Nad jezerem se prohánět vítr a poškubával s řadou trojúhelníkovitých vlajek na šňůře,

jež byla upoutána k vrškům stromů. Opraporkovaná linie vymezovala vstup do zátoky a sloužila k měření rychlosti větru. Právě v té chvíli neklamně signalizovala, že se opravdu schyluje k bouři. Pen se zrovna obracel, aby zašel dovnitř, když jeho pohled zachytil cosi daleko na vodě. Nešlo o víc než o skvrnu, která se ale objevila náhle, jako by se pojednou zhmotnila z mlhy. Stanul na místě, upřeně ji pozoroval a pokoušel se určit, jde-li o loď. Potvrzení kladné odpovědi mu zabralo několik minut. Plavidlo ale za mnoho nestálo. Podobalo se skifu či člunu s plochým dnem, malému a náchylnému ke zvrhnutí.

Proč někdo plul v takovém člunu a ještě k tomu v takovém počasí?

Vyčkával, až se člun víc přiblíží, a snažil se posoudit, směřuje-li k Patch Run. Brzy se jasně ukázalo, že ano. Poskakoval a potácel se na stále divočejší vodě jako korek bez cíle a kupředu ho poháněla jediná plachta a jeho kapitán, který očividně neměl ponětí o plavbě na klidné vodě, natož na rozbouřené. Pen zavrtěl hlavou ve směsici podivu i obdivu. Ať je v té loďce kdokoliv, kuráž nepostrádá, i když zdravého rozumu tam může být pomalu.

Loďka, skif, jak Pen určil, vplula z jezera do zátoky, s jediným pasažérem přikrčeným u kormidelní páky. Byl to trpaslík. Měl šedý plnovous, byl statný a zachumlaný před větrem a chladem. Zacházel s lanovím plachty, jako by se pokoušel zjistit, co si má počít, aby se dostal na břeh. Pen sešel až k vodě vedle doků, vyčkal, dokud se návštěvník dostatečně nepřiblíží, a poté mu hodil lano. Trpaslík se ho chopil jako tonoucí, Pen ho přitáhl k úvazišti a připoutal ho.

„Tisíceré díky!“ zasupěl trpaslík, chopil se Penovy ruky a vytáhl se na dok. „Jsem úplně vyčerpaný!“

„To si myslím.“ opáčil Pen a zkoumavě si ho prohlížel.

„Pokoušet se přeplout jezero v tomhle počasí není určitě snadné.“

„Takhle ta plavba nezačínala. Když jsem se přes něj dneska ráno pouštěl, bylo slunečno a jasno.“ Trpaslík si vyrovnal pomačkané a promáčené šaty a energicky si zamnul rukama. „Neuvědomil jsem si, že se chystá bouřka.“

Chlapec se pousmál. „Promiňte, co řeknu, ale na takovém odrbaném starém skifu by se plavil jen blázen, a to za *každého* počasí.“

„Anebo zoufalec. Je tohle Patch Run? A ty, jsi Ohmsford?“

Pen přikývl. „Jsem Pen. Mými rodiči jsou Bek a Rue. Hledáte je?“

Trpaslík přikývl a napřáhl ruku. „Jsem Tagwen, osobní tajemník tvé tety, Ard Rhys. Nikdy jsme se sice nesetkali, ale něco od ní o tobě vím. Tvrdí, že jsi bystrý chlapec a prvotřídní námořník. Však jsem tě taky mohl využít, když jsem sem připlul.“

Pen mu potřásl rukou. „Posílá vás teta?“

„Ne tak docela. Připlul jsem sám.“ Letmo pohlédl k domu a přístavkům. „Nejsem žádný neotesanec, ale musím ihned mluvit s tvými rodiči. Moc času nazbyt nemám. Myslím, že jsem sledován. Můžeš mě k nim zavést?“

„Nejsou tady,“ odpověděl Pen. „Odletěli na výpravu do Vlčích hřbetů a potrvá týdny, než se vrátí. Mohu vám nějak pomoci? Co takhle trochu svařeného jablečného moštu?“

„Oni tady nejsou?“ zopakoval Tagwen. Zdálo se, že ho ta zpráva zarmucuje. „Dokázal bys je najít, kdybys musel? Mohl bys se mnou zaletět na místo, kde se zdržují? Tohle jsem nečekal, vážně ne. Měl jsem si to lépe zvážit, nicméně, věděl jsem jen, že se sem musím dostat co nejrychleji.“ Chvatně se ohlédl přes rameno. Pen nedokázal rozpoznat, jestli na jezero nebo na blížící se bouři.

„Myslím, že rodiče, kteří se teď zdržují ve Vlčích hřbetech, najít nedokážu,“ poznamenal chlapec. „Ještě nikdy jsem tam nebyl. A stejně nemohu opustit domov.“

„Ani já jsem tam nikdy nezavítal,“ přiznal trpaslík. „Narodil jsem se a vyrůstal v Posledním přístavu, a vyjma cesty do Paranoru, abych sloužil Ard Rhys, jsem se vlastně nikam jinam moc nedostal.“

Pen se proti své vůli pousmál. Ten zvláštní mužík se mu zamlouval.

„Jak jste pak proboha dokázal najít cestu sem? Jak jste na tomhle skifu zvládl celou plavbu od severního pobřeží? Doplujete-li za těchto dní do středu Duhového jezera,

nemůžete v žádném směru rozeznat nic než mlhu.“

Tagwen sáhl do kapsy, zalovil v ní a vytáhl malý kovový cylindr. „Kompas,“ oznámil. „Naučil jsem se ho číst v Paranoru při průzkumu lesa, který ho obklopuje. Cestou dolů přes Dračí štíty a Pohraničí jsem se musel spoléhat jenom na něj. Protože nerad létám, rozhodl jsem se vydat na cestu na koni. Když jsem se dostal k jezeru, musel jsem si opatřit nějakou loď. Koupil jsem tuhle, ale myslím, že jsem si moc dobře nevybral. Poslyš, Pene, mrzí mě, že na tom pořád tak trvám, ale víš jistě, že bys rodiče najít nedokázal?“ Trpaslík se tvářil tak nešťastně, že se už Pen chystal přitakat, že by mohl, ale dobře věděl, že na tak nebezpečných místech, jakými jsou Vlčí hřbety, využívají rodiče ke zvýšení vlastní bezpečnosti i bezpečnosti ostatních pasažérů kouzla Písně přání, jež jejich přítomnost skrývá.

„Oč vlastně vůbec jde?“ zeptal se, protože stále jistě nevěděl, co trpaslík chce. „Proč je to tak naléhavé?“

Trpaslík se zhluboka nadechl a vzápětí tak silně vydechl, až Pen o krok ucouvl. „Zmizela!“ vzkřikl. „Tvá teta, před třemi nocemi. Něco se jí stalo a myslím si, že pranic dobrého. V Paranoru už to pro ni nějakou dobu nebylo bezpečné. Upozorňoval jsem ji na to pořád dokola. Pak se s Kermadecem vydala do Království umrlčí hlavy, aby tam prozkoumala jakési nepokoje, a když se vrátila, mělo dojít ke schůzce s premiérem... druhým hadem v trávě... ale někdy v noci předtím zmizela a já teď nevím, co si počít!“

Pen na něj upřeně civěl. Netušil sice, kdo je Kermadec ani premiér, ale dokázal z trpaslíkovy řeči vyrozumět dost, aby chápal, že se teta dostala do nějakých obtíží. „Jak mohla zmizet z vlastního pokoje?“ zeptal se. „To nemá stráže? Vyprávěla mi, že ano. Povídala, že skalní trolly. Ohromné.“

„Takoví jsou všichni.“ Tagwen si povzdechl. „Nevím, jak zmizela. Prostě zmizela. Myslel jsem si, že by ji snad mohli pomoci najít tvoji rodiče, protože já jsem už podnikl všechno, nač jsem dokázal připadnout. Možná že by tvůj otec mohl k jejímu vysledování, kam se poděla, či kam byla unesena, použít kouzla Písně přání.“

Pen o jeho slovech uvažoval. Otec by to udělat mohl. Už dříve si tak počínal, třebaže to Pen zažil jen jednou, když se jim v Dulnu ztratil pes. Otec by Grianne pravděpodobně vyhledat dokázal, i když jen v případě, že po sobě zanechala nějakou stopu a nevypařila se v oblaku dýmu či tak nějak podobně. V souvislosti s Ard Rhys bylo možné cokoliv.

Tagwen si netrpělivě zamnul vousisko. „Existuje něco, co pro mě můžeš udělat, abys mi pomohl, anebo se do jejich hledání musím pustit sám?“

„Sám je najít nedokážete!“ zvolal Pen. „Nemáte šanci ani jedna k tisíci! Vtom skifu jste sotva zvládl přeplout Duhové jezero!“

Tagwen se napřímil. „Podstatné je, že kromě setrvávání v naději, že se Ard Rhys zase objeví, něco udělat musím. Já si to totiž nemyslím. Už jsem se s tím smířil.“

„No dobře, ale třeba existuje jiná cesta, jiný způsob, jak se zachovat.“ Pen pokrčil rameny. „Stačí na něj jen přijít.“

„Mno, raději bychom s tím vymýšlením měli hezky rychle pohnout. Říkám ti přece, že moc času nemám. Jsem si dost jistý, že mě sledují. Měl bych podotknout, že jde o druidy, kteří si návrat tvé tety nepřejí, ať už za její zmizení odpovídají či ne. Myslím, že soudí, že bych mohl způsobit víc potíží, než za to stojí, a proto bude lépe, když se rovněž někam ztratím.“

Teatrálně se odmlčel. „Na druhé straně je možné, že o mě vůbec nemají zájem a sem míří jen proto, aby se postarali o tebe a tvé rodiče. O kouzle tvého otce vědí stejně jako já. Sám si přeber, jak by se ho mohli rozhodnout použít, kdyby tvé rodiče našli dříve než já.“

To Pena zaskočilo. Tyhle druidy ani nezná, jeho rodina s nimi nemá vůbec co do činění. Patří k tetinu světu, ne k jejich. Zdálo se ale, že Tagwen považuje vztah jeho otce s tetou za mnohem užší, než se sám domníval.

Uvažoval, jak se zachovat. Možnosti měl dost omezené. Buď může Tagwenovi sdělit, že pomoci nemůže, protože musí na téhle cestovní stanici setrvat na přímý pokyn rodičů,

kteří mu dali zcela jasně najevo, že má za jejich nepřítomnosti zákaz se kamkoliv pouštět... anebo může svůj slib porušit.

Pro druhou možnost měl snad dobré důvody, ale Pen nestál o vyhlídky na vysvětlování svého počínání rodičům, pokud by je trpaslíkovi najít pomohl. Tedy v tom případě, že by se cestou nestalo nic jiného, což bylo vzhledem ke vzdálenosti, kterou by musel urazit, i nebezpečí, s nímž by se asi setkal, velmi nejisté.

Ustaraně si povzdechl. „Dovolte, abych si to rozmyslel. Pojďte do domu na sklenici svařeného moštu a můžeme si o tom promluvit."

Ale trpaslík zbledl ve tváři. „Tvé nabídky si, Pene, sice vážím, ale přichází příliš pozdě. Podívej."

Ukázal na jezero. Mlhavými cáry k nim mířil jakýsi vzdušný koráb... ohromný, štíhlý trojstěžník, černý jako půlnoc.

Pen, přimrazený nečekaným zjevením plavidla a důsledky, jež hlásalo, strnule přihlížel. Kéž by tu byli otec s matkou, pomyslel si náhle.

„Komu patří?" zeptal se Tagwena.

„Je to druidská loď."

Pen potřásl hlavou a sledoval, jak se loď zvolna, rovnoměrně blíží, a současně cítil, jak se mu nejistotou svírá žaludek.

„Oni třeba jen..."

Větu nedokončil.

Tagwen přistoupil blíž. Z jeho šatů vzlínal pach vlhkosti a dýmu ze spáleného dřeva. „Povím ti co. Chceš-li, můžeš tu počkat a zjistit, oč jim jde, ale já se myslím vydám dál. Budu pokračovat v cestě, na kterou jsem se pustil. Máš nějakého koně, kterého bys mi mohl půjčit?"

Pen se obrátil a zadíval se na něj. V trpaslíkově pohledu spatřil neomylnou směsici odhodlám a strachu. Trpaslík nemá na vybranou. O korábu a jeho posádce už své mínění má a nechce, aby ho objevili. Ať se Pen sám rozhodne jakkoliv, trpaslík se na cestu vydá.

Chlapec se ohlédl přes jezero na koráb a jeho nerozhodnost se rozplynula v brázdě stísněného pocitu, jež v něm jeho ponurý a zlověstný vzhled vyvolával.

„My žádné koně nemáme," řekl a zhluboka se nadechl, aby se uklidnil. „Ale co takhle malý vzdušný koráb a někoho k jeho obsluze?"

Kapitola 8

V tom jediném okamžiku se život Penderrina Ohmsforda navždy změnil. Vzhledem k tomu, co se už v Paranoru odehrálo, by k tomu pravděpodobně došlo i tak, ale asi ne natolik, jak mu ho změnil Tagwen. Později bude vzpomínat na chvíli, která při rozhodování působila tak přelomově... ne hlučně jako zemětřesení, ale neslyšně jako světlo temnící v zapadajícím slunci. Nikdy nezapomene, že s tím nemohl nic dělat, protože se vsázce ocitlo bezpečí jeho rodiny, a její bezpečí nemohl přehlížet ani z hlediska vlastní ochrany.

Chňapl Tagwena za paži a postrkoval ho vzhůru od přístaviště k suchému doku, kde byl upoutaný kat-28. Vyzval ho, aby se nalodil. Na náležité vybavení plavidla, na shromáždění zásob, jaké správná výprava vyžaduje, nezbýval čas. Náhradní výstroj měl sbalenou, aby mohl kat upoutat, kdyby se na jezeru něco semlelo. Ale víc nic.

Zaběhnout do přístavku pro bednu s nářadím mu trvalo mžik. Současně popadl nádobu s vodou a něco sušeného proviantu, z něhož průběžně uždiboval, a poté dveře zase zavřel.

Jen na okamžik ho napadlo, jak velkého pochybení se dopouští. Vzápětí tohle pomyšlení úplně zavrhl, protože na ně neměl čas ani trpělivost. Váhání vede za takových okolností vždycky k potížím a pak, domníval se, že za současného vývoje událostí jich už takhle má dost. „Tímhle provazem se opásejte!“ křikl na Tagwena při vhazování saku s vodou a proviantem na palubu. „A tohle nacpěte do nákladových prostor v plovácích!“

Přecházel hbitě od jednoho lana ke druhému, uvolňoval uzly ze zajišťovacích závlaček a jejich konce přehazoval na palubu katu. Na blížící se vzdušný koráb se už znovu nepodíval, třebaže vnímal tíhu jeho stínu. Věděl, že se musí dostat do vzduchu a pryč, než přilétne mnohem blíž, protože jinak se mu nepodaří využít ochrannou clonu mlhy a nízko zavěšených mračen, která jeho únik zahalí. Bude-li mít štěstí, nemuseli by ho při odletu ani zahlédnout; s tím ale počítat nemůže. Po odpoutání všech lan, až na to, které zajišťovalo příď, ustal, aby přehlédl stroj. Současně se snažil zjistit, zda na něco nezapomněl. Luk a šípy, napadlo ho, a proto se horempádem znovu rozběhl k dílně, aby ze skříně na zbraně vyndal jednu soupravu spolu s párem loveckých nožů.

Když přiběhl zpět a vyšplhal na palubu katu-28, našel Tagwena přičaplého a s rukama obemykajícíma kolena v záďovém nákladovém prostoru pravobočného plováku. Vyhlížel tak směšně, že se Penovi chtělo rozesmát, ale přemohl se a místo toho odcupital vykasat plachty, aby tak načerpal něco z okolního denního světla, jež pošmourný den nabízel. V trubicích by sice uskladněná energie být měla, ale k dlouhodobému přechovávám byly diapsonové krystaly malé, a tak se nemohl spoléhat, že větší lodi unikne pouze s touhle zásobou.

Pojednou ho napadlo, zda se bude posádka vzdušného korábu s jeho pronásledováním unavovat. Vždyť ani nemohou vědět, co je zač a co má za lubem. Asi se jen chystají přistát a vydat se k domu v mylné představě, že je přítomnost *Jistého nároku* dokladem přítomnosti jeho rodiny. Než zjistí opak, bude už hodně daleko.

Co když se ale Tagwen mýlí? Co když se tu druidové objevili, aby nějak pomohli? Možná že posádka blížící se lodi nepatří mezi tetiny nepřátele, ale přátele. Třeba přilétají ze stejného důvodu jako Tagwen... aby k vypátrání Ard Rhys vyhledali otcovu pomoc. Tagwen i on se mohou plést.

Letmo pohlédl na trpaslíka. Tagwen upřeně a vytřeštěně zíral na jezero. „Příliš meškáme, Pene,“ řekl přiškrceně.

Pen se prudce obrátil. Ohromná vzdušná loď se prosmýkla vstupem do zátoky a zastavila se ve vzduchu nad její vodou před doky. Pohybovala se mnohem rychleji, než Pen považoval za možné, což zcela jasně napovídalo, jak mocná a rychlá je ve

skutečnosti. Snad by dokonce mohla soupeřit i s *Rychlou jistotou,* třebaže se nedomníval, že by na téhle straně Modrého předělu existovala jiná vzdušná loď s takovou rychlostí. Její jméno viděl vytesané do obřích zakřivených beranidel, tučné a pozlacené. *Galaphil.*

„To je její vzdušný koráb!“ zvolal sklíčeně Tagwen. „Tvé tety! Používají její vlastní loď!“

„Skrčte se!“ sykl na něj Pen. „Schovejte se!“

Trpaslík se schoulil pod okraji plováku a Pen, aby ho skryl z dohledu, přes něj přehodil kus plachtoviny. Netušil, co má dělat, ale ať podnikne cokoliv, není důvod riskovat, dokud se nepřesvědčí, zda se trpaslík v návštěvnících nemýlí. A protože nemělo cenu předstírat, že je nevidí, otočil se a spatřil, jak *Galaphilův* ponurý trup ztěžka dosedl na vodu zátoky.

Nad Duhovým jezerem za hřmění a dešťových poryvů pozvolna tmavla obloha. Už brzo bouře udeří naplno. Pokud jí chce upláchnout, musí vyrazit co nejdřív.

Sledoval, jak přes plovák na pravoboku cizího plavidla spustili dlouhý člun. Sedělo v něm na půl tuctu pasažérů zahalených v kápích. V pozdním odpoledním šeru působili ponuře. Několik z nich se chopilo vesel. Člun mířil k dokům. V okamžicích, kdy se opírali o vesla, zachycoval Pen letmo jejich pozvedající se tváře. Gnomové, snědí, ostrých rysů a lesklých chladných žlutých očí. Něco na nich ho okamžitě přesvědčilo, že se Tagwen neplete. Nedokázal vysvětlit přesně proč, vzhledem k tomu, že se s nimi v Patch Run a při svých výletech po jezerní oblasti nikdy dříve nesetkal. Vstoupil do pilotní kabiny, sejmul klapky z trubicových hranic po obou bocích katu a vysunul řízení kupředu, aby pomocné trysky na pravoboku zaujaly pozici pouze na vzdálenost, v níž se nabudí diapsonové krystaly.

„Ať se bude dít cokoliv,“ zašeptal Tagwenovi se skloněnou hlavou, aby svou řeč maskoval, „nedopusťte, aby se o vás dozvěděli.“

„Raději by ses měl starat o sebe,“ ozvala se zdušená odpověď.

Dlouhý člun už mezitím přistál a jeho pasažéři právě stoupali k doku, směřovali k usedlosti a ihned se cestou všemi směry rozptylovali, což byl manévr s jasným záměrem odříznout každého, kdo by se je pokoušel obejít. Od té chvíle se Pen bál. Osaměle postával na palubě katu-28 a jeho dlouhé nože za pasem spolu s lukem a šípy, jež měl u nohou, působily pateticky nepřiměřeně. Tyhlety začít vyhánět nemůže. Je legrační, pomyslel si, jak rychle se vzdává možnosti, že by se třeba mohli projevit přátelsky.

Jeden se oddělil od ostatních a pustil se k němu. Nešlo o Gnoma a nebyl ani zachumlán do jejich zelenohnědě strakatého kabátce. Tenhle měl na sobě tmavý druidský plášť. Byl to trpaslík, a jak si stahoval kápi, aby si rozšířil rozhled, Pen ho začal okamžitě považovat za dvakrát nebezpečnějšího než Gnomy. Měl robustní hranatou postavu všech trpaslíků, byl vysoký dobře přes pět stop a jeho tvář vypadala jako vytesaná z hrubé skály, samé římsy a údolí, nebylo v ní nic hladkého či hebkého. Zrakem ostrým jako břitva vyhledal chlapce, který téměř pocítil, jak jím trpaslíkův pohled proniká jako nůž. Přesto neustoupil. Nedalo se sice dělat nic víc, než se dát na útěk, ale Pen si uvědomoval, že to by byl velký omyl.

„Mohu vám pomoci?“ zavolal na blížícího se trpaslíka.

Trpaslík dospěl těsně ke katu a bez vyzvání se vysoukal na palubu. Takový projev se v některých oblastech považoval za pirátství. Pen vyčkával, snažil se potlačit strach a zároveň pohledem letmo zachytil těžké čepele, jež měl trpaslík za pasem pod hábitem.

„Ty se někam chystáš?“ zeptal se ho stroze trpaslík, letmo přelétl okolí a znovu se zahleděl na Pena.

„Domů,“ odpověděl Pen. „Pro dnešek jsem skončil.“

Snažil se, aby se mu nechvěl hlas, ale i kdyby si tak nepočínal, stejně neexistovalo nic, co už nedělal a co by mohl dělat, aby ho zklidnil.

„Přebývají tu Ohmsfordovi?“ zeptal se trpaslík a spíše kvůli pohodlí se před ním napřímil. Gnomové za ním se právě pouštěli do prohrabování kůlny. Šťourali se v zásobách a výstroji pod plátnem. „Bek Ohmsford?“

Pen přikývl. „Teď tu není, odletěl na východ na výpravu. Týdny se nevrátí.“

Trpaslík si ho chvíli mlčky prohlížel, zrakem pátral v jeho a zvažoval. Pen vyčkával, srdce v prsou zmrazené, zatajený dech. Teď už chápal, proč se Tagwen tak bál. Trpaslíkův upřený pohled vněm vyvolával pocit stahování uloveného zvířete.

„Nechal ti tu všechno na starost?“ pokračoval ve vyptávání trpaslík.

Pen znovu přikývl, aniž by se tentokrát obtěžoval se slovní odpovědí.

„To ti tedy, chlapče, musí hodně důvěřovat. Na *moc* vyspělého nevypadáš.“ Zdlouhavě se odmlčel. „Řekli mi, že má Ohmsford chlapce asi tak ve tvém věku. Jmenuje se Penderrin. Ty to nebudeš, viď?“

Pen se rozzářil bezelstným úsměvem. „Kdepak, ale Penderrin je můj kamarád. Zrovna je nahoře v domě.“

Ukázal tím směrem, a když se trpaslík obrátil, aby se podíval, strčil do něj tak silně, až ztratil rovnováhu, překotil se přes palubu katu a poroučel se k zemi. Pen nad tím nepřemýšlel, prostě to jen udělal. Provedl to ze zoufalství. Hned poté skočil do pilotní kabiny a postrčil páky pomocných trysek nadoraz vpřed. Kat ihned reagoval. Poskočil, jako když do něj zezadu něco vrazí. Vlivem náporu energie napájené do krystalů vyhodil zádí, urval poutací příďové lano a kymácivě zamířil přímo na *Galaphila.* Pen, který se zapíral a jako o život visel na ovládání, měl k odvrácení srážky jen okamžik. Stáhl pomocné trysky nazpět, čímž stočil kat doleva, a kolem předního stožáru druidského vzdušného korábu prosvištěl natolik těsně, že by se ho býval mohl dotknout. Za ním doléhaly křik a řev, a vzápětí také sprška šípů a oblázků. Jejich lomození a ťukot ho v kabině přiměly k výraznému přikrčení, a zatímco se do kostry jeho momentálního útočiště zarážely šípy, krátce vydechoval. Kat vystřelil přes vodu zátoky a prolukou mezi jehličnatým porostem se řítil k Duhovému jezeru a vstříc blížící se bouři.

Čeho se to dopouští?

Nebylo kdy tuhle otázku zvažovat, a nebyl ani čas na mnohé z čehokoliv jiného. Krátce zaznamenal, jak se Tagwen vyhrnul z plachtoviny a civí nazpět na horečný shon na břehu, kde už trpaslík s Gnomy pádili k dlouhému člunu. Penovi bušilo srdce tak silně, až ho slyšel pulzovat v uších. Doplutí ke *Galaphilovi* jim potrvá pouhou chvilku, a poté se pustí za ním. Při velikosti a rychlosti druidského vzdušného korábu ho zaženou na zem.

Kdyby ho teď dopadli...

Domyslet to se nesnažil. Kromě soustředění se na let katu nebyl čas myslet na nic jiného.

Poskytl mu veškerou energii, kterou diapsonové krystaly dokázaly dodat, navedl ho do výšky něco málo přes dvě stě stop a pak ho stočil na východ k pobřežní čáře jezera, směrem ke vzdáleným Výšinám a hustým mlhám, které jejich kostrbaté pahorky zahalovaly. Tam měl v úmyslu najít úkryt, tam by měl existovat způsob, jak setřást pronásledovatele, tam ležela jeho největší naděje k nalezení únikové cesty.

„Víš, kdo to byl?“ zasupěl Tagwen ze svého úkrytu a vystrčil nad okraj hlavu s vytřeštěnýma očima. „Terek Molt! Býval by tě rozsekal na maděru! A možná to, Penderrine Ohmsforde, nakonec ještě udělá! Dokáže tahle loď letět krapet rychleji?“

Pen se odpovědět nesnažil. Výšiny byly stále ještě daleko a rychlé ohlédnutí přes rameno odhalilo ponurá beranidla *Galaphila,* jenž směřoval ze zátoky do výhledu a už se pouštěl do jejich stíhání. Tihle Gnomové jsou vzduchoplavci. Dobře vědí, co dělají. Pen doufal, že jde o suchozemce v záskoku, ale měl si o nich zjednat lepší povědomí. Druidové by se neobtěžovali využívat kohokoliv, kdo není zběhlý v činnostech, kterých je třeba.

„Jestli je za tímhle Terek Molt, pak se v té věci s Ard Rhys nepletu!“ zařval Tagwen a hned poté opět zmizel v nákladovém prostoru plováku.

Pen překlopil hlavní plachtu, aby využil vichru skučícího nad vodou. Kat se sice zmítal a otřásal vlastní silou, ale současně se také řítil vpřed. Pršelo bez ustání, a jak se kolem kupila mračna, lijavec nabíral na síle. Bouře jim při úniku pomůže, ale Pen si nepřál, aby ho, až udeří, zastihla právě nad jezerem. Čina takové mohutnosti mohla kat-28 srazit

rovnou dolů.

Svedl plavidlo níž, pod sto stop od vodní hladiny, těsně sledoval pobřeží a snažil se znovu dostat nad souš. Nacházeli se značně vzdáleni od území Dulnu a ústí řeky Rappahalladran, a po pravici už rozeznával Výšiny, jejich rozeklané vrchy natolik zahalené v mlze a pod nízko zavěšeným mračným stropem, že se obzor úplně vytrácel.

„Penderrine!“ zaječel Tagwen varovně.

Pen se otočil a spatřil, jak se z deště a mlhy vynořuje *Galaphil* a vzdálenost mezi oběma plavidly se až příliš rychle zkracuje. Kolik času uplynulo od chvíle, kdy jim uprchlí? Zdálo se, že vůbec žádný. Pen rychle pohlédl před sebe, vzápětí stočil kat na pravobok a zamířil přímo od vody do vnitrozemí, aby se ve Výšinách poohlédl po úkrytu. Podaří-li se mu do té pahorkatiny dostat, podívá se po místě k přistání, jež by zakrývala vegetace a bylo dost šeré, aby je pronásledovatelé nemohli zahlédnout ze vzduchu. Pokud se ale žádné brzy nenabídne, bude muset v letu pokračovat. Když to zvážil, připadala mu situace beznadějná a vyhlídky tak ubohé, že si neuměl představit, jak se z toho dostat. Co když Terek Molt využívá při jejich sledování kouzel podobně jako teta? Druidové přece znají rozmanitá kouzla a umí je rovněž vyvolat.

On, naopak, nezná žádné.

Letěl přímo do mlhy, bez ohledu na skutečnost, co vše by se v ní mohlo skrývat. Pobřežní čáru lemovaly útesy a skalní výčnělky. Nebezpečné překážky pro každý koráb, a pro tak malý, jakým byl ten jeho, katastrofa. Během let touhle pahorkatou krajinou několikrát prolétal, ale nikdy ne za tak mizerné sloty, ani za tak zoufalých okolností. Nespouštěl zrak z pohybu mračen a mlhy a nepřestával naslouchat proměnám hluku vichřice. Mlhavé cáry ho těsně obemykaly. V okamžení se sám ocitl v neproniknutelném závoji z deště a mlhy. Liják se neustále stupňoval, a proto byl Pen brzy naskrz promáčený. Nebyl čas, aby se proti vodním přívalům zmocnil něčeho na ochranu, nemohl tedy mnoho udělat, aby své nepohodlí zmírnil. Letmé ohlédnutí mu žádnou známku po *Galaphilovi* neodhalilo, takže provedl rychlou prověrku kompasem a znovu se stočil k východu. Doufal, že druidský vzdušný koráb bude nadále udržovat kurs, který právě opustil. Zvažoval možnost vystoupit s katem výš, aby snížil riziko srážky s útesy, ale usoudil, že něco takového pokoušet nemůže. Čím výš se vznese, tím řidší mlha a tím větší nebezpečí odhalení. Snížil rychlost a pokračoval v letu vpřed. Sledoval, jak se ze clony deště a mlhy po obou stranách vynořují a zase mizí skaliska, a opatrně s katem prolétal mezi nimi. Intenzita bouře nepřestávala narůstat, s lodí teď zmítala mnohem drsněji a ohrožovala její stabilitu. Znovu posunul rychlostní páky vpřed, aby zvýšil energii proti vichru. Do dřevěné paluby bušily jako oblázky těžké dešťové kapky. Uvolnil už kosatku a hlavní plachtu v jakési hromadě spustil na palubu, protože by ji vichr jinak rozcupoval na cáry. Do té doby už Pen prokřehl tak, až se třásl. Viditelnost se snížila téměř k nule. Pokud se situace ještě zhorší, bude nucen přistát. Čas se odkrádal přízračnými kroky. Aniž by Pen ustával v pozornosti, čekal na varovné signály. Zaletěl značně hluboko do vnitrozemí, až za pahorkatinu tvořící pobřežní bariéru, a získal tak před náporem bouře určitou míru ochrany. Třebaže byl let těmito končinami nepříjemný, vynuceného přistání se už neobával. Aby se zklidnil, nahrbil ramena a zhluboka se nadechl. Cítil vlastní pomalý tep. Po *Galaphilovi* stále ani známky.

Už si myslel, že unikl zcela, když vtom se druidský koráb zjevil přímo před ním. Vynořil se z mlhavé clony jako přízrak z podsvětí, ohromný a hrozivý. Pen, překvapený jeho náhlým objevením, se proti vlastní vůli zajíkl a pak kat ihned prudce strhl na pravobok, aby se dostal za koráb a pod jeho úroveň. I vzdor naději doufal, že ho z paluby nikdo nezahlédne.

Přesto se to někomu podařilo. *Galaphil* se začal okamžitě obracet a posléze rychle klesat s úmyslem rozdrtit kat pod svým trupem, rozprášit ho ve vzduchu a jeho pasažéry seslat v kozelcích na skaliska dole. Hoch na jeho manévr zareagoval jedinou možností, která mu zbývala: okamžitě vysunul nadoraz rychlostní páky a vymáčkl tak poslední

ždibec energie, kterou diapsonové krystaly dokázaly poskytnout, aby unikl. Malé plavidlo vyrazilo kupředu a řítilo se deštivou mlhou jako vyplašené ptáče. S Penem prudký dopředný pohyb mrštil o stěnu pilotní kabiny.

Galaphil klesal, padal ke katu jako kámen. Na pouhý mžik - kat trochu moc pomalý a válečná vzdušná loď zase trochu až moc blízko - pocítil Pen jistotu, že se jim uniknout nepodaří. Stožár praskl, když trup válečné lodi zachytil jeho vršek. Malé plavidlo se rozkymácelo a klesalo pod hmotností většího.

Všude kolem Pena se hroutily kusy stožáru a ráhnoví a tříštily se také stěny pilotní kabiny. Zatímco na chlapce padaly třísky, klesl na kolena a sehnul hlavu. Kat se sice nárazem rozkymácel, ale vzápětí se s drásotem a štěpením dřeva osvobodil. Mířil vzhůru, kdežto větší loď pokračovala v klesání. Vzdaloval se zdatně a rychle na plnou energii svých krystalů, až se nakonec ztratil v mlze.

Pen se opatrně zvedl od stěn pilotní kabiny. Roztříštěný stožár v horní půlce praskl, takže horní část zcela odpadla a trčela šikmo přes okraj kabiny. Pen musel vlastně plavidlo řídit se zbytkem stožáru před obličejem, ale pociťoval takový vděk za únik, že si toho sotva všímal. Dýchal s námahou a řídicí páky třímal rukama v křečovitém sevření.

„Co se stalo?“ přiškrceně se dotazoval Tagwen.

„Nic,“ odtušil Pen, aniž by se na něj podíval. Ruce na pákách a zrak upřený do mlhy mu pomáhaly zabránit, aby se příliš roztřásl. Ztěžka polkl. „Lehněte si. Držte se z dohledu.“

Nastala noc a bouře začínala polevovat. Vichr odumřel a lijavec zvolnil v mrholení. Obzor ve všech směrech nadále zastíraly mraky a mlha, ale otřásání, které kat zakoušel dříve, už ustoupilo. Při temnotě, která jim ve skrývání napomáhala, se Pen cítil trochu bezpečnější. *Galaphil* se znovu neobjevil, a tak si začínal myslet, že k jejich poslednímu střetu došlo čirou náhodou. Jinak by je už od té doby určitě znovu našel. Věděl, že se chytá stébla, ale bylo tím jediným, co měl.

Posléze Tagwenovi řekl, že už může vyjít na palubu, a trpaslík po jistém otálení uposlechl. Pen mu dal podržet řízení, vytáhl ze zásobníku pláštěnku a přehodil si ji přes zmáčené šaty. Teplota rychle klesala dokonce i poté, co ustal vichr, a proto si potřeboval uchovat teplo. Navigoval podle údajů kompasu, protože nedokázal zachytit víc než krátký záblesk země dole a žádnou z hvězd nahoře. Alespoň se už jen prostě nevzdaluje. A taky někam směřuje. Po odletu z Patch Run měl v úmyslu pustit se do pátrání po rodičích ve Vlčích hřbetech podle Tagwenova návrhu. Nebude to nic snadného a třeba to ani nepůjde, ale je to to jediné, co dokázal vymyslet. Pokud by se mu rodiče objevit podařilo, může jim Tagwen vysvětlit, co ho do Patch Run přivedlo, a on sám může vyprávět o všem, co se odehrávalo pak. Rodiče by se poté mohli rozhodnout, co podniknout. Tak se celé záležitosti zhostí bez potíží.

Během letu pustou a mlhavou nocí, lezavou a ohavnou, se přistihl, že své rodiče postrádá tolik, jak by dříve nikdy nevěřil. Ten pocit ho přiměl si uvědomit, jak moc z chlapce v sobě ještě stále má. Nerad o sobě sice takhle smýšlel, ale bylo obtížné předstírat, že je zcela dospělý, když cítil, že tomu tak není. Přál si jen, kéž by našel otce s matkou a vrátil se domů. Už žádné další úniky a skrývačky před strašnými druidy z trpaslíků a jejich gnomskými siláky. Žádné další lety naslepo podivnými krajinami v poškozeném plavidle.

Kvůli tomuhle všemu si uvědomil, v kolika obtížích se už ocitl. Dříve či později bude nucen kvůli opravě poškozeného stožáru katu přistát a pak se porozhlédnout, aby zjistil, jak daleko na východ ho bouře zanesla. Zbývá mu jen rozhodnout, jak dlouho vyčká, než začne podle naplánovaného postupu jednat.

K rozhodnutí nakonec došlo za něj. Určitě spotřeboval víc energie, než se domníval, protože někdy kolem půlnoci se diapsonové krystaly začaly vybíjet. Když plavidlo začalo zvolňovat, trhaně zpomalovat a sklánět příď v křečovitých záškubech, ihned věděl, co se děje. Energie k přistání zbývalo dost, a tak se do něj bez prodlení pustil. Zatímco mu Tagwen pokřikoval do ucha a pokoušel se vyzvědět, co je v nepořádku, navedl kat k

pozvolnému plachtivému klesání a současně pátral po nějakém plochém a nezarostlém místě na přistání.

Vůbec netušil, kde je, ale při zahlédnutí záplatovitých úseků lesních mýtin hraničících s rozpoznatelnou rozlohou Duhového jezera jen pár mil severně si vydechl a zaměřil kat právě tam. Prudce se ohlédl, upřeně zazíral do mlhy, ale žádné známky po pronásledovatelích nespatřil. Snad se nakonec všechno vyřeší.

Před ním se otevřel jakýsi široký ztemnělý úsek země, k němuž s katem zamířil. Už se téměř ocital na zemi, když si náhle uvědomil, že jde o močál. Prudce příď katu zvedl, močál přelétl a tvrdě dosedl na samém okraji hustého lesa ve východním směru. Kat narazil na podklad, chvíli klouzal napříč a poté se zarazil o kmen stromu. „Copak nemáš s přistáváním téhle lodi žádný cvik?“ ozval se popuzeně Tagwen, který se právě vysoukával z nákladového prostoru, do něhož se skutálel.

Pen dokončil přiklopení trubic a zcela přitáhl řídicí páky. „Nebuďte tak mrzutý. Máme štěstí, že jsme přistáli celí. Hladká přistání jsou pro lodě nepoškozené.“

Tagwen zasupěl a rozhlédl se. „Kde to jsme?“

Pen zavrtěl hlavou a vyhlédl ven přes okraj pilotní kabiny a trosky ze zlomeného stožáru a ráhnoví. „Nevím.“

„Inu, ať je to kdekoliv, moc se mi tady nelíbí.“

„Výšiny mají drsný ráz, ale jsou poměrně bezpečné. Alespoň se o nich takhle vyjadřují moji rodiče.“

Trpaslík znovu vylezl na palubu, postavil se a upřeně zacivěl do tmy. „Tahle krajina mi Výšiny nepřipomíná.“

Pen okamžitě vzhlédl. Její letmé přelétnutí Tagwenův názor potvrdilo. Místo pahorků a údolí sestával terén z nízkých plochých úseků bažinaté země přiléhající k hustým lesům, které na východě brzy přecházely v jakousi pevnou hradbu. Duhové jezero sice nezmizelo a matně se v mlhavé temnotě stále třpytilo, ale zdálo se, že úplně v pořádku není už nic jiného. Zahleděl se na temné kmeny robustních stromů před nimi, z nichž mnohé byly přes sto stop vysoké. Ve Výšinách žádné podobné nerostly. Pocítil zamrazení, a to nejen z vlhka a chladu. Tohle není Leah. Bouře je Výšinami zanesla do krajiny za nimi... do krajiny tak nebezpečné, že mu rodiče zakázali se tam vydávat za jakýchkoliv okolností.

Byli v Černodubí.

Kapitola 9

Té noci nemohli stejně nic dělat, a tak v podřepu vyčkávali do rána. Kat nemohl létat, dokud nebude energie diapsonových krystalů, a tu nezískají, dokud nenastane světlo, z něhož ji čerpají. Ani tím se problém neřešil, protože potřebovali opravit hlavní plachtu a radiánová táhla kvůli vstřebávání okolního světla do krystalů, což nemohli zařídit na žádném typu trvalé základny bez stožáru. Stožár zase nemohli nahradit, dokud nebude dostatek světla, aby se mohli vydat do Černodubí - kapitola sama o sobě - kde by pro ten účel vyhledali vhodný strom. Poté museli strom porazit, odvléci ho k lodi, upravit ho, uchytit kovové svorníky a vzpěry, jež by stožár s ráhnovím zajišťovaly na místě, a vztyčit ho.

Pen, skleslý obavou, opatrně odhadoval, že byli zahnáni na jedno z nejnebezpečnějších míst Jižních zemí.

Ani pro snížení tělesného nepohodlí mnoho dělat nemohli. Protože byli naskrz promáčení a na kost promrzlí, bývali by uvítali i trochu tepla. Ale vzhledem k jejich pronásledování *Galaphilem* nepřipadal oheň v úvahu a k vytvoření nepatrného množství tepla nemohl Pen využít ani diapsonových krystalů, neboť se všechna jejich nahromaděná energie už vyčerpala. Neměl kdy sbalit patřičné vybavení pro takovou možnost, a proto se mohli nanejvýše svléknout z mokrých šatů, vlézt si do spací kajuty pod pilotní kabinou a pokusit se tam trochu zahřát zachumlaní v náhradních plachtách.

Takhle si ale mohl po nějakou chvíli počínat jen jeden z nich, protože druhý musel zůstat na palubě a držet hlídku. Dokonce i Tagwen to považoval za rozumné. *Galaphil* představoval zjevnou hrozbu, ale další bezprostřední hrozby znamenali tvorové žijící v Černodubí. Obří vlci pobíhali v dostatečně velkých smečkách, aby se stali výzvou i pro bažinnou kočku. Močály byly plné hadů a dračích bestií. Vyprávělo se o ještě rozměrnějších a nebezpečnějších bytostech, z nichž některé se měly zdržovat v Černodubí a jiné zase mimo ně, v Mlžném močálu, jenž tento hvozd ohraničoval na severovýchodě. Třebaže měli zbraně, Pen ani Tagwen se s nimi měřit nijak zvlášť nedychtili.

Všechno se může ještě zhoršit, pomyslel si pochmurně Pen, zatímco v sedě civěli jeden na druhého a do tmy.

„Máme něco k snědku?“ zeptal se později sklíčeně Tagwen. Seděli zrovna v pilotní kabině a rozmlouvali o tom, co všechno ráno podniknou. Nebe se čistilo, mezerami v mracích vykoukly první hvězdy a náznak měsíčního svitu. Pen si uvědomoval, že už je dost po půlnoci, začátek nového dne.

Vyndal sak se sušeným proviantem, který popadl cestou z dílny, a podal ho trpaslíkovi. Tagwen v něm zalovil a vyndal něco sušeného hovězího masa a poněkud žalostně vyhlížející kus sýra. Oboje rozlomil a polovinu od každého podal chlapci. Pen svůj díl masa přijal mlčky a pustil se do jídla.

Co pohledávám uprostřed téhle neznámé pustiny a úplně bezradný? Jak jsem to jen dopustil?

„Měli bychom se prospat,“ pronesl znaveně.

„Budu hlídat,“ nabídl se Tagwen prořezávající nožem sýrovou slupku. „Jsem po té bouři odpočatější než ty.“

Pen nic nenamítal, protože byl skutečně vyčerpaný.

„Dobře.“ Zazíval.

„Stejně moc nespím,“ pokračoval v řeči Tagwen. „Jsem zvyklý občas dlouho ponocovat, zatímco tvá teta spí. Jen tak tam u ní sedět. Onemocní-li, jsem u ní pořád. Mám to rád... jenom tam tak vysedávat. Připadá mi tak aspoň, že pro ni něco dělám, něco jiného kromě

pořádám jejích věcí.“

„Jaká je?“ zeptal se Pen náhle.

Tagwen se na něj zadíval.

„Trávíte s ní čas.“

„Tolik zase ne. Ne dost, abych ji dobře poznal. Nedovolí ti, abys ji poznal důkladně. Drží si tě v odstupu. Takhle se chová i ke mně. Mohu ti říci, že svou minulostí žije víc než většina. Pronásleduje ji, Penderrine. Je jí odporné, kým byla a co prováděla jako čarodějka Ilsa. Udělala by cokoliv, aby se všechno vrátilo a mohla začít znovu. Myslím, že tohle všichni nechápou. Druidové se vesměs domnívají, že se nezměnila vůbec, a že když vlastníš ten druh kouzla jako ona, ničeho nelituješ. Myslí si, že je v nitru stejná, že to před nimi jen zastírá.“

„Nevím, jaká byla dříve,“ ozval se Pen. „Myslím si ale, že se změnila k lepšímu. Nechce se uzavírat, ale pomáhat. Snaží se být laskavá. Alespoň ke mně se tak chovala, a ani mě tehdy neznala. Co myslíte, že se jí stalo?“

Tagwen zavrtěl hlavou. „Ať se jedná o cokoliv, myslím, že to souvisí s Terekem Moltem, Shadeou a'Ru a s ostatními z té skupinky zrádců. Nejdřív jsem měl za to, že to má něco společného s její výpravou do Severní země pár dní před jejím zmizením, ale teď už si to nemyslím.“

Chvíli mu trvalo, než vylíčil vše, co věděl o výpravě Grianne Ohmsfordové do rozvalin Království umrlčí hlavy s Maturenem Kermadecem. Poté se bez zjevného přechodu rovnou pustil do vyprávění o zájmových klikách druidských opozičníků, kteří Ard Rhys v Paranoru podkopávali nohy. Chlapec pozorně naslouchal a v duchu ho napadlo, co všechno o tetě neví, dost z toho proto, že se s ním o tom rodiče nikdy nebavili. Nyní ji vnímal v úplně novém světle a jeho obdiv k ní vzrůstal.

„Já bych od toho odešel už dávno,“ řekl. „Myslím, že má Kermadec pravdu. Měla by začít nanovo.“

Tagwen pokrčil rameny. „Inu, celé je to provázané s politikou a vnějšími okolnostmi, Pene. Kdyby měla v jednání volnost zcela podle své volby a bez následků, myslím, že až by skončila, pár překvapených druidů by bylo.“

Pen chvíli neříkal nic, protože zvažoval důsledky toho, co se právě dozvídal. Jedná-li někdo proti tetě s takovou mocí, jakou má, a zodpovídá-li tentýž za vyslání Tereka Molta s těmi všímavými Gnomy za ním, pak se nachází v potížích... mnohem víc, než se domníval. Byl by rád věděl, co je v sázce, co kohosi ovlivnilo natolik, aby se pustil do tak drastické akce. Jde-li o Shadeu a'Ru, pak je snad dostatečným lákadlem stát se Ard Rhys. Vzhledem k tetině minulosti ale považoval za pravděpodobnější, že to spíše souvisí s vleklou a falešnou oddaností či nějakou fanatickou vírou. Zdá se, že pachatelé ohavných činů tak vždycky jednají z mylně vyloženého smyslu pro spravedlnost a větší blaho.

„Myslíte, Tagwene, že je mrtvá?“ zeptal se náhle.

Položit tuhle otázku trpaslíkovi, kterého už dost vykolejovaly pocity viny a zoufalství, nebylo zrovna nejcitlivější a Pen jí zalitoval hned, jakmile ji vyslovil. Hoši se ale takhle vyptávají, a ani Pen nebyl výjimkou.

„Já na tohle nemyslím,“ odpověděl trpaslík klidně.

Nad smutkem, který v jeho hlase zaslechl, se Pen přihrbil. „Zeptal jsem se hloupě.“

Tagwen bez váhání přikývl. „Běž spát, Pene,“ pronesl a šťouchl do něj nohou ve vysoké botě. „Tuhle noc víc nenaděláme.“

Pen přikývl. Asi ne. Vůbec si nebyl jistý, kolik toho zvládnou udělat po probuzení, ale nový den by ho mohl poctít alespoň lepší náladou. Veškerou dobrou náladu z něj vysály vlhkost a chlad. Prchání a skrývání se mu sebraly důvěru. S trochou odpočinku a drobtem času se s příchodem nového dne obé tak jako vždy vrátí.

Zvedl se, vyšel z pilotní kabiny, shýbl se, zalezl do spací kajuty a zachumlal se do čtverce plachtoviny. Ihned usnul.

Té noci snil a měl ponuré děsivé sny. Pádil nějakým lesem s ohromnými temnými kmeny, které se kolem něj za běhu rozmazaně míhaly. Upaloval, jak nejlépe uměl, ale uvědomoval si, že není dost rychlý na to, aby uprchl tomu, co ho pronásleduje. Drželo se to těsně za ním, stín toho se tyčil nad ním, a kdyby se na to měl ohlédnout, byť jen na okamžik, byl by ztracen. Netušil, co to za ním je, jen to, že jde o něco příšerného. Dokázal před tím pouze prchat a doufal, že se mu nakonec podaří najít způsob, jak uniknout.

Ale strach mu ochromil rozum, a tak se ohlédl, aby se podíval... jen krátce, nic víc. V okamžiku, kdy to udělal, poznal, že je ztracen. Vznášel se nad ním jakýsi mohutný vzdušný koráb, zvolna klesal a chystal se ho rozdrtit. Jeho oči byly stejně chladné jako hadí, měl tesáky ostré jako břitva a dlouhý zlověstný jazyk, který na něj vyplazoval. Koráb byl živý, ale to, co ho skutečně děsilo, spočívalo uvnitř, tam, kam z místa na zemi nemohl dohlédnout. To, co vyčkává v nitru korábu, se ho po rozdrcení zmocní. Zůstane sice naživu, ale kéž by ne. Jak se koráb snesl těsně k němu, cítil tlak jeho dřevěného trupu na svých přihrblých zádech. Vzápětí se vrhl stranou do hluboké rokle a pak padal a padal...

S trhnutím se probudil a posadil se tak prudce, až se hlavou udeřil o podlahu pilotní kabiny. Projela jím bolest a oči se mu zalily slzami. Chvíli si v sedě držel hlavu a snažil se vzpamatovat, aby ošklivý sen donutil k ústupu. Přetrvával ale silněji než dříve a tísnil ho, jako by se odehrával ve skutečném životě.

Zatímco ho stravoval nesmyslný, a přece nezvladatelný strach, vyplazil se ze spací kajuty na palubu, aby se nadýchal nočního vzduchu a vyjasnil si hlavu. Tma byla stále, ale mraky se už rozplynuly a obloha zářila hvězdami a měsícem. Seděl opřený o stěnu pilotní kabiny, díval se do tmy, naslouchal tichu a snažil se zbavit účinků snu.

Posléze vstal, aby se podíval vpřed přes stěnu pilotní kabiny, a uviděl, jak přímo k němu přilétá *Galaphil.*

Cítil, jak se mu zastavilo srdce a dech se mu v hrdle zadrhl stlačen ve tvrdý uzlík strachu. Nemohl zcela uvěřit tomu, co právě vidí, třebaže to měl přímo před sebou. Letmým pohledem zachytil v pilotní kabině spícího Tagwena nevědomého si nebezpečí. Pen chtěl vztáhnout ruku a vzbudit ho, ale nedokázal se pohnout. Jen tam stál a bezmocně zíral, jak se robustní trup vzdušného plavidla neustále zvětšuje a snaží se na něj naletět podobně jako ten koráb ze snu.

A pak loď náhle změnila kurs.

Neexistoval k tomu žádný zjevný důvod. Kdyby po nich někdo z paluby pátral, nepřehlédl by je. Měsíc svítil až příliš jasně. Přesto *Galaphil* provedl ostrý obrat a vzdaloval se. Vracel se zase k pobřežní čáře Duhového jezera, což bylo něco tak neočekávaného a nepravděpodobného, že Pen zůstal s pusou dokořán.

„Tagwene," zašeptal ochraptěle a zatápal po jeho ramení.

Trpaslík se s úlekem probral, vyškrábal se do sedu a úporně se snažil zjistit, co se děje. Pen ho rukou upokojil, zaujal jeho pozornost a poté ukázal na vzdalující se koráb. Tagwen na něj vytřeštil oči a v jeho drsné tváři se zrcadlily zmatek a překvapení.

„Byl přímo před námi," vysvětloval Pen stále šeptem. „Zdálo se mi o něm, vylezl jsem na palubu a uviděl ho! Měl nás jako na dlani, Tagwene. Při téhle pozici a v měsíčním světle nás nemohl přehlédnout ani ve tmě. Přesto k tomu došlo. Najednou se obrátil a odletěl."

Poklekl vedle trpaslíka. Dýchal rychle a trhaně a točila se mu hlava. „Co se stalo? Proč nás ten koráb neviděl?"

„Třeba vás nepoznal," ozval se nějaký hlas za nimi.

Podruhé v krátké době zažil Pen zástavu srdce. Pod vlivem nečekaného zvuku poskočil tak, že se skoro převalil přes Tagwena, který se vyděsil stejně. Muž i hoch, schoulení v jednom koutě pilotní kabiny, se otočili, aby zjistili, kdo na ně promluvil.

Stál tam a hleděl na ně jakýsi stařík, věkem tak sehnutý a pokřivený, až se zdálo nemožné, že dokázal vyšplhat na palubu. Opíral se o naleštěnou černou hůl, která se třpytila jako hluboká voda v měsíčním svitu, a jeho plášť byl tak bělostný, že zářil jako

samotný měsíc. Přes prsa a ramena mu spadaly dlouhé šedé vlasy a těžký plnovous a jeho oči se na ně upíraly s jakýmsi podivně dětským jiskřením, jako by stařec za celou dobu nikdy zcela nedospěl.

„Proč by nás nepoznali?“ zeptal se Pen, když se vzpamatoval z překvapení, že ho vidí.

„Někdy věci nevyhlížejí úplně podle našeho očekávání,“ odpověděl stařec. „Zvláště v noci, kdy svět zahalují stíny a zastírají skutečnost.“

„Jsme přímo na ráně,“ trval na svém Pen. Zase se zvedl, protože usoudil, že se není čeho obávat. Hleděl do starcových zvláštních očí a připadalo mu, že je čímsi přitahován, něčím, co mu připomínalo jeho samotného, ale čím, to rozpoznat nedokázal. „Vy jste jim něco provedl, aby nás nezahlédli?“

Stařec se usmál. „Penderrin Ohmsford. Před lety jsem poznal tvého otce. Taky se vydal něco hledat. Pomohl jsem mu zjistit, oč se jedná. Teď se zdá, že je řada na tobě.“

„Na mně?“ Pen na něj zazíral. „Jak víte, kdo jsem? Od otce asi ne, že? Kdepak, setkali jste se ještě před mým narozením, viďte?“

Stařec pobaveně přikývl. „Tvůj otec byl tenkrát chlapec zrovna tak jako teď ty.“

Tagwen se vydrápal na nohy, uhladil si pomačkané šaty a napřímil robustní tělo. „Kdo jste?“ zeptal se odvážně. „Co tady děláte? Jak to, že toho tolik víte o Penovi a jeho otci?“

„Tolik otázek,“ hlesl stařec tiše. „Život je jich plný a my jej trávíme hledáním odpovědí na ně. Pro nás, myslící tvory, je takové počínání vášní. Vy mě neznáte, Tagwene? Jste přece z trpaslíků a ti mě znají už po staletí.“

Jen po krátkém zaváhání ale odpověděl Pen. „Vím, kdo jste. Král Stříbrné řeky. Otec mi o vás vyprávěl... jak jste se mu zjevil, když se strýcem Quentinem Leahem cestovali do Východní země. Ukázal jste mu vizi mé tety dříve, než zjistil, že je jeho setřou. Dal jste mu fénixův kámen, aby ho chránil při výpravě přes Modrý předěl.“

Legendu o Králi Stříbrné řeky znali všichni obyvatelé Čtyřzemí, třebaže ne každý jí věřil. Říkalo se, že jde o bájnou bytost starou jako sám svět, která se zrodila ve stejné době a tvořila součást světa už na jeho počátku. Jako poslední svého druhu byl hlídačem zázračných zahrad skrytých kdesi v kraji Stříbrné řeky, kam nebyl žádnému člověku dovolen přístup. Tu a tam se s ním setkávali pocestní, pokaždé v různých podobách. Občas jim poskytoval pomoc, když se ztratili nebo se ocitli ve smrtelném nebezpečí.

Podobně si počínal pro několik generací Ohmsfordů, které sahaly zpět do minulosti až k Shee a Flickovi, do doby druida Allanona. Někteří obyvatelé Čtyřzemí snad o jeho existenci pochybovat mohli, ale ne takoví jako Bek, který se s ním setkal, a Pen, který otcův příběh znal.

„Dobře řečeno, Penderrine,“ přisvědčil stařec. „Jsi zjevně synem svého otce.“ Zpola šouravě se vydal kupředu a stanul u pilotní kabiny. „Máš dost odvahy podstoupit výpravu, abys našel svou zmizelou tetu a bezpečně ji zase přivedl domů?“

Pen rychle pohlédl na Tagwena, aby u něj našel pocit jistoty, ale setkal se jen s překvapením a rozpaky. Přesně to měl čekat. Na takovou otázku mu nemůže odpovědět nikdo.

„Tvá teta k tomu potřebuje výhradně tebe,“ ujistil ho Král Stříbrné řeky. „Je vězněna na velmi nebezpečném místě a bez tvé pomoci se domů vrátit nemůže. Kromě tebe, Penderrine, ji nemůže zachránit nikdo. Příčinou je zvláštní souhra okolností, ale tak tomu bývá.“

„Tenhle hoch je jediným, kdo může Ard Rhys pomoci?“ zahučel Tagwen. „Nikdo jiný? A co jeho rodiče? Co jeho otec, Bek Ohmsford? Vlastní totéž kouzlo jako jeho sestra, pomáhá mu a je nesmírně mocné. Jistě by měl tuhle výpravu podstoupit on.“

Stařec se silněji opřel o černou hůl a nachýlil hlavu ke straně, jako by Tagwenova slova vážně zvažoval. Měl nepřítomný a jen nepatrně zasmušilý pohled.

„Často bývá mezi námi ten nejméně pravděpodobný tím, kdo může s úspěchem dosáhnout nejvíce. Tak je tomu i tentokrát. Nyní své sestře nemůže pomoci Bek Ohmsford. Penderrin je jen chlapec, a proto se může zdát nepravděpodobné, že by byl

nejlépe schopen záchrany tak mocné kouzelnice, jakou je Grianne Ohmsfordová, Ard Rhys i čarodějka Ilsa. Ty, kteří ji do jejího vězení poslali, taková možnost určitě ani nenapadne. Snad proto ho přehlížejí. Vlastně si myslí, že je třeba zastrašit jeho rodiče. Proto je hledají stejně jako vy.“

„Já to věděl!“ vykřikl Tagwen zuřivě. „Jde o Shadeu a'Ru, Tereka Molta a ty ostatní. To oni to způsobili!“

Byl téměř bez sebe, což Pena přimělo, aby mu konejšivě položil ruku na rameno. Zdálo se ale, že to trpaslík nevnímá. Vztekle si dupl. „Zmije! Zrádní hadi! Kermadec měl po celou dobu pravdu! Měla se jich zbavit už dávno a k ničemu by nedošlo!“

Král Stříbrné řeky mu přejel rukou před očima. Trpaslík ztěžka povzdychl a zase se uklidnil. „Takhle jednoduché to není, Tagwene. Ve skutečnosti existují rovněž jiní odpovědní, další, kteří pocházejí z jiných končin a sledují jiné cíle. Ale nejnebezpečnější z těch, kteří se snaží Ard Rhys zničit, je kdosi, o němž tihle druzí nemají ani potuchy. Ten si s nimi pohrává jako pán s loutkami, tahá za struny, jež řídí jejich činy. Kola v kolech, stále nepoznaná tajemství. Nebezpečí je daleko větší, než se zdá, a proto ohrožuje daleko víc než jen život Ard Rhys. Ona ale představuje klíč k nastolení rovnováhy, k opětovnému uvedení všeho do pořádku. Je nezbytné ji do Čtyřzemí znovu vrátit, když pro nic jiného, tak pro to, co se musí stát.“ Zadíval se na Penderrina. „Ty jediný to můžeš přivodit.“

Při pomyšlení, že ještě včera zvažoval, jak v Patch Run nejlépe strávit čas do návratu rodičů, si Pen povzdechl.

Dychtil po dobrodružství, hrozně si přál být s nimi ve Vlčích hřbetech a být součástí jejich životů coby strážců výpravy. Teď je přemlouván k vlastní výpravě, která se zdá daleko nebezpečnější než jejich. Jak se všechno rychle mění.

„Co chcete, abych udělal?“ zeptal se.

Král Stříbrné řeky vystoupil po schůdcích k pilotní kabině. Nikoliv unaveným a šouravým krokem, nýbrž hladce, plavně a bez námahy. Jednou vrásčitou rukou chlapci spočinul na rameni. „Musíš se přestat pokoušet najít své rodiče. V tomhle ti pomoci nemohou. Kdyby to pro ně možné bylo, býval bych nejdřív zašel za nimi. V každém případě s nimi promluvím, abych je varoval před nebezpečím od jejich nepřátel. Ale čas tvých rodičů už pominul, Penderrine. Teď jde o tvůj. Musíš se po své tetě vydat pátrat bez nich, a nejlépe ihned.“

„Pak půjdu s ním,“ prohlásil srdnatě Tagwen. „Nalezení Ard Rhys je i má odpovědnost.“

Král Stříbrné řeky ho přelétl rychlým uznalým pohledem a přikývl. „Ty, Tagwene, budeš dobrým a věrným kumpánem,“ řekl. Znovu se pohledem vrátil k Penovi. „Takoví kumpáni budou zapotřebí. Hledej je všude tam, kde se ocitneš, ale vybírej obezřetně.“

Předklonil se a jeho slabý věkovitý hlas zeslaboval, až se změnil téměř v šepot. „Naslouchej pečlivě. Proti Ard Rhys byl použit jeden lektvar, kouzlo o velké síle. Ten lektvar se nazývá tekutá noc. Uvěznil tvou tetu na místě, jehož nelze dosáhnout běžným prostředkem. Je zapotřebí talismanu, který jeho kouzlo zruší. Potřebným talismanem je temná hůlka. Je to hůlka zaklínací a musí se zhotovit ručně z větve stromu zvaného Tanequil. Tanequil je citlivý, jde o živou, dýchající bytost. Větve se vzdá jen tehdy, je-li přesvědčen o oprávněnosti takové potřeby. Musí se rozhodovat svobodně. Násilné odebrání větve zničí kouzlo, které nese. Někdo musí s Tanequilem promluvit jazykem, který dokáže chápat. Někdo mu musí vysvětlit, proč je jeho haluz tak důležitá. Ty, Penderrine, k tomu máš magický dar, vlohu, s níž ses narodil.“

Pen oněměl. Ten stařec tvrdí, že jeho drobné kouzlo, které stále přehlíží jako víceméně neužitečné, je najednou jeho nejdůležitějším vlastnictvím. Sotva tomu dokázal uvěřit, ale protože měla starcova slova váhu, nemohl jeho tvrzení zavrhnout rovnou.

„Jak poznám, co mám udělat?“ zeptal se. I přesto, že si zatím vůbec nebyl jistý, zda se na cestu vydá, potřeboval zjistit, co bude třeba, kdyby přeci jen. „Jak poznám, jakým jazykem s ním mám mluvit, anebo jak z jeho větve udělám tu temnou hůlku?“

Král Stříbrné řeky se usmál.

„To ti sdělit nemohu. Tohle ti nemůže sdělit nikdo. Ty to ale, Penderrine, poznáš. Až přijde čas, dozvíš se to. Pochopíš, co udělat, a najdeš způsob, jak to provést.“

„Dobrá, takže nejdřív musíme vyhledat ten strom,“ vmísil se do hovoru Tagwen a nedůvěřivě zafuněl. „Jak to provedeme? Je to hodně daleko?“

„Tanequil roste v jednom lese na jednom ostrově hluboko v Umrlčích horách. Abyste se k němu dostali, musíte projít zahradami, jež kdysi bývaly centrem starobylého města Stridegate. Okolní hvozdy a pahorkatinu obývají trollové a křemylové. Budou znát cestu dovnitř i přes ně.“

Pen zavrtěl hlavou. „Nevím, jestli tohle zvládnu.“ Zadíval se na Tagwena. „Mimo Pohraničí jsem ještě nikdy nebyl.“

„Ani já nevím, jestli to dokážu,“ opáčil Tagwen. Tvář měl svraštělou jako zmuchlaný papír. „Myslím ale, Pene, že se o to pokusit musíme. Co jiného nám zbývá? Opustit ji nemůžeme.“

Samozřejmě že má pravdu, pomyslel si Pen, kterého ale tísnily pochyby. Umrlčí hory jsou ještě nebezpečnější než Černodubí a pokusit se jimi projít s tak nepatrnými zkušenostmi, jaké má, a bez ponětí, kam se dát, mu připadalo bláhové.

Král Stříbrné řeky si povzdechl. Jeho povzdech připomínal hlubokou lítost. „Život poskytuje jen málo jistot, Penderrine. A tahle pouť k nim nepatří. Poslouchej dál, neboť toho, co je třeba zvědět, je víc. Všechno, co jsem ti už pověděl, je pouze první krok. Tvá pouť začíná hledáním Tanequilu. Začíná zhotovením temné hůlky. Končí však zcela jinde. Temná hůlka se musí dopravit do Paranoru a vněm do komnaty Ard Rhys. Tam ti kouzlo talismanu umožní průchod clonou tekuté noci na místo, kde je Ard Rhys uvězněna. Jen tobě, Penderrine, tobě samotnému. Nikdo jiný s tebou jít nesmí. Dokonce ani Tagwen. Až tetu najdeš, temná hůlka ti umožní zpáteční cestu... tobě, protože budeš mít temnou hůlku, a tvé tetě proto, že kouzlo magické hůlky ruší kouzlo tekuté noci.“ Odmlčel se. „Měj ale na paměti, že nikdo jiný procházet nesmí. Kouzelná nit je tenká a křehká, a proto ji nelze znovu utkat či protáhnout, aby pojmula jiné. Cesta skrz umožňuje i zpáteční, ale bez odchylek. Výjimky jsou vyloučené.“

Pen vůbec nevěděl jistě, proč se tímhle tématem stařec zabývá tak důkladně, chápal ale, že se týká čehosi velmi osobitého, čehosi, co stařec nehodlá odhalovat podrobněji. Shodovalo se to s tím, co věděl, že je pravdivé na obyčejích oněch starobylých, oněch bájných tvorů, jež představovali první lidstvo. Mluvili v hádankách a pokaždé něco zamlčeli. Měli to v povaze stejně výrazně jako druidové, a to se nikdy nezmění.

Co by měl udělat?

Zadíval se starci do očí, pak do Tagwenovy drsné tváře a nakonec odhlédl do noci. Nikdy se neocitl v situaci, v níž by tolik záleželo na rozhodnutí, a tohle je nutné udělat tak rychle. Pak, téměř bezmyšlenkovitě, zavrhl všechny námitky a obavy. Chvíli upřeně shlížel na dřevěnou palubu pilotní kabiny a zvažoval hloubku svého odevzdání. Domníval se, že vše směřuje k jedinému. Kdyby tomu bylo obráceně, udělala by pro něj teta to, co se žádá po něm, aby udělal pro ni? O odpovědi nepochyboval dokonce ani přesto, že tetu znal jen povrchně.

„Dobře,“ řekl tiše, „půjdu.“

Opět vzhlédl. Král Stříbrné řeky přikývl. „A zase se vrátíš, Penderrine. Vidím ti to v očích zrovna tak, jako jsem to před více než dvaceti lety viděl v očích tvého otce.“

Pen se zhluboka nadechl a v duchu mu prolétlo hlavou, že to, co se mu zrcadlí v očích, se spíš podobá zmatku. Tolik a tak rychle se toho udalo a on ani neví jistě, zda tomu všemu rozumí, či někdy rozumět bude. Kéž bych si víc důvěřoval, posteskl si, třebaže věděl, že sebedůvěru nabude jen tím, vystaví-li se vlastním pochybnostem.

„Kde je teta uvězněna?“ zeptal se starce pojednou. „Kam se musím pustit, abych ji našel?“

Tehdy Král Stříbrné řeky ustrnul tak, až se zdálo, jako by zkameněl, a nedokázal promluvit. Trvalo mu dlouho, než chlapcovu otázku uvážil. Jeho letitý obličej připomínal

masku protichůdných citů. Ticho se prohlubovalo. Čím déle čekal Pen na odpověď, tím jistěji si přál, aby se býval nezeptal.

Nemýlil se.

Když se Král Stříbrné řeky vzdálil, Penderrin, vyčerpaný tvrdou zkouškou toho dne, usnul. Znovu procitl do slunečního svitu a modré oblohy, do mírného vánku od Duhového jezera a do zpěvu ptactva a cvrčků. Tagwen už pilně pracoval; vyklízel trosky po jejich přistání. Pen se k jeho úsilí přidal, aniž by při lopotě mnoho namluvili. Odřízli zbytek stožáru a poté vyhledali vhodný strom, z něhož by zhotovili nový. Jeho opracování a následné usazení na místo jim zabralo většinu dne. Když už byl ke katu pevně připojen, slunce přešlo k západu a stíny se dloužily.

Na palubě vzdušné lodi pojedli všehochuť ze sušeného proviantu, který na palubě zbýval po předešlých výletech, a z vyhledané zeleniny, a vše zapíjeli čerstvou vodou. Ryby by sice přišly vhod, ale museli by je jíst syrové, protože ani jeden nehodlal riskovat rozděláni ohně. *Galaphila* sice od předešlé noci nezahlédli a věřili, že na území Krále Stříbrné řeky jsou před ním v bezpečí, ale důvod k riskování nebyl.

Skoro už dovečeřeli, než se Pen o předešlé noci rozpovídal. Do té doby trávil většinu dne tím, že o ní přemítal, že si v duchu opakoval slova Krále Stříbrné řeky a snažil se přimět, aby se mu jevila reálná.

„Přihodilo se to všechno tak, jak si myslím, Tagwene?“ zeptal se konečně, téměř s obavou, co uslyší. „Nezdálo se mi to?“

„Pokud se mi to taky nezdálo, tak ne,“ odpověděl trpaslík.

„Takže jsem souhlasil, že se tetu vydám najít?“

„A já s tebou.“

Pen bezmocně zavrtěl hlavou. „Čeho jsem se to dopustil? Na tohle nemám. Vždyť ani nevím, kde začít.“

Tagwen se tlumeně zasmál. „Protože jsem viděl, jak odvážně sis minulé noci počínal, kapánek o tom pochybuji. Snad máš prostředek k obstarání té temné hůlky, ale já mám zase prostředek, jak se o nás postarat. Myslím, že vím, co musíme udělat nejdřív.“

„Vážně?“ Pen se nepokoušel zastírat překvapení. „Co?“

Trpaslík se zašklebil a ukázal na zapadající slunce. „Dáme se na západ, Penderrine, do elfí vesnice Emberen.“

Kapitola 10

Procitla do hluku vyhýbavých hlasů, hrubých a zlomyslných, jejich slova jedno od druhého nerozeznatelná. Hlasy se hihňaly a posmívaly se jí za účelem jejího znevážení, se záměrem ji přimět, aby se cítila slabá a zranitelná. Naslouchala jim z bavlněných vrstev, jež ji obalovaly jako nějaká kukla. Hlasy syčely smíchy. Našeptávaly, že je bezejmennou mrtvolou, prázdnou schránkou, z níž byl odsát život, tělem určeným k pohřbení do temné hrudi země.

Potlačila náhlý záchvat nepokoje. Jsem Grianne Ohmsfordová, opakovala si. Jsem živá a v pořádku. Jenom sním. Usnula jsem ve svém lůžku a vzpomínám si...

Ostře a vyděšeně vdechla, protože se jí jistoty rozplynuly stejně rychle jako hlasy, rozptýlily se jako dým. *Něco se stalo.*

Stále opředená bavlnou, jež jí plnila hlavu i ústa, jež jí svazovala myšlenky a zastírala rozum, se pokusila pohnout rukama a nohama. Dokázala to, ale jen s velkou námahou. Cítila se velice zesláblá a její tělo reagovalo, jako by nespalo ne jednu noc, nýbrž sto. Pozvedla jednu ruku k ňadrům a zjistila, že má na sobě pořád noční košili, ale že ji nezakrývají žádné pokrývky. Vzduch páchl zatuchlinou a byl nehybný. Ale tam, kde spí, ve věžoví Paranoru, je přece vždycky vánek a vzduch voní po svěžích zelených stromech.

Kde to jsem?

Hebkost její podušky a prošívané pokrývky byly ty tam. Pod holými pažemi ucítila tvrdou zem. Vnímala její pach. Znovu se jí vrátil pocit neklidu, který hrozil, že ji zmůže, ale potlačila ho. Neměla s ním trpělivost a nehodlala mu podlehnout. Nic jí není. Pořád je celá. Zhluboka dýchala a postupně se zklidnila. Otevřela oči. Zahnala hluboký spánek, do něhož upadla, a zamžourala do mlhavě šedého světla. Ještě byla tma. Civěla na temné nebe, které se jí klenulo nad hlavou. A přece něco nebylo v pořádku. Obloha byla bezmračná, ale prosta měsíce i hvězd. Ani slunce nebylo vidět. Svět byl zalitý v ponurých odstínech blížící se bouře a zahalený ve vrstvách ticha, v ševelivých tónech očekávání. Usoudila, že jde určitě o soumrak. Spala déle, než si myslí. Slunce už zapadlo a měsíc ani hvězdy dosud nevyšly... ano, tak to nepochybně bude.

Vyhýbavé hlasy, výplod její fantazie, umlkly. Zaposlouchala se, ale v mysli ani ve skutečném světě nic nezaslechla. Až na tlukot jejího srdce nebylo ale slyšet ani žádnou ptačí píseň, bzučení hmyzu, ševel větru ve stromech, zurčení vody v potoce či jakýkoliv jiný zvuk vůbec.

Pohnout se jí sice chvíli trvalo, ale nakonec to dokázala. Překulila se na bok a poté se posadila. Aby se v té pozici udržela, objala si rukama pokrčená kolena. Zrak se jí pozvolna rozjasnil a ustoupilo i motání hlavy, které začalo, jak se přizvedala.

Rozhlédla se. Seděla v jakési poničené rozeklané krajině, obklopená stromy, jež byly zestárlé a ztěžklé povadlým listovím. Měly ubohý vzhled a byly tak churavé, že už se jim déle nemohlo dařit. Protože seděla na vyvýšenině přehlížející několik údolí a dále za nimi řeku, měla možnost vidět, že se les táhne na míle daleko všemi směry, pustý a neměnný. Ještě dále, na pokraji jejího vidění, se neurčitě rýsovaly nehostinné a jalové hory. Po Paranoru nikde ani známky. Nikde také ani náznak po lidské činnosti... žádná stavení, mosty, žádná doprava na řece ani na cestě. Žádní lidé. Žádný život. Zřejmě se v tomhle pustém a cizím světě nachází sama.

A přece...

Rozhlédla se podruhé, pečlivěji, a ke svému překvapení náhle viděné poznávala. Zpočátku tomu nemohla uvěřit. Stále se potýkala s představou, že se ve spánku - nepochybně pod vlivem drogy - přenesla na jakési zvláštní a děsivé místo, prozatím bez zjevných důvodů. Protože byla zmatená a obluzená, nesprávně vnímala vše, co bylo nyní

zcela jasné. Kraj, na který se právě dívala, ač bezživotný a pustý, odpovídal vzhledem tomu, v němž se minulé noci uložila ke spánku.

Nacházela se stále v Truborohu, ve Čtyřzemí. A přesto, podle toho, co z něj může zahlédnout, nejde o Truboroh, jak ho zná, je to jen jakási zničená schránka ze Čtyřzemí.

Seděla, upřeně hleděla do dálky a její strnulý pohled přelétal od jednoho typického rysu k dalšímu, aby se ujistil. Povšimla si Dračích štítů, jejich neobvyklého ježatého obrysu, stále stejně důvěrně známého jako její vlastní tvář. A támhle, na jihozápadě, v místě, kde se hory rozestupují, třpyt Mermidonu. Plošina, na níž sedí, je místem, kde stávala druidská Pevnost. Krajina byla na severu, jihu, východě i západě stejná jako už po tisíciletí. Ale zdevastovaná a vysátá, připomínajíc stejnou mrtvolu, za niž se po procitnutí sama považovala. A kam se poděl Paranor?

Dokázala dospět k jedinému závěru. Buď se probudila v dozvucích Velkých válek, anebo se dostala do budoucnosti, v níž se odehrála podobná katastrofa. To ale není možné. Obezřetně se prohlédla, aby se ujistila, že je celá, a pak se vrávoravě postavila. Vyčerpanost a nejistý pocit procitnutí z hlubokého spánku už odezněly a počínala se jí vracet síla. Počkala ještě chvíli, aniž by ustala promýšlet svou situaci, aniž by se přestala pokoušet najít v ní nějaký smysl. Samozřejmě že se jí to nepodařilo. Neexistoval žádný způsob, jak to provést, aniž by věděla, kde je a jak se tam ocitla.

Uvědomila si, že má hlad, a tak se začala zaměřovat na jídlo. V jejím světě, tom, který nechala za sebou, a který vyhlížel jako tenhle, i když jím zjevně nebyl, by na mýtině poblíž potoka nedaleko od místa, kde stála, rostly keře s bobulovitými plody. Jako Ard Rhys je tam občas chodívala sbírat. Šlo o jakousi soukromou libůstku, o níž věděl jen Tagwen. Nebylo ale pravděpodobné, že takové sladké plody porostou v tomhle světě. Hlad bude muset počkat.

Rozešla se mezi stromy a pátrala po vodě. Cestou sluchem marně pátrala po zvucích jiného života. Co je to za svět bez ptactva? Bez lidí, úplně bez živých tvorů? Les byl pustý, mrtvý a páchl vlastním rozkladem. Šedavé světlo se neměnilo a působilo tísnivě, obloha zůstávala bez slunce, měsíce či hvězd. Dokonce i bez mraků. Ponurý a poničený svět vyvolával pocit neúplnosti, jako by byl pouhým neurčitě vrženým stínem skutečného světa.

Konečně objevila potok, ale protože voda vyhlížela odporně, rozhodla se ji nepít. Znovu se posadila, zády se opřela o zplesnivělý dub, zadívala se mezi ponurými stromy do dáli a přemítala, co se stalo. Sama sem zjevně nepřišla. Kdosi ji sem přesunul. Mohla si být zcela jistá, že se tak nestalo k jejímu prospěchu. S největší pravděpodobností a vzhledem k množství nepřátel, které si nadělala, k tomu došlo proto, aby se jí zbavili. A navíc s pomocí kouzla, protože neexistovalo žádné vysvětlení, jak se něco tak obtížného mohlo úspěšně podařit. Ale nikdo, koho zná, takové kouzlo nevlastní. Sama nedokáže přenášet lidské bytosti.

Tohle by snad mohl dokázat kdosi z jiného než jejího světa. Ale o jaký svět by mělo jít? Jistě ne o *tenhle.*

Nakonec úvahy vzdala, protože usoudila, že by měla zajít na okraj skály, aby se mohla lépe porozhlédnout. Přece tu musí existovat něco jiného, nějaký další tvor, jiná životní forma. Dokáže-li ji najít, ať už jakoukoliv, získá lepší představu, jak se dostat zpět, kam patří.

Chůze jí sice dlouho netrvala, ale zadýchala se při ní a unavila. Stále nebyla ve své kůži, a dokud se tak nestane, bude muset se svou energií nakládat opatrně. Jak kráčela, vzdouvala se kolem ní tenká a průsvitná noční košile. V té chvíli ji sice hřála dostatečně, ale k bezprostřednímu úkolu se naprosto nehodila. Rychle se zničí. Kde ale sežene něco, co ji nahradí? Když opět stanula na vrcholu, opodál okraje skaliska a stále v šeru bezživotných stromů, začala pozvolna prohlížet krajinu, pátrajíc po pohybu, který by odhalil život.

Když se zjevil dracha, byla právě v polovině svého průzkumu. Soustředila se tak intenzivně, že jeho přítomnost zprvu nezaznamenala. Ale protože byl netrpělivý už už se k

ní dostat, šlápl na nějaké větvičky a prozradil se. I přesto k ní dospěl tak rychle, že měla sotva čas zareagovat. Jak se na ni vyřítil, v posledním možném okamžiku se vrhla stranou. Dracha měl doširoka rozestřená křídla a chňapal čelistmi. Jeho tlamě se vyhnout dokázala, ale jedno křídlo ji letmým úderem zachytilo a odmrštilo. Srážkou s kmenem stromu si vyrazila dech a vzduch před očima se jí roztančil černými skvrnami.

Dracha, prolétlo jí hlavou nevěřícně. *To není možné. Už neexistují.*

A přece tu byl a kroužil kolem, aby ji opět napadl. Na drachu byl mohutný, od čenichu po ocas a od jednoho konce křídla k druhému dlouhý celých deset stop, zvlněné tělo mocně svalnaté a pokryté třpytivými šupinami, trnitý hřbet s pláty ostrými jako břitvy a nohy ohnuté a zakončené drápy.

Znovu se vztyčila, opírajíc se přitom o kmen stromu, a zaječela na bestii kouzlo Písně přání. Vlivem dlouhého spánku zazněl její hlas chraplavě a syrově, takže kouzlo sice nemělo takovou moc, ale ta stačila. Zachytilo drachu a odmrštilo ho, jako by byl slaměný. Tvor syčel a vřeštěl běsem. Jeho zuřivosti si Grianne povšimla ve žlutých očích s víčky, a zaznamenávala ji i v křečovitých stazích jeho šupinatého těla, když se v přemetech poroučelo do lesa.

Poté jí hlas vypověděl službu. Pořád byla příliš slabá na to, aby kouzlo snášela déle než pár sekund. Vypotácela se na nohy a přihlížela, jak se pošramocená bestie vzpřimuje, sice obluzená a dobitá, ale stále nebezpečná, a otáčí se k ní. Oči se jí leskly ze zástinu rohovitého čela a zlostí ztěžka a mocně oddechovala. Dlouhý krk měla natažený a jazyk vyplázlý zpoza řad zubů ostrých jako dýky. Nějakou chvíli na ni zlověstně upřeně zírala a zvažovala své možnosti. Grianne setrvávala na místě a upřený pohled jí opětovala. Pokusí-li se o útěk, ihned se na ni vrhne. Může jen předstírat a doufat, že to vyjde.

Okamžik byla přesvědčená, že nikoliv. Na to, aby pomýšlel na ústup, byl dracha až příliš rozzuřený. Zaútočí na ni, protože je to jeho přirozenost. Je to drak a ti jsou neoblomní. Neustoupí, dokud jeden z nich nezahyne.

Vzápětí ji ale překvapil. Možná usoudil, že Grianne za ty potíže nestojí, že je příliš nebezpečná, že existuje snazší kořist. Vyplivl jed, na pár kroků k ní výhružně popošel, pak se skoro pohrdavě odvrátil a ztratil se mezi stromy.

Grianne se zhluboka nadechla. Dracha. Drachové už na světě od Bájných dob po tisíce let nejsou. Draci ano, i když jich mnoho není. Skrývají se v horách, v hlubokých slojích a bezedných roklinách, na místech daleko z dosahu lidí. Ale ne drachové... nikoliv malí létaví dráčci tohoto druhu.

Dlouho zvažovala, co setkání s jedním takovým znamená. Její úvahy se měnily. V období dozvuků Velkých válek žádní draci nebyli. Tehdy žili sotva nějací lidé. Ocitla se kdesi hlouběji a nazpět v čase, před věkem lidstva, v němž existovali výhradně Bájní? To by vysvětlovalo přítomnost drachy a nepřítomnost Paranoru. Vysvětlovalo by to, proč krajina kolem ní vyhlíží tak důvěrně povědomě, i když bez staveb, jako je Paranor. V počátečním období neexistovaly žádné stavby ani lidé. Tehdy totiž svět čerstvě osídlili Bájní, kteří se spokojovali s příbytky, jež poskytovala příroda. Byl ale svět Bájných takhle tísnivý? Podle toho, co znala z četby, si to nemyslela. Nepovažovala to za možné. Tamten svět byl nově stvořený. Tenhle umírá.

Její pozornost upoutal šelest ve větvích nad hlavou, tak nepatrný zvuk, že ho téměř přeslechla. Ale protože střetem s drachou zostražitěla, rychle teď vzhlédla a tvora zahlédla. Bezděčně ustoupila, napjatá očekáváním druhého útoku, ale to, co místo dalšího drachy spatřila, připomínalo spíše opici. Hupkala po stromech na vytáhlých údech a v průhledech kostrbatých haluzí se míhaly zákmity jejího chlupatého sukovitého těla. Po zahlédnutí se snažila zuřivě uprchnout.

Mimovolně na opičího tvora zaječela. Nerozmýšlela se. Jednala výhradně z instinktivní potřeby zarazit to stvoření, ať už jde o cokoliv, před útěkem. Uspěla. Tvor, vyděšený jejím hlasem, ztratil úchop a se zřetelným zachroptěním se v kotrmelcích zřítil větvovím k zemi necelý tucet yardů od místa, kde stála. Ležel otřesený a svíjel se. Jak se k němu Grianne

blížila, rychle se rozhlížela pro případ, že má ve skrytu přátele. Žádní další se ale neobjevili a zdálo se, že tenhle se po svém dlouhém pádu sotva dokáže nadechnout. Spočíval na boku a s tváří k nebi ztěžka lapal po dechu. Když dospěla blíž, svůj názor na něj si poopravila. Nešlo o opici. Těžko říci, oč se jednalo. Nejvíc se podobal pavoučímu Gnomovi, ale ani tím nebyl. Tak či onak, šlo o nejohavnějšího tvora, jakého kdy spatřila. Byl vysoký sotva čtyři stopy. Celé tělo měl nesouměrné, samé kostěné výrůstky a protáhlé lemy. Z temene hlavy a z tmavé kůže tuhé jako podešev mu dírami v obnošených kalhotách a tunice vyrážely v hustých chumáčích drsné černé chlupy.

Vzpamatoval se, namáhavě se zvedl a nepřestával se před ní pokoušet utéci. Chňapla ho za límec u krku, a protože se ji snažil hryznout zuby značně ostřejšími než její vlastní, držela si ho od těla. Pořádně s ním zatřepala, zasyčela na něj a tvor se uklidnil. Chvíli v jejím sevření zplihle visel a pak začal divoce švitořit. Mluvil řečí, již nepoznávala, ale její kadence a tonální opakování naznačovaly, že by se snad mohlo jednat o odvozeninu z některého ze známých jazyků. Zavrtěla hlavou na znamení, že nerozumí. Tvor jen mluvil dál, teď rychleji, a divoce přitom gestikuloval. Grianne odpovídala. Zkusila to přes rozmanitá gnomská nářečí. Tvor se zarazil a naslouchal. Pak též odpověděl zavrtěním hlavy a nanovo se rozšvitořil. Byl tak rozčílený, že se za řeči pohupoval, čímž připomínal loutku s údy ovládanými neviditelnými provázky.

Grianne se posadila, pustila ho a současně ho upozornila, aby se vyvaroval pokusů o útěk. Zamračil se na ni a založil si ruce na prsou, zvládaje tak současně odbojné i vyděšené vzezření. Grianne zkusila hrst trpasličích a trollích dialektů, ale ani těm nerozuměl. Pokaždé se zarazil, naslouchal jejím slovům a hned poté začal zase brebentit vlastním jazykem, jako by ji dokázal přimět k porozumění tvrdošíjným opakováním toho svého.

Konečně dosedl do trávy. Paže založené na prsou, oči odvrácené, ústa nesouhlasně semknutá. Poprvé mu za pasem zahlédla nůž s podivně vytvarovanou úzkou čepelí, zakřivenou a na špici vroubkovanou. Všimla si rovněž váčku připevněného k opasku. Měšec i pásek zdobily korálky všité do kůže. Kapsy po stranách jeho odraných kalhot byly prošité nití. Ať příslušel k jakémukoliv druhu, byl nad úroveň pavoučího Gnoma pokročilý. Z téhož důvodu nebyl příslušníkem žádné rasy, kterou by uměla pojmenovat.

Přestala s trpasličími a gnomskými dialekty a chystala se vzdát své snahy, protože to považovala za beznadějné. Hodlala tvora opustit, vydat se dál a poohlédnout se po něčem jiném. Vzápětí se, spíše bezděčně, rozhodla, že na něj zkusí promluvit elfsky, i když ten tvor jako elf vůbec nevypadal. Vždyť jsou elfové nejstarším národem na světě a jejich řeč existuje nejdéle. Odezva se dostavila okamžitě.

„Hlupačko!“ vyhrkl. To slovo zaznělo v podivném nářečí sice cize, ale srozumitelně. „Takhle na mě zaječet! Podívej, cos mi způsobila! Pohleď, z jaké výšky jsem spadl! Mohl jsem si zpřerážet v těle všechny kosti!“

Na zdůraznění zamnul pažemi, kdyby se mu snad opovážila oponovat. Ostře se na něj zadívala. „Měl by ses mít na pozoru, co mi říkáš. Pokud se mi nebude líbit, co uslyším, můžu ti je zpřelámat dodatečně.“

Zašklebil se. „Kdybych chtěl, mohl bych ti ublížit. Měla by ses mě bát.“ Svraštil podivný obličej, vyplázl jazyk podobný kočičímu a odhalil tak zuby ostré jako břitvy. „*Co* jsi zač? Čarodějka?“

Grianne zavrtěla hlavou. „Ne, jsem Ard Rhys z Paranoru. Druidka. Kde to jsem?“

Zadíval se na ni zaraženě. „Tobě něco je? Copak nevíš, kde jsi? Zabloudila jsi?“ Na odpověď nečekal. „Pověz mi, co jsi provedla tomu drachovi? Kouzlo, viď? Nic takového jsem nikdy neviděl. Nejsi-li čarodějka, musíš být vědma nebo ze strakenů. Jsi z nich?“

Další výraz, s nímž se mimo Paměti druidů nesetkala. Strakeni byli mocní kouzelníci z Bájného světa, kteří už po tisíciletí neexistují. Podobně jako drachové.

„Je tohle Bájný svět?“ zeptala se, protože si už začínala myslet, že tomu tak nepochybně je.

Kostrbatec na ni zacivěl s hlavou schýlenou ke straně. „Tohle je země Jarka Ruus. Jsi uvnitř Dračí hranice, nad Pashanonem. Však to jistě víš! Odkud jsi?“

„Z Paranoru. Z Truborohu. Ze Čtyřzemí.“

Po každém z těch názvů se odmlčela a hledala v jeho zraku poznání, ale žádné nenacházela. Ale sousloví Jarka Ruus jí cosi říkalo. Už dříve je slyšela, třebaže si nedokázala vzpomenout kde. „Co jsi zač?“ zeptala se ho. „K jaké rase patříš? Jsi troll?“

„Jsem Ulk Bog,“ oznámil hrdě. Usmál se a předvedl celý svůj hrozivý chrup. „Ale zrovna teď nemám žádný domov, protože jsem na cestách. Tenhle kraj je moc nebezpečný. Všude draci všeho druhu, kteří se mým druhem rádi živí. Pravda, pokouším se jim pojídat vejce, takže si myslím, že je fér, budou-li se mě snažit sežrat. Většinou jsou ale mnohem větší než já, a proto si musím dávat pozor. Beztak se tu už nehodlám déle zdržovat. Kam máš namířeno?“

Grianne o tom samozřejmě neměla nejmenší potuchy, protože ani nevěděla, kde je, natož vydá-li se někam dříve, než zjistí, co se s ní vlastně stalo. Přesto ukázala k západu, i když prakticky jen proto, aby ho uspokojila, a zároveň přemýšlela, jak se dozvědět něco užitečného.

‚Ááá, plošiny Huka. Dobrá volba. Měkká zem pro nory a nabídka krys k snědku.“ Trhaně se potáhl za opasek. „Protože se mi zdá, že cestu neznáš, možná bych měl jít s tebou. Já ji znám. Prošel jsem už všechno.“

S Bájným světem zmizeli i Ulk Bogové, uvažovala Grianne. Všechno naznačuje, že se vrátila časem k počátku všeho, do pradávné doby před stvořením lidstva. Byla to tak směšná představa, že sice pokračovala v hledání lepší odpovědi, ale nic jiného se nenabízelo.

„Je zde v Dračí hranici hodně draků?“ pokračovala ve vyptávání. „A jsou stejně velcí jako drachové?“

„Jsi cizinka, vid?“ řekl. Znovu začínal být odvážnější, důvěrnější. Vydul úzký hrudník. „Ovšem že jsou velcí. Dvounozí okřídlenci i mrazodraci. Taky ohniváci, i když těch zase tolik není. Někteří se zdržují přímo tady dole v lesích jako drachové. Pořád si na ně musíš dávat pozor. Takhle jsem málem skončil v tom—“

Prudce se zarazil a zahleděl se do lesa. „Inu, takhle jsem, ehm... takhle jsem... „

„Ten dracha, s nímž jsem se utkala, šel po tobě, viď?“ tipla si. Naklonila se blíž. „Nelži mi, hlodavečku.“

Ulk Bog se na ni zašklebil. „To, že tě objevil místo mě, nebyla má chyba. Nepodnikl jsem nic, abych ho přiměl na tebe zaútočit. Jenom jsem se snažil schovat na stromech. Drachové totiž nešplhají a nemohou prolétat kolem větví, které by se mohly dostat do cesty jejich křídlům, a proto jsem... „

Grianne prosebně napřáhla ruku a zarazila ho uprostřed věty. Nevěřila, že říká pravdu, a s jistotou ani nevěděla, zda by ji rozpoznal, i kdyby mu byla vidět na nose. V Pamětech druidů o rase Ulk Bogů mnoho nebylo, ale pokud byli všichni takoví jako tenhle, měli ve vytáčkách z obvinění solidní praxi.

„Nevadí,“ řekla mu. „Nezáleží na tom.“

Poohlížela se po pomoci v každém směru, ale nikde nikdo. Byla sama a bezradná s tímhle překotně drmolícím tvorem. Pokud ho nepropustí, což se prozatím nechystala. Využije-li příležitosti, možná by se od něj ještě mohla něco dozvědět. I když ho nechá jen brebentit, mohla by narazit na něco, co jí pomůže.

„Pověz mi, jak se jmenuješ,“ vyzvala ho.

Ulk Bog se vypjal. „Weka Dart. A ty?“

„Grianne.“ Označení Ard Rhys pominula, protože pro něj zjevně nic neznamenalo. „Pověz mi něco víc o Dračí hranici. Stály někdy na téhle skále nějaké domy? Třeba nějaký hrad?“

Weka Dart se rozesmál. „Draci domy nepotřebují! Tohle území Jarka Ruus ovládají. Všechno ostatní se drží dál. Toužíš-li po domech, musíš sejít na pláně, kde žijí strakeni.

Tvůj druh.“

Můj druh. Náhle si teprve teď plně uvědomila, že Weka Dart mluví elfsky. To elfové představují původní lidstvo, jedinou skutečnou bájnou rasu, která přežila Velké války. Elfové existují na světě odjakživa. Je-li tohle minulost sahající až na samý počátek této Zvěsti, měli by tu elfové být.

„Řekni mi, Weko Darte,“ zeptala se, „vyskytují se tady někde nablízku elfové? Kde žijí?“

Pohled, který na ni upřel, byl naplněný pohrdáním. „Jsi natvrdlá? Tady žádní elfové nejsou! Jsou zapovězení! Kdysi, když jsme tenhle svět stvořili, jsme je vypověděli! *Jarka Ruus ba'enthal corpa u’pahs!*

Netušila, co to říká, ale podstatné se dozvěděla. „Elfové ale existovat musí. Mluvíš jejich řečí.“

Weka Dart se rozčílil. „Já mluvím ulk-bogsky, svým jazykem, svou řečí, a ta elfštinu vůbec ničím nepřipomíná. Ať jsi ze strakenů či ne, jestli to ještě jednou zopakuješ, ublížím ti! Nikdo nemůže Ulk Boga označovat za elfa! Jsme svobodní, svět *ca'rel orren pu'u! Jarka Ruus!“*

Chvíli se obávala, že se na ni vrhne. Obličej měl zkřivený zlostí a začal krátce výhružně dýchat. Netušila, proč se tak chová. Zná-li elfy, musí tohle být starý svět, neboť elfové vždy představovali jeho součást, jeho nedílnou součást až do poválečného období, kdy byli špatní z Bájných tvorů vyhoštěni do-

Ztuhla, jak ji zaplavilo pochopení tak skličující, až ji hrozilo zavalit. Ne, jistě se mýlím, pomyslela si. Ale to už si vybavila původ slov Jarka Ruus. Vyslovená je nikdy nezaslechla. Četla je. Byla to slova z Pamětí druidů... *elfská* slova, ať je to Weka Dartovi milé nebo ne. Značila *bytosti zapuzené* a byla užívána v době před existencí Čtyřzemí, kdysi dávno předávno na počátku, kdy vrcholila válka mezi zlými a dobrými z Bájných.

Musí se ale ujistit. „Ulk Bogu,“ oslovila ho. „Tvrdíš, že tu žijí draci. Jsou rovněž obři? A démoni zplozená, skřítci? Existují mágové, čarodějky a strašidla?“

Weka Dart ihned přikývl. „Ovšem.“

Grianne se zhluboka nadechla. ‚A fúrie?“

Znepokojivě se na ni zašklebil. „Všude.“

To jediné slůvko ji ochromilo. *Všude.* Fúrie. Žádní elfové. Jen příšery, jež loví jedna druhou a pak ty bezmocnější. Před tisíciletími je Ellcrys uvěznil na místě, kam nikdy žádný člověk nezavítal.

Až teď.

Zvolna vydechla. Nachází se v Zapovězeném.

Kapitola 11

Weka Dart vyzvídal, a aby lépe viděl, naklonil se blíž. „Co je s tebou?“ Fretčí tvář měl svraštělou čímsi, co mohlo snad vyjadřovat nedůvěru anebo odpor. „Nebude ti zle? Tváříš se, jako že bys na to třeba mohla pomýšlet.“

Sotva ho slyšela. Byla tak ohromená, že nedokázala ani promluvit. *Uvnitř Zapovězeného!* Ta slova jí burácela v uších jako vichřice, jež všechny ostatní zvuky přehlušuje a zanechává ji ve zmatku a nevíře. Jednalo se o tak absurdní představu, že se nedokázala přinutit přestat pátrat po způsobu, jak se jí zbavit. V Zapovězeném nikdy nikdo nebyl. A přijde-li na to, neexistoval způsob, jak se tam dostat. Zábrana byla natolik silná, aby uvnitř zadržovala démony a jim podobné, a stejně účinkovala i na všechny mimo ni. Neexistoval mezi nimi žádný, ani sebemenší kontakt.

Kdysi, před pěti sty lety, se zábrana provalila při selhání Ellcrysu. Griannin předek, Wil Ohmsford, přispěl svou pomocí elfské dívce Amberle, vyvolené tohoto stromu, a to tím, že vyhledal Krvavý oheň, který stvořil nový Ellcrys a ten bariéru opět zacelil. Ale mimo tohle jediné období nebylo v historických záznamech jediného okamžiku, kdy by démoni či lidé přecházeli z jedné říše do druhé. Prostě to nebylo možné.

A přece k tomu došlo, protože je v Zapovězeném, a ať proti tomu namítá co chce, je to tak. Jsou-li tady fúrie, nemůže o tom pochybovat. Weka Dart je Ulk Bog a všichni Ulk Bogové ze starodávných časů, z oněch Bájných, byli do Zapovězeného odesláni spolu s ostatními tvory, kteří se projevovali bezuzdnou dravostí. Bytosti ze Zapovězeného byly kruté a neotesané, neschopné civilizovaného chování, neschopné ovládat vražedné pudy. Chápala ponurost, která tyhle tvory lákala, protože jako čarodějka Ilsa podléhala podobnému nutkání. Pokud se vás tahle ponurost zmocnila, city se otupily a pak už neexistoval čin, který byste nedokázali ospravedlnit.

„Nechceš se napít? Zaběhnu pro vodu. Není to daleko. Nelíbí se mi, jak vypadáš. Nepokousal tě ten dracha? Nemáš otravu?“

Weka Dart se k ní teď přiblížil na vzdálenost pouhých několika palců. Na jeho snědé kůži, tam, kde ji chlupy dostatečně nezakrývaly, zahlédla bradavice a kazy. Povšimla si břitkosti jeho chrupu a zaslechla sípot jeho dechu. Jako by se zblízka dívala na lasičku.

„Odstup ode mne,“ řekla. Ulk Bog ihned uposlechl a pod vlivem jejího ochraptělého hlasu se trochu bázlivě přikrčil. „Nic mi není, Ulk Bogu. Jenom přemýšlím.“

Myslela na to, jak zoufale se její stav změnil. Nemohla být v horší představitelné situaci. Ocitnout se v Zapovězeném je rozsudek smrti. Nevěděla sice, kdo nalezl prostředek, aby ji sem přemístil bez vyhlídky na zpáteční cestu, ale dokonce i zde zůstávala Ard Rhys, a proto si uchovávala železnou vůli ukutou v bezpočetných zápasech, které na rozdíl od svých nepřátel přežila.

Znovu se zhluboka nadechla a rozhlížela se, aby se ještě jednou ujistila, že je krajina kolem ní skutečně taková, jakou si ji pamatovala. Nezměnila se. Dračí štíty vytvářely jakousi hradbu umožňující letmé zahlédnutí lučin a řek za ní. Všechny tyto pohledy důvěrně znala. Na sever se do nedohledna táhl v bezútěšné pustotě Streleheim.

Pokoušela se z těchto poznatků něco vyvodit. Je-li v Zapovězeném, pak není vůbec geograficky odlišný. Představuje totéž místo v jiném plánu bytí, jakýsi alternativní svět a historii, svět, který od časů Bájného učinil jen malý pokrok. Její svět už zažil úplný vzestup a pád civilizace v apokalypse šílící moci. Tenhle odolává pokroku od počátku svého stvoření z elfí magie před tisíciletími. Jeden svět zažil rasy stvořené z mýtu, z doby, kdy skutečně existovaly, nově a opět prostřednictvím změn vytepaných v těch, kteří přežili Velké války. Druhý udržuje vlastní obyvatele zmrazené v čase, dokud bude mýtus skutečností zrozenou ze zlého snu.

Není divu, že Weka Dart, a zřejmě i většina ostatních, kteří zde žijí, mluví pozměněnou elfštinou, kterou zná z vlastního studia. Kdysi mluvili všichni tvorové stejnou řečí, která vznikla z kouzla Slova. Všichni byli tehdy nadáni životem a možností žít v jednotě, kterou zavrhli.

„Jste stále Zapuzenými?“ zeptala se Weky Darta. „Zachováváte o tom historii? Zabývá se tím někdo?“

„Zachovávají ji strakeni a mágové, ale s její skutečností nesouhlasí,“ odpověděl Ulk Bog. Promnul si špičatou bradu a zlomyslně se pousmál. „Rádi ji pozměňují, aby se jim hodila pro jejich vlastní účely. Všichni jsou to samí lháři a podvodníci! Ale tatí jako já, které magie nezatěžuje, pravdu znají. Dějiny jsou dějiny! Nejde jen o něčí tvrzení! Od té doby, co se Jarka Ruus rozhodli zbavit elfů a jim podobných a odešli sem, aby se osvobodili, jsou tady už tisíce a tisíce let!“

Moudrý výklad pro tvory, pomyslela si Grianne, kteří si sami sebe nepřejí vnímat jako vyhnance, nýbrž jako samostatně se rozhodující. Ironií je, že se přitom stále označují jako Jarka Ruus - Zapuzení. Opětovně si vymýšlet, aby si zachovaly nedotčené hrdost a důstojnost, je asi v povaze všech myslících bytostí. Vážit si sebe samých mají potřebu stejně jako lidé i obludy a démonstvo.

Zarazila se uprostřed úvah, vědoma si, že něco opomněla. ,.Jsou tady jiní jako já?“ zeptala se, protože předpokládala, že sem možná byli z téhož světa, odkud pochází, odesláni i jiní.

„Strakeni? Jistě!“

„Ne, strakeni ne. Lidé.“

Weka Dart na ni nechápavě začučel. „Co jsou lidé?“

„Lidé, kteří vypadají jako já. Kteří mají hladkou pleť.“ Snažila se připadnout, co jiného by měla říci. „Kdokoliv, kdo se mi podobá.“

Ulk Bog zneklidněl. „Jako ty? Někteří, mnoho jich není. Vzhledem ke svým čárám se strakeni, mágové a čarodějky dokážou připodobnit čemukoliv.“ Rozčileně zamnul rukama a rozhlédl se. „Nemůžeme jít? Ten dracha má pravděpodobně kumpány. Třeba se stáhl jen proto, aby je přivedl. Drachové jsou chytří a proti celé jejich smečce se nemůže postavit dokonce ani strakenka tak mocná jako ty.“

Upřeně na něj shlédla. Určitě ví něco, co jí zamlčuje, něco důležitého. Dokázala to rozpoznat v těkavosti jeho zraku a zaslechnout mu to v hlase. Pro tu chvíli se tím ale rozhodla nezabývat. V tom, aby zde déle neotáleli, má pravdu. V Zapovězeném je přílišné zdržování se na jednom místě velmi nebezpečné kdekoliv. Tady jsou všichni střídavě lovec či kořist a ona si nemůže dovolit, aby se na ni pohlíželo jako na tu druhou možnost.

Ve snaze rozhodnout se pro konkrétní směr znovu letmo přelétla okolí. Nějaký si zvolit musí, ať už jí bude ku prospěchu nebo naopak. Musí se vydat na cestu, pryč od dračího útočiště. Zeměpisně tenhle svět odpovídá jejímu. Toho by měla využít, jen vymyslet jak. Určit nějaké místo, na něž se vydat, způsob, jak zůstat naživu.

Byla by ráda využila vlastního kouzla, ale nedařilo se jí přijít na nic, čím by jí mohlo být užitečné. Píseň přání dokázala mnohé, ale otevírání dveří mezi světy neumožňovala. A navíc, ví s jistotou, že kdyby ji použila k tomuhle účelu, množství potřebného kouzla by určitě přivábilo nežádoucí pozornost.

Posléze a náhle se jí odpovědi dostalo. Měla na ni připadnout hned. Jestliže je Zapovězené zrcadlem jejího světa, bude mít i nějakou obdobu Hadeshornu a možná přístupu k druidům. Pokud by se jí zde podařilo vyvolat jejich duchy stejně, jako to šlo v jejím původním světě, třeba by se jí mohlo podařit zjistit, co si má počít. Jako myšlenka to znělo slibně. A protože šlo o jediný nápad, který dostala, za pokus to stálo.

Pohlédla na Weku Darta.“Pustím se na východ, pod Dračí... pod ty hory.“

Ulk Bog svraštil čelo a zjevně nespokojený cosi nesrozumitelně zadrmolil.

„Nemusíš chodit se mnou. Mohu jít sama.“

Doufala, že s ní bude souhlasit, protože se domnívala, že jí bude stejně k ničemu. Ale

Weka Dart, stále aniž by se na ni podíval a přestal se mračit, zavrtěl hlavou. „Protože jsi cizí, asi budeš potřebovat, abych ti pomohl najít cestu. Pro cizince je tenhle kraj nebezpečný. Tam, kam se chceš vydat, není o nic lepší. Bezpečnější je na západě, myslím ale, že máš svoje důvody, proč se tam nepustit přímo. Snad později.“

Pojednou prudce vzhlédl. Oči měl zúžené. „Ty ale nechceš jít na východ. Hodláš se dát na jih právě přes ty hory. Vím, že jim říkáš nějak jinak, ale tady se nazývají Dračí hranice. Než se pustíme na východ, měli bychom z nich sestoupit. Pokoušet se vracet cestou, kterou jsem přišel, je příliš riskantní.“

Svůj názor se jí pokoušel vnutit tak horlivě, že Grianne okamžitě pozbyla důvěry.

„Můžeme se pustit jedním z těch průsmyků,“ pokračoval Weka Dart chvatně. „Tak se dostaneme do Pashanonu. Jsou tam města a vesnice. Taky pevnosti. Znáš tam někoho? Třeba některého strakena?“

Zjevně něco tajil, ale Grianne se už rozhodla vydat cestou, kterou navrhoval, a proto usoudila, že to pro tentokrát přejde.

„Poslyš mě, Weko Darte,“ promluvila tiše a poklekla, aby se mu mohla zahledět do očí. Silou svého zraku ho poutala na místě jako vězně vlastních očí. „Neříkej mi už strakenko. Srozuměno?“

Weka Dart spěšně přikývl, ústa se mu zkřivila a pronikavá očka horlivě zazářila. ‚Jsi na zapřenou?“ hádal.

Grianne přikývla. „Chci, aby má totožnost zůstala utajena. Vydáš-li se na cestu se mnou, musíš souhlasit. Musíš mě oslovovat Grianne.“

Weka Dart se zasmál. Byl to děsivý zvuk, hrubý a křaplavý. „Zachovám se přesně, jak si přeješ, a to do té doby, dokud mě nesrazíš z nějakých dalších stromů!“

Grianne vstala. Koneckonců, možná to vyjde. Snad odtud cestu najde. „Pojďme,“ řekla.

Šli celý den... či přesněji ona šla, kdežto on cupital jako krab. Ten pohyb zaměstnával všechny jeho údy a přenášel ho ze strany na stranu v jakémsi rozmanitém a bezúčelném vzorci. Jeho bezbřehá energie a zřejmé pomíjení faktu, že zcela bezdůvodně překonává dvakrát tolik terénu, než je nutné, ji ohromovaly. Po několikahodinovém sledování jeho štrachání usoudila, že k Ulk Bogům určitě dědičně náleží. Věděla o tomhle druhu velice málo, protože při pročítání Pamětí druidů o jeho téma sotva zavadila. Neměla tedy skoro z čeho vycházet. A přesto se zdálo, že v tomhle případě postačuje pozorování.

Krajina, kterou procházeli, jí byla zároveň povědomá i cizí. Její zeměpisné rysy jí sice připomínaly obdoby z vlastního světa, ale ne stejně. Rozdíly byly často nepatrné, takové, že je nedokázala přesně určit, ale pouze vycítit. Nepřekvapovalo ji, že svět Zapovězeného stižený alternativní historií neodráží všechno přesně. V jejím světě pozměnily tvar zemského povrchu ničivé účinky Velkých válek. Základní orientační body byly stejné — pohoří, průsmyky, skaliska, řeky a jezera - ale určité charakteristické rysy byly pozměněné. Krajina v ní vyvolávala dojem návratu na povědomé místo, kde ale vidí všechno ve zcela jiném světle.

S žádnými dalšími draky se nepotkali. Na nebi zahlédli v letu jakési ohromné ptáky, kteří se nepodobali Rochům ani obřím ťuhýkům, a Weka Dart jí sdělil, že jde o harpyje. Nedokázala sice rozeznat jejich ženské tváře, ale uměla si je v duchu představit... úzké, kruté, drsné a prohnané. V jejím světě představovaly harpyje mýtické bytosti a nepovažovaly se za víc než za výplod starobylých vyprávěčů. V době stvoření Zapovězeného patřily ale mezi vyhoštěné, takže přetrvávaly jen v legendách. Když tady jednu zahlédla, skutečnou a nebezpečně nablízku, pomyslela na všechny ostatní nebezpečné bytosti, které se tu rovněž zdržují, na tvory, jež by si ji ulovili k snědku či pro zábavu anebo jen tak, pro nic za nic. Žádná příjemná vyhlídka. Ale rozptýlila ji. Od té doby, kdy procitla a uvědomila si, co se jí přihodilo, se v mysli málo věnovala starostem, které zanechala za sebou. Byly vzdálené a v té době už mimo její dosah. V jistém smyslu osvobozující skutečnost. Rada druidů, rozdrobovaná neustálými sváry členů a

pletichařením, je na hony daleko, a bude si tedy muset poradit co nejlépe bez ní. Bezmála dvacet let tohle vyslovit nedokázala, a tak se jí teď v jistém smyslu ulevilo. Počasí v Zapovězeném se nikdy neměnilo, nepřítomností slunečního světla se země i nebe projevovaly šedě, bezbarvě a těžkou souvislou mračnou klenbou, která v dáli blýskala a hromově rachotila. Západ slunce představoval jen o málo víc než prohloubení pošmourného šera, jímž po celý den putovali. Vegetace Zapovězenému všude dodávala plesnivého a zchátralého vzhledu, jako by churavěla z půdy, v níž rostla. Nic z tohoto světa nenaznačovalo, že jsou v něm vítáni živáčkové. Vše jako by šeptalo smrtí.

Na sklonku dne dospěli k jižnímu ústí jednoho z průsmyků vedoucích z hor a shlíželi z úpatí do plání, jež Weka Dart označoval jako Pashanon, a které by v jejím světě představovaly Truboroh. Nad míle tvrdě udusané země a zpustlé pahorkatiny, jež se od nespočtu mil táhly do dáli mezi hrstkou větrem ošlehávaných náhorních plošin, vyrůstaly ožehlé zakrslé traviny.

„Potřebujeme bezpečné místo na přespání," oznámil Ulk Bog svým podivně lhostejným hlasem a současně se po něčem podobném těkavě rozhlížel. „Áááá, támhle!"

Ukazoval na obrovský kaštan, který stál v určité vzdálenosti od skaliska při okraji lesíka, jehož stromy mašírovaly do svahu předhoří jako vojáci.

„Musíme spát na stromě?" zeptala se ho Grianne pochybovačně.

Podrážděně se na ni zahleděl. „Zkus si spát na zemi, strakenko, a uvidíš, jaké přátele si přes noc naděláš."

Grianne sice jeho neustálým oslovováním ‚strakenko' i poté, co ho na to upozornila, moc nadšená nebyla, ale usoudila, že s tím nic neudělá. Oslovuje ji tak, jak ji vnímá, a ať řekne cokoliv, zřejmě na tom nic nezmění.

„Na stromech je bezpečněji?" vyptávala se dál.

„Povětšinou ano. Na stromech jsme méně viditelní a ti nejhorší z nočních lovců nešplhají. S výjimkou révových hadů." Zakřenil se, až se mu zuby zaleskly. „Takhle vysoko se jich ale zase tak moc nevyskytuje." Vydal se do lesa. „Počkej tady."

Nějakou chvíli byl pryč, ale když se vrátil, nesl podivný sortiment kořínků a bobulí, který jí vítězoslavně položil k nohám. Zjevně měl za to, že právě po tomhle k snědku touží, a proto se ho rozhodla nezklamat. Poděkovala mu, potravu očistila, jak nejlépe dokázala, a vděčně všechno slupla. Poté ji Weka Dart zavedl k potůčku. Zdálo se, že voda je dostatečně čistá, a tak se napila.

Vnímala, jak světlo v jejím okolí slábne, jak se snáší tma, těžká a zahalující. Také denní ticho se prohlubovalo, jako by nepatrný šum, který uměla na svých dřívějších cestách rozlišit, začal ustávat. Vzhled a dojem z okolní krajiny přešly z šerosti v hlubokou ponurost, v ten druh naprosté temnoty, který chápala, v takový, v němž se daří dravcům. Navíc ale zdejší temnota vyvolávala jiný pocit. Částečně vinou nepřítomnosti měsíce a hvězd. Lišila se ale rovněž pachem a chutí nočního ovzduší, které čpělo rozkladem a hnilobou. Jeho dech páchl po zdechlině a krvi. V odezvě kouzla Písně přání na neviditelná nebezpečí pocítila sevření žaludku.

„Bude lepší, když se už vyšplháme na ten strom," řekl Weka Dart, když se vraceli zpět od potůčku. Tvářil se bázlivě a zneklidněně a jeho pohyby se zrychlily.

Grianne věděla, že nejedl všechno, co jí přinesl, a proto se ho na to zeptala. Jen něco lhostejně zabručel. Vyšplhali se na kaštan a usadili se na široké rozsoše, již vytvářely navzájem srostlé větve. Zdá se, že jakýkoliv odpočinek nepřipadá v úvahu, pomyslela si Grianne, zatímco vnímala drsnost kůry, která se jí zarývala do zad. Letmo shlédla na svou noční košili a zjistila, že je potrhaná a v cárech se už téměř rozpadá. Ještě jeden takový den a bude nahá. Musí si opatřit nějaké šaty.

„Zítra," odpověděl Ulk Bog, když se ho zeptala, co by měla udělat. „Před námi jsou vesnice a tábory. Šaty se dají sehnat. Ale ty jsi ze strakenů... neumíš si nějaké vyčarovat?"

Odpověděla mu, že ne. Zřejmě ho to uvedlo do rozpaků. Chlupy na zátylku se mu naježily. „Cáry dovedou provést cokoliv! Sám jsem to viděl! Pokoušíš se mě oklamat?"

„Čarování nezvládá všechno. Já bych to měla vědět.“ Pronikavě se na něj zahleděla. „Ostatně, proč bych tě chtěla klamat? Jaký bych k tomu měla důvod?“

Tvář se mu napjala. „Každý ví, že strakeni mají ke svému počínání vlastní důvody. Rádi jiné tvory podvádějí. S oblibou sledují, když se kroutí.“ Sám se svinul a prsty rukou zkroutil v uzlíky. „Raději bys mě neměla zkoušet podvádět!“

Grianne se proti své vůli zasmála. „Připadá mi, že máš hrozný strach, aby tě někdo nepodvedl. Ráda bych věděla proč? Co takhle třeba špatné svědomí?“

V očích se mu zalesklo zlostí. „Mám právo starat se sám o sebe! Strakenům se věřit nedá!“

„Já nejsem strakenka, jsem Ard Rhys. Řekni to.“ Dost neochotně ten výraz zopakoval. Zřejmě soudí, ať už vědomě či podvědomě, že je ze strakenů, kterým se nedá důvěřovat. Proto je ale zvláštní, že se s ní rozhodl spojit. Anebo spíš, opravila se v duchu, že si ji na cestu vybral za společnici. Je zřejmé, že kdyby měl o strakenech tohle mínění, na cestu s ní by se nevydával, pokud by se tomu mohl vyhnout. Tahle úvaha v ní vzbudila zvědavost zjistit, oč mu jde.

„Než se velcí dravci vydají na lov, zajdu zakrýt naše stopy,“ oznámil pojednou a zmizel po kmenu stromu dříve, než ho mohla zadržet.

Dlouho se nevracel, a když se konečně zase objevil, ohlodával cosi, co svíral v jedné ruce. Stěží se dalo rozpoznat, oč by mohlo jít, ale připomínalo to zbytky zadního z fretky nebo krysy. Ulk Bog měl ústa i tvář od krve a v očích zlověstný třpyt.

„Bašta,“ poznamenal.

„Vypadáš spokojeně,“ opáčila Grianne, střetávajíc se s jeho vyzývavým upřeným pohledem. Viděla už mnohem horší věci než tohle, domnívá-li se, že ji zaskočil.

„Čerstvé maso,“ řekl. „Nic už zdechlého. Nejsem žádný mrchožrout.“

Zbytek pořádal s chutí, zuby trhal syrové maso na cáry o velikosti soust a ta chvatně hltal. Když se nasytil, otřel si ústa hřbetem ruky, olízal si prsty a říhl. „Je čas si zdřímnout,“ oznámil.

Natáhl se na jednu z větví. Zdálo se, že s usínáním nemá problém.

„Weko Darte, kde máš své soukmenovce?“ zeptala se ho Grianne v tak nepříjemném rozpoložení, že na spánek neměla ani pomyšlení.

„Tam, odkud jsem přišel. Zdržují se pořád v těch svých norách. Je to krátkozraká sebranka bez fantazie. Nejsou jako já. Proto jsem odešel. Dospěl jsem k názoru, že na mě v životě čeká víc než jenom nory a kořínky. Nikoliv ale, když s nimi zůstanu.“

To je ale prolhanec, pomyslela si Grianne. Jeho lhaní prozrazoval dokonce i způsob, jakým mluvil. Určitě si myslí, že uvěřím čemukoliv. Popudilo ji to. „Kam máš namířeno?“ zeptala se, aniž by své podráždění přestala pečlivě skrývat.

Mlaskl. „To je moje věc. Nechávám si své plány pro sebe. Až tě lépe poznám, možná ti je sdělím.“

„Nebudou tě postrádat?“ Protože se už s Ulk Bogovými podvody vyrovnávala dost dlouho, rozhodla se s tím něco podniknout. Byl uvolněný a bezstarostný. Vhodná chvíle udělit mu lekci. Pustila se do tlumeného mumlání, kterým vzývala kouzlo Písně přání a vrstvila je kolem něj. „Rodiče? Sourozenci?“

Weka Dart pokrčil rameny a zívl. „Žádná rodina. A přijde-li na to, ani přátelé. Z těch, kterým jsem dal vale, nikdo, o koho bych stál. Většina z Ulk Bogů jsou hlupci. Nedokážou vidět za svoje podzemní kořínky a houby.“

„Kořínky mohou být křehounké a houby sladké,“ odvážila se Grianne, protože mu už kouzlo začínalo pronikat do mysli. „Mně jsi je přinesl dost čile. Pročpak jsi je nejedl?“

Přitrouble se zakřenil, svíraný kouzlem. Neměl proti němu žádnou obranu. Druid by její snahu odrazil bez námahy, ale Weka Dart ani nevěděl, co mu provádí. „Umím rozeznat, že patříš k druhu, který se živí kořínky a bobulemi. Já ne. Potřebuju maso, čerstvé maso. Dodává mi sílu. Činí mě nebezpečným!“

Teď už ho svírala pevně, a tak se začala vyptávat důrazněji. „Především tvá nechuť ke

kořínkům tě dostala do nesnází, viď?“ otázala se a tou otázkou odhalovala pravdu, kterou vyčetla v jeho chabém pokusu o lhaní. „Jakým druhem syrového masa se živíš? Jistě takovým, které mají Ulk Bogové zakázané.“

„Hloupost!“ odsekl na obranu. „V čem je rozdíl? Vždyť ani nešlo o naše! Byli křehouncí a spořádal jsem jich jen pár! Na místě, odkud tihle pocházeli, jsou spousty dalších! Ty bys hned myslela, že jsem sežral vlastní děti!“

„Místo nich tedy někoho jiného?“

„Škvrňata druhého kmene, nikomu k užitku! Taky je dlouho nikdo ani nepostrádal!“

„Když pak ale ano...?“

„Všechno moje chyba, bez možnosti vysvětlení!“

„Takže tě vyhnali.“

„Šel jsem dřív, než mohli. Věděl jsem, co se mnou zamýšlejí, nebylo tedy proč to dál snášet. Přitroublí norníci! Hlodavci! Sami jsou pro větší dravce, pro draky, lidožravé obludy a jiné takové jen o málo větší potravou než krysy! Nechceš-li se stát kořistí, musíš být dravec! Povídal jsem jim to, povídal! A k čemu? Jakou odměnu jsem si vysloužil? Vyhlídku trestu, pokud zůstanu, a už žádná další mláďata k snědku. Nemožné! Od té doby mi zachutnaly. Nedokážu se jich zřeknout jenom proto, že to ostatní neberou tak jako já!“

Náhle se zarazil a zacivěl na ni očima plnýma zlosti. „Proč ti tohle všechno vykládám? Nic takového jsem si nepřál! Nechtěl jsem ti o tom vůbec povídat! Přesto jsem se toho dopustil! Jak k tomu došlo? Cos mi provedla?“

„Pomohla jsem ti vyrovnat se s pravdou, mužíčku,“ odpověděla Grianne tiše. „Nemám ráda lháře a podvodníky. Sama jsem takovou byla, a proto dobře vím, jací jsou. Snažil ses, abych uvěřila, že ses vydal do světa, abys ho poznal. Pravdou ale je, že prcháš, snad před ostatními Ulk Bogy, kteří tě hledají, protože jsi jim snědl děti. Chceš, abych tě chránila, ale nechceš mi sdělit proč. Všechny ty řeči o tom, že tě klamu, souvisejí většinou s tím, jak podvádíš ty mě.“

„Očarovalas mě! Jak už jsem říkal, jsi strakenka!“

„Nejsem... „

Ale Weka Dart už na nic nedbal. Zuřil natolik, že se ani nepokoušel vyslechnout zbytek toho, co se mu chystala říct, vyskočil na nohy, syčel a prskal jako popálená kočka a cenil na ni zuby, jako by se ji chystal napadnout. Vzápětí, aniž by se uklidnil, sjel ze stromu, při poslední nadávce odskočil a zmizel ve tmě.

Grianne vyčkávala, jestli se vrátí, ale nevěřila tomu. Zdálo se, že by mu hrdost neměla bránit s ní zůstat. Bylo to pro něj zřejmě příliš důležité. Po chvíli ale, když se stále nevracel, přestala známkám jeho případného návratu naslouchat, protože usoudila, že se jí bude lépe dařit bez něj. Bytost, která požírá vlastní druh, ať už z jakéhokoliv důvodu, vhodnou společnost nepředstavuje. Kdyby zůstal, musela by ho neustále sledovat, stále počítat s tím, že by ji třeba mohl napadnout. Nech ho jít po svém a máš vystaráno.

Ale v tichu, které následovalo, si začala znovu uvědomovat, jak odlišně se v Zapovězeném cítí. Třebaže se totiž tenhle svět podobal tomu, z něhož přišla, stejný nebyl. Zatímco ve svém světě bývala ve tmě vždycky sebejistá, zde pociťovala neklid. Zdejší tma vyvolávala rozhodně jiný dojem. Pachy, chutě a zvuky působily cize. Byla přesvědčená, že se jí podaří dospět ke zdejší obdobě Hadeshornu, existuje-li, a tam že se pak pokusí vyvolat duchy druidů. Je ale připravená na bytosti, které by třeba cestou mohla potkat? Odrazila sice jediného drachu, ale dokáže vzdorovat hejnu fúrií? Ve vlastním světě byla silná, ale jak silná je v Zapovězeném?

Strnule se zahleděla do černoty, aniž by s jistotou věděla, zda se chce odpověď dozvědět.

Kapitola 12

Přes levé rameno jí promlouval jeho odosobněný, tichý a uklidňující hlas. „Soustřeď se. Uvědomuj si, co se snažíš udělat. Zvolna a stále. Udržuj pohyb vzduchu po celou dobu při stejné rychlosti. Dýchej myslí stejně jako plícemi.“ Vmýšlela se do toho zvláštního, ale přesného způsobu vyjádření, a snažila se mu co nejlépe vyhovět. S využitím svého umu vydechla a vyfoukla vzduch v rovnoměrném soustředěném proudu přes mýtinu k listu, který se ve vzdálenosti dvaceti yardů vznášel v prostoru. Sledovala, jak se ten list vznáší, jak se v odezvě nájemné proudy nepatrně zachvívá, jak reaguje na magické prsty, které využívá k jeho ovládání. V širším kontextu drobná dovednost, ale taková, která ji posune dále, než kam už dospěla. Ve využívání kouzla se sice neustále zlepšuje, zdokonaluje se sice v druidských vlohách, které se ji strýc snaží naučit, ale pořád není tak dobrá, jak by si oba přáli.

„A teď jemně zvedej,“ radil jí Ahren Elessedil, který nepřestával sledovat směr jejího pohledu, aniž by ji chtěl rozptylovat jakkoliv víc, než bylo nutné. Chápal křehkost činnosti, kterou právě prováděla. Zdůrazňoval, aby se nejprve naučila vysoce náročné manévry. Ty, jež se opírají o sílu a váhu, se dostaví později a snadněji.

Khyber Elessedilová zvedala list výš o další dvě stopy, až se ocitl mimo dosah kohokoliv, kdo by stál pod ním. Udržovat ho v ovzduší bylo těžké, protože s neustále rostoucí výškou sílily vzdušné proudy a naléhavěji působila také gravitace. Khyber při tomhle cvičení, stejně jako při tolika jiných, pociťovala sice netrpělivost, ale byla odhodlaná uspět. Pro dceru a sestru elfích králů nebylo snadné vytrvat, věděla-li, že by bylo mnohem jednodušší přijmout životní dráhu, kterou jí otec a teď i její bratr naplánovali. I když se ale narodila v královské rodině, nikdy se součástí dvorského života necítila a ani se nedomnívala, že se to změní.

Náhle kolem prolétl jakýsi pták. Měl jasně oranžové zbarvení a na koncích křídel a zobáku byl černý. Protože ji jeho krása rozptýlila, ztratila soustředěnost, list se třepotavě snesl na zem a znehybněl.

Její strýc pokročil vedle ní a položil jí ruku na rameno. „Byl krásný, viď? Takový krásně oranžový.“

Přikývla. Zlobila se na sebe a cítila se sama sebou zklamaná. „Jestli se budu pořád rozptylovat nádhernými opeřenci, nikdy se nic nenaučím!“

„Kdyby tomu tak nebylo, nepocítila bys nikdy v životě žádnou radost.“ Předešel ji a stanul před ní. „Nebuď na sebe tak přísná. Tohle vyžaduje čas. Žádá si to cvik. Ani já se hned všechno nenaučil.“

Jeho chlácholení ji zahřálo u srdce a vzdor své vůli se zasmála. Osobností se pozoruhodně podobali. Oba měli klidnou rozhodnost a silné city. Snědé tváře a tmavé vlasy jim propůjčovaly rovněž podobné vzezření, a protože Khyber za poslední rok vyrostla a blížila se k ženství, k věku na vdávání, což její bratr na rozdíl od ní vítal, dosáhla v poslední době strýcovy výšky. Bratrovi by se hodilo, kdyby se provdala někam pryč a ztratila tak nároky na jeho dědictví, pro ni to ale tak snadné nebylo. Měla bratra ráda, ale zcela se od ní lišil. Člověka k němuž má nejblíže, pro ni v tomhle rodu vyjma matky představuje ten, který právě stojí před ní.

Ovšem, tomuhle nikdo naslouchat nebude. Strýc totiž není v Arborlonu vítaný. Během let se stal rodinným příslušníkem, kterého se ostatní hanbili uznat. Kdyby býval natolik pošetilý, že by se s nimi pokoušel žít pohromadě, byli by ho dali pod zámek, ale Ahren Elessedil se už dávno rozhodl ubírat jinou cestou.

Popleskal Khyber po rameni a těžkým příkrovem větvoví letmo vzhlédl k obloze. „Poledne. Což si takhle něco zakousnout, než budeme zase pokračovat? Když ti nekručí v

břiše, lépe se soustředíš.“

A já hlad mám, uvědomila si Khyber v duchu rozpačitě. Občas sotva dokážu vystát sama sebe, jsem jako nádoba na nedostatky a nezvladatelná nutkám, která mě neustále zrazují.

Vracela se za ním rovnoměrným dlouhým krokem lesíkem k vesnici, s pomyšlením, že jídlo vhod přijde a jeho společnost nad sklenicí piva ještě více. Rozmluvy se strýcem milovala. Působil tak zajímavě. Dokázal už v životě tolik. Není mu ještě ani čtyřicet a všude ho už považují za druida nesmírného významu a moci. Samotná Ard Rhys ho pokládá za nepostradatelného, protože ho za ta léta už mnohokrát navštívila, třebaže pokaždé v době, kdy se Khyber u strýce zrovna nezdržovala, takže ji propásla. Ahren Elessedil se na korábu *Jerle Shannara* plavil s Ard Rhys a také jejím bratrem Bekem a hrstkou dalších, jejichž jména jsou dnes legendami. Patřil mezi šťastlivce, kteří výpravu přežili. Nebýt jeho, asi by se Ard Rhys v Paranoru Radu druidů znovu nastolit nepodařilo. Právě podpora Grianne Ohmsfordové stála Ahrena místo u dvora, právě ona mu vysloužila udělení důtky a vyhnanství nejprve od vlastního bratra a teď i od bratrova syna. Podle ní si nic z toho nezasloužil, ale její podpora byla osamocená a sama se od mužských členů rodu stále víc vzdalovala. V případě strýce, vzhledem k činnosti, které zasvětil svůj život, na výše uvedeném sotva záleželo. Přišel do Paranoru společně s prvními z nových druidů, aby s Ard Rhys studovali druidské umění. Nebyl obdařen přirozeným talentem, jeho dřívější osamocené kouzlení se omezovalo na elfeíny, které opět získal na své dávné výpravě. Projevoval se ale jako bystrý učeň se sklonem k základní magii, která je středem veškerého druidského učení. Učil se rychle a stal se dostatečně silným k tomu, aby své umění před patnácti lety přenesl do Západní země, do osady Emberen, v níž svůj život zasvětil péči o krajinu a její lid. A bez ohledu na mínění ostatních z jeho rodu se mu v jeho počínání dařilo.

Potíž samozřejmě spočívala v tom, že se žádný z nich nedokázal přenést přes Ahrenův čin, který vnímali jako zradu vlastního otce, jenž zahynul přičiněním vrahů vyslaných Ard Rhys ještě v době jejího působení v osobě čarodějky Ilsy. Nedokázali Ahrenovi odpustit, že podvedl staršího bratra, pozdějšího krále, a to tím, že poslal elfy sloužit jako druidy pod vládu ženy, jež zabila jejich otce. Když se na to přišlo, jeho podíl na takovém uskoku, třebaže pravdu dobře znal, všechny pobouřil. V té době už byl samozřejmě v Paranoiu a spolu s Ard Rhys a prvními elfy, které osobně přivedl, se zaobírali studiem. Ihned byl vydán rozkaz o vyhnanství nejen pro Ahrena, ale i pro mnohé z těch, kteří s ním do Paranoru odešli. Na rod Elessedilů nijak významně nezapůsobila ani skutečnost, že se Ard Rhys pod vlivem Shannarova meče tak naprosto změnila. Pouze její odstranění a smrt je mohla uspokojit. Tenhle postoj se snad mohl změnit po uplynutí dostatečně dlouhé doby a vystřídání dostatečného počtu králů dosazovaných na elessedilský trůn, ale taková změna se projevuje nesmírně pomalu.

„Jak dlouho se u mě ještě můžeš zdržet?“ zeptal se jí pojednou Ahren.

Rozesmála se. „Teď, když jsi zjistil, jak jsem nešikovná, dychtíš, abych už odjela?“

„Dotkla ses citlivé věci,“ přitakal. „Nicméně, obávám se odezvy tvého bratra na tvoje stále častější návštěvy.“

Kellen její návštěvy Emberenu nesnášel, ale aby jim zabránil, nedokázal v tom mnoho nadělat ani jako král. Zhruba v takovém smyslu s ním už mluvila a naznačila mu, že postačí, bude-li se starat o válku u Prekkendorranu. Zdědil ji po smrti otce a za životní poslání si zvolil porážku Svobodných. .. což v současné době nevyhlíželo zrovna moc pravděpodobně. Mezi vládnutím elfům a vedením milované války Kellenovi na Khyber moc času nezbývalo. Věděla, že strýce nenávidí, ale on Ahrena ignoroval, protože to bylo snazší než se pouštět do přímější akce. Jistě, Kellen si zatím povahu jejích návštěv neuvědomuje. Kdyby zjistil, co jimi sleduje... anebo lépe, *až* jim přijde na kloub... okamžitě je zarazí. Doufala, že do té doby už bude studentkou v Paranoru a mimo jeho dosah. Strýci se s tím dosud nesvěřila, ale domnívala se, že asi něco takového rovněž

předpokládá. Protože bratr zplodil mužské dědice, neměla v rodové linii přímý vztah k trůnu. Ženy v jejich rodu tedy zastávaly až nejnižší příčky následnického žebříčku. Setrvává-li mimo tuto cestu, pak by zbytku rodiny nemělo záležet na tom, čím se už tak dlouho zabývá.

Pro tuto chvíli byla ochotná se s tímhle kompromisem smířit, neboť ji, buď jak buď, Arborlon ani rodina nezajímaly, třebaže nastávaly chvíle, kdy bylo její rozhodnutí bolestně zkoušeno.

„Bratr odjel na návštěvu Prekkendorranu," řekla a zaplašila tak Ahrenovy starosti. „Myslí na mě málo. Většinou ani neví, kde jsem. Když na to přijde, neví to ani teď."

Ahren se na ni zadíval. ‚A ví o tom někdo?"

„Matka."

Ahren přikývl. „Tvé zaujetí pro druidské umění, pro taje základní magie, se s ní moc dobře srovnávat nemůže. Stará se, aby ses vdala a porodila jí nějaká vnoučata."

Khyber cosi zabručela. „Teď se stará bídně. Je pravdou, že se jí nic moc vysvětlovat nesnažím. Jen by se soužila, a k tomu jí dostatečný důvod poskytuje Kellen. A pak... vnoučata už má... bratrovy synky... všichni tři jsou dobří, srdnatí a bojovní mladíci. Její babičkovské potřeby naplňují dostatečně."

Vešli do vsi a kráčeli po jediné cestě tvořící její osu k Ahrenově chaloupce na opačném konci. Sám si ji postavil a čas od času v práci na ní pokračoval. Khyber se svěřil, že si při fyzické práci nejlépe odpočine. Zachovával v těch činnostech nějaký záměr, snad proto, aby se lépe prokousával požadavky své služby Západní zemi. Teď zrovna pracoval na nové střeše, vyžadující náhradu starých ručně naštípaných šindelů za nové. Byla to dost namáhavá a časově náročná lopota, která, jak se Khyber domnívala, jeho přání přesně vyhovovala. Seděli na slunci u venkovního stolku, pojídali sýr s chlebem a vše splachovali studeným pivem z jeho podzemního sklepa. Jídlo a pití chutnaly v Emberenu vždycky lépe než doma, což souviselo jednak s místním společenstvím, ale i s vesnickým životem. V Emberenu byla Khyber pro všechny, které znala, pouhou Khyber, žádná princezna, Výsost či něco podobného. Kromě obvyklé zdvořilosti a umírněného chování se od ní nic neočekávalo. Byla jako každý jiný, či taková alespoň natolik, jak je tomu v nespravedlivém světě možné.

Ovládání druidské magie ji samozřejmě odlišovalo stejně jako Ahrena. Inu, tolik jako Ahrena ne, protože byl v jejím používání zběhlejší. Je ale podstatné, že vesničané považovali čary se základním kouzlem země za jakýsi obchod, za řemeslo o velké hodnotě a jisté tajemnosti, nicméně hlavně za něco, co přináší spoustu dobrého a prospěšného. Khyberin strýc nikdy nepodnikl nic, co by je přesvědčilo o opaku, a ona sama chtěla v jeho šlépějích následovat. Znala historii kouzla ve Čtyřzemí jak ve svém rodu, tak i mimo něj. Až příliš často způsobovalo kouzlo velké škody, někdy nezáměrně. Na mnoha místech požívalo stále nedůvěry a vyvolávalo strach. Při zakládání nové Rady druidů ale Ard Rhys nařídila zákonem, že legalita čarování musí být podmíněna opatrností a léčivostí. Vzdor pochybné minulosti - či snad kvůli ní - zasvětila druidský řád právě tomuto úsilí. Khyber už byla svědkem výsledků tohoto zasvěcení v charakteru služby, již druidové podstupovali. Její strýc opustil Paranor a odešel do Čtyřzemí, aby pracoval s jeho obyvateli. Účinek jejich úsilí byl očividný. Pomalu, ale jistě se s využíváním základního kouzla země smiřovali všude.

Už brzy takové poslání sama rovněž podstoupí. Bude studovat v Paranoru a pak se své dovednosti vydá uplatnit do Čtyřzemí. Byla rozhodnutá učinit z vlastního života něco mimo všechno, co si ostatní v její rodině představovali. Vždyť jde o její život, ne o jejich. Bude si ho užívat po svém.

„Odpoledne chci zase pracovat s kameny," oznámila a současně se jí v mysli vybavilo něco docela jiného, až cítila, jak jí do tváře prudce stoupá horkost.

Jedno z jejích cvičení spočívalo v drcení kamení pouhým dotekem a myšlenkou uplatňující mise v přesné kombinaci. Jednalo se o techniku, při níž vede k uskutečnění

předem v duchu vybavený výsledek. Druid tohle zvládal stejně snadno jako trhání papíru mezi prsty. Khyber osobně tuhle dovednost sice dosud nezískala, ale byla odhodlaná si ji osvojit.

„Můžeme se do toho pustit," přisvědčil Ahren. „A provozovat tohle cvičení můžeme tak dlouho, dokud mi budeš zaručovat, že neporušuješ žádné sliby, nebo že svou přítomností zde nevyvoláváš žádné obavy."

„Všechno je v pořádku. Než se bratr vrátí a bude se poohlížet, zda je všechno při starém, mám ještě týden. Do té doby se vrátím."

Ale ne dříve, dokud mi neřekneš, co víš o věcičce, kterou mám u sebe, pomyslela si. *Prozatím jde o mé tajemství, ale před odjezdem ti je prozradím a ty mě je naučíš používat.*

Při té vyhlídce se jí rozbušilo srdce. Neměla jistotu, jak strýc její žádost přijme... ani jak bude reagovat na čin, kterého se dopustila. Využila nesmírné příležitosti, nicméně už dávno se poučila, že když se v královské rodině možností občas nezmocníte, nikdy vám nedovolí nic, po čem skutečně toužíte. Její rodina si ji především přeje vychovat v bezpečí a bez odmlouvání. Nic takového nikdy nechtěla. Překvapovalo ji, že si i po všech těch letech každý z jejích bližních myslí, že se někdy jejich představě podvolí. Když byla malá, představovala pro bratra nejhorší zlý sen. Kellen byl sice starší a silnější, ale vždy mu scházela její odvážnější povaha. Všechno si osvojovala dříve a učila se rychleji. Protože ji koně poutali pudově a vášnivě, jezdila na nich lépe. Lépe zacházela se zbraněmi a dokázala s bratrem vybojovat nerozhodný výsledek, i když byl o hlavu vyšší a ona sama sotva stačila na ovládání cvičných mečů vlastní silou. Když byl zahloubaný do studií dvorských praktik a kralování, toulávala se krajinou plnou lesů a vodních toků, která obklopovala její domov. V osmi utekla a než ji poznala a dovedla zpět jedna farmářská rodina pěstitelů pšenice, dostala se až do dalekého Sarandanonu. Ve dvanácti urazila celou dlouhou cestu do Truborohu schovaná až do odhalení v nákladovém prostoru vzdušného korábu.

Nemluvě o obdobích, v nichž se v přestrojení za elfského lovčího vydávala na riskantní výpravy do krajiny tak divoké, že kdyby býval její otec naživu, zamkl by ji po návratu na měsíc v jejích komnatách.

V té době už ale naživu nebyl. Zemřel, zabit u Prekkendorranu. Králem byl bratr, který se jí nepřestával obávat. Uštědřil jí sice lekci, která by i malbu v průtrži mračen sežehla, ale ona si z ní nic nedělala, ani pro ni nic neznamenala. Shrnula si husté nepoddajné vlasy dozadu. Občas ji napadlo, že by si je třeba mohla ostříhat a bylo by vystaráno, ale matka by na to reagovala hodně podobně, jako kdyby jí oznámila, že se hodlá provdat za trolla. Nebylo důvodu odporovat matce, představující pro ni ryzí zdroj podpory a důvěry-

Dojedla sýr s chlebem a pokradmu strýčka pozorovala. Těžko poznat, co si myslí. Jeho výraz se vlastně nikdy nemění. Výsledek druidské kázně, která učí, že má-U být s kouzlem nakládáno úspěšně, je třeba mít vyrovnané emoce. Chtěla mu o svém činu povědět, až bude v dobrém rozmaru. Ale jak to má poznat? Ušklíbla se. Už ví, co udělá. Otálí s tím. Prostě mu to řekne. Hned tady a teď.

Ale nezachovala se tak. Dopila pivo, zvedla se a pustila se do sklízení talířů a sklenic ze stolu, jedné z drobných úsluh, jež mohla za svých návštěv provádět. Když nic jiného, ráda pro strýčka dělala alespoň něco. Žil osaměle a někteří tvrdili, že takovému způsobu života dává přednost. Kdysi hodně dávno se na korábu *Jerle Shannara* zamiloval do jedné vědmy. Když na ni přišla řeč, mnoho o ní ale nenamluvil. Sám byl tehdy pouhý hoch, dokonce ještě mladší než ona teď a mnohem ochraňovanější. Ta vědma přišla na výpravě o život a Khyber dost jistě věděla, že se s tím strýček nikdy úplně nevyrovnal. Udělala pro něj něco významného, cosi, co mu pomohlo vyrůst v muže jakým je, i když ani o tom nikdy nic bližšího nesdělil.

Od té doby se v jeho životě objevila pouze jediná další žena - jakási čarodějka, která ho zoufale milovala. Khyber je spolu *zažila* a zapůsobilo na ni děsivě, s jakým odhodláním tahle žena stála o to, aby byl Ahren Elessedil její. Rozhodl se ale jinak a nikdy už o ní

nepromluvil. Zjevně ji ze svého života vyhostil podobně, jako byl on sám vyhoštěn z toho arborlonského.

„Uvažuješ někdy o návratu do Paranoru?“ zeptala se z náhlého popudu a zastavila se s nádobím na cestě k domu.

Zahleděl se na ni. „Občas ano. Myslím ale, že služebně patřím do Západní země. Paranor je místem ke studiím a druidské politice. Nic z toho pro mne není. Nač se, Khyber, ptáš opravdu?“

Usmála se. „Na nic. Jen mě napadlo, zda ti nechybí společnost ostatních druidů, těch, kteří v Paranoru nadále setrvávají.“

„Máš na mysli ji,“ řekl s posmutnělým a ironickým úsměvem. Je až moc bystrý, pomyslela si Khyber. „Ne,“ opáčil. „To už skončilo.“

„Jenom jsem tak uvažovala, že by nebylo od věci, kdybys měl někoho, kdo by tu s tebou žil. Někdo, kdo by ti pomáhal. Že bys nebyl tak sám.“

Dokonce i jí to znělo hloupě. Ahren Elessedil se rozesmál. „Inu, ona to nebude v žádném případě. Není typ, který pomáhá druhým, zvláště má-li co dělat sama se sebou. Proč se tak staráš, abych se dal s někým dohromady? Já se taky nezajímám, jestli se už ohlížíš po někom na vdávám.“

Khyber vešla do domu mlčky a s pomyšlením, že své dobré úmysly uplatňovala na strýčka marně. Ovšem, v jejím případě se strýček neplete, ale to je mimo předmět rozmluvy. Na vdávání je moc mladá, ale on už brzy zestárne a příliš se ve vlastních zvycích usadí. Soudila, že k tomu už vlastně došlo. V jeho životě už není místa pro nic jiného než pro jeho práci. Netušila, proč se domnívá, že by tomu třeba mohlo být i jinak. Bude žít sám až do smrti a s touhle skutečností by se měla smířit, snažit se pro něj udělat během svých návštěv, co nejvíc může, a doufat, že se tím zbytkem času nějak protluče.

Zrovna se vracela pro zbytek nádobí, když z jednoho konce vesnice zaslechla výkřik, po němž elfové vybíhali ze svých domů a dílen a vzhlíželi k nebi.

„Nějaký vzdušný koráb,“ poznamenal Ahren a ihned se zvedl na nohy.

Do Emberenu žádná vzdušná plavidla nezalétala. Vesnice byla příliš malá a příliš odlehlá. Měla jedinou cestu a ta byla po většinu roku podmáčená, a tedy pro vozy a káry prakticky nesjízdná. Khyber sem jezdila vždycky na koni, protože si jen tak mohla být jistá, že se dostane dovnitř i ven. Létající plavidla byla v tomhle koutě světa vzácná. Někteří z elfů, kteří ve vsi žili, dokonce ani jediné dosud nespatřili.

Khyber následovala Ahrena přes ves po silnici ve směru křiku, a posléze se přidali k proudu zástupu, snažíce se přes těžký baldachýn stromových korun rozeznat koráb. Khyber si sice neuměla představit, kde by mohl v okolních hustých lesích nalézt místo k přistání, ale předpokládala, že je někde opodál dostatečně rozlehlá mýtina. Ahren rázoval dlouhými kroky před ní a šedavý druidský hábit se mu přitom otíral o nohy. Podle způsobu jeho chůze Khyber usuzovala, že má obavy, zda jsou úmysly osoby, jež podstoupila riziko letu do Emberenu, jen ty nejlepší. Při pomyšlení na to, o koho by mohlo jít, ji zaplavil příval vzrušení.

Není vyloučené, že v její běžné studijní proceduře dojde k nějakému nečekanému, ale zajímavému zvratu.

Dav dospěl na konec cesty a stočil se na pěšinu vedoucí do lesa. Khyber nad sebou zachytila zákmit pohybu. Koráb se chvilkově zjevoval a zase mizel. Kroužil kolem lesa. Nebyl moc velký... přinejmenším nějaký skif.

Khyber se vhrnula na úzkou mýtinu právě v okamžiku, když plavidlo začínalo pozvolna sestupovat v přímce s úzkým průsekem mezi stromy. Teď už ho viděla jasně. Jednalo se o malý skif toho typu, jakého používají Jižané k přeletům vnitrozemských jezer. I když se snášel strmě, nedomnívala se, že mu selhal pohon. Vzhledem k těsnosti místa ale pilot nebezpečně riskoval. Ať už loď pilotuje kdokoliv, měl by být v jejím ovládání dostatečně zběhlý, protože jinak plavidlo skončí v troskách mezi stromy.

„Přistávají!“ vykřikl někdo překvapeně a opožděně. Zatímco pilot neustával manévrovat

k průseku, elfové se zase rozptylovali mezi stromy a s výkřiky si na plavidlo ukazovali. Khyber zůstávala na místě, protože nechtěla přijít o přistání. Na vzdušných korábech se už plavila, ale na takhle malé rozloze ještě žádný přistávat neviděla. Chtěla vidět, jak k tomu dojde. Chtěla zjistit, zda to pilot zvládne.

Dostalo se jí víc, než očekávala. Zdálo se, že dosedne dřív, než k ní dospěje, ale v poslední chvíli se opile rozkymácel, přelétl průsek a řítil se přímo na ni. Kdyby ji Ahren nestrhl stranou a k zemi, snad ji mohly zasáhnout kovové součásti, které se uvolnily a divoce se rozlétaly všemi směry. Maličký skif narazil na zem, vyrýval plováky ohromné brázdy a zastavil se necelých dvacet stop od místa, kde se krčila.

Ahren povolil stisk na její paži a zvedl ji zase na nohy.

„Khyber, musíš si dávat větší pozor," řekl klidně. Promnula si paži a bezstarostně pokrčila rameny. „Promiň, strýčku Ahrene. Jen jsem se chtěla dívat."

Elfové začínali vycházet z lesa, aby se podívali na pasažéry z korábu, z nichž jeden, chlapec, postával na palubě skifu, přehlížel škody a vrtěl hlavou. Khyber zůstala upřeně civět. Ovládal snad ten skif právě on? Tenhle klučina? Vzápětí se z jednoho ze skladovacích prostorů v pravobočném plováku vynořila druhá hlava. Šlo o trpaslíka, který vyhlížel, jako by nevěděl, zdali má chlapce uškrtit nebo ho obejmout.

„Není to Tagwen?" ozval se tlumeným nevěřícným tónem Ahren. „U všech duchů, myslím, že je. Co tu pohledává?"

S Khyber těsně po boku se rozešel, aby to zjistil.

Kapitola 13

Penderrin Ohmsford se vysoukal z pilotní kabiny, přihladil si pomačkané šaty a s nemalým pocitem uspokojení malý skif přehlížel. Vzhledem k tomu, jak rychle a tvrdě k přistání došlo, by se jiné plavidlo bývalo po takovém dopadu rozpadlo. Že jsou vůbec dole a bez úhony byl sice zázrak, ale Pen už zažil drsnější přistání, a proto vlastně nepochyboval o výsledku ani tohoto.

Tagwen jeho dojem nesdílel. Tvářil se popuzeně, už když se drápal ze skladiště, do něhož spadl, a ukazoval na chlapce roztřeseným prstem.

„Zbláznil ses? Pokoušíš se nás zabít? Já měl za to, že jsi tvrdil, že s tím umíš létat! Copak jsi mi neříkal, že ano? Uniká mi, proč se tvá teta domnívá, že jsi v létání zběhlý! Sám bych byl dokázal odvést lepší práci!“

Vousisko měl propletené listím, větvičkami a špinavými chuchvalci a z vlasů mu trčel velký list, ale ničeho z toho si nevšímal, protože veškerou váhu pozornosti věnoval Penovi.

Pen pokrčil rameny. „Přistáli jsme, nic se nám nestalo a zrovna se chystáme k odchodu,“ opáčil. „Myslím, že to pro začátek stačí.“

„Tak to tedy nestačí!“ odsekl Tagwen.

„Inu, a proč ne?“

„Protože mohlo být po nás! Tentokrát jsme měli štěstí! Ale co příště? A co pak, dál? Předpokládá se, že na tebe mohu spoléhat! Řekl jsem, že se s tebou vydám hledat Ard Rhys, ale neříkal jsem, že spáchám sebevraždu!“

„Nechápu, proč se tak vztekáte!“ odsekl zase Pen, sám už trpaslíkovým popudlivým chováním dopálený.

„Tagwene, jsi to ty? Jako že žiju a dýchám, je to tak! Dobře, že se setkáváme!“

Tyhle výkřiky, které k nim doléhaly z jedné strany, upoutaly jejich pozornost a hádka skončila. Původcem byl elf přibližně téhož věku jako Penův otec, ale s ustaranější tváří a ještě drobnější postavou. Vedle něj kráčela dívka, celá v tmavším a vzrušenější. Očima těkala po Penovi tak, až měl dojem, že ho posuzuje ještě dříve, než se opravdu dozví, co je zač. Když si všimla, že její pohled opětuje, usmála se. Byl to odzbrojující hřejivý úsměv, který ho od předčasného závěru přiměl ustoupit.

„Tagwene!“ zvolal opět elf a napřáhl paži, aby se chopil trpaslíkovy ruky. „Co tady na venkově děláš? A na vzdušném korábu?“

„Zoufalá doba vyžaduje zoufalé činy,“ odpověděl Tagwen filozoficky. Sám napřáhl ruku a oba si jimi potřásli. „Musím prohlásit, že létání s tímhle chlapcem je stejně zoufalé jako způsob, jakým jsem se o něj postaral.“ Odmlčel se a přelétl Pena nerudným pohledem. „Ve vší počestnosti ale připouštím, že mi během naší plavby několikrát zachránil život.“ Vztáhl ruku a uvedl Pena do popředí. „Tohle je Ahren Elessedil, Pene Ohmsforde. Možná už jsi o něm slyšel vyprávět svého otce.“

„Ááá, mladý Pen!“ přivítal ho elf nadšeně a i jemu potřásl rukou. „Neviděl jsem tě od doby, kdy jsi byl ještě moc malý na to, abys chodil. Asi si na mě nepamatuješ.“

„Můj otec o vás skutečně pořád mluví,“ přisvědčil Pen. „I matka.“

„Při výpravě na západ mi byli skvělými přáteli, Pene. Kdyby nebylo pomoci tvého otce, nevrátil bych se.“ Pokynul k dívce. „Tohle je má neteř Khyber, dcera mého bratra. Je zde na návštěvě z Arborlonu.“

„I tebe zdravím, Khyber,“ přivítal se s ní Tagwen a pokývl. „Vyspěla jsi.“

„Zdaleka ne,“ opáčila Khyber, aniž by spouštěla pohled z Pena. „Bylo to okázalé přistání,“ řekla. „Myslela jsem, že ani přistát nehodláte.“

Tagwen opět zrudl a do jeho drsně otevřené tváře se vrátila nesouhlasná zachmuřenost, která Pena podnítila k seskoku z paluby a zamumlanému poděkování, po

němž rychle dodal: „Tagwen má pravdu. Měl jsem kliku.“

„Myslím, že šlo o víc než o štěstí,“ namítla Khyber. „Jak dlouho už se vzdušnými loděmi létáš?“

„Dost už o vzdušných korábech!“ vybuchl trpaslík, který si poprvé všiml smetí ve vousisku a zuřivými pohyby se ho zbavoval. „Musíme si promluvit o jiných věcech.“ Ztišil hlas. „Princi Ahrene, nemůžeme se uchýlit do většího soukromí?“

Mezitím se už všude kolem shromažďovali elfové, kteří vycházeli z lesa, aby se zblízka podívali na koráb i jeho pasažéry. Děti už cupitaly kolem plováků a pod trupem a vzrušeně výskaly. Pár odvážnějších z nich se dokonce pokoušelo vyšplhat na palubu, ale rodiče je stahovali nazpět.

„Mám chalupu právě na konci silnice, Tagwene,“ řekl Ahren Elessedil. „Můžeme vám poskytnout očistu, jídlo a pití. Khyber umí nejlepší černý mangový čaj v Západní zemi. Jde o tajemství, které nehodlá sdílet ani se mnou.“ Mrkl na dívku. „Opusťte ten skif. Nic se mu nestane. Je sice předmětem zvědavosti, ale vesničané ho nepoškodí.“

„Je mi putna, jestli ho zničí nebo ne!“ zabručel Tagwen. „Mám ho za jediný den víc než dost, pěkně děkuju!“

Vraceli se vesnicí. Ahren Elessedil šel vpředu s Tagwenem a za nimi Pen s Khyber. Protože si trpaslík přál uskutečnit rozmluvu až v soukromí, mnoho nemluvili. Pen v duchu přemítal. Tagwen sice tvrdil, že jim elfský princ změněný v druida může při pátrání po Ard Rhys pomoci, ale Ahren na to nevypadal. Jestli něco, tak na fyzické požadavky takové odolnosti vyhlížel příliš neduživě a křehce. Silnější vítr by ho dokázal odvát, pomyslel si. Vzhled ale klame. Ahren Elessedil už přežil plavbu na korábu *Jerle Shannara,* kterou přes dvacet dalších nikoliv, a ani tehdy ještě nebyl druidem. Tagwen už Pena dříve upozorňoval, aby Ahrena nesoudil příliš kvapně. Co je totiž viditelné vně, nemusí nutně charakterizovat člověka v nitru. Pen doufal, že se nemýlil.

„Bek Ohmsford je tvým otcem?“ zeptala se ho Khyber Elessedilová.

Přikývl. „Znáš ten příběh od strýce?“

„Ano, celý. Je to nejslavnější příběh téhle generace. Mou rodinu moc nezajímá, protože tvou tetu považuje zodpovědnou za vraždu mého dědečka, a strýce Ahrena zase za to, že jí před nimi pomohl uprchnout, a že jí pomáhal zakládat nový druidský řád v Paranoru. Nejhorší je můj vlastní bratr. Nesouhlasím s nimi. Proto jsem tady. Strýc mě učí stát se druidkou. Tajně.“

„Tvá rodina o tom neví?“

Khyber zavrtěla hlavou. „Myslí si, že sem jezdím jen na návštěvy, proto mě pouštějí samotnou. Pravdu neznají.“

Pen se k ní trochu přiblížil a ztišil hlas. „Moji rodiče netuší, kde jsem. Žijí v domnění, že se pořád zdržuju v Patch Run.“

„A co by udělali, kdyby zjistili, že tam nejsi?“

Pen se pousmál. „Vyhledali by mě. I tohle umějí. Ale nějakou dobu se o mé nepřítomnosti v Patch Run nedozvědí. Jsou v Anaru, na výpravě, provázejí zákazníky při lovu a rybaření. Týdny potrvá, než se vrátí. Proto nic nezjistí.“

Khyber jeho úsměv opětovala. „Připadá mi, jako bychom měli něco společného.“

Došli k Ahrenově chalupě. Druid tam Penovi s Tagwenem opatřil nové šaty, vědro s vodou a osušky na otření. Oba se dali do očisty, a když se z ní vrátili, zjistili, že Khyber už mezitím přichystala slibovaný černý čaj a také něco chleba se sýrem. Protože ani jeden od časného rána nic nejedl, od chvíle, kdy se vydali na vzdušnou pouť odkudsi pod Mermidonem, hladově vše zhltali a vypili celou konev čaje.

Když se nasytili a ukojili žízeň, opřel se Tagwen v židli, zalétl pohledem přes stůl k Ahrenovi, aby se ujistil, že ho poslouchá, a řekl: „Povím ti teď, proč jsme přiletěli, ale možná že nejde o nic takového, co bys chtěl, aby sdílela i Khyber.“ Pronikavě se na ni zahleděl. „Bez urážky, slečinko, ale pravdou je, že pro vás bude asi lepší, když se o obsahu mého sdělení nedozvíte. Je s ním spojeno určité nebezpečí.“

Dívka pohlédla na strýce, který pokrčil rameny. „V zachovávání tajností před Khyber moc zběhlý nejsem. Pokud vám to nevadí, dovolím jí, aby zůstala a vyposlechla si vás. Beztak to ze mě před západem slunka vymámí.“

Tagwen, skloněný a s pažemi na stolní desce, vousatou tvář svraštělou, jako by se chystal podstoupit nejobtížnější úkol na světě, začal vyprávět. Vylíčil události kolem zmizení Ard Rhys, popsal propuštění Kermadeca a jeho skalních trollů, zmínil se o vlastním rozhodnutí vyhledat pomoc Griannina bratra, vypověděl okolnosti svého připlutí do Patch Run i své setkání s Penem, a popsal rovněž, jak posléze ulétli před Terekem Moltem a posádkou druidské lodi *Galaphil.* Líčení zakončil nečekaným zjevením Krále Stříbrné řeky, který se vynořil odnikud, aby je zachránil před Terekem Moltem a sdělil jim, co musí udělat. Čím déle Tagwen ve vyprávění pokračoval, tím směšněji Penovi znělo a tím hloupější mu připadalo, že zašel až tak daleko. Uskutečnění toho, co od něj Král Stříbrné řeky očekává - dokonce i za předpokladu, připustili, že šlo opravdu o Krále Stříbrné řeky a nikoliv o nějakého škodolibého ducha - je zjevně nemožné. Představa, že se chlapec bez účinného kouzla sám vydá do Zapovězeného, byla tak nabubřelá a přezíravá, že by o ní nikdo rozumný ani neuvažoval. Pen ani nemusel znát podrobnosti o všem, co se Zapovězeným souvisí, aby věděl, že vlastně nemá sebemenší vyhlídku výpravu do tohoto světa přežít. Snad by mohl zvládnout získat tu temnou hůlku z Tanequilu - i když i tohle je sporné — ale nechápal, jak by mohl předpokládat, že pak ještě zachrání Ard Rhys.

Když Tagwen zmlkl, přiměl se Pen pohlédnout na Ahrena Elessedila. Představoval si ho jinak, myslel, že celou věc okamžitě zruší. Trpaslík si je jeho pomocí tak jistý. Přesto Pen neviděl jediný důvod, proč by měl takovou jistotu mít.

I vzdor své vůli na druida letmo pohlédl, a zjistil, že na něj upřeně hledí.

„Byl jsi pověřen strašlivou odpovědností, Penderrine,“ ozval se tlumeně Ahren Elessedil. „Překvapuje mě, že jsi našel ochotu ji přijmout.“

Pen jen strnule civěl. Že se druid vysloví zrovna takhle, od něj nečekal.

„Jen si tak zrovna v duchu říkám, že by nebylo od věci, kdyby se všechno důkladněji promyslelo.“

„Bojíš se, že jsi jednal unáhleně? Anebo, protože to všechno zní tak neuvěřitelně, že jsi třeba mohl být oklamán?“ Elf přikývl. „Vzpomínám si, že jsem měl během plavby na korábu *Jerle Shannara* stejný pocit více než jednou. Myslím, že takovým pocitům se vyhnout nemůžeš. Jsi-li klidné mysli, asi je dodatečné zvažování zvoleného záměru v obtížných situacích nezbytné. Slepé přijímání věcí, o kterých se domníváš, že jsou diktáty osudu a okolností, je nebezpečné.“

„Myslíte, že šlo opravdu o Krále Stříbrné řeky?“ zeptal se Pen bezděčně.

Druid našpulil rty. „Tvůj otec se s ním před lety setkal cestou do Arborlonu. Později mi o tom setkání vyprávěl. Popsal ho. Ne moc ve smyslu, jak Král Stříbrné řeky vypadá -stejně na tom nesešlo, dokáže totiž měnit svůj vzhled. Tvůj otec mi vyprávěl, jak k tomu setkání došlo a jaký pocit v něm vyvolalo. Připadá mi, že tvůj zážitek vyznívá stejně. Ano, Pene, myslím, že to byl on.“

Ahren letmo pohlédl na Khyber, která Pena zaujatě sledovala. „Khyber věří, že ano, nemám pravdu, Khyber?“

Dívka ihned přikývla. „Věřím celému tomu vyprávění. Ale co si s tím počneme, strýčku Ahrene? Promiň, co s tím uděláš ty?“ poopravila se.

„To já jsem chlapci řekl, aby sem zaletěl,“ přiznal Tagwen, jak se napřimoval. „Má chyba, že tě do toho zatahujeme. Vím ale, jak o Ard Rhys smýšlíš. Na nikoho jiného než tebe jsem nepřipadl. Myslím, že to sami nedokážeme. Takhle daleko jsme se zvládli dostat jen díky houževnatosti a štěstí.“ Zašklebil se. „Neumím si představit, jak se dostaneme do samých Umrlčích hor.“

„Je-li to ale nutné, můžeme se o to pokusit,“ pospíšil si dodat Pen.

Tagwen ho stihl zničujícím pohledem. „Penderrine, ty tomu, čeho můžeme dosáhnout,

věříš víc než já.“

Ahren Elessedil se žalostně usmál. „Tagwene, důvěra by se neměla odrazovat. Ani přeceňovat, Penderrine. Mějte na paměti, že... ve všem usilujeme o vyváženost.“

„Ale pomůžeš jim, že ano?“ zeptala se naléhavě Khyber.

„Ovšem, pomohu. Ard Rhys je mi učitelkou i přítelkyní. Ji ani všechny ty, kteří o ní smýšlí stejně jako já, nikdy neopustím.“ Odmlčel se a znovu se zadíval na Tagwena. „Nicméně, mnoho z tvého vyprávění je svízelné. Domnívám se, že je v téhle záležitosti ještě mnoho dalšího, o čem nic nevíme. Shadea a’Ru, Terek Molt a ti ostatní jsou sice nebezpeční, ale k uvěznění Ard Rhys v Zapovězeném postrádají dostatečnou moc. K vytvoření Zapovězeného bylo zapotřebí kouzla celého elfstva. Tohle především. Tou bariérou nic neprojde, ledaže selhává Ellcrys. A pokud vím, v současné době neselhává.“

Aby se ujistil, pohlédl na Khyber. „Když jsem Arborlon před týdnem opouštěla, byl v pořádku,“ řekla.

„Neochabl by tak rychle, abychom se o tom nedoslechli,“ pokračoval v úvahách Ahren. „Ne, tady je v činnosti jiná síla... něco, co se před námi skrývá. Možná se nedozvíme, oč jde, dokud se nedostaneme k Ard Rhys, přesto se před tím musíme mít na pozoru.“

Odmlčel se. „Bezprostřednější potíž spočívá v tom, že všichni, kdož stojí proti Ard Rhys, budou hledat Pena. Neustanou v tom prostě proto, že jim už jednou uprchl. Možná si už uvědomili, že by jí mohl pomoci. Možná se jen prostě snaží svázat dva volné konce. Pene, Král Stříbrné řeky vám už jednou pomohl uniknout, ale podruhé už toho schopen nebude. Teď už jste mimo jeho dosah.“

„Když přilétli do Patch Run, hledali mého otce,“ podotkl Pen. „Třeba mě pustí z hlavy a půjdou po něm.“

Druid zavrtěl hlavou. „S pátráním nepřestanou. Nakonec tě najdou. A proto musíme jednat rychle. Víš aspoň přibližně, kde by se dal v Umrlčích horách najít Tanequil?“

Pen zavrtěl hlavou. „Vím jen to, co nám sdělil Král Stříbrné řeky... že roste na jednom ostrově za troskami města zvaného Stridegate, a že pomoci najít cestu by nám měli křemylové s trolly. Nic víc.“

„Mohl bych využít kouzla země a pokusit se ho najít prostřednictvím siločar a vzdušných proudů,“ ozval se zamyšleně druid zahleděný do lesa, jako by mohl nalézt odpověď mezi stromy. „Ale to je nejisté. Potřebujeme něco určitějšího.“

„To, co potřebuješ,“ řekla náhle Khyber, „jsou elfeíny.“

Pen znal zkazky o elfeínech, které dal druid Allanon Sheovi Ohmsfordovi na pomoc při jeho hledání Shannarova meče, a jež byly poté po mnohá léta vlastnictvím příslušníků ohmsfordského rodu. Elfům byly vráceny během vlády jedné z příbuzných Ohmsfordů, Wren Elessedilové, a setrvaly tam až do svého zmizení před padesáti lety, za vlády Kaela Elessedila. Na výpravě korábu *Jerle Shannara* je znovu objevil Ahren Elessedil a výměnou za pomoc při zakládání Třetí rady druidů je věnoval svému bratrovi. •

Ahren se zachmuřil. „Co ty víš o elfeínech, Khyber?“

„Z otcova a bratrova vyprávění dost. Než otec zahynul, často o nich mluvívali, obvykle když mysleli, že je nemohu slyšet. Domnívali se, že by se daly využít jako zbraň proti Federaci.“

Druid její slova chvíli zvažoval. „Inu, nepopírám, že by nám elfeíny nepomohly. Ale nemám je, a nemám ani žádnou rozumnou naději přesvědčit bratra, aby mi je zapůjčil. Budeme muset vymyslet jiný způsob.“

„Možná že ne.“ Khyber sáhla do tuniky a vytáhla z ní malý váček. S rozhodným, téměř vzdorným pohledem ho podržela před sebou. „Vzala jsem je z jejich skrýše, protože jsem chtěla, abys mě naučil, jak s nimi zacházet. Chystala jsem se ti o tom povědět později, až k tomu nastane vhodná chvíle, protože jsem věděla, že se na mě budeš zlobit. Myslím ale, že déle už vyčkávat nemohu, a tak jsou zde. Chceš-li se zlobit, prosím.“

Hodila je zděšenému strýci, který okamžitě řekl: „Khyber, zašla jsi až příliš daleko.“

Její rty se odbojně semkly. „Bratr se na ně od otcovy smrti odmítá i jen podívat. Pod

zámkem jsou k ničemu. A pak, mám stejný nárok je používat jako každý člen této rodiny. Elfeíny patří elfům. Elessedilové jsou správci a nic víc. Někdo se s nimi musí naučit zacházet. Proč ne já?“

„Protože nejsi královnou elfů a nemáš královo svolení!“ odsekl Ahren a vyvažoval váček v dlani, jako by zvažoval možnost mrštit jím do lesa. „Co se stane, až Kellen zjistí, čeho ses dopustila? Tvé vyjížďky do Emberenu skončí!“

Khyber pokrčila rameny. „Nic nezjistí. Elfeíny jsem vyměnila za oblázky. Jak už jsem řekla, nikdy se na ně ani nepodívá. Tohle ale stejně není podstatné. Podstatnou je Ard Rhys. Strýčku Ahrene, my těch elfeínů můžeme využít! Prostřednictvím jejich kouzla můžeme vyhledat Tanequil! Ty víš, že ano! Nechceš snad Penovi s Tagwenem pomoci?“

Ahren Elessedil zrudl zlostí. „Khyber, nepřekrucuj, co říkám. Vím, oč se jedná. O využití elfeínů vím také mnohem víc než ty. Jde o nebezpečné kouzlo. Jeho používání má následky, o kterých nic nevíš. Zeptej se Penderrina na historii jeho rodu. Proč si u všech všudy myslíš, že budu s tímhle souhlasit? Co tě vede k domnění, že bys to měla být zrovna ty, která se dozví, jak s nimi zacházet?“

„Protože se toho nikdo jiný neodvažuje!“ vyhrkla Khyber. „Nikdo, až na mne! Mám-li se stát druidkou, měla bych se dozvědět, jak kouzlo působí ve všech svých formách. Vyučuješ mě kouzlu země, které může mít rovněž následky. Nezacházím s ním opatrně? Nemyslíš, že bych opatrně zacházela i s elfeíny? Nevěříš mi? Stejně se všechno mění. Dala jsem ti je proto, abys pomohl Penovi s Tagwenem. Uděláš to nebo ne?“

Upírala na něj tak hněvivý pohled, až se Pen přistihl, že úžasem zadržuje dech. Ať už Khyber se strýcem sdílí jakékoliv pouto, je mnohem silnější, než si dovedl představit. Vůbec se ho nebojí... ani v nejmenším neprojevuje zastrašenost. Od*vážu* se rychlého pohledu na Tagwena, který se tvářil stejně překvapeně.

„Použiješ-li elfeíny, můžeš zjistit, zda je pravda, co sdělil Penovi s Tagwenem Král Stříbrné řeky,“ pokračovala naléhavě Khyber. „Můžeš zjistit dokonce i to, zda existuje Tanequil. Pak se můžeme přinejmenším dozvědět, zda je nějaká vyhlídka, jak jeho nalezením pomoci Ard Rhys.“

S takovou logikou bylo obtížné se přít a Ahren Elessedil se o to ani nepokoušel. Naposledy vrhl po neteři vyčítavým pohledem, poté otevřel váček a vysypal si jeho obsah do hrsti. Elfeíny se v poledním slunci temně modře zatřpytily a jejich plošky zrcadlily okolní svět v prizmatických barvách. Byly tři, dokonale tvarované, bez kazu a nádherné. Pen si legendy o nich pamatoval. Každý elfeín zvlášť, jeden pro srdce, druhý pro mysl a třetí pro tělo, tvořily dohromady celek, který odpovídal uživatelově síle. Používat je mohli pouze zrození z elfí krve, a to jen tehdy, když je uživatel svobodně dostal nebo mu byly přiřčeny. Kdysi patřívaly Ohmsfordům. Wil Ohmsford je sice nebezpečně, ale nutně použil na pomoc elfské dívce Amberle. Jejich kouzlo mu pozměnilo tělo a přenášelo se na jeho potomky. Kouzlo, které u Pena vymizelo.

„Použiju elfeínů, Khyber,“ ozval se Ahren Elessedil, „použiju je, protože máš pravdu, domníváš-li se, že pouze díky nim můžeme získat jistotu, že je Tanequil skutečný. Pokud nám ho elfeíny odhalí, pak budeme znát cestu nutnou k jeho dosažení. Pochop však něco jiného. Chci se teď zmínit o následcích. Užitím elfeínů riskuji, že naše záměry odhalí Shadea a’Ru se svými spojenci. Elfeíny představují mocné kouzlo a jeho uvolnění nezůstane bez povšimnutí. Až k tomu dojde, ti, jimž se pokoušíme unikat, nás zaznamenají.“

„Ti se, strýčku, stejně objeví,“ podotkla vzdorně Khyber. „Sám jsi to už řekl.“

Ahren přikývl. „Teď se ale objeví dříve. Zřejmě po setmění. Nezbyde nám čas podrobněji zvážit, co podnikneme. Už je rozhodnuto. Musíme opustit Emberen... Penderrin, Tagwen a já. To proto, abychom vyhledali Tanequil... a ty aby ses vrátila do Arborlonu.“

Khyber Elessedilová ihned nesouhlasně zavrtěla hlavou. „Půjdu s vámi. Jinou volbu stejně nemám. Strýčku Ahrene, prosím, dovol mi odpovědět dříve, než něco řekneš!

Chystáš se vzít elfeíny s sebou, protože víš, že je budeš znovu potřebovat. Protože se bez nich domů vrátit nemohu, musím jít rovněž. Je tu ale další důvod, ještě lepší. Kdyby se ti něco přihodilo, Pen ani Tagwen elfeíny využít nemohou, protože žádný z nich není elf. Pokud mě s nimi naučíš zacházet, bude to zbývat na mně. Vím, že je ti tahle představa proti mysli. Vím, že se ti nezamlouvá. Víš ale, že je nezbytná. Jde o nalezení a záchranu Ard Rhys.“ Odmlčela se. „Přeji si to, strýčku Ahrene. Chci pomoci. Chci udělat něco víc, než jenom trčet v Arborlonu a čekat, až mě rodina provdá. Toužím po tom, aby mi na životě záleželo. Prosím. Dovol mi jít.“

Ahren Elessedil si ji chvíli zkoumavě prohlížel a poté se zahleděl na Tagwena. „Je v Paranoru nějaký jiný druid, jemuž bychom mohli důvěřovat, a který by mohl jít s námi?“

Tagwen svraštil čelo a nepřítomně se popotahoval za vousy. „Ptáš-li se mě na někoho, kým bych si mohl být jistý, odpověď zní, že nikoliv. Některým důvěřuji víc než jiným, ale v tomhle okamžiku nevím, jak výrazně se už spiknutí prohloubilo. Však víš stejně dobře jako já, jak se věci mají.“ Nakrčil ramena. „Myslím, že by měla jít s námi. Je starší než tenhle hoch a schopná. Třeba bychom ji mohli potřebovat. Pomyšlení na to se mi sice nelíbí, ale něco se může přihodit komukoliv z nás. Zbytek musí být schopen v cestě pokračovat.“

Ahren Elessedil sklíčeně potřásl hlavou. „Především mě, Khyber, mrzí, že jsem dopustil, že sis tuhle rozmluvu mohla vyposlechnout. Nejde o nic, do čeho by ses měla zaplétat.“

„Nejde o nic, do čeho by se měl plést kdokoliv z nás,“ opáčila. „Ale jsme v tom všichni, ne? Dovol mi jít.“

Druid se dlouho rozmýšlel. Pen měl pocit jistoty, že Khyber odmítne. Jemu by to rodiče nedovolili, i kdyby museli. Rodiče si nepřejí, aby na sebe jejich děti braly taková rizika. Rodiče chtějí mít své děti v bezpečí domova. Nedomníval se, že by tomu mělo být jinak mezi strýčky a neteřemi.

„Dobrá,“ svolil nakonec Ahren a všechny tím překvapil. „Můžeš jít s námi, a to především proto, že nevím, co jiného si s tebou počít. Když tě pošlu domů, dostaneš se jenom do ještě horších potíží, a proto by měly být veškeré obtíže, které z téhle věci vzniknou, mou starostí. Musíš ale, Khyber, souhlasit, že budeš dělat jenom to, co ti řeknu. Uděláš cokoliv, co ti na téhle výpravě nařídím. Žádné odmlouvání, žádné vytáčky. Znám tě. Znám tvůj způsob uvažování. Dej mi své slovo.“

Khyber horlivě přikývla. „Máš ho.“

Ahren si povzdychl, semkl prsty kolem elfeínů, vstal od stolu a napřáhl ruku. Soustředěně zavřel oči, ale jeho tvář zůstávala nadále bez pohnutí. „Odstupte ode mne,“ řekl klidně. „Pečlivě sledujte, co kouzlo ukáže. Dobře si všechno uchovejte v paměti.“

Odstoupili od něj a zraky těkali po jeho napřažené ruce, aniž by s jistotou věděli, co mají očekávat. Prsty se mu ve světle zvolna rozevíraly. Jeho soustředěnost se prohlubovala. Sekundy se vlekly.

Pak z krystalů v jakési tmavě blankytné tříšti náhle explodovalo světlo, které jasnělo tak, až v jeho intenzívní modři zmizelo i slunce, a pak v oslepující záři vystřelilo do dálky. Obloukovitě se klenulo přes lesy a dál přes horstva, pahorkatiny a samotné zemské zakřivení.

Cosi ze spatřeného rozpoznali... Dračí štíty, Umrlčí hory, Mermidon i Bystřinu, ba i šíravu Streleheimu včetně bezútěšné pustiny Malgu. Objevovaly se a opět mizely rozsáhlé hvozdy, z nichž jeden představoval něco jako úkryt pro zahrady, které svou nádherou a celistvostí zastiňovaly vše, co kdy spatřili. Hojnost květin a stříbřitých vodopádů na pozadí zářivé zeleně.

Když se světlo konečně ustálilo kdesi v takové dálavě, že bylo sotva možné spočítat vzdálenost, ozářilo jakýsi zvláštní strom. Byl obrovský, rozměrnější než černá dubiska v Truborohu, měl doširoka rozprostřené větvoví a široké listy. Kůru měl hladkou, černošedě strakatou. Jeho listí zbarvovala nejtmavší zeleň s oranžovým okrajem. Koupal se ve skvrnitém slunečním svitu a obklopoval ho hustý hvozd tvořený povědomějšími druhy stromů - duby, jilmy, hikorami, javory a jinými takovými. Za nimi nebylo vidět nic.

Zdálo se, že jde o neuvěřitelně věkovitý strom, dokonce i v záplavě světla z elfeínů, a právě to vyvolalo v Penovi při pohledu na něj pocit jistoty, že je stejného stáří jako Bájný svět. Vnímal jeho inteligenci i v čemsi, co nebylo ničím víc než pouhou vidinou. Dokázal vnímat jeho životní sílu, která se projevovala zvolna a rytmicky jako poklidný stah srdce.

Po určitou dobu modré světlo vytrvávalo rovnoměrně, pak ale vzplálo a zmizelo tak náhle, že přihlížející zůstali zírat do nicoty, napůl oslepení a ochromení náhlostí a intenzitou prožitku. V nastalém tichu na sebe vzájemně mžourali, v myslích nadále živoucí obraz stromu a jeho okolí.

Ahren Elessedil sevřel prsty kolem elfeínů. „Nyní už víme," pronesl.

„Anebo si to jenom myslíme," zabručel Tagwen.

Pen ztěžka polkl náhle staženým hrdlem. Pociťoval závrať z dojmu, jaký v něm spatření stromu vyvolalo hluboko v nitru, kde pudům vládne rozum. „Kdepak, Tagwene, byl to on," řekl tiše. „Dokázal jsem ho *vnímat.* Byl to Tanequil."

Ahren Elessedil přikývl. „Musíme se domluvit, co je nezbytné podniknout." Vsypal elfeíny zase do váčku a ten zastrčil do své tuniky. „Čas běží a tím nás nikterak nezvýhodňuje. Pospěšme si."

Kapitola 14

Polední čas v Paranoru byl ponurý a odpudivý, protože nebe zčernalo bouřkovými mračny a vzduch projevoval stejnou nehybnost jako mrtvola. Celý den žádné slunce, jen zamlžená záře při jeho východu, dokud i tu nezastřela oblačnost. Ptactvo dávno odletělo hřadovat do bezpečnějších útočišť. Vítr ustal. Svět byl umlčen a očekával hromobití, blesky a běsnění.

Shadea a'Ru letmo vyhlédla otevřeným oknem svých komnat. Výraz její tváře jako by odrážel vylíčené počasí. Bývala by měla pociťovat triumf a uspokojení, cosi jako odměnu za své úspěchy. Poslala Grianne Ohmsfordovou do Zapovězeného a zaujala její místo. Rada druidů ji, ač s jistou neochotou a po značné rozpravě, jmenovala Ard Rhys. Její přívrženci ovládli všechny hlavní posty v Radě a Sen Dunsidan ji jako premiér Federace oficiálně uznal hlavou řádu. Skalní trollové pod Kermadecovým velením byli v nemilosti odvoláni domů, obviněni ze zmizení Ard Rys, a ve více než pár oblastech je rovněž považovali za příčinu zmizení. Všechno dokonale vyšlo. Přesně jak doufala a plánovala.

Až na toho kluka.

Nepřítomně si prsty pročísla blond vlasy a současně mezi prsty ponechávala proklouzávat jejich krátké konečky jako uvolněné nitky vlastního dokonalého plánu. A to všechno kvůli Tereku Moltovi, který je z jejích spoluspiklenců nejspolehlivější a jediný druid, o němž se domnívala, že se na něj může spolehnout. Dopustit, aby si z něj ten kluk - ta za groš kudla - takhle vystřelil, bylo neodpustitelné. Úplně stačilo, že nikdo z nich nepomyslel na Tagwenovo uvěznění. Mohli si domyslet, že po zmizení své milované Ard Rhys nezůstane jen tak nečinně sedět s rukama v klíně. Ale přijít rovněž o toho kluka je už příliš. Měla se o to postarat sama, ale není možné, aby zvládala všechno.

Ráznými kroky přešla ke dveřím, zastavila se a okamžik na ně zírala s pomyšlením, že si zase vyjde, aby se uklidnila. Už dříve se chodbami prošla coby zastrašující přítomnost druidů, jimž nyní vládne. Budou ji poslouchat, protože je Ard Rhys, ale také proto, že se jí obávají. Má-li podporu Molta s ostatními a bývalá Ard Rhys je pryč, nikdo se jí otevřeně nepostaví, ale i tak budou někteří pletichařit za jejími zády podobně, jako kuli pikle proti Grianne Ohmsfordové. Dokud se nepokusí vyjednávat, nic s nimi nezmůže, ale může jim dát najevo, že se má na pozoru a čeká na jejich chyby.

Vrátila se k oknu a znovu vyhlédla ven. Větve stromů se hýbaly v prvních ostrých větrných poryvech a avizovaly tak příchod bouře. Co je do ni takhle všechny vyhnat, napadlo ji zpola, do posledního druida a přimět je k výletu do Kennonského průsmyku a nazpět v duchu výcviku v odříkání a pokoře? Někteří z nich by se nemuseli vrátit, a kdyby, nešťastná by se z toho necítila.

Znovu v myšlenkách zalétla k tomu klukovi s Tagwenem. Protentokrát mi snad dokázali upláchnout, pomyslela si, ale dříve či později je stejně najdu. I ty klukovy rodiče. Její druidi a vzdušné koráby po nich všech pátrají a tu zprávu nechala osobně rozhlásit po celém Čtyřzemí. Prostě se o to postarala. Ti, po nichž pátrá, jsou příslušníky rodu Ohmsfordů v nebezpečí. V Paranoru se jim dostane pomoci. Zdejší druidi jejich bezpečnost zachovají. Každý, kdo je spatří, nechť to oznámí. Jako podnět nabídla tučnou odměnu. Většina tuhle nabídku pomine, ale hrabiví se porozhlédnou. Někdo kluka a jeho kumpána z trpaslíků zahlédne a ohlásí je. A až se najdou, sama si to s nimi vyřídí.

Právě přemítala o uspokojení, které jí tahle iniciativa poskytne, když se ozvalo ostré zaklepání a dovnitř vrazil Terek Molt, aniž by se obtěžoval vyčkat na její výzvu.

„Co se to opovažujete?" obořila se na něj Shadea. „Molte, místnosti nemají dveře jen tak pro nic za nic!"

„Našli jsme je!" zaburácel hlubokým hlasem jako z jeskyně, aniž by vnímal, co mu říká.

„V západním směru, za Mermidonem.“

Shadea se na něj upřeně zahleděla. „Tagwena s tím fakanem?“

„Sotva před chvílí kdosi použil elfeíny. Jejich projev byl viditelný na věštecké vodě v chladné komoře. Není pochyb, oč se jedná.“

Chladná komora se nacházela v místech, kde druidové četli ze siločar křižujících Čtyřzemím. Věštecká voda představovala jakýsi stůl s tekutinou, na níž se odhalovala veškerá použití kouzel v podobě vlnek naznačujících rozsah vynaložené síly. Samotná Grianne Ohmsfordová tuhle pomůcku v Paranoru zavedla před více než půltuctem let, nástroj, který využívala už jako čarodějka Ilsa.

„Elfeíny?“ zeptala se Shadea. Souvislost zatím nechápala.

„Ovšem, Shadeo,“ odpověděl trpaslík s tak spokojeným úsměvem, až se jí zachtělo rozervat mu obličej.

„Upláchli nám a pro pomoc se uchýlili k jedinému druidovi, který by ji mohl poskytnout.“

„Elfský princ!“ zasyčela Shadea. „Ten ale elfeíny nemá. Přechovává je jeho bratr.“

„Nikoliv natolik dobře chráněné, aby je nemohl získat, když se mu zachce. Pro záchranu Ard Rhys to dokáže. Kdepak, je to určitě jeho práce. Signály pocházejí z té části Čtyřzemí, kde má svůj domov. Tagwen věděl, jak se tam dostat, a kluka vzal s sebou.“

„Překvapuje mě, že použití elfeínů riskují. Ahren Elessedil přece musí vědět, že zaznamenáme jakékoliv použití čar.“

„Jak jinak ale může najít Ard Rhys?“ podotkl Molt. „Jinou volbu než využití elfeínů nemá.“

Shadea pomalu přikyvovala v souladu s tím, jak si vše v duchu promýšlela. „Vskutku, je tomu tak. Nemůže vědět, čeho jsme se na ní dopustili, ani tehdy, jestli nás z toho podezírá, ledaže by použil elfeíny.“ Zaváhala. „Počkejte. Ten signál objevila Iridia?“

Terek Molt se tlumeně a hrubě rozesmál. „Ano, ptal jsem se jí, zda si je jistá. Trvala si na svém, omyl je vyloučen. Jedná se o kouzlo elfů. Vyzval jsem ji, aby se raději ujistila, protože se jí na to zeptáte. Čeká na rozmluvu s vámi v chladné komoře.“ Odmlčel se a koutky úst mu zkřivil slabý úsměv. „Chce se za ním vydat.“

„Ani bych nic menšího nečekala. Hlupačka.“

Odešla k oknu a vyhlédla do tmavnoucí oblohy. Iridii to přenechat nemůže, ale ani Terek Molt se jako adept k vyřizování věcí nijak zvlášť nepředvedl. Měla by to provést sama. Nemyslela si ale, že je prozatím rozumné Paranor opouštět. Je představenou řádu teprve krátce. Zajistit, aby Tagwen, ten mrňous a teď i Ahren Elessedil ve svém snažení neuspěli, musí někdo jiný.

„Snad bychom to mohli pominout,“ ozval se Terek Molt klidně. „Vždyť i když se dozví, jak jsme s Ard Rhys naložili, neexistuje způsob, jak by jí mohli pomoci.“

„Opravdu?“ zeptala se Shadea, aniž by se na něj obtěžovala pohlédnout. „Jste si jistý?“

„Dost jistý.“

„Jen aby. A navíc, mohou nám způsobit spousty potíží, i když se k ní dostat nedokážou. Tohle riskovat nehodlám. Bude lépe, když je odstraníme.“

„To by nám mohlo nadělat ještě větší starosti. O našem činu se dozvědí jiní. Zabití kluka a starce je jedna věc. Zabití druida něco docela jiného. Máte to v úmyslu, ne?“

„Mám v úmyslu podniknout vše, co je nezbytné, abychom zajistili, že naše úsilí neselže. Očekávám, že se zachováte podobně.“ Otočila se k němu. „Připravte *Galaphila,* ale Iridii nic neříkejte. V téhle záležitosti jí nedůvěřuji, nevěřím jí v ničem, co se týká Ahrena Elessedila. Možná si myslí, že dokáže potlačit vlastní city, ale já nemám zájem to riskovat. Bude lépe, když zůstane tady. Oznámím jí to po vašem odletu. Vzhledem k počasí, neodletíte dneska. Pokud bouře do tmy pomine, odletíte poté.“

Terek Molt zamířil ke dveřím.

„Ještě okamžik,“ ozvala se Shadea. „Ještě na vás něco mám. Poslouchejte mě dobře. Slyšíte, Tereku?“

Trpaslík se pomalu otočil. Čelo měl v očekávání zachmuřené. „Mluvte otevřeně, ženo.“

„Zaprvé," řekla a vydala se k němu, aby vzápětí stanula přímo před ním, „už do téhle místnosti nikdy nevstupujte bez vyzvání. Z žádného důvodu."

Čekala na jeho odpověď. Něco zahučel a pokrčil rameny.

„Za druhé, už mě znovu nezklamte. Kdyby ano, potěšena nebudu."

Zasmál se. „Nesnažím se vás potěšit o nic míň než sám sebe, a proto mě ušetřete svých pohrůžek. Nalezení a likvidaci kluka se starcem beru nyní osobně. Nesu nelibě, jsem-li klamán. Jistě využili nějakých čar, protože bych je jinak už dávno dostal. Mám v úmyslu s nimi vyrovnat účty."

Shadea chvíli snášela jeho utkvělý pohled a poté přikývla. „Rozumná řeč. Budete-li ale muset bojovat také s Ahrenem Elessedilem, nemusí se to ukázat tak jednoduché. Jeho odstranění může být ošidné dokonce i pro vás. Proto se chystám vyslat někoho na pomoc."

Trpaslík se na ni zadíval rozezleně. „Koho? Když ne Iridii..."

„Tyhle vody by další druid jen zaneřádil. Žádného dalšího druida nepotřebujete." Odmlčela se. „Hodlám vyslat Aphasia Wye."

Terek Molt odvrátil hlavu stranou, třebaže jen nepatrně, a velmi cíleně si odplivl na koberec. „Ne."

„To je bez námitek."

„Tohle monstrum si nevezmu na žádnou loď, které velím. Myslíte-li, že to dokážete, sežeňte si někoho jiného."

„Nikoho jiného nechci. Kdybych chtěla někoho jiného, nebavila bych se s vámi! No tak! Bojíte se? Pomyslete jen, jak zapůsobí, když selžete podruhé. Někteří budou vaše selhání považovat za slabost, a to si dovolit nemůžete." Odmítavě si na sobě přitáhla róbu. „Počínejte si v téhle záležitosti mazaně, druide. Jste z nich všech nejlepší a sám jste si toho vědom. Spoléhám na vás. Na mou důvěru ve vás se mě neptejte."

„Vy, Shadeo, jste kromě sebe nikdy nikomu nedůvěřovala."

„Myslete na svůj záměr. Je důležité, abyste pochopil, že Aphasius Wye poletí s vámi. Přestaňte se strachovat. Neodváží se vám odporovat."

Trpaslík posměšně zasupěl. „Aphasius Wye se postaví na odpor každému, pokud se nabídne příležitost. Je to monstrum, Shadeo. Ten tvor se nezastaví před ničím... nikoho nerespektuje. Zatraceně, vždyť my ani nevíme, co je zač!"

Shadea se rozesmála. ‚Je nejschopnějším zabijákem, s jakým jsem se kdy setkala. Co chcete víc, aby byl? Nezajímá mě, jakého je pohlaví, rasy či původu! Je mi fuk, jak hnusný vám připadá, vy se s ním přece nemáte spolčovat! Máte mu přikazovat práci! A přestaňte už s tím fňukáním!"

Terek Molt kypěl. Osmahlá tvář mu zbrunátněla a svaly na předloktích ztuhly. Tvářil se tak výhružně, jak ho dosud neviděla, a kdyby bývala tak naivní a umožnila jeho emocím průchod, zabil by ji dřív, než by dokázala mrknout. Od toho ho ale Shadea odradila tím, že vydržela jeho pohled, a přiměla ho tak k pochopení, že ať vyhlíží jakkoliv nebezpečně, nebezpečnější je ona.

„Na tohle ani nepomýšlejte, trpaslíku," zasyčela přiškrceně. „Nezapomínejte, kdo jsem."

Terek Molt na ni ještě nějakou chvíli upřeně civěl, ale posléze se zahleděl jinam. Pořád byl ale vzteky bez sebe. „Jednou zajdete až příliš daleko, Shadeo," řekl zlověstně klidným hlasem. „Mějte se v takový den na pozoru."

Zatímco zvažoval, co by ještě dodal, zaťal ohromné pracky v pěsti. Pak, aniž by promluvil, se k ní obrátil zády a vydal se k odchodu.

Než vyrazila za Iridií Eleri do chladné komory, vyčkala, dokud se úplně nevzdálil a dokud v ní neodeznělo rozčarování vyvolané jeho vzpurností. Čarodějka nebude nadšená tím, co se jí chystá sdělit. Bohužel, Iridiino zklamání je nevyhnutelné. Je totiž spolehlivá jen do té míry, nakolik dokáže zvládat své city vůči Ahrenu Elessedilovi. Iridia se na to upnula už kdysi hodně dávno a Shadea její postoj za celou dobu nedokázala změnit,

třebaže se o to snažila.

Láska už je taková. Popírání její hrany jen zostřuje.

Shadea vešla do chladné komory a zastihla Iridii postávat u široké kamenné nádrže usazené v jejím středu. Skláněla se nad ní při čtení pohybu jejího obsahu. Věštecká voda byla mělká, tmavozelené barvy a před živly chráněná stěnami věže a bočnicemi nádrže. Rušivé vlivy pocházely výhradně z kouzla vedeného zemskými siločárami. Právě v tu chvíli se projevovaly jako soustředné vlnky šířící se vějířovitě pouze z bodu západně od středu. Iridiiny štíhlé ruce se k vlnkám včas přemísťovaly, jako by jejich hřebínky sledovaly nazpět k její zhoubné lásce. Její dokonalá tvář vyzařovala napětí, jakousi směsici světla a tmy, bledé pleti a černých vlasů. Její elfí rysy se soustředěně napínaly a zdůrazňovaly tak cosi, co snad mohlo představovat její vášeň i krutost. Shadea stála ve dveřích a dlouho ji pozorovala. Iridia, kterou polapily vzpomínky a sny, Shadeinu přítomnost ani nevnímala. Nedalo se vyloučit, že ji už konečně zachvátilo šílenství, které ji dosud jen průběžně obestíralo.

„Iridie!“ vzkřikla Shadea ostře.

Čarodějka se ihned otočila. „Už víš?“

Shadea k ní přešla. „Terek mě o tom zpravil. Není možné, že ses zmýlila?“

Iridiina křehká tvář ztuhla. „Zač mě máš? Takových přehmatů se nedopouštím. Bylo to kouzlo elfeínů, což znamená, že by v tom měl být zapleten on. Chci se o tom přesvědčit, Shadeo. Stejně budeš muset někoho vyslat. Měla bych to být já.“

Shadea zavrtěla hlavou. „Někoho ano, ale ne tebe. Jak se zachováš, až se s ním setkáš? Zahledí se na tebe a ty se na nic nezmůžeš. Neříkej mi, že se to nemůže stát, protože já dobře vím, že může. Týdny ses nedala utěšit. Je jediný, o koho stojíš... navždycky.“

„Já to nepopírám!“ odsekla Iridia. „Ale oprostila jsem se od toho. Podporuji naše zdejší úsilí. Jestli nám bude stát v cestě, bude-li jednat tak, aby pomohl *jí,* pak chci, aby zemřel! Mám právo být při jeho skonu. O nic víc než o tohle tě nežádám. Má-li přijít o život, chci být při tom. Chci, aby má tvář byla tou poslední, kterou v životě spatří!“

Shadea si povzdechla. „Jenom se domníváš, že si to přeješ. Ve skutečnosti chceš, aby tě zase přijal, aby ti řekl, že tě i vzdor všemu, co se stalo, pořád miluje. Kdyby se tak zachoval, odvrhla bys v okamžiku vlastní důvod i nás. Ne, počkej, Iridie... nic si nenalhávej. Budeš lhát sama sobě a ty to víš. V pořádku. Já to neodsuzuju. Na tvém místě bych jednala podobně.“

„Ty by ses na nic takového nezmohla,“ opáčila uštěpačně druhá žena. „Krom sebe jsi nikdy nikoho nemilovala. Netvrď, že mě chápeš. Vím, že na mě tahle láska neustává doléhat, ale projevuje se v mém nitru jinak, než jak sama rychle soudíš. Ta láska mě nenutí, abych ho objímala, ale abych ho viděla trpět!“

„Ano, ale nikoliv tvým přičiněním.“ Shadea poodešla, vyhlédla z věžního okna a zahleděla se do soumraku a valících se bouřkových mračen. Venku začínal kvílet vichr a déšť bičoval kamenné zdivo.

„Raději vlastnoručně, kdy si mohu být zcela jistá výsledkem, než přičiněním Tereka Molta, který nás už jednou zklamal!“

„Raději přičiněním někoho zcela jiného. Abych zaručila provedení úkolu, vysílám Aphasia Wye.“

Koutkem oka nakrátko zachytila Iridiinu tvář a ujistila se v úsudku, který si už o Iridiiných citech k Ahrenu Elessedilovi udělala.

„Iridie,“ oslovila ji tlumeně a znovu se k ní obrátila. „Drž se od té věci dál. Ponech na jiných, aby rozhodli, co je třeba. Přičiněním elfího prince sis už vytrpěla dost. Už tě zradil a udělá to zas. Je oddaný jí, ne tobě. A to se nikdy nezmění. Na vlastní pěst se pouštět tam, kde musíš zkoušet vlastní rozhodnost, je naivní a nebezpečné. Je to nad tvé síly.“

Čarodějka ztuhla, rty se jí svíraly v tenké napjaté čárce a její dokonalá tvář byla jako ulitá z kovu. „Protože máš o mně chabé mínění. Já nejsem blázen, Shadeo. Jsem ti

rovnocenná a v některých ohledech tě dokonce i předčím. Mám zkušenosti, jaké postrádáš. Nezavrhuj mě stejně rychle jako nějaké zamilované děcko.“

„To bych nikdy neudělala.“

„Nejen že bys toho byla schopná, ty se tak už projevuješ!“ Iridiin plamenný pohled by býval tavil kov. „Pokud Ahren Elessedil využívá elfeínů na pomoc té ženské, chci, aby zemřel, stejně jako ty. Chci se ale postarat, aby se tak skutečně stalo. Chci ho vidět umírat!“

„Ty?“ Shadea a’Ru se odmlčela. „Byla bych si myslela, že už toho máš dost. Kolik dalších z těch, o nichž tvrdíš, že je nemiluješ, i když ve skrytu ano, musíš ještě vidět umírat, než budeš spokojená?“

Tvář Iridie Eleri zbělela. „O čem to mluvíš?“ V jejích slovech zaznělo neomylné varování.

Shadea si ho nevšímala. Její pohled byl strnulý a chladný. „O tom děvčeti, Iridie. Vzpomínáš si na ně, ne? Ani jsi je nemilovala.“

Dlouho se Iridia nepohnula ani nepromluvila, jen na Shadeu prostě zírala s výrazem jakési směsky nevíry a vzteku. Vzápětí oba výrazy mžikem pominuly a její tvář zůstala absolutně klidná a bezcitná. „Dělej, jak myslíš,“ řekla.

Obrátila se, a aniž by na Shadeu pohlédla, vydala se k odchodu. Když procházela dveřmi, tiše prohodila: „Nenávidím tě. I tobě se postarám o smrt.“

Ve chvíli, kdy se už Iridia ztrácela pod věžním schodištěm, za ní vrhla Shadea letmý pohled a jen na okamžik ji napadlo, že by se za ní měla vydat. Vzápětí se ale rozhodla jinak. Vždyť tuhle čarodějku zná. Iridie se sice snadno dopálí, ale posléze všechno znovu zváží a uzná, že se chovala pošetile. Teď bude lépe, když ji nechá na pokoji. Shlédla na věšteckou vodu v nádrži. Vlnky se už rozplynuly. Hladina zcela znehybněla. Právě tak rychle zmizí i Ahren Elessedil.

Zbýval jí jediný a poslední úkol, kterého se hrozila nejvíc. Aphasia Wye sice neměla v lásce o nic víc než Terek Molt, ale pokládala ho za užitečného při výkonu úkolů, které ostatní buď odmítali, anebo s nimi špatně naložili. Toho druhého si už při pátrání po rodině Grianne Ohmsfordové užila dost, a tento úkol obohacený ještě o Ahrena Elessedila nebude o nic snadnější. Terek Molt s jejím rozhodnutím třeba nemusí souhlasit, jde ale o věc zdravého rozumu a vhodného prostředku. V téhle věci má zájem přijít ze svého okruhu pouze o jediného druida.

Při procházce po věžích a chodbách Pevnosti, kolem ložnic a meditačních cel, kolem spících i bdících, se v duchu zaměřovala na nadcházející úkol. Přála si to už mít za sebou, ale ne dříve, dokud nedosáhne nezbytného. Od návratu Tereka Molta všechno podrobně promýšlela. Byl to omyl... bohužel její... jestliže Ohmsfordy z Patch Run považovala za prosťáčky. Ten kluk a jeho rodiče sice nejsou druidy, ale to neznamená, že jde o obyčejné jedince. Nebezpeční jsou kvůli kouzlu v jejich krvi a dlouhé historii vzdoru proti nepředstavitelnému zlu. K překonání obého bude zapotřebí zvláštního úsilí, které už znovu nepodcení. Oddanost, kterou k ní chová Aphasius Wye, k tomu přispěje. Je ale třeba ještě něčeho dalšího.

Sestupovala točitými schodišti Pevnosti do jejích hlubin, k ponurým sklepením a žalářům ležícím hluboko v podzemí ve skalním podloží, kam se druidi jen zřídka odvažovali. O místě, k němuž směřovala, věděla po zmizení Grianne Ohmsfordové jen ona. Objevila je před několika lety, když Ard Rhys tajně sledovala, aby odhalila její tajemství. Ponoukání instinktů Grianne Ohmsfordové bylo sice riskantní, ale vše zvládla za pomoci jemně drceného prášku bez pachu, jenž způsoboval, že se stopy pohybu druhého zviditelňovaly v jakési spršce prizmatického světla. Vrstvením prášku v oněch pochmurných prostorách zjišťovala, kam se sledovaná občas vydává. Vždycky si počkala, až se odtamtud Grianne vrátí, a poté dolů znovu pokradmu sestoupila, aby si stopy přečetla. Párkrát měla štěstí, ale nikdy ne tak velké jako při objevu, k němuž se teď

ubírala.

Vešla do temného středu Pevnosti, do jejího srdce, tam, kde z vroucího magmatu stoupalo teplo ohřívající místnosti nahoře. Skutečnost, že si druidi vystavěli svůj příbytek na vrcholu sopečné trhliny, která by mohla jednoho dne vybuchnout a všechny je zničit, považovala za zajímavou. Druidi ale žijí s pozemskými živly v souladu, a v tom, co je neotřelé a nové, nacházejí sílu. Chápala to a vážila si toho. I pro ni byla blízkost ostré hrany oddělující život a smrt neodolatelná.

Chodby se dalším postupem zužovaly a temněly. V takové hloubce nebylo prostoru či světla zapotřebí. Napadlo ji, že některými chodbami nikdo neprošel už tisíce let, a že některé z kobek a prostor, do nichž chodby ústí, nespatřily živáčka další tisíciletí. Toho dne jí ale nešlo o nic živého, právě naopak. Postupovala tiše a současně naslouchala zvukům duchovní bytosti, která sídlila v jámě pod Pevností a střežila Paranor svým kouzlem. Teď spí a až do procitnutí bude spát i nadále. Setrvá ve spánku tak dlouho, dokud budou mít druidi držbu a život. Znala zkazky a legendární příběhy o jejím ochranném úsilí. Ji ale neděsily. Spíše ji zaujaly. Jednou sejde dolů, aby se na tuhle bytost důkladně podívala. Přízračné bytosti představují to, čemu rozumí.

Na okamžik se zamyslela nad okolnostmi, které ji k téhle chvíli přivedly. Vůbec nelitovala prostředků, jimiž svého současného postavení dosáhla, i když by bývala dala přednost jinému. Není špatná, jen praktická. Ano, v roli Ard Rhys ztělesňuje správnou volbu, osobu pro ten titul vhodnější, což ale neznamená, že ji uspokojuje způsob, jakým k němu přišla. Šplhání po zádech druhých, abyste získali, po čem toužíte, sluší spíš politikům či smetánce než učené čarodějce. Bývala by se Grianne Ohmsfordové postavila raději v přímém souboji, ale výsledek na základě zkoušky kouzlem by ostatní neuznali - spojenci ani nepřátelé. Druidi jsou kvůli svému bádání povahou konzervativní. Historie je poučila, že nezávislost a neposlušnost vedou ke zkáze, a dávají proto u takových záležitostí přednost jejich postupnému vývoji.

Zde k němu dojít nemohlo. Nikoliv za čarodějky Ilsy v postavení Ard Rhys a v situaci, kdy osud řádu visel na vážkách. A Shadea dobře věděla, že ten byl na pováženou už od samého počátku. Na rozdíl od ostatních se rozhodla jednat.

Dospěla k jedněm těžkým kovovým dveřím na konci chodby a zastavila se. Přiložila prsty na symboly vytepané v kovu, zavřela oči a v cíleném sledu je přitlačovala. Chvíli jí trvalo, než hádanku rozlouskla, ale nakonec úspěšně. Cvakla stavítka a západka vyklouzla. Dveře se otevřely.

Uvnitř se nacházela oblá místnost. Byla potemnělá až na jedinou bezplamennou lampu na vyvýšeném podstavci uprostřed. Mozaikovou podlahu, v níž byly ve složitých vzorech vytesány runy, lemovaly do kruhu uspořádané kamenné kvádry. Dovnitř místnosti vedly jediné dveře. Stěny a podlaha byly bez jakýchkoliv otvorů. V šeré temnotě se klenul strop.

Jako hrobka pro zesnulé a jejich majetky, pomyslela si Shadea. Prostora, kam se ukládaly věci s jistotou, že se na ně jednou zapomene. Přešla k podstavci, opatkem pravé vysoké boty sešlápla jednu hranu jeho čtvercové základny a pak se vydala přímo vpřed až ke stěně. Přiložila dlaně na kamennou zeď ve výši pasu a konečky prstů hmatala kolem tak dlouho, až v kameni objevila tajné prohlubně, na něž zatlačila.

Těžký blok na skrytých pantech se otevřel a odhalil temně inkoustově černou komoru.

O tom, co ji uvnitř čeká, vypovídal vše její úsměv.

Vstoupila do komory, spoléhajíc na mdlou záři lampy za sebou. Zrak se jí rychle přizpůsobil a Shadea spatřila přesně to, pro co si přišla. Došla k nízkému podstavci u jedné zdi, otevřela kovovou skříňku, která na něm stála, a vyjmula z ní sametový vak. Zacházela s ním obezřetně, jako by šlo o smrtelně jedovatého hada, a dbala, aby ho nesvírala moc silně. Ještě opatrněji sáhla dovnitř a vytáhla ven to, co v sobě ukrýval.

Pomalu a opatrně z něj vytáhla Stiehl.

Šlo o nejvražednější zbraň na světě s čepelí ukovanou v době Bájného. Protože byla napuštěna smrtelnými prameny tajemného ohnivého kouzla, dokázala proniknout čímkoliv,

bez ohledu na tloušťku či sílu. Stiehlu nedokázalo odolat vůbec nic. V době Přízračných a Walkera Boha se ocitl v rukách vraha Pe Ella, který ho tehdy použil k zavraždění dcery Krále Stříbrné řeky. Tento druid ho pak znovu našel a zde ukryl. Od té doby o jeho skrýši nikdo neměl ani tušení. Nikdo, až na Grianne Ohmsfordovou a teď Shadeu.

Čarodějka ho svírala za rukojeť a cítila znaky, které vyznačovaly jeho jméno vyřezané do kostěných destiček. Čepel se stříbřitě jasně třpytila, její povrch byl hladký a bez jediného kazu. Tisíciletí přestál bez jediného šrámu. Grianne pokračovala v jeho ukrývání ze stejného důvodu jako Walker Boh... jeho prozrazení představovalo příliš veliké riziko. Byla to zbraň pro úkladného vraha, nástroj zabijáka. Patří do rukou mordýře, do pochvy nájemného vraha, říkala si v duchu Shadea. Postará se, aby si tam svou cestu našel. Zařídí jeho využití k tomu, co je v plánu. Životy, které skapou, budou dobře utraceny.

Povzdechla si. Já přece nejsem zlá, ubezpečila se už podruhé toho odpoledne. Jsem jenom praktická.

Odložila Stiehl, komoru opět uzavřela a poté se z paranorských temných sklepení vracela zase do světla nahoře.

Kapitola 15

Vzhledem k učiněnému rozhodnutí vydat se hledat Tanequil se Ahren Elessedil postaral o koně, kteří měli jejich skupinu v první etapě pouti přepravovat, a už za hodinu seděli v sedlech a vyjížděli z Emberenu. Druid se ani neobtěžoval se zavíráním své chalupy, zdánlivě bez obav o svůj majetek. Vše zanechával převážně v původním stavu. Penovi připadalo, že mu na vlastnictví příliš moc nesejde, a že je v souladu s tradicí skutečných druidů považuje za povrchní. Chlapec si nenamlouval, že tomu rozumí, protože sám si vše, co měl, tvrdě vydobýval, domníval se ale, že jeho vlastní náklonnost k věcem je hlavně výsledkem zvyku, nikoliv proto, že by si svých sounáležitostí tolik cenil. I přesto musel bojovat se silným nutkáním vrátit se a zamknout.

Směřovali po hlavní silnici k jihu a často se zastavovali, aby se rozloučili s vesničany, z nichž každému Ahren velmi zevrubně sděloval, že budou pryč několik týdnů. Penovi bylo divné, proč tyhle věci sděluje veřejně, a ještě víc ho zmátlo, když se pustili nesprávným směrem a po tuctu mil za vesnicí se stočili nikoliv na východ k Umrlčím horám, ale přímo k západu.

Když konečně sebral dost odvahy, aby se na jejich počínání zeptal, Ahren Elessedil se pousmál. „Doufám, že mateme nepřítele. Pokud přiletí do Emberenu, a já předpokládám, že ano, řeknou jim vesničané, že jsme odjížděli k jihu. Vydají-li se za námi tímhle směrem, zjistí, že jsme se stočili k západu. Ale až se dostaneme ke Zpívající řece, naši stopu ztratí, protože tam zanecháme koně, chytíme si říční člun, splavíme se po proudu do Innisbore a odtud pak do vnitrozemského přístavu Syionedu. V Syionedu si pak najdeme vzdušnou loď, která nás přepraví do míst, kam opravdu chceme.“

„Vzdušnou loď?“ zeptal se Pen.

„Vzdušné plavidlo umožňuje přímočarý pohyb a nezanechává stopy. Kdybych měl nějaké k maní v Emberenu, byli bychom ho využili už tam. Zatím budou muset tuhle úlohu plnit koně.“ Zasmál se. „Měl bys vidět svůj obličej, hošíku!“

Než dospěli ke Zpívající řece a cestovní zastávce, která nabízela říční čluny pro přepravu po proudu, jeli celý den i většinu dalšího přes lesy Západní země. Počasí zůstávalo nadále teplé a jasné, protože se bouře, která bičovala Paranor s druidskou pevností, přemístila předcházejícího večera na sever. Jeli rovnoměrně, zastavovali jen kvůli jídlu a spánku, a Pen v té době trpěl nepohodlím tak, jak by se mu dříve nezdálo vůbec možné. Koně pro něj nepředstavovali běžnou součást života, a proto byl dalekou jízdou rozbolavělý od hlavy k patě. Protože ani Tagwen toho na koních moc nenajezdil, nedařilo se mu o moc lépe. Zdálo se, že elfy tahle námaha nikterak netrápí, přesto si Khyber prvního večera udělala čas, aby trpaslíkovi s chlapcem podala na zmírnění jejich bolestí mazání, které přenášela ve své torně.

Po zanechání koní ve stanici se pozdě odpoledne druhého dne nalodili na říční člun a znovu se vydali na cestu. Zpívající řeka byla v té roční době hluboká a široká, a cesta po její vzduté vodě rychle ubíhala. Po setmění navigovali za tak jasného měsíčního svitu, jako by bylo pravé poledne. Ahren mohl člun připoutat ke břehu a umožnit tak všem, aby se prospali, ale zřejmě chtěl k další plavbě využít ideálního světla a tak se nezastavili. Pen cítil uspokojení. Další setkání s Terekem Moltem riskovat nechtěl.

Příštího dne proplouvali pod Arborlonem, jehož tři nejvyšší vížky bylo vidět nad okrajem Carolanu. Stupňovitý Elfič, těžce opevněný nájezd, který umožňoval příjezd výprav od západu, stoupal k tomuto útesu od východního břehu jako svinutý had. Elfové si pracně klestili cestu přes brány jako nepřetržitý obchodní proud směřující z města na Sarandanon. Pen se přistihl při představě bitvy mezi elfy se spojenci a démony ze Zapovězeného z doby už bezmála před pěti sty lety. Jak proplouvali kolem, upřeně zíral

na Elfič a pokoušel se představit, jak je odolnost jeho kovu zkoušena proti běsnění démonů. V tomhle boji zahynuly tisíce. Došlo ke zdecimovaní legendární Hraničářské legie. Elfové přišli o jednoho muže z každé trojice schopných. Jejich král, Eventine Elessedil, byl zabit. Pen přemítal, nevyčkává-li na jejich cestě nějaká další bitva podobného druhu... zda, i přes Khyberiino ubezpečení, Ellcrys znovu neselhává a démoni si už nenacházejí jiný výstup ze svého vězení.

Na řece potkávali jiné čluny a tu a tam zahlédli na nebi vzdušná plavidla, jakousi směsku válečných vzdušných lodí za letu do Prekkendorranu a nákladních plavidel na cestě k méně nebezpečným místům určení. Počasí vytrvávalo slunečné a hřejivé. Po *Galaphilovi* ani známky. Žádný náznak jakýchkoliv potíží. Pen už si začínal myslet, že možná všechno není tak černé, jak se původně zdálo. O tři dny později vpluli do Innisbore, vodní masy tak rozlehlé, že i přesto, že slunce prosvítalo mraky dostatečně dlouho, aby se mlha ležící nad její zčeřenou hladinou odpařila, zůstávala vzdálená pobřeží stále v nedohlednu. Později téhož dne zapluli s člunem do přístaviště hned za ústím řeky, postarali se o jeho zajištění v doku a vydali se na dvě míle dlouhou cestu vzhůru východním jezerním břehem do města Syioned. Na západě se opět houfovala bouřková mračna. To, že jsou v tomhle období bouře běžné, z nich ještě nečiní nic příjemného, pomyslel si Pen. Udeří-li nějaká ještě v době, kdy budou na zemi, neodletí, dokud nepřejde. A to může trvat několik dní. Bezděčně se Ahrena zeptal, zda by nemohli odletět ještě téhož dne, ale druid mu odpověděl, že zatím nemají obstarané ani plavidlo, k čemuž zřejmě do konce týdne nedojde.

Pen upadl do skleslé nálady podobné blížícímu se počasí. Neměl rád odklady, zvláště když se týkaly létání. Byl netrpělivý, kdy se už zase ocitne v povětří. To byl v Patch Run jeho život, a třebaže chápal, že ho zanechal za sebou, neuměl předstírat, že si jeho návrat nepřeje. Cestování na koni, ve člunu a pěšky není špatné, ale on touží po létání. Čím dříve bude zase ve vzduchu, tím lépe se bude cítit.

Právě v té době ale bylo třeba mít trpělivost. Než dospěli na okraj města, výrazně se zešeřilo a jemu už kručelo v břiše. Nedaleko hlavní silnice vedoucí do města našli v jedné postranní uličce hostinec, který nabízel jídlo i ubytování. Byl od rozbité cesty dostatečně vzdálený, a proto Ahren Elessedil usoudil, že je k přenocování vhodný. Jedli u stolu v zadní části nálevny, a když dojedli, Penovi se už ospalostí klížily oči.

Nevzpomínal si ani, jak se potom dostal nahoru do svého pokoje. Nepamatoval si, jak ze sebe stáhl šaty a svalil se do lůžka. Vzpomínal si jen na zvuk deště bubnujícího do šindelové střechy, když bouře dorazila.

„Jako by to nikdy nemělo přestat," poznamenal Pen zasmušile, zatímco upřeně vyhlížel oknem hostince.

Lilo jako z konve tak jako celou noc. Déšť zaplavoval cesty a měnil sníženiny na nich v jezera. Okenní sklo, skrz něž se díval, bylo tak matné, že nedokázal dohlédnout dále než na tucet yardů. Venku nebylo vidět skoro žádný pohyb. Nic nelétalo. Pen se cítil nešťastně.

Khyber zadumaně shlížela na hrací desku před sebou a při jeho poznámce jen nepřítomně přikývla. „Dopřej tomu čas, Pene. Zdejší bouře jsou horší než ty vnitrozemské, ale přecházejí." Napadla svým hracím kamenem jeden z jeho kamenů. „Máš-li obavy z pronásledování, věz, že když nemůžeme létat my, nemohou ani oni."

„Nerad se takhle dlouho zdržuju na zemi," zabručel. „Cítím se jako uvězněný." Jedním ze svých kamenů vzal ten její. Pomyslel na Ahrena Elessedila s Tagwenem. „Jak dlouho jsou už pryč?"

Khyber pokrčila rameny a dál upřeně hleděla na hrací desku. Druid s trpaslíkem se časně ráno vypravili ven, aby vyhledali nějaké vzdušné plavidlo. Protože nikdo nelétal, budou se kapitáni vzdušných lodí shromažďovat ve svých oblíbených putykách a pivnicích a zabíjet tam čas až do návratu do vzduchu. Někteří z nich by třeba mohli shánět práci, a

mezi nimi určitě alespoň jeden, kterého druid uzná za vhodného k pronajmutí. V jejich situaci je takt stejně důležitý jako rychlost, takže se určitě nedomluví s takovým, s nímž by nebyl spokojený. Přál si někoho z Tuláků, někoho z vyzrálých námezdných ziskuchtivců, kteří vědí, jak udržet jazyk na uzdě. Syioned představoval pravidelnou zastávku na trase od pobřeží k městům dále ve vnitrozemí. Kapitáni tulácké národnosti létali tuhle trasu neustále, takže se dalo předpokládat, že jich tu teď bude víc než jen hrstka. Penovi s Khyber řekli, aby setrvali v hostinci, neukazovali se a vyhýbali se potížím. Druid se obával, že by si jich třeba mohl někdo všimnout a později se na ně, až jejich pronásledovatelé najdou cestu do přístavu, rozpomenout. Čím méně budou na očích, tím lépe. Zvlášť Pen se svými nápadně dlouhými ryšavými vlasy. Hostinec byl plný, ale všichni shromáždění se sdružovali v soukromých hloučcích a zabývali se vlastními rozmluvami. Jiným se mnoho pozornosti nevěnovalo.

„Kdy jsi začal s létáním na vzdušných lodích?“ zeptala se Khyber. Vzhlédla k němu. „Určitě se tím zabýváš už dlouho.“

Pen přikývl. „Už od chvíle, na kterou si dokážu vzpomenout. Matka létala vždycky a otec rovněž, když se s ní poznal. Hned po narození mě brávali všude s sebou, dokonce už jako nemluvně. Vzpomínám si, jak jsem se učil kormidlovat, když mi bylo sotva tolik, abych se dokázal postavit na obrácenou bednu a viděl přes pažení pilotní kabiny.“

„*Já* si přála létat,“ řekla Khyber, „ale otec, v době, kdy byl ještě naživu, a po jeho smrti můj bratr, trvali na tom, aby se mnou pokaždé někdo letěl. Asi bych měla dodat, že na ohromné válečné lodi se spoustou vojáků z Národní gardy na ochranu. Ani pak, když už jsem začala cestovat sama a byla jsem dost stará, abych věděla, jak se o sebe postarat, mi s korábem létat nedovolili.“

Pen pokrčil rameny. „O tolik jsi zase nepřišla.“

Rozesmála se. „Ty jsi ale lhář, Penderrine! Tomu jistě sám nevěříš! Ty, který se nemůžeš dočkat, kdy už se zase vrátíš na nebe! Přiznej se!“

„Tak dobrá, přiznávám.“ Rovněž se zasmál. „Zmeškané ale můžeš dohnat. Mohl bych ti to předvést.“ Učinil tah a Khyber odpověděla svým. Vedla si v té hře dobře, ale ne tak dobře jako Pen. Dokázal předjímat, co se chystá udělat, ještě dříve, než to skutečně provedla. Zahloubané studovala hrací desku s vědomím, že je tlačena do úzkých. „Pomyslel jsi už někdy na skutečnost, že se tvůj otec a můj strýc Ahren plavili na korábu *Jerle Shannara* ve stejném věku, v jakém jsme teď my?“ zeptala se.

„Nejednou.“

„Vyprávěli ti někdy tví rodiče, jaké to bylo?“

„V jednom období na té výpravě zahynulo mnoho jejich přátel, a proto si myslím, že na ni neradi vzpomínají.“ Zahleděl se na ni. „A co tvůj strýc? Zmíní se někdy o něčem z téhle výpravy?“

Khyber zamračeně zavrtěla hlavou. „Ani on o tom rád nemluví. Myslím, že kvůli té vědmě. Zamiloval se do ní, ale takhle to sám neříká. Je to pro něj příliš bolestné.“ Sklonila hlavu ke straně. „Máš z našeho současného počínání strach, Pene?“

Opřel se a zvažoval její otázku. Bojí se? Jaký má pocit? Vlastně se k úvahám na tohle téma nikdy nedostal. Anebo si možná žádné obavy nepřipouští, aby se toho nezalekl.

„Ne,“ odpověděl a vzápětí se chvilkově ušklíbl. „Dobrá, tak ano, ale jen povšechně. Ještě jsem se nedozvěděl dost, abych se obával něčeho konkrétního. S výjimkou toho druida, toho trpaslíka. Ten hrůzu nahání hodně. Z toho strach mám.“

Khyber si přihladila prameny tmavých vlasů, které jí přepadly přes tvář, jak se skláněla nad hrací deskou. „Já strach nemám. Ovládám jisté kouzlo, takže budu-li muset, zvládnu nás ochránit. Strýček Ahren zná spousty kouzel, i když je navenek nepředvádí. Myslím, že je asi rovnocenným soupeřem komukoliv. Nic se nám nestane.“

„Jsem rád, že takhle smýšlíš.“

„A ty, nemáš něco z kouzla svého otce? Vlastní přece kouzlo Písně přání stejně jako Grianne, že?“ Pen přikývl. „Ano, je to tak. Ale na mě je nepřenesl. Myslím, že za všechna

ta léta už tahle rodová linie zeslábla. On je v ní zřejmě jejím posledním vlastníkem. Zrovna takhle by ti odpověděl. Sám tomu kouzlu moc nedůvěřuje. Občas je využívá, ale ne moc. Je rád, že z něj nic nemám.“

„Kdyby ano, třeba by mohlo pomoci.“

Pen neodpovídal, protože zvažoval, zda se jí má či nemá zmínit o schopnosti, kterou vlastní. „Snad.“

„Mohl by ses tak o něco lépe chránit. Před těmi odpadlými druidy a jejich kouzlem. Před tím, nač bys třeba mohl narazit v Zapovězeném. Uvažuješ podobně?“

Pen neodpověděl. Znovu se vrátili ke hře a tahali kameny tak dlouho, až jich už na hrací desce zbývalo jen osm. Do té doby bylo už Penovi jasné, že má vyhráno, ale přesto umožňoval, aby hra pokračovala. Hraní jim krátilo dlouhou chvíli.

„Vzpomínáš si, co říkal Tagwen o Tanequilu, který mi má poskytnout temnou hůlku, když se mi ho podaří najít?“ zeptal se Khyber konečně. Sklonil se nad hrací desku, jako by se soustředil, a záměrně ztišil hlas. „To proto, že i já mám své kouzlo.“

Khyber se k němu rovněž nahnula, a to tak těsně, že se téměř dotýkali čely. Její elfí rysy se zostřily překvapením. „Jaké kouzlo? Píseň přání? Říkal jsi ale, že tohle kouzlo nevlastníš.“

„Ne. Něco jiného. Něco odlišného.“ Zahrál jedním ze svých kamenů a ruku stáhl. „Dokážu vycítit, co si myslí živí tvorové, co se chystají udělat a proč. Ne u lidí. U ptactva, zvířat a rostlin. Když vyluzují zvuky, šumy, skřeky a tak podobně, dokážu porozumět, co říkají. Někdy je umím i opětovat, odpovídat jim.“

Khyber pozdvihla jedno obočí. „Zdá se mi, že by to mohlo být dost důležité. Nevím sice přesně jak, ale myslím, že ano. Už jsi to řekl strýčkovi Ahrenovi?“

Pen zavrtěl hlavou. „Zatím ne.“

„Inu, to bys měl. Měl by se o tom dozvědět, Pene. Je druid. Třeba by o tom mohl vědět něco, co ty nevíš, možná něco o tom, jak bys tohle kouzlo mohl využít v náš prospěch.“ Odmlčela se a důkladně si prohlížela jeho tvář. „Bojíš se mu o tom povědět? Vždyť víš, že mu můžeš důvěřovat.“

„Ano, vím.“ Jejich zraky se střetly. „Jen o tom moc nemluvím. Nikdy.“

Opět se uchýlili ke hře, zatímco hluk deště bijícího do okna neustále nabýval na intenzitě. Hlasy a smích kolem nich se ho snažily přehlušit. Plameny lamp na stěnách a svíček na stolech se zatřepotaly jako maličké vlaječky pokaždé, když vichr profičel štěrbinami a spárami dřevěného bednění, a také pokaždé, když v poryvech vtrhával dovnitř při každém otevření dveří, jak zákazníci přicházeli a odcházeli.

„Až se vrátí, povím mu o tom,“ řekl Pen konečně. Táhl svým útočným kamenem na výhru. „Vzdej se, Khyber. Prohráváš.“

Pustili se do další hry, a byli právě uprostřed třetí, když se dveře otevřely, aby dovnitř vpustily dva zmáčené kumpány - Ahrena Elessedila s Tagwenem. Když ze svých nepromokavých plášťů setřásli vodu jako kachny po výstupu na břeh, spěšně přešli k chlapci s dívkou. „Sbalte si věci,“ vyzval je tiše Ahren, a jak se nad nimi skláněl, odkapávala dešťová voda na stolní desku. „Sehnali jsme vzdušnou loď.“

Shromáždili své vybavení, přehodili si torny přes ramena a opustili hostinec, aby se vydali k lodi, kterou druid najal. Bude lépe, když se na ní ihned usadí, aby byli přichystáni kletu, až bouře pomine, oznamoval druid. Na hlavní cestu museli projít postranní uličkou, v níž stál hostinec. Hlavní cestou pak pokračovali k dokům a pak po nábřeží k místu, kde byla lod připoutána k molu. Zatímco čvachtali dešťovou vodou, Ahren Elessedil jim o ní poskytl podrobnosti.

„Loď se jmenuje *Rejnoček.* Myslím, že má vzhledem k využití trefné jméno. Má nízký a štíhlý trup, skloněný stožár a na palubách spoustu lodní výstroje. Vzhledem ke všemu plachtoví, které skladuje, moc pasažérů ani nákladu neunese, ale dokáže zřejmě předhonit cokoliv, co létá.“

„Jako stvořená pro nás,“ zabručel Tagwen, jehož slova téměř přehlušil náhlý větrný poryv.

„Z hlediska pohodlí moc ne, ale pro naše potřeby dostatečně,“ pokračoval druid. „Kapitánem lodi je Tulák jménem Gar Hatch. Vím o něm jen to, co jsem se dozvěděl z rozmluvy s ním a s těmi nemnoha na molu. Má výbornou pověst v tom, že je ochotný podstoupit cokoliv, a všichni tvrdí, že dokáže zalétat do míst, kam by se pouštět nikoho ani nenapadlo. Jestli jsem ho dobře odhadl, má už za sebou hodně toho, oč běží nám, čímž mám na mysli diskrétní přepravu pasažérů, kteří na mlčenlivost kladou zvlášť ostrý důraz. Je sice sympatický, ale je v něm rovněž cosi hadího, a proto si dejte pozor na všechno, co říká. Ví, že se potřebujeme dostat na východ k Lazareenu, ale to je vše, co jsem mu zatím sdělil. Nejvíc mu jde o peníze, a s navrhovanou částkou, kterou dostane, je spokojen.“

„K Lazareenu?“ zeptala se Khyber.

„Jde o vnitrozemské jezero při úpatí Umrlčích hor, o první etapu naší výpravy. Prozatím ví ten Tulák jen tohle.“

Po nějakou chvíli kráčeli mlčky a s hlavami před větrem a deštěm schýlenými. Pen nebyl jen promoklý, ale byla mu rovněž zima. V takovém počasí se sice venku na vzdušných korábech ocitl už mnohokrát, ale při chvatném odpoledním opouštění hostince na vlastní zabezpečení moc nemyslel. Teď toho nedopatření litoval.

„Penderrine.“

Ahren Elessedil zaostal tak, aby s ním srovnal krok, zatímco Khyber s Tagwenem nechal jít před nimi. Pen si nadhodil tornu a přešel blíž, aby slyšel. Druidův obličej clonil déšť a stékal mu ve stružkách po ramenou.

„Dovolil jsem si kapitánu Hatchovi sdělit, že máš s létáním na vzdušných lodích mimořádné zkušenosti,“ řekl. „Obávám se, že jsem tě do toho uvedl záměrně.“ Jeho kápě se posunula a Pen nakrátko zahlédl jeho zachmuřenou a napjatou tvář. „Já tomu brachovi tak úplně nevěřím. Jde o obchodníka a ti se především starají sami o sebe. Je ale tím nejlepším, jakého jsem dokázal sehnat. Nehodlám totiž náš odlet protahovat. Čím déle budeme čekat, tím větší vyhlídka, že se o našem současném místě pobytu dozvědí naši pronásledovatelé.“

Pen přikývl. „Chápu.“

Druid se naklonil blíž. „Hatchovi jsem se o tvých zkušenostech zmínil proto, aby věděl, že alespoň jeden z nás dovede posoudit, zda si počíná tak, jak se od něj očekává. Nechci, aby s námi mluvil tak a ve skutečnosti prováděl něco jiného. Nechci, aby si myslel, že se na nás může vyvyšovat. Netvrdím, že k tomu dojde, ale chci se mít před ním na pozoru. Já se ve vzdušných plavidlech moc nevyznám. Nikdy jsem jim moc nerozuměl. Když bylo třeba, řídil tvůj otec a tvá matka navigovala. Vždycky jsem byl jen pasažér. A to se nezměnilo. Khyber s Tagwenem ví ještě míň než já. Vlastně mám za to, že je cosi jako zázrak, že se k tobě Tagwen dokázal vůbec dostat.“

„Když mi o svém počínání vyprávěl, myslel jsem si totéž.“ Pen se zamžikáním zbavil dešťové vody, jež se mu dostala do očí.

„Pene, nepřestávej se mít během našeho letu na pozoru,“ řekl Ahren. „Nedávej to najevo, ale bedlivě sleduj, co se děje s navigací lodě. Připadne-li ti cokoliv nesprávné, dej mi o tom vědět. Já už se s tím vypořádám. Dokážeš se toho zhostit?“

„Ano, dokážu.“

„Gar Hatch neví, co jsme zač, což ale neznamená, že na to nepřijde. A pokud ano, mohl by být třeba v pokušení toho zneužít. Ti druidi tě nepřestávají hledat. Rozhlásili už, že bys vzhledem k tomu, co se už přihodilo tvé tetě, sám mohl být v nebezpečí, a že bys tedy měl být pod ochranou. Pokud by tě někdo zahlédl, má je o tom ihned uvědomit.“

Ahren nahrbil záda proti větru. „Uvedl jsem mu jen křestní jména, protože jsem se v té chvíli domníval, že to z hlediska bezpečnosti postačí, ale teď si stýskám, kéž bych mu byl neposkytl ani ta. Oznámení o pátrání druidů se do Syionedu dostalo teprve dnes ráno, ale nyní se už o tom může doslechnout i Hatch. Nejde o žádného hlupáka. Pene, počínej si

velice opatrně.“ Poté se opět začal vzdalovat do deště. Jeho silueta zahalená v plášti s kápí působila v temnotě ponuře a neskutečně. Pen upřeně civěl za ním.

Počínej si velice obezřetně. To se snadněji řekne než udělá, pomyslel si. Vzápětí si uvědomil, že zaostává, a tak si pospíšil, aby ostatní dohnal.

Kapitola 16

Bouře zuřila po celý zbytek dne i noci, ale do rozbřesku začínala polevovat. Když se obyvatelstvo Syionedu začínalo probouzet, *Rejnoček* už odhodil kotevní lana a byl na cestě.

Pen a jeho společníci se od nalodění choulili v podpalubí a pokoušeli se prospat běsnění bouře jak nejlépe mohli, takže ze svého vzdušného plavidla zatím neměli víc než deštěm zmáčený zběžný pohled. Teď, když už nebe jasnělo a slunce na východě se jevilo jako zářivá záplava, vyšli na palubu, aby se porozhlédli.

Přepravovali se na šalupě, novém typu vzdušných lodí, třebaže u námořních velmi starém. Ahren Elessedil ji popsal přesně. Jednalo se o nízkou loď zjevně stavěnou pro rychlost. Jediný stožár s ráhny byl vybaven hlavní plachtou, přední plachtou a letovou kosatkou. Pen při svých letech moc lodí s posledně zmíněnou plachtou neviděl. Jednalo se o další rys námořní lodě, který se ve využití při vzduchoplavbě změnil. Tuhle širokou rozevlátou plachtu, která tradičně zachytávala vítr od přídě a dodávala tak plavidlu tah navíc, využívaly vzdušné lodě ke vstřebávání širšího záběru okolního světla, jež se dalo transformovat v energii pomocí diapsonových krystalů, které loď poháněly. *Rejnoček,* jemuž chyběly plováky, jaké sloužily většině starších lodí typu katamarán, spoléhal kvůli rovnoměrné stabilitě ve vzduchu spíše na plachtařské umění svého pilota a na plochost trupu.

Penovi se Rejnoček ihned zalíbil. Od svého původního vzhledu byl značně upravený, a to tak, aby se vyloučilo vše, co by mohlo jeho let zpomalovat. S výjimkou stožáru s ráhnovím bylo všechno ostatní schované v podpalubí či ve skladovacích kontejnerech. Dokonce i pilotní kabina byla vsazena do trupu, aby nezpomalovala tah. Celá loď byla štíhlého hladkého tvaru a připomínala velkého svižného ptáka, který mohl dle libosti pronásledovat či prchat. Poháněl ji osm diapsonových krystalů, nejvyšší počet, jakého se používalo u lodě o pouhých sedmdesáti stopách. Jakýkoliv další příkon by ji dokázal roztrhnout vedví. I při osmi musel kapitán vědět, co dělá.

Gar Hatch to opravdu věděl a Penovi to umožnil poznat hned napoprvé. Zdržoval se na palubě sotva pět minut, když na něj kapitán *Rejnočka* zavolal.

„Penderrine!“ křikl z pilotní kabiny. „Připrav se, hochu! Popřej starýmu vzdušnýmu vlkovi sluchu!“

Pen poslušně přešel palubou k pilotní kabině a vyšplhal do ní vedle Gara Hatche. Tulák byl obr, mohutný a hranatý ve střední části postavy a s robustními údy, chlap jako buk. Z tváře, z hlavy a dokonce i z pořádných ušisek mu rašil střapatý porost, takže svým vzhledem budil dojem obrovského huňatého medvěda. Při mluvení se často vypínal tak, že se mu vyboulilo břicho a brada a pusa se mu ve vousisku úplně ztratily. Viditelné zůstávaly jen ostré jestřábí oči, jasné a nebezpečné.

„Doslech sem se, že seš sám vzduchoplavec,“ řekl hlubokým drsným hlasem, jenž vycházel odkudsi z plnovousu.

Dech mu zaváněl rybinou a mořskou solí. „A prej už vod malá. Že přej máš léta nalítáno s velkejma a malejma vzdušnejma kocábkama nad Duhovým jezerem a řekama, kerý ho napájej. To seš teda chlapík!“

„Otec s matkou jsou opravdoví vzduchoplavci,“ řekl Pen. „Všechno, co znám, jsem se naučil od nich. Létají se zákazníky na výpravy po Východní zemi.“ Rychle se zarazil. Protože si uvědomil výstrahu Ahrena Elessedila, věděl, že už vyslovil víc, než měl. „Jednou za čas se s nimi proletím a jinak se starám o lodě v doku,“ dopověděl opatrně.

Zdálo se, že si Gar Hatch ničeho nevšiml. „Vyrůstal sem tak ňák podobně,“ řekl. „Veškerý znalosti jsem pochytil vod táty a strejců, všechno zkušenejch vzduchoplavců. Na

pobřeží, vopodál Modrýho předělu, ať fučel vítr kerymkoliv směrem. Lítali sme hlavně na velkejch korábech, ale dyž mi bylo tolik co tobě, měl sem svůj vlastní skif. Tvůj strejc mi fikal, že prej máš sám ňákej takovej.“

Můj strýci „Ano, to je pravda,“ odpověděl Pen rychle. „Kat-28. Sám jsem si ho postavil.“

„Vopravdu? Tak to jsi pašák, Penderrine!“ Tulák se rozesmál, až se mu při té námaze otřásalo panděro. „Nejvíc se vo vzdušnejch kocábkách dozvíš, dyž si některou sám postavíš. Vosobně v tom zběhlej nejsem, ale pomáhám těm, kerý jo. Kýl vod stožáru sem rozeznal dost rychle na to, aby mi pak za letu docházelo, esi tý dámě koštuje, jak se s ní zavobírá.“

Pen se zazubil. „Tahle lod se mi líbí. Nikdy jsem na žádné takové neletěl, ale viděl jsem je a vím, jak se stavějí. Tahle je stavěna k rychlému letu. Už jste jí pustil žilou?“

„Todle je mládenec!“ zahřímal Hatch. „Žádný vobcházení stožáru, ale rovnou k věci! Samo, celej let mám záklopky votevřený a dovol, Penderrine, abych ti voznámil, že umí lítat rychlejc než rychle. Nic živýho jí nedokáže dostihnout, až snad na ty velký ptáky dál vod pobřeží, ale to by sebou eště museli pořádně hejbnout, aby to dokázali. Tadle kocába je na rychlost požerák. Ale máš recht. Zavopatřil sem jí samejma voblinama, hladkejma oudama a ladnejma liniema. Je to moje dáma, to teda jo.“

Odmlčel se. „Řikal si, žes eště se šalupou neletěl? To se, hošku, nedá popsat! Chceš si to hned teď prubnout?“

Pen dokázal sotva ovládnout vzrušení. „Směl bych?“

„Takovej vzduchoplavec rozenej pro luft?“ Hatch se předklonil a ovanul Penovu tvář svým rybím dechem. „Kapitáne Pene, převezmi kormidlo.“ I přes upozornění Ahrena Elessedila, aby obrovi nedůvěřoval, se Pen s touhle šalupou zoufale moc toužil proletět, a proto své obavy odvrhl. Přijetí téhle nabídky neuškodí, namlouval si. Jenom si trochu prověří své dovednosti, vyzkouší si řízení a uvidí, zda plavidlo dokáže zvládnout. S koráby téhož typu už letěl a některé z nich byly dokonce mnohem větší. S *Rejnočkem* by to nemělo být o moc těžší.

Gar Hatch ustoupil a Pen zaujal místo u kormidla. Shlédl a rychle pohledem přelétal záklopky, zvedáky, páky k náklonům a podobné pomůcky, které sice důvěrně znal, ale tady zaujímaly poněkud odlišné pozice, než na jaké byl zvyklý. Kompas byl přesně ve středu nad půlkolem, které ovládalo výškové kormidlo.

„Ták seš u toho, Pene,“ ozval se rozšafně kapitán z Tuláků. „Citlivý a řádný vovládání pro citlivýho a řádnýho mladýho lufťáka. Prubni si jí, hochu.“

Pen poslechl, zvolna se do všeho vpravoval, a než koráb za pomoci zvedáků zvedl o něco výš, nastavil plachty. Loď zamířila vzhůru, ale Pen v jejím trupu vycítil napětí a posléze nepatrné otřásám. Jak se ji snažil vyrovnat, mračil se. Není to tak jednoduché, jak myslel. Všechno se zdálo stejné, ale šalupa odpovídala méně jistě, než se mu líbilo. Přizpůsobil záklopky a cítil, jak se rozechvívá ještě víc. Pokus o nové nastavení plachet vyšel naprázdno. Znovu snížil pohon a zalétl pohledem ke Garu Hatchovi.

Tulákovy pronikavé oči se třpytily. „Neni to tak snadný, jak to vypadá, co?“ zeptal se a Pen pochopil, že námitky neočekává. „Lítat se šalupou nejni stejný jako s katem-28, nebo i s válečnou lodí, kerá má kvůli stabilitě plováky a beranidla. Šalupa potřebuje vod pána, kerej zná její touhy, láskyplnou péči.“

Usmál se jen, ale Pen i přesto dokázal v jeho hustém plnovousu zahlédnout zuby. Sklíčeně si uvědomil, že ho Hatch právě zkouší. Protože ví, jak je létání se šalupou nesnadné pro každého, kdo v jejím ovládání není zběhlý, vlákal ho do zkoušky, aby mohl jeho dovednosti posoudit. Ten Tulák byl o krok před Ahrenem Elessedilem. Věděl, že byl Pen upozorněn, aby se měl před ním na pozoru, aniž by se oné rozmluvy osobně zúčastnil. Teď mu dal lekci a on k tomu ještě sám přispěl.

Gar Hatch vstoupil do popředí a znovu se chopil řízení. Počínal si tak nepozorovaně, jako by Pena od řízení ani neodstavoval.

„Zapamatuj si, Penderrine,“ pronesl k chlapci mírně přes rameno, „zapamatuj si, že na

týdle lodi je jenom jedinej kapitán. Zařiď se podle toho a budem spolu vycházet výborně. A teď už z kabiny vodejdi. Vrať se k vostatnim na palubu. Hodnej hoch.“

Pen se vzdaloval mlčky, vřelo v něm sklíčeností a hanbou a měl na sebe takovou zlost, že by si býval dokázal i odplivnout. Stanul osaměle u zábradlí na pravoboku, aniž by přestával zápolit sám se sebou, a rozhodně civěl přímo před sebe, třebaže na zádech cítil zrak kapitána z Tuláků. Měl věnovat varováním Ahrena Elessedila větší pozornost. V tomhle případě šla ale voda přes přehradu. Podstatné je, aby se z právě uštědřené lekce poučil. Stalo se to dostatečně, pomyslel si. Až si ho Gar Hatch pokusí dobírat příště, všechno bude jinak.

Když se na palubě objevila Cinnaminson, bylo pozdě odpoledne. Vyšla palubním průlezem vedoucím od těsných spacích kajut v podpalubí a vykročila do karmínového světla zapadajícího slunce jako přízrak. Pen seděl s Khyber u zábradlí na zádi a stále se trápil nad tím, jak se nechal od Hatche obalamutit, když vtom ji uviděl. Netušil, odkud se tam bere, ani co tam pohledává. Domníval se, že s výjimkou jejich čtveřice, která si plavidlo najala, jsou na palubě *Rejnočka* už jen Hatch a dva členové posádky. A teď se tu objevuje tohle zjevení. Zarazil se uprostřed řeči a tím Khyber, která se nedívala, upozornil, aby vzhlédla a zahleděla se ve směru jeho pohledu.

Šlo o pouhou dívenku, ne starší než Pen, ani mladší než Khyber. Její útlou postavičku halilo cosi světle šedozeleného, jakési dlouhé šaty, které se třpytily jako moře. Vypadala, jako by se právě před chvílí probrala z hlubokého spánku. Pískově plavé vlásky měla totiž rozcuchané a obličejem se stáčela ke světlu, jako by se ujišťovala o čase. Pen ji v té chvíli považoval za krásnou, a později za úchvatnou. Měla jemné rysy, ale nikterak výrazné a ne zcela dokonalé. Přesto ho zaujaly. Spíše záleželo na způsobu, jakým se pohybovala, aniž by na čemkoli spočinula pohledem, i když, podle všeho zdání, ovšem kolem sebe věděla. Spíše klouzala než kráčela a její cestu k nim doprovázel slabý šelest jejích šatů.

V okamžiku, kdy už byla téměř u nich, si Pen povšiml jejích očí. Měla je mléčně bílé a prázdné, a strnule zírající vpřed. Byla slepá.

Pen netušil, kdo dívka je. Nevěděl, jak se jmenuje. Byl si však jist, že na ni nikdy nezapomene.

„Vy jste naši cestující?“ zeptala se jich s pohledem zaměřeným do prostoru.

Pen přikývl, ale hned si uvědomil, že ho nemůže vidět. , Ano, v každém případě dva z nich. Já jsem Pen a tohle je Khyber.“ Měl natolik duchapřítomnosti, i když jen tak tak, aby si připomněl uvést jen křestní jména.

„Já jsem Cinnaminson,“ sdělila jim. „Gar Hatch je můj otec.“

Napřáhla ručku a čekala, až se jí chopí, což také jeden po druhém udělali. Má půvabný a trochu křehký úsměv, pomyslel si Pen, takový současně váhavý i obranný, zřejmě odpovídající jejímu stavu. Ale je v ní i síla. Nebojí se postavit tomu, co nemůže vidět.

„Cestujete do Umrlčích hor,“ konstatovala. „Mám ten kout světa ráda. Zamlouvá se mi ten pocit z horského vzduchu, jeho vůně a chuť. Tající sníh, věčná zeleň a led.“

„Účastníš se výprav pokaždé?“ zeptala se Khyber, která se nad celou touhle záležitostí tvářila pochybovačně.

„Ach, ano. Už od osmi let. Pokaždé. Tatínek by beze mě nikam neletěl.“ Tiše a s pobaveně přimhouřenýma očima se zasmála. „Říká, že jsem ostřílená vzduchoplavkyně, dítě vzduchu a moře.“

Khyber pohlédla na Pena a tázavě vyklenula jedno obočí. „Udivuje mě, že ti tohle cestování dovoluje v tak mladém věku, když se o sebe nemůžeš postarat. Připadá mi to nebezpečné.“

„Já vidím docela dobře,“ opáčila dívenka. „Ne tolik zrakem jako spíš ostatními smysly. A pak, na *Rejnočkovi* znám každou píď. V žádném opravdovém nebezpečí nejsem.“

Sedla si vedle nich a posléze se ladně přemístila mezi ně. Její šaty se přitom kolem ní usazovaly jako mořská pěna. „Khyber, ty nelétáš, vid?“

„Ne. Ale Pen ano. Je pro vzdušné lodi zrozený.“

Její strnulý pohled se přesunul, ale ne zcela v jeho směru. „Tatínkovi o tomhle neříkejte. Je velice nerad, když se na palubu dostanou jiní letci. Je na své umění nesmírně žárlivý.“

Pen zvažoval, aniž by k tomu měl nějaký lepší důvod než způsob, jakým svůj soud pronesla, zda se do něj sama zahrnuje. „Příliš pozdě,“ oznámil jí. „Dozvěděl se o tom od mého strýce a už mi dal důkladně poznat, co všechno mi ještě ke skutečnému umění schází.“

Cinnaminson se přestala usmívat. „To je mi líto, Pene. Kdybych o tom bývala věděla, byla bych tě varovala. Tatínek dokáže být velice přísný.“

„Je přísný i na tebe?“

Vrátil se jí úsměv, ale už ne tak jistý. , Jsem nejdůležitější členkou jeho posádky,“ řekla, aniž by předešlou otázku úplně zodpověděla. Zaváhala. „Nepřál by si, abych vám tohle říkala, ale já to stejně řeknu. Jsem jeho navigátorka.“

Pen s Khyber si vyměnili pohled. „Jak to zvládáš?“ zeptala se elfka. „Mám za to, že navigovat nemůžeš, když nevidíš.“

Mléčné oči se nepatrně posunuly ve směru zvuku Khyberiina hlasu. „Nevidím očima. Vidím ostatními smysly.“ Kousla se do rtu. „Umím dělat věci, které tatínkovi pomáhají a nevyžadují zrak.“ Opět se odmlčela. „Nic z toho, co vám tu povídám, nesmíte tatínkovi říct. Nelíbilo by se mu to.“

„Proč by se mu to nelíbilo?“ zeptal se Pen.

„Tatínek se nezasvěcenců, tedy jiných než z Tuláků, bojí. Nedůvěřuje jim.“

Ani my mu nevěříme, pomyslel si Pen. Zapeklitá situace.

„Pořád nerozumím tomu, jak je to s tou navigací,“ trvala si na svém Khyber zachmuřeně. „Pověz nám něco víc o tom, jak otci pomáháš.“

„Cinnaminson!“

Všichni tři se obrátili ve směru hlasu. Gar Hatch se v pilotní kabině otočil a zachytil je pohledem. „Pojď pomoc tatínkovi, holčičko,“ řekl příkře. „Vzduchoplavkyně má práci.“

Dívenka se ihned zvedla. „Už jdu, tatínku.“ Chvatně shlédla. „Nic neříkejte!“ zašeptala.

Bez dalšího slova se vydala přímo k pilotní kabině a posléze do ní zašla. Pen přihlížel, aby se dozvěděl, co se bude dít. Když se ale nedělo nic, cítil rozpaky, má-li si oddechnout nebo být zklamaný. Gar Hatch položil dívence ruku na rameno, krátce ji po něm popleskal a znovu se uchýlil k řízení plavidla. Cinnaminson zůstávala stát vedle něj.

„Co si o tom myslíš?“ zeptal se Pen Khyber.

„Že jde o něco nekalého, od čeho bychom se měli držet stranou,“ odpověděla. Zamyšleně ho pozorovala. „Myslím, že bychom ti měli ostříhat vlasy. Tahle dlouhá ryšavá hříva je příliš nápadná. A možná že bychom ji měli taky přebarvit.“

Během večeře jim bylo sděleno, že se pasažérům po setmění zakazuje až do rána vystupovat na horní palubu. Jednalo se o jakési pravidlo ve spojení s dlouhým pobytem na palubě *Rejnočka* a o kapitánův výslovný rozkaz. Jako důvod byla uvedena starost o bezpečnost cestujících. Zřícení z úzké paluby v noci by mělo téměř určitě za následek smrt. Bylo proto vhodnější, když se všichni s výjimkou posádky zdržovali dole v podpalubí. Ahren Elessedil sice Tuláka ujistil, že bude jeho rozkaz respektován, ale Pen odcházel na kutě s rozhodným úmyslem ho porušit.

Probudil se někdy po půlnoci, vyklouzl tiše z lůžka, bezděčně si projel čerstvě zastřižené vlasy a pod dojmem z toho drsného dotyku se zašklebil. Sotva z nich něco zbylo. Khyber odvedla důkladnou práci. Zalétl pohledem k Tagwenovi, který v lůžku nad ním hlasitě chrápal. Trpaslík se očividně neprobudí. Ahren s Khyber sdíleli společnou kajutu o něco dále v chodbě, a proto z nich měl menší obavy. Aby se uklidnil, několikrát se zhluboka nadechl a poté se vydal ke dveřím. Chvíli u nich postával, naslouchal, ale nic nezaslechl. Když vyšel ven, chodba byla prázdná. Všude byl klid, až na skřípot ráhnoví a tiché ševelení hlavní plachty v téměř nehybném vzduchu.

Pen prošel chodbou a pustil se po schodech vzhůru. Cestou se často zastavoval a naslouchal. Protože si už takhle dříve počínal mnohokrát, dopadem se sice nijak zvlášť neobával, ale nestál ani o to, aby ho znovu zostudil Gar Hatch. Proto postupoval pomalu a obezřetně, a když konečně dospěl k vrcholu schodiště a nalezl průlez otevřený, ještě jednou se zastavil.

Na palubě, nedaleko od místa, kde stál, zaslechl hlasy. Jen okamžik mu trvalo rozpoznat, komu patří.

„... není spravedlivé, že nikdy s nikým nesmím promluvit. Já jim, tatínku, o nás nic nevykládám. Jen se ráda dozvídám něco z jejich života.“

„Jejich život nás nezajímá, holčičko,“ odpověděl Gar Hatch přísně, ale nikoliv nevlídně. „Nejsou z našich a po tyhle výpravě se s nima už nikdá znova nesetkáš.“

„Jakpak na tom potom sejde, když si s nimi povídám?“

„Ale sejde, i dyž způsobama, kerym nerozumíš, protože seš eště dítě. Musíš mě poslouchat. Buď na ně milá. Dyž je zapotřebí, chovej se nápomocně. Do řečí se s nima ale nepouštěj. A to je rozkaz, vzduchoplavkyně.“

Rozhostilo se ticho. Pen zůstával na místě a naslouchal. Chtěl vyhlédnout ven, ale bál se, že ho zahlédnou. Měsíc byl ze tří čtvrtí v úplňku a nebe jasné. K využití příležitosti až moc světla. Byl zvědavý, co se tam nahoře děje dál. Podle toho, co dokázal zaslechnout, vůbec nic.

„Sejdu se dolu na pár hodin prospat,“ oznámil náhle Hatch. „Převezmi kormidlo, Cinnaminson. Drž jí v kursu, žádný vodchylky. Žádná změna v počasí na vobzoru, takže by plavba měla bejt hladká. Dyby nastaly nějaký vobtíže, zajdi pro mě. Hodná holka. Před svítáním se vrátím.“

Pen sestoupil po schodech, jak mohl nejsvižněji, dospěl ke své kajutě a zašel dovnitř. Stál zády opřený o dveře a slyšel, jak se Gar Hatch vleče ke kapitánské kajutě. Tulákovy kroky odezněly, otevřely a zavřely se dveře a až na Tagwenovo pochrupování všechno opět ztichlo.

Chvíli se Pen rozhodoval, zda se nemá na palubu znovu vrátit. Protože se už ale cítil nesvůj, obával se, že by se Hatch mohl třeba vrátit a nachytat ho. Co že to říkal? *Převezmi kormidlo, Cinnaminson?* Jak by mohla, když je slepá? Jak tam nahoře může úplně sama řídit loď a určovat její kurs, není-li schopná vidět? Zdá se to nemožné, a přece...

Ještě chvíli postával a zvažoval, co podniknout. Khyber má pravdu. Nic mu do toho není a neměl by se do toho plést. Ahrenovi by se nelíbilo, kdyby takhle ohrožoval jejich bezpečnost. Neměl by si Hatche znepřátelovat, jsou-li na něm závislí.

Možná se Cinnaminson na všechno vyptám, až se s ní příště setkám, pomyslel si. Jestli se mnou ovšem bude mluvit. Vrátil se na lůžko, chvíli o tom ještě přemýšlel, ale zakrátko usnul.

Kapitola 17

Letěli na sever od Západní země a pak se stočili přes streleheimské planiny na východ koridorem mezi Dračími štíty a Ostronožím. Šlo o jakousi dopravní trasu, kterou využíval téměř každý, kdo cestoval v západním a východním směru nad Truborohem, a proto v pravidelných intervalech potkávali jiné vzdušné lodi. Počasí zůstávalo příznivé, obloha byla čistá a vládlo bezvětří, noci byly temné a chladné a žádné další bouře se neobjevily. *Rejnoček* udržoval rovnoměrné, ale nikoliv rychlé tempo, držel se nízko a sledoval lesní hranici nad Paranorem. Loď pokračovala v letu ve dne v noci a Gar Hatch s ní přistál jen dvakrát za tři dny kvůli doplnění čerstvé vody a krátkým opravám.

Pen rozmlouval s Cinnaminson několikrát každý den, aniž by vysledoval sebemenší náznak, že by se mu snažila vyhýbat. Vlastně se zdálo, že ho horlivě vyhledává, třebaže nikdy ne tak, aby vznikal dojem, že není poslušna otcových přání. Pokud jde o Pena, snažil se v možných pozorovatelích vytvářet zdání, že jejich setkání jsou něčím jiným než vzrůstajícím přátelstvím. Ale ani jí se nepokoušel předstírat, že zájem nemá. Uchvátila ho a ani ve svém mladém věku se nemohl mýlit v tom, co k ní cítí. Už jenom vyhlídka na setkání s ní ho vzrušovala, a k tomu přinášel nové příležitosti každý den. Těšíval se na tyhle chvíle, i když vněm vyvolávaly starostlivý pocit.

Na onu první noc se jí ale nikdy nezeptal. Čím více o téhle možnosti uvažoval, tím nepříjemněji se cítil. Tak především ji špehoval, a nepřál si, aby se o tom dozvěděla. Nedokázal ani pomyslet na způsob, jak by s tímhle tématem přišel, aniž by vyvolal zdání, že čmuchá. Nebylo namístě, aby se jí vyptával, co pro svého otce dělá. Přinejmenším by to v ní vyvolalo nepříjemný pocit, že otce v jistém smyslu zrazuje. Pořád se toužil dozvědět, jak dokáže i přes svou slepotu řídit vzdušnou loď, ale usoudil, že by mu to musela povědět sama a z vlastní vůle. Na užívání si čerstvě prožívaného pocitu z ní měl spousty času. Tagwena často trápila vzdušná nemoc a tak se na palubě objevoval jen zřídka. Jsem trpaslík, prohlašoval kysele, a proto patřím na zem. Khyber pokračovala ve svých druidských studiích a většinu času trávila se svým strýcem. Pen je vídával, jak proti sobě vysedávají na palubě, mají při rozmluvě těsně k sobě nachýlené hlavy, jak si dívka činí poznámky a čilým posunkováním naznačuje, že se snaží pochopit, co ji Ahren právě učí. Čas trávili převážně ve své kajutě, kde se jim rozmlouvalo volněji než v přítomnosti Tuláků. Zdálo se, že vždy zaujatá Khyber se takovou projevuje ještě výrazněji teď, když už jsou na cestě, a že snad i lépe než Pen doceňuje tíhu úkolu, s jehož podstoupením souhlasila.

Ale i Pen hodně ze svého času přemýšlel, proč se ocitl jako pasažér na vzdušné lodi směřující k Umrlčím horám a do krajiny, kterou dosud prozkoumávalo jen málo jedinců. Motivy, které vedly Krále Stříbrné řeky zrovna k jeho vyslání, se už ani nezabýval. Prostě se s tím smířil a spíše se soustřeďoval na to, jak se tím vším prokouše, aby přežil. Tolik se od něj očekává a on nemá naprosto žádný důvod věřit, že jde o očekávání oprávněná. Zjistil, že by se v tom snad mohl vyznat lépe, kdyby o všem přemýšlel postupně. Únik *Galaphilovi s* Terekem Moltem byl první krok. Ten zvládl. Cesta do Emberenu a získám Ahrena Elessedila ku pomoci byl druhý krok. I ten uskutečnil. Cesta vzdušným korábem na východ je třetí krok. Když ale dospěl ke čtvrtému, celé to začínalo být mlhavější. Dalším cílem je vyhledání Tanequilu, ale Pen cítil, že tomu předchází několik mezikroků, o jejichž povaze právě v této chvíli nezjistí nic. Ty odhalí teprve čas, a proto nemá cenu pokoušet se plánovat příliš daleko dopředu. Aby se s tím vyrovnal, pomáhala mu skutečnost, že tuhle pouť koná především na základě víry, což v něm ale nevyvolávalo o nic méně zvědavosti. Nejvíc ho uklidňoval čas trávený s Cinnaminson. Chápal to jako kratochvíli, kterou, vzhledem k vážnosti jeho cíle, nebylo jednoduché ospravedlnit. Chápal ale rovněž,

že něco, co by ho před vlastními pochybami a obavami rozptýlilo, potřebuje, a že zaměření mysli na Cinnaminson k tomu přispívá. Nebyl tak naivní, aby si myslel, že tohle pobláznění přejde v něco víc. Uvědomoval si, že to celé skončí, až dospějí na místo určení a ze vzdušného korábu se vylodí. Ale takové úvahy nebyly k ničemu dobré. Raději si dopřát malého světélka ve tmě, než se strachovat, co bude, až zhasne.

Třetí den plavby zrovna seděli na přídi, Pen předstíral, že píše, a ona naslouchala obsahu již napsaného. K pilotní kabině s kapitánem Hatchem byli obráceni zády.

„Můžeš mi povědět, kam máte namířeno?“ zeptala se tiše.

„Tobě můžu povědět cokoliv, Cinnaminson.“

„Všechno ne. Víš, že tomu tak není.“

Přikývl. Chápala všechno lépe než on. „Cestujeme do Umrlčích hor, abychom tam pátrali po zříceninách jednoho starobylého města. Ahren se tam chce po něčem poohlédnout.“

„Ale tebe, Tagwena a Khyber si přivádí na pomoc,“ řekla. „Pro takovou práci dost zvláštní společnost.“

Prsty se mu rychlým krouživým pohybem otřela o zápěstí tak, až jím po palce u nohou projela neodolatelná touha. „Nebudu ti lhát,“ řekl konečně. „Je toho víc. Jsem pod přísahou mlčenlivosti.“

„Raději tak, než abys mě klamal. Já už se nacestovala s dosti pasažéry, abych poznala, když něco tají. Otec je za mlčení placený. Chci se ale dozvědět, zda se ti nic nestane, až mě opustíš. Chci vědět, zda bych se s tebou třeba jednou mohla znovu setkat.“

Jednou rukou sevřel její obě a upřeně se jí zahleděl do mléčně bílých prázdných očí. Neviděla ho sice, ale uměla vnímat jinak, že ji pozoruje. Zevrubně si prohlížel její obličej, linie, obliny, hebkost pleti a způsob, jakým jí na ni dopadalo světlo. Rád se na ni díval. Nedovedl by nikomu sdělit proč, jen to, že na ni rád hledí.

„Setkáme se znovu,“ řekl tiše.

„Najdeš si mě?“ zeptala se ho.

„Najdu.“

„Najdeš si mě, i když někam na *Rejnočkovi* odletím?“

Cítil, jak se mu stáhlo hrdlo. „Myslím, že bych se ani jinak zachovat neuměl,“ řekl. „Myslím, že to udělat musím.“

Pak se, aniž by pomyslel, že by se na něj třeba někdo mohl dívat, sklonil a políbil ji na ústa. Bez váhání jeho polibek opětovala. Byl vzrušující a svůdný, a tak okamžitě zatoužil po dalším. Protože si ale nebezpečně zahrával, a když uvážil, jaký by to mohlo mít konec, potlačil svou dychtivost natolik, aby si udržel rozvahu. Odtáhl se, aniž by se odvažoval ohlédnout k pilotní kabině.

„Promiň,“ řekl.

„Neomlouvej se,“ odpověděla ihned a současně se mu opřela o rameno a hlavu snížila tak, že se mu její vlasy otřely o holou paži. „Přála jsem si, abys to udělal.“

„Tvému otci se to líbit nebude.“

„Tatínek se nedívá.“

Protože nedokázal odolat, letmo se ohlédl přes rameno. Gar Hatch byl odvrácený a zabýval se čímsi v zadní části kabiny. Nespletla se, neviděl nic.

Znovu se na ni zahleděl. „Jak jsi to poznala?“

Vrátila mu úsměv, který ho zasáhl až do srdce. „Prostě jsem to poznala,“ opáčila a znovu ho políbila.

„Kéž bys už za tou Cinnaminson přestal všude chodit jako žádostivé štěně,“ řekla mu později téhož dne Khyber, když seděli na přídi *Rejnočka.* Přičísla si dozadu husté černé vlasy, upřeně se zahleděla do nachově a růžově ozářeného nebe a čelo jí zbrázdily hluboké varhánky nelibosti.

„Já ji mám rád,“ řekl Pen.

„Jak všichni včetně jejího otce jasně vidí. Dokonce i strýček Ahren si toho všiml a ten se takovými nesmysly obvykle neobtěžuje.“

Pen se zachmuřil. „Nesmysly?“

„No ano. Máš vůbec potuchy, co děláš? Nebudeš-li opatrný, dostaneš nás do velkých potíží.“

„Nevíš všechno.“

„Vím, co vidím. To, co všichni. Mám za to, že o tom nepřemýšlíš. Anebo jestli ano, pak se ti ty nejdůležitější části daří vynechávat. Víš přece, jak se její otec dívá na nezasvěcence. Kromě peněz s námi nechce mít nic společného. Tuláci žijí podle jiných pravidel chování než my ostatní. Každý to ví. Proč tedy trváš na tom čmuchání kolem Cinnaminson?“

Pen se na ni příkře zahleděl. „Přestaň s tím, Khyber.“

„S čím? Mám ti přestat říkat pravdu?“

„Nemusíš se o tom vyjadřovat tak ošklivě! To už jsi zapomněla, že má matka pochází z Tuláků?“

Zlostně na sebe civěli, mlčky si dodávali odvahu povědět tomu druhému něco víc a žádný nehodlal ustoupit. Pen věděl, že má Khyber s Cinnaminson pravdu, třebaže si to nepřipouštěl. Věděl, že by se o ni zajímat neměl, dokonce ani mimoděk, a jistě ne tak, jak si skutečně počínal. Co by měl ale dělat, nevěděl. Neplánoval to. Prostě se to stalo. Teď je v sevření vlastních citů a nedokáže se jich zbavit. Tomu byl na hony vzdálen a navíc, vůbec si nebyl jistý, že si to vůbec měnit přeje.

„Jsme opatrní,“ řekl konečně.

Khyber zasupěla. „Jak vlastně? Je mezi vámi něco, co nevidím? S určitostí doufám, že ne, protože úplně stačí to, co vidím.“

Prudce se k ní otočil. „Jen proto, že tě chce tvůj bratr vyvdat a tobě se ten nápad nelíbí, ještě neznamená, že musíme všechno vidět jako ty!“

„Ach, uvažuješ, že si ji vezmeš?“

„Takhle to nemyslím!“ Pen se už vztekal. „Chci tím vyjádřit, že nemusím být tak úzkoprsý jako očividně ty!“

„Nekřič tak!“ zasyčela Khyber.

V pilotní kabině za nimi postával Gar Hatch. Pen se po něm rychle podíval, ale zdálo se, že si ho nevšímá. Hleděl přímo před sebe k obzoru.

„Nemáš rozum!“ zasyčel na Khyber teď zase Pen. „Nejsme víc než přátelé!“

Khyber se sice chystala odpovědět, ale zarazila se. Tvář se jí uvolnila, zlost se z ní vytratila a zvolna přikývla. „Dobrá, Pene. Pusťme to z hlavy. Jaké já mám právo ti říkat, jak by ses měl chovat? Přeptej se na mé chování mojí rodiny. Nemám právo tě poučovat.“

Pen si ztrápeně povzdechl a zadíval se přes příď ve směru přibližující se noci. „Vím, že bych si takhle počínat neměl. Vím, že bych se jí měl stranit. Vím to dobře!“

Khyber mu položila ruku na rameno a stiskla. „Ty ale nemůžeš, nechceš a já nemám právo tě o to žádat. Kdyby tomu bylo obráceně, sama bych si nepřála, abys mi vykládal, co mám dělat. Přesto mám starost. Nechci, abys některou noc zmizel přes palubu jen proto, že ses předtím příliš často culil na tuhle dívenku. Veškeré naše jednání závisí na tobě. Jen tohle měj na paměti, až budeš myslet na to, jak je hezká.“

Pen zprudka vydechl. „O tohle se strachovat nemusíš. Náš úkol z hlavy vypustit nedokážu. Jde o částečný důvod, proč jsem rád s ní. Pomáhá mi na chvilinku zapomenout.“

Dlouho mlčeli, hleděli na nebe a naslouchali křiku mořských ptáků a hukotu lodního lanoví. Západní obloha se změnila v přízračně šedavou a na severu vyšla první hvězda.

„Jenom se chovej opatrně,“ řekla Khyber nakonec.

Pen přikývl, ale neodpověděl.

Čtvrtý den je ráno přivítal šedou oblohou a pochmurnými bouřkovými mračny, která se

vrstvila přes celý severozápadní obzor, a jak se snášela na Streleheim, vířila ve větru. Pen vyšel na palubu s prvním světlem a zastihl Gara Hatche s oběma tuláckými členy posádky v perné práci: skasávali plachty, napínali lanoví a vše, co by třeba mohli ztratit, upoutávali buď na místě, anebo to snášeli dolů. Cinnaminson stála v pilotní kabině s pozvedlou tváří, jako by ochutnávala první dešťové kapky.

Zprvu ho napadlo, že za ní zajde, ale vzápětí tu myšlenku zavrhl. Nebyl důvod. Zbytečně by tak na své pobláznění upoutával pozornost. Místo toho, a taky proto, že dobře věděl, co je třeba, se posádce vydal pomáhat při zabezpečování plavidla. Pohlíželi na něj sice nedůvěřivě, ale ani ho neodrazovali. Za ním se rovněž objevili Ahren s Khyber. Stanuli v průlezu zastaveni vichrem, který se rozkvílel lanovím jako zlá víla věštící smrt.

„Děte dolu!“ zařval na ně Gar Hatch. Přelétl pohledem k Penovi. „Penderrine! Zaveď s nima Cinnaminson dolu a pak se vrať na palubu! Potřebujem tvý silný záda a šikovný ruce, mládenče! Budem mít co dělat s těžkou bouří!“

Pen ustal v práci a ihned se spěšně pustil k pilotní kabině, nejistě klouzaje po zmoklé palubě. Když už se blížil, zaslechl, že dívka něco křičí, ale její slova se ztrácela ve skučení a kvílení vichru. Křikl na ni, že bude všechno v pořádku, vzal ji za paži, vyvedl ji z pilotní kabiny a se schýlenou hlavou před prudkými poryvy vichru, které do něj narážely, s ní zamířil k průlezu. Opět se mu pokoušela něco říci, ale Pen to nedokázal zaslechnout. Ahren už vyčkával, aby ji převzal. Poté se Pen ihned vrátil k zaměstnaným Tulákům.

„Pojistný lana!“ zařval z pilotní kabiny Gar Hatch, který tam už převzal řízení.

Pen našel jedno svinuté kolem spony u hlavního stěžně a zacvakl si řemení kolem pasu. Protože Gar Hatch hledal nějaký úkryt, *Rejnoček* rychle klesal k pláním. Tulácký kapitán s lodí přistát musel, protože jinak by byla smetena z nebe. Najít ale místo, které by poskytovalo ochranu před vichrem a lijavcem, nebylo snadné, bylo-li možné jasně dohlédnout sotva víc než na tucet yardů.

Do té doby už byly všechny plachty skasané, a tak chlapec spěchal zajistit kotevní lana a poklopy podpalubních průlezů. Rozpršelo se naplno, a Pen byl za pouhou chvíli na kost promáčený. Na palubě na sobě neměl nepromokavý plášť a kalhoty s tunikou mu vůbec žádnou ochranu neposkytovaly. Nevšímal si toho, pomrkáváním se zbavoval vodních přívalů a usilovně postupoval ke svému cíli. Jako zasažený pták, který pátrá po hřadu, nepřestávala se vzdušná loď třesoucí se pod nápory vichru snášet k pláním. Pen už skoro dospěl na příď, když vtom se kolem něj jako had prosmýkl druhý konec jeho jistícího lana a skrze zábradlí vylétl přes palubu. Okamžik mu trvalo, než si uvědomil, co se stalo, totiž že se lano nějak uvolnilo. Právě ono zaváhání ho stálo pevnou půdu pod nohama, protože ho pojistka lana strhla na palubu. Svalil se naznak, rukama tápal po něčem, čeho by se zachytil, a současně se začínal posouvat k otevřenému zábradlí. Klouzal po deštěm kluzké palubě neschopný se zastavit. Než se překulil přes bočnici, měl ještě okamžik k úvaze, jak se lano uvolnilo.

Kdyby se býval nezachytil jedné ze vzpěr, býval by pád přes palubu jeho smrtí, ale i tak mu úsilí o zastavení bezmála vykloubilo paže. Bezmocně visel přes bočnici, nohy mu volně plandaly a paže měl napjaté až k prasknutí. Okamžik už myslel, že se udržet nedokáže. Vzdušná loď se pod nárazy vichřice kymácela a vzdouvala.

„Penderrine!“ zaslechl zařvat Gara Hatche. Pohlédl lijákem přes palubu k místu, kde stál tulácký kapitán zapřený v pilotní kabině a se svinutým provazem sevřeným v rukách. Když zachytil Penův pohled, rozpřáhl se a mrštil klubkem tak, že přelétlo přes zábradlí i bočnici necelých šest stop od visícího Pena. Gar Hatch poté s provazem komíhal tak dlouho, až se po zábradlí dostal až k Penovi a přepadal mu přes rameno.

„Chyť se!“ zařval obr.

Chlapec váhal. Neexistoval žádný důvod, proč by se jeho bezpečnostní lano mělo uvolnit, ledaže by někdo povolil pojistku. A nejvhodnější postavení k tomu měl právě ten, který mu teď nabízí pomoc. Přeje-li si jeho smrt, stačí, když počká, až se provazu chytí, a pak ho pustí. Zřítí se přes palubu a bude s ním konec. Má Gar Hatch přesně tohle v

úmyslu? Zlobí se kvůli Cinnaminson tolik, aby ho zabil?

Vzdušná loď sebou divoce házela a s Garem Hatchem to smýklo k jedné straně kabiny. „Dělej, chlapče," vykřikl.

Pen postupně povoloval sevření vzpěry a přenášel váhu na provaz, který mu obr hodil. Zatímco visel na téhle jediné opoře, která ho dělila od pádu, zakoušel děsivou jistotu, že se dopustil omylu, za který zaplatí životem.

Vzápětí začal Gar Hatch provaz vytahovat a Pen cítil, jak se opět dostává přes bočnici a za zábradlí. Za chvíli byl, stále se srdcem až v hrdle, znovu na palubě.

Gar Hatch vystrčil ruku přes bočnici kabiny a bez námahy ho vtáhl dovnitř. Tmavé oči se mu třpytily. „A je to! Už seš zas v bezpečí! Přehlídnuls, že je jistící lano zabezpečený i u hlavního stěžně, než ses zapnul?"

Pen musel připustit, že nikoliv. „Ne. Myslel jsem, že není třeba."

„Spěch je na palubě vzdušný lodi nebezpečnej nepřítel," pronesl tulácký kapitán a skryl bradu ve vousisku. „Musíš si v takový slotě dávat mergla, jak chodíš. Je dobrý, že sem se po tobě koukal, mládenče." Oči se mu zúžily. „A taky je dobře, že sem usoudil, že za tu starost se záchranou stojíš. Jinej chlápek s jinačí dcerou by třebas přemejšlel jinač. Todle si musíš zapamatovat." Nepříliš jemně do něj šťouchl. „A teď padej dolu k vostatnim a zvostaň tam, dokud tadle čina nepřejde. A až tam budeš, raději si přemejšlej vo tom, co sem ti právě řek."

Pen opustil pilotní kabinu, a jak docházel k průlezu, cítil, jak se mu v nitru rozestírá chlad.

Za sebou zaslechl smích tuláckého kapitána.

Kapitola 18

Khyber Elessedilová šťouchla Pena do prsou a šeptem prohlásila: „Jistící lana se jen tak bezdůvodně nepovolují. Ani se neponechávají neupoutaná na druhém konci.“

Do dřevěného *Rejnočkova* trupu narážel venku plnou silou vichr a bušil lijavec, jako by ho měly rozbít na padrť.

„Smýšlím stejně,“ odpověděl Pen a současně potřásal hlavou. Ten studený pocit ho neopouštěl a ani tam dole pod kajutními schůdky a mimo slotu venku svůj chlad nezmírňoval. „Ale přít jsem se s ním o tom nemohl, protože měl pravdu... to zajištění jsem si neověřil.“

Choulili se společně v jeho kabině, tlumeně rozmlouvali a vrhali přitom obezřetné pohledy na zavřené dveře. Odmlky vyplňovaly skřípoty a sténání lodi. Shora k nim doléhal dusot těžkých vysokých bot členů tulácké posádky při pohybu po palubě a zajišťování vzdušné lodi tak, aby se neuvolnila z kotevních lan. Přistáli teprve před malou chvílí v závětří dubového háje při okraji paranorských hvozdů a po vyplutí z bouře kotvili asi pět stop nad zemí. Gar Hatch ihned sestoupil dolů a odvedl si Cinnaminson do své kajuty. Ahren s Tagwenem už tehdy dleli v druidově kabině. Trpaslíkovi bylo hůře než komukoliv, koho Pen dosud během svých letů zažil.

Khyber se zakabonila. „Stejně na jeho tvrzeních nezáleží. Podstatné je, že víme, jak o tom smýšlí. Pochybuju, že ho nějak zvlášť zajímá, zda bys býval šel přes palubu nebo ne. Šlo by o nešťastnou náhodu a k takovým dochází. Prohlásil by to za nedbalost z tvé strany, přesně v tom smyslu, jak tě upozornil už dříve. A protože jsi ho nevzal na vědomí, žádnou vinu by nenesl. Ale tvá záchrana se hodila ještě líp. Umožnila mu ti demonstrovat, jak jsi zranitelný. Jeho záměr mu vyšel. Teď už víš jistě, že se k jeho dcerce nemáš nikdy víc přibližovat.“ Odmlčela se. „Je ti to už jasné, ne?“

Pen si povzdechl. „Khyber, přestaň se mě snažit poučovat, co mám dělat.“

„Někdo ti to povědět musí! Připadá mi, že to sám vyřešit nedokážeš!“ Zachmuřila se a ztichla. Oba hleděli jinam a naslouchali skučení vichru na palubě.

„Já se tě jen, Pene, pokouším uchránit před zabitím.“

„Já vím.“

„Co se ti Cinnaminson pokoušela sdělit, když jsi ji sváděl dolů? Dozvěděl ses to?“

„Jenom abych se choval opatrně, abych si na sebe dával pozor, to je všechno.“

„Ona to věděla. Snažila se tě varovat.“ Khyber potřásla hlavou. „Kéž bychom už měli tenhle let za sebou. Kéž bychom se těch lidí už zbavili.“

Pen sice přikývl, ale současně si pomyslel kéž by, ale s výjimkou Cinnaminson. Zdá se nespravedlivé, že by ho tohle prosté přátelství mělo vystavovat takovému riziku. Pořád se nedokázal přimět, aby tomu uvěřil, i když si o tom, čeho by Gar Hatch třeba mohl být schopen, žádné iluze nedělal. Khyber má v tom, co se nahoře odehrálo, pravdu. Možná že se nikdy nedozví, zda měl Hatch v úmyslu dostat ho přes palubu, ale ví jistě, že byl varován.

„Už brzy tenhle let skončí,“ zamumlal a pojednou se cítil do morku kostí vyčerpaný a skleslý. „Beztak se už zřejmě nic dalšího nepřihodí.“

Khyber ostře vydechla. „Na to bych si nevsadila.“

Třebaže svůj soud nahlas nevyslovil, smýšlel stejně.

Kolem poledne bouře pominula, vítr se zmírnil a přestalo pršet, a tak *Rejnoček* pokračoval v další plavbě k východu. Když se loď ocitla nad Jannissonským průsmykem, opustila Paranor a Truboroh a podél předhůří předcházejících Umrlčí hory a Východní zemi zamířila k severu. Nastalo dusno, a nebe bylo proto zatažené a šedavé, kam až oko

dohlédlo. Proti temnému pozadí se jako bílé záblesky vznášeli vodní ptáci od horských jezer a řek a vyluzovali strašidelně mrazivé skřeky. V dálce na východě a na jihu vytvářela odchylující se bouřková mračna temnou zeď, kterou štěpily klikaté čáry blesků.

Až na Tagwena, jehož nepřestávala sužovat vzdušná nemoc, se už všichni vrátili na palubu, vyhlíželi ke vzdáleným horám a zachycovali první letmé pohledy z místa, kam směřovali. Probíhal právě další den letu k Lazareenu a Pen cítil, jak se jeho smýšlení mění. Jeho čas s Cinnaminson se krátí, protože po Lazareenu potrvá už jen jeden den letu, než vzdušnou loď opustí. Žasl, jak mu ještě včera připadalo, jako by jim patřil všechen čas na světě, a teď to vypadá, že už jim nezbývá téměř žádný. Část jeho postoje živilo to, co se už odehrálo, ale nebývalo by ho už povzbudilo ani vědomí, že spolu stráví ještě další týden. Pro oddálení závěru jejich letu ale nic udělat nemohl, na rozloučení s Cinnaminson nemohl nic změnit. Prolétali právě koridorem vedoucím od Streleheimu k Malgskému močálu, mlhavé ploché šmouze napříč krajinou po jejich levici, terén v ponurém protikladu ke zvlněným zeleným předhůřím po jejich pravé straně. Ve snaze vyhnout se mocnější směsici mraků a mlhy, jež na nebi vrstvila hustý příkrov mezi močálem a horami, sestoupil Gar Hatch s lodí níž. Jak se blížili k Malgu, zmizelo vodní ptactvo a vystřídala ho hejna hmyzu, která vzdorovala větrným proudům i vzdušné rychlosti a v zuřivých mračnech napadala pasažéry. Gar Hatch hlasitě láteřil a stoupal s lodí tak dlouho, dokud hmyz neodpadl.

Pen se pliváním zbavil mrtvých komárů v puse a vytřel si je rovněž z nosu a uší. Po boku se mu objevila Cinnaminson. Od pilotní kabiny přecházela s neomylným smyslem pro směr, bez zaváhání, takže si znovu uvědomil, jak i přes svou slepotu dokáže vnímat, co se kolem ní děje.

Zrovna se chystal zeptat, co jí otec v kabině řekl, ale než se k tomu dostal, zaslechl cosi ve výkřiku volavky, která prolétala tak blízko, až to působilo dojmem, že by mohl vztáhnout ruku a dotknout se jí. Pozorně se na ni zahleděl, protože pociťoval jistotu, že v jejím zvolání zaslechl jakési varování. Toho ptáka něco vyděsilo, a to se u volavek jen tak nestává.

Zadíval se k obzoru a přehlížel ho. Vzápětí spatřil tmavý shluk teček, které právě vylétávaly z hlubokého kaňonu zařízlého v zubatém předhůří.

Ptáci, napadlo ho ihned. Nějací velcí. Rochové nebo bojoví ťuhýci.

Tihle se ale jako ptáci nepohybovali. Neviděl žádný pohyb křídel a vůbec jim neodpovídali tvarem.

Šlo o vzdušná plavidla.

„Kapitáne!“ vykřikl Pen na Gara Hatche a ukázal. Obr na siluety dlouhou chvíli upřeně zíral a poté se otočil. Tvářil se zachmuřeně. „Cinnaminson, di dolu a zvostaň tam. Tu druhou slečinku vem s sebou. Penderrine, poď sem do kabiny ke mně, budu tě potřebovat.“

Aniž by čekal na odpověď, rozeřval se na oba tulácké členy posádky tak, až sebou trhli. Za okamžik už vytahovali každičký cár plachty, který dokázali sehnat, což zjevně naznačovalo, že ať se bude dít cokoliv, Gar Hatch má v úmyslu před tím uletět.

Cinnaminson už mizela v průlezu, ale Khyber zaostávala. „Zůstanu,“ prohlásila pevně. „Mohu pomáhat.“

„Sejdi dolů,“ nařídil jí ihned Ahren Elessedil. „Na téhle lodi velí kapitán. Budu-li tě potřebovat, zavolám. Zůstaň připravená. Pene, pojďme zjistit, co se děje.“

Chovej se opatrně, naznačila Khyber chlapci ústy beze slov, jak sestupovala z dohledu.

Pen s druidem spěšně přešli k pilotní kabině a vystoupili do ní. Gar Hatch právě nastavoval řídicí páky tak, aby byly připravené, až se všechny plachty ocitnou na svém místě. Na Pena s druidem se zadíval zamračeně, jako by snad za vzniklou situaci nějak mohli.

„Zajistěte se,“ nařídil. „A ty, Penderrine, si u svýho jistícího lana vověř voba konce. Na vomyly tady nemáme kdy.“

Pen se mlčky zachoval podle jeho rozkazu. Opásal se řemením a přehlédl pojistky. Ahren Elessedil udělal totéž.

„Vobčas bych rád věděl, esi za to tydle honičky stojej," zabručel Gar Hatch. Pokynul hlavou ve směru blížících se bodů. „Sou to flity. Vzdušný kocábečky pro jednu vosobu, takový votravný komárci. Sou rychlý a hodně pohyblivý. Používaj je gnomský letci, kerý to taky asi budou. Maj zájem vo všecko, co máme na palubě, a proto nás chtěj dostat dolu. A esi se dostanou dost blízko, tak to taky udělaj. Normálně bych měl pro strach uděláno, ale ta čina si z *Rejnočka* ledacos vodnesla. Je sice rychlejší než voni, ale asi ze tří čtvrtin je na dně s pohonem, protože až do Lazareenu nemám tudle nutnou práci, abych ho zasejc zmátořil, kdy udělat."

„Takže jim uletět nedokážeme?" zeptal se Ahren.

Gar Hatch zavrtěl hlavou. „Takle bych to neviděl. Dyž se nám podaří dostat se dost daleko před ně, třebas by mohli ztratit zájem. Esi tudle loď znaj, třeba by mohli vodprejsknout. Esi ne... „ Pokrčil rameny. „Sou ale i jiný cesty."

Aby se ubezpečil, že je jeho posádka opravdu v pohotovosti, zaječel na ni a pak posunul páky vpřed úplně nadoraz. *Rejnoček* se pod náhlým příkonem energie z radiánových čerpadel zachvěl, vystřelil vpřed a současně nabíral výšku. Hatch zacházel s ovládáním hbitě a přesně. Pen zaznamenal, že kapitán určitý předstih získal. Přesto se flity blížily, zvětšovaly se a nabývaly tvaru. Pen uviděl Gnomy krčící se v drobných lodičkách, jejich větrem a sluncem vysušené tváře. Rukama v rukavicích rejdovali s pákami, které pozměňovaly směr jediné stěžňové plachty, jakéhosi povlávajícího čtverce, jenž se dal zčásti krátit nebo popouštět. V té chvíli všechny plachty napínal vítr a všechny nabíraly sluneční světlo, takže se flity hnaly vpřed plnou rychlostí.

Pen už poznal, že jim *Rejnoček* nemá žádnou šanci uniknout. Bránily mu v tom úhel napadení a škody, které utrpěl bouří. Za chvíli je flity dostihnou.

„Penderrine, mládenče," ozval se Gar Hatch téměř ledově klidně. „Myslíš, že už jsi poznal dost, aby ses chopil kormidla a udržoval loď na plnej chod?"

Chlapec okamžitě přikývl. „Myslím, že ano."

„Je teda tvoje," řekl Tulák a ustoupil stranou. „Vypadáte, že ste snad moh ve svý době vyválčit pár bitev," oslovil Ahrena. „Co byste řek bočnímu vrhači?"

Vyšli z pilotní kabiny s jistícími lany, která se ploužila za nimi, a vydali se palubou na opačnou stranu hlavního stěžně. Každý z mužů posádky se k jednomu z nich připojil a poté se ve dvojicích pustili do přípravy bočních vrhačů, které vytahovali ze skladových kontejnerů a spodky jejich otočných čepů usazovali do zarážek v palubě. Pen boční vrhač nikdy dříve neviděl, ale jeho funkci pochopil ihned. Konstrukcí připomínaly těžké samostříly. Nasedaly na obrtlíky, jimiž se daly v každém směru natočit přes zábradlí. Ruční rumpál navíjel zpět závěs s usazenou střelou o velikosti pěsti. Když došlo k jeho povolení, vymrštila se střela do volného prostoru a se štěstím přitom něco zasáhla.

Zasažení pohyblivého cíle za letu některou z těchto zbraní bylo vlastně nemožné, ledaže by byl cíl ohromný, a v takovém případě by stejně k žádnému poškození nedošlo. Ale při využití proti shluku cílů, jaké představovaly flity, mohl boční vrhač určitého úspěchu dosáhnout. Nezasáhnete-li jeden flit, máte vyhlídku trefit ještě některý z půltuctů dalších.

Když k nim dospěl jeden z prvních, byly vrhače sotva na místě a nabity. Drobná vzdušná plavidla byla sama o sobě jako zbraň bez užitku. Byla příliš nepatrná a křehká na proražení větší lodě či odtětí jejího stěžně, a proto se Gnomové zaměřovali na poškozování radiánových čerpadel, lanoví, anebo na párání pouzder kolem světelných jímek. Tuhle ničivou činnost prováděli za pomoci holí, na jejichž konci byla upoutána čepel ostrá jako břitva.

V okamžiku byly flity všude, slétaly se k *Rejnočkovi* ze všech stran. Pen ho udržoval v rovnoměrném přímočarém letu, protože věděl, že právě tak umožní Garu Hatchovi s Ahrenem Elessedilem nejvhodnější příležitost k sestřelování útočníků. Boční vrhače už střílely a několik z těch titěrných plavidel zasáhly. Klesala s proděravělými plachtami či

roztříštěnými stěžni. Řítila se k zemi jako zasažení ptáci. Jeden z pilotů buď zle počítal, anebo selhal z jiného důvodu, protože se roztříštil o *Rejnočkův* trup. Další se zapletl do lanoví větší lodi a zřítil se na palubu, kde jeho pilota popadl jeden z Tuláků a přehodil ho přes palubu.

Ale ani flity si nijak nezadávaly a na oplátku zase pustošily *Rejnočka.* Došlo už ke zničení několika jeho lan a jedno radiánové čerpadlo se napínalo téměř k prasknutí. Plátno hlavní plachty mělo na tucet trhlin a flit, který se zamotal do lanoví, strhl několik ráhen. *Rejnoček* přesto v letu pokračoval, ale Pen vnímal nepravidelnost jeho výkonu.

Když čerpadlo naposledy cvaklo naprázdno, přepojil energii na krystal, jenž se napájel, a převedl vše, co zbývalo, na ostatní. Vzdušná loď se ale otřásala, kymácela a nereagovala už hladce.

„Udržuj ho v rovnováze!“ rozeřval se zuřivě Gar Hatch. Kolem Pena se mihl flit a na hlavu mu obloukem slétla hůl s čepelí, před níž se sotva stihl přikrčit. Když nepřátelští letci poznali, že je velký koráb a jeho posádka v nesnázích, stali se drzejší. Jeden dobrý zásah nějaké další životně důležité součásti a ve vzduchu se už udržet nedokáže. Rychle selže a pak už bude jejich.

Mezitím se ocitli hluboko v krajině Severní země, hodně blízko Malgu, a proto je v těžkých clonách obestřela mlha, která rozhled snížila téměř na nulu. Zdálo se, že se flity, jež vylétaly a opět mizely v mlze, zhmotňují odnikud. Penovi zcela unikalo, jak se Gnomům za takových podmínek daří navigovat.

Sám rozeznával všechno jen s nesmírným úsilím.

„Vem jí nahoru!“ zaryčel na něj Hatch.

Pen uposlechl a zvedl kýl do husté mlhy právě v okamžiku přeletu jednoho gnomského letce nad přídí. Jeho flit se prostě rozpadl, ale všude se z něj rozlétaly součásti, které devastovaly lanoví vpředu a na pravoboku a odsekly kosatku. *Rejnoček* odpověděl jednostranným kroužením a Pen ho už dále nedokázal ovládat. Gar Hatch opustil svůj boční vrhač a drápal se palubou nazpět, aby převzal řízení.

Uprostřed všeho toho zmatku, kdy *Rejnoček* začínal ztrácet výšku a flity útočily jako sršni, odstoupil od svého vrhače také Ahren Elessedil, zaujal místo ve středu paluby a zvedl paže k nebi. Jeho tunika povlávala jako černá plachta. Nějakou dobu tam setrvával zcela nehnutě. Podobal se spící soše. Oči měl zavřené a hlavu pozvedlou. Tvářil se naprosto vyrovnaně a uvolněně, jako by v sobě nalezl poklid a okolní běsnění nevnímal.

Pak se mu ruce rozvlnily jako hadi a začal cosi monotónně odříkávat tlumeným, hrdelním a cizím hlasem.

Gar Hatch se vysoukal do pilotní kabiny, cosi vztekle zahuhlal a převzal od Pena řízení. Ruce mu nad pákami a koly jen kmitaly, ale když na dostatečně dlouhou chvíli vzhlédl a zahlédl Ahrena Elessedila, ustrnul. „U sta hromů a při zdravým rozumu, co to ten chlap provádí?“ vyhrkl užasle.

Chlapec potřásl hlavou. Odpověď znal. „Právě nás zachraňuje,“ odpověděl.

Za nimi se na palubě vynořila Khyber, přidržovala se rámu průlezového poklopu a něco na strýce nevěřícně křičela.

Ze všech stran se na něj vyřítili gnomští letci se sníženými ostřími svých holí, aby ho prokláli. Ale ať se snažili sebevíc, nedokázali se dostat tak blízko. Výhled jim totiž zastírala mlha a stranou je odrážely větrné poryvy, a tahle směsice vířila stále rychleji a rychleji, až na sebe vzala podobu ohromného trychtýře. Mlha a vítr se změnily ve vražedný vír, který vzdušné lodičky obestíral a hned se za nimi zavíral. Ahren Elessedil napřahoval ruce nad hlavou, jako by se pokoušel uchopit cosi, co je těsně mimo dosah. Trychtýřovitý oblak z mlhy a větru nepřestával svírat. Zachycoval i nejvzdálenější flity a pohlcoval je. V jednom okamžiku tam byly, usilovně se snažily setrvat ve vzduchu, a v příští chvíli zmizely. Zbytek se pokoušel uniknout prudkými odklony do všech stran. Někteří gnomští letci nalétávali na *Rejnočka* i na Ahrena Elessedila, ale nikdy se nedostali tak blízko, aby mohli některého z nich napadnout. Trychtýř je jednoho za druhým strhával z nebe. Jeden po druhém se

ztráceli, až nezbyl žádný.

Druid upažil, mlha se rozptýlila, vítr zmrtvěl a také vír zmizel. Na obloze nezůstal jediný flit. Všechno vyhlíželo stejně jako před atakem: zamlžené, šeré, ale klidné ovzduší. *Rejnoček,* sice poškozený, ale schopný dalšího letu, pokračoval v plavbě. V dáli protrhl oblačnost tenounký paprsek slunce.

Ahren Elessedil se vrátil k pilotní kabině a kývl na Pena. „Pojďme pomoci s očistou paluby a s úklidem vrhačů," řekl. Zalétl pohledem ke Garu Hatchovi. „Zvláštní počasí, že? Nikdo by ani nevěřil, že k takovým podivným úkazům může opravdu dojít. I jen zmínka o něčem takovém by působila bláhově."

Pen se v duchu pousmál. Ten druid o výstrahách taky ledacos ví. A to je dobře, pomyslel si, protože teď bude aspoň na palubě každý vědět, co je zač.

Kapitola 19

Později dopoledne následujícího dne dorazili do Anatcherae, vnitrozemského přístavu u Lazareenu, který sloužil veškeré dopravě směřující k severu koridorem tvořeným na východě Umrlčími horami a na západě Ostronožím. Cíle dosáhli dříve, než mysleli. Plachty totiž vzdouvat vítr od zádě a současně je napájelo sluneční světlo. Navíc se Garu Hatchovi podařilo dokončit ještě před setměním předešlého dne opravy na poškozeném radiánovém čerpadle. Po vyváznutí z útoku flitů byl už let po celou dobu hladký, aniž by vyvstaly další obtíže, jež by jim ho znesnadnily.

Anatcherae představovalo starobylé město, které vystavěla směsice trollů a Hraničářů po Druhé válce ras, po níž se Jižané omezovali převážně na oblast pod Truborohem, a to i přesto, že všude jinde vzkvétal obchod. V počátcích rozptýlená a zchátralá předsunutá výspa se rychle rozrůstala, protože tento důležitý přístav sloužil zálesákům a obchodníkům z truborožského Anaru a rovněž ze všech dalších koutů, kde se trollské národy usadily. Stalo se metropolí, třebaže nadále budilo dojem pohraničního zapadákova. Jeho stavby se roztahovaly podél jihozápadního jezerního pobřeží, budovaly se ze dřeva a často se strhávaly a nahrazovaly podle potřeby a bez zvláštního zřetele na trvanlivost. I když zde převážná většina obyvatel žila, hodně z nich nemělo Anatcherae v úmyslu učinit na své životní pouti zastávkou poslední, a tak nestavěli s výhledem na dlouhodobý pobyt.

Rejnoček dosedl u přístaviště, podél něhož se krčily nízké budovy skladišť, připomínající shrbené tvory naklánějící se jakoby s otevřenými tlamami, aby se napily z temných lazareenských vod. Přístav zaplňovala vzdušná plavidla, z nichž většinu tvořily rozměrné nákladní a válečné lodě. Dopravní ruch opouštějící přístav směřoval po silnicích lemovaných pivnicemi, doupaty rozkoše a hostinci rozmanitých popisů. Krámy a obytné domy stály hlouběji ve vnitrozemí, daleko od shonu a rámusu doků, mimo drsnou periférii přístavního života.

Zatímco přístavní kapitán zatahoval *Rejnočka* na určené stanoviště, Pen, který postával na palubě, se na okamžik ohlédl přes rameno v opačném směru, zpět přes jezero. Jezero Lazareen bylo legendární. Tahle rozlehlá břidlicově sedavá vodní spousta prý spadala do hloubi několika tisíc stop. Povídalo se, že místy dosahuje až k podsvětní říši a poskytuje tak duším zemřelých vstup do světa živých. Na východě a na jihu vroubily jeho kostrbatá pobřeží hory, skalnaté stěny, které duše držely na uzdě. Tucty řek měly původ v tajícím sněhu ledovců o tisíce stop výše. Jezero napájel jejich soutok spadající průrvami a soutěskami. Ze zasněžených výšin vály dolů ledové větry, mísily se s teplejším vzduchem plání a vytvářely vířivou mlhu, která lnula k pobřežím jako šedý mech. Penovi se Lazareenské jezero nelíbilo. Vzhledem i dojmem mu připomínalo Mlžný močál, místo, které až příliš důvěrně poznal a už nikdy si tam znovu zavítat nepřál.

Rejnoček přirazil k molu a Tuláci se pustili do jeho zajišťování. Když si Gar Hatch přišel promluvit s Ahrenem Elessedilem, byl Pen u toho.

„Než poletíme dál, budu potřebovat několik dní na vopravy," oznámil tulácký kapitán a povytažením kalhot jako by zdůraznil, co práce ho čeká. „Možná i víc. Pak se pustíme dál, až tam, kam potřebujete a kde vás vysadím a dám vám sbohem."

„Myslím, kapitáne, že o vysazení řeč nebyla," ohradil se druid zachmuřeně. „Mám za to, že jsme se dohodli, že vyčkáte až do našeho návratu z průzkumu."

„To bylo tehda a todle je teď. Dohoda se změnila." Gar Hatch si odplivl přes bočnici. „Sou tady jiný, kerý na mě spolejhaj, že pro ně zmáknu jeden vobchůdek. A k tomu potřebuju svojí loď. Dyž nebude využitá, nic si nevydělám. Za todle mi tolik neplatíte. Řekněte mi čas a místo a já se pro vás vrátím. Máte na to moje kapitánský slovo."

„Nevím, kdy svou práci skončíme. Jde-li o peníze, můžeme vaši mzdu zvýšit."

Tulák zavrtěl hlavou. „Bohužel, kamaráde. Todle neni vo prachách.“

Ahren Elessedil se pousmál. „Jste Tulák, Gare Hatchi. A to je vždycky o penězích.“

Obr se rozřehtal a zalétl pohledem k Penovi. „Slyšels dobře, mladej? Todle je chlap, kerej ví, jak to ve světě chodí. A taky má pravdu. Tak či vonak, všecinko je vo prachách.“ Znovu se zahleděl na druida. „Přesto si bejt tak dlouho uvázanej na zemi dovolit nemůžu. A pak, z místa, kam se vydáváte, se taky vůbec nemusíte vrátit. Už sem poznal, čim se zabejváte, a lámat si s tím hlavu mě nijak neuklidňuje. Prostě vás vysadím a basta.“

Druid přikývl. „Kapitáne Hatchi, mohl bych si sehnat jiné plavidlo a hned teď a tady smlouvu zrušit. Oprávnění bych k tomu měl.“

„Můžete to zkusit,“ doplnil jeho návrh obr. „Ale nikoho jinýho, kerej by vás vzal, kam chcete, a kerej zná vobyčeje tý krajiny, neseženete. Neseženete žádnýho, kerej by zvládal proplouvat mlhama a tmou tak jako já. A možná že z celýho toho je nejdůležitější, že neseženete nikoho, kdo by dokázal kušovat vo tom, co ste zač a co děláte. Vo todle by vám asi mělo jít nejvíc.“

„Můžu vám ale věřit? Zjišťuji, že o tom mám vážné pochyby.“

Gar Hatch se usmál a zaklonil hlavu. „Pryč s pochybama, pane. Mý slovo platí.“

Druidovi zřejmě výsměšnost jeho posledních slov neunikla, ale přešel ji. „Tři dny, kapitáne. Tak dlouho vám poskytnu, abyste si tu odvedl své. Čtvrtého dne odlétáme. Vyhledáme si zatím na břehu ubytování a budeme se za vámi zastavovat. Jestliže jste se rozhodl proti, nebudu na vás naléhat, abyste na nás čekal. Ale v naší dohodě už k žádným dalším změnám nedojde, takže očekávám, že důkladně dohlédnete na mlčenlivost svých lidí. Nezklamejte mě.“

Sešel průlezem ke své kabině, aby vyvedl nahoru Tagwena. Khyber už stála na molu a dychtivě se rozhlížela. Pen na sobě vycítil upřený pohled Gara Hatche, opětoval ho a neuhnul jím, ani když v něm kapitán delší dobu setrvával. Obr se zasmál.

„Seš pro mě úplný zjevení, Penderrine. Poklad a vobjev.“

„Můžu se rozloučit s Cinnaminson?“ zeptal se Pen.

Od ataku flitů se s ní nesetkal. Gar Hatch ji držel pod zámkem ve své kajutě, nedovoloval jí vyjít na palubu dokonce ani v noci a pasažérům oznámil, že je nemocná. Pena několikrát napadlo, že by se mohl tajně proplížit dolů a přesvědčit se sám, ale vždycky když už se k tomu chystal, vyskytoval se někde poblíž a ve střehu Gar Hatch.

Do opětovného nalodění za tři dny šlo o poslední příležitost a v tomhle mezidobí se mohlo přihodit ledacos. Hatch mu sice jeho přání slíbit může, ale to ještě neznamená, že se vyplní.

Tulácký kapitán se pousmál. „Raději ne, mládenče. To, co má, by třeba mohlo bejt nakažlivý. Asi by nebylo dobrý, dybys vodpočinek v přístavu strávil v posteli s horečkou. Tvůj strejc je už na mě takle dožranej. Uvidíš se s ní po návratu na palubu.“

Nikdy už ji neuvidím, pomyslel si Pen. Nemohl s tím ale nic dělat, ledaže by si setkání s ní vynutil přímo. Uvědomoval si ale, jak velké obtíže by tím vznikly.

Mlčky se obrátil, přehodil si tornu přes rameno a pustil se dolů po schůdcích. Právě v půli cesty k molu zaslechl zvolání svého jména.

„Pene, počkej!“

U zábradlí se objevila Cinnaminson. Její slepý zrak civěl dolů, aniž by ho nacházel. Vydal se znovu nahoru a zastavil se až v okamžiku, kdy se už ocitl tak blízko, aby si všiml, že se na něj z pozadí zlostně dívá Gar Hatch.

„Už se cítím líp,“ oznámila mu, slabě mu zamávala a ještě slaběji se na něj usmála. „Jen jsem se s tebou chtěla rozloučit. Přijď dnes večer,“ zašeptala vzápětí tak tiše, aby to mohl zaslechnout jen on.

Pak se rychle odvrátila a přešla k otci, který ji vzal za paži a opět ji sváděl do podpalubí, aniž by na Pena i jen letmo pohlédl. Chlapec se nehýbal z místa a přihlížel, dokud mu nezmizeli z dohledu. Poté, se srdcem až v hrdle, sestoupil ze schůdků.

S Ahrenem Elessedilem v čele procházela čtveřice středem města a hledala ubytování pro nadcházející dny. Pen se na bezprostřední úkol dokázal sotva soustředit. Nepřestával totiž myslet na Cinnaminson a její šeptem vyslovená slova. *Přijď dnes v noci.* Omamovala ho, způsobovala mu pocit závrati při představě jejich významu, vyvolávala v něm mrazivý pocit z vyhlídky na nebezpečí, jež naznačovala. Strach ale nepociťoval. Jde-li o ni, je nebojácný. Chápal, že už pouhým pomyšlením na tajný návrat riskuje nejen vlastní bezpečnost, ale také úspěch svého poslání. Přesto jinak nemohl. Vydat se za ní musí.

Nalezení právě toho, co Ahren hledal, jim zabralo skoro celou hodinu. Byl to malý prosperující hostinec jen kousek od jedné z hlavních ulic, jenž byl udržovanější než podobné podniky blíže přístavu, a který častěji než plavci navštěvovali cestující. Jmenoval se U Rybářovy lži. Stál na rohu, který se otevíral do jakéhosi malého prostranství, a vroubila ho zastřešená veranda s průčelím do obou ulic. Široké dvojité dveře se otevíraly do nálevny, kam si cestující zaskakovali na pivo. Většinu dostupného prostoru zabíraly stoly s lavicemi a dlouhý obslužný pult. V bednách pod okenními parapety a z košíků zavěšených z verandy a okapů vyrůstaly květiny, jež prozařovaly fasádu pobitou prkny.

Ahren zbylé tři zanechal na verandě a zašel dovnitř, aby pronajal pokoje. Čím méně jsou vidět pohromadě, tím menší pravděpodobnost, že si je někdo spojí se čtveřicí, kterou pronásledují druidové. Protože Khyber ostříhala Penovi vlasy a hlavu mu omotala šátkem, žádný z nich zvlášť nápadně nepůsobil. Přesto nebyl důvod k riziku. Ti, které podnítí finanční odměna nabízená druidy, se budou poohlížet opravdu důkladně.

Elf se po chvíli vrátil se zajištěným ubytováním. Vstoupili do jídelny a usadili se u stolu v zadní části, kde vyčkávali na své jídlo. Popíjeli studené pivo a rozmlouvali o své situaci.

„Hatch ví, kdo jsem," řekl tiše Ahren a současně zrakem přelétl převážně prázdnou místnost. „Anebo alespoň ví, *co* jsem. Možná že dosud nezná moje jméno, ale je pravděpodobné, že se ho dozví. A pokud ne on, tak některý z obou členů jeho posádky. Všichni se budou poptávat a rozmlouvat s jinými Tuláky."

„A třeba ne," naznačil nadějně Pen. „Možná se vám ho od toho podařilo odradit."

Ahren se pousmál. „To moc pravděpodobné není. Nikoliv u tohohle chlapíka. Jestli zjistí, co jsme zač, bude se to snažit zúročit ve svůj prospěch. Má už takovou povahu. Proto musíme být až do pokračování letu nesmírně obezřetní. Právě proto jsem mu také neřekl, kde by nás mohl najít. Tohle se dozvědět nesmí. Kdyby nás zradil, budou nás naši nepřátelé nuceni hledat dál. A v takhle rozlehlém městě to nebude snadné."

„Měli bychom ho opustit hned tady a bylo by vystaráno!" odsekl Tagwen. Zamračil se do své sklenice. „Vzít ho v té jeho volbě za slovo. Tak bychom se ho mohli přestat obávat."

„Ale tak by nám zůstala starost, jak se dostat na místo, kam nutně potřebujeme," namítl Ahren. „Ani já mu nevěřím, ale má pravdu, když prohlašuje, že bude potíž sehnat někoho jiného, kdo by s námi podnikl let do Umrlčích hor. Už jen tou sháňkou riskujeme své prozrazení. Říkej si o Hatchovi co chceš, ale vzduchoplavbě rozumí. Má pověst plavce, který se na málo dostupná místa nejen dostane, ale také se odtamtud vrátí. A právě tohle potřebujeme. Myslím, že s ním zůstat musíme."

„Některý z nás by mohl *Rejnočka* pozorovat a zjišťovat tak, kdo na něj dochází," navrhla Khyber.

Její strýc zavrtěl hlavou. „To je moc riskantní a příliš časově náročné. A pak, prozradit nás může kdokoliv z nich. Všechny je sledovat nezvládneme. Je lepší chovat se nenápadně a přečkat to. Abych si udělal obrázek, jak se věci mají, hodlám s Hatchem mluvit každodenně. Bude-li mi lhát, poznám to. Vy ostatní se budete zdržovat tady v hostinci a mimo dohled. Dokud nenastane čas k odletu, nikdo ho neopustí. Dohodnuto?"

Všichni sice přikyvovali, ale Pen věděl, že jde o dohodu, kterou se chystá porušit.

Než vyklouzl z lůžka, vyčkal do setmění a Tagwenova usnutí. Bosky a s botami v ruce přešel místnost a nehlučně prošel dveřmi. Nevyšel z hostince předním, nýbrž zadním vchodem, a po jeho schodech sestoupil do ulice. Zahalený v plášti s nasazenou kápí se

rychle pustil k přístavišti. Noční vzduch byl čistý a břitký, protože se po západu slunce ochladilo, a nebe zářilo hvězdami. Bylo krátce před půlnocí, ale ulice nepřestávaly kypět ruchem, neboť noční radovánky štamgastů pivnic a domů rozkoše právě začínaly. Mnozí z nich byli vzduchoplavci ze všech možných koutů světa, směsice prolétajících poutníků. Žádný z nich si ho nevšímal. Nikdo ho neoslovil.

Riskoval všechno. Necítil se z toho šťastný ani zasmušilý, nepociťoval vinu ani uspokojení. Chlapci, jenž se pokládá za zamilovaného, na něčem podobném nesejde. Zaměřoval se na jediné: že Cinnaminson čeká, a tohle pomyšlení vše ostatní přebíjelo. Vzrušení mu dodávalo odvahu a odhodlanost. Dávalo mu pocit nezranitelnosti. Ať se děje cokoliv, je tomu rovnocenným soupeřem. Cítil se tak sebejistě, že mu ani nepřišlo na mysl, zda s ním třeba jeho předstíraná odvaha nehraje falešnou hru. Té noci postrádalo jeho srdce k rozumnému uvažování jakýkoliv prostor.

Dospěl na molo a zamířil k dokům. Všiml si, že dorazily nové koráby a z nich některé tak velkých rozměrů jako žádný z těch, co dosud viděl. Pozorně se rozhlížel po *Galaphilovi, ale* nezahlédl ho, ani Tereka Molta či jiné druidy. Kolem něj pokračovalo neustávající a nekonečné vyloďování a naloďování, a vše se tedy zdálo, jak by být mělo.

Když dospěl k *Rejnočkovi,* přemístil se naproti němu do šera a držel se tam. Na palubě ani živáčka. Dokonce i bouřkové svítilny byly uhašené. Palubní schůdky byly vytažené, což naznačovalo nevítanost návštěvníků. Na úvazech po obou stranách odpočívaly podobně potemnělé lodi podobné spícím ptákům v očekávání úsvitu.

Pen se podél stěny skladiště opatrně přemístil před kotevní post a poté přešel až těsně na okraj světla, které se rozlévalo od luceren zavěšených nad vstupním vchodem. Nerozhodně tam postával a pátral v *Rejnočkových* obrysech po nějakých náznacích života.

A pak ji zahlédl. Zjevila se nečekaně, a protože na něj kynula, zřejmě jeho přítomnost vycítila. S hrdlem staženým neblahou předtuchou si dodával odvahy. Vstoupil do světla, přešel po molu k úvazišti a zastavil se pod místem, kde stála.

„Cinnaminson," ozval se.

Její nevidomý strnulý zrak se pohnul a vlasy se jí v měsíčním svitu zatřpytily. „Počkej," zašeptala. Přešla ke schůdkům a spustila je přes bočnici. „Pojď nahoru. Všichni jsou ve městě v pivnicích a vrátí se až před svítáním. Jsme sami."

Poslechl ji. Vystoupil po schůdcích a vytáhl se na palubu. Jak před ní stanul, vzala ho za ruce. „Věděla jsem, že přijdeš," řekla.

„Nemohl jsem nepřijít."

Pustila mu ruce a vytáhla schůdky na palubu. „Sedni si se mnou támhle mimo světlo. Kdyby se vrátili, budou chtít, abych jim spustila schůdky. Než by se dostali nahoru, spustil by ses přes bočnici."

Odvedla ho k protější straně pilotní kabiny, kde byl stín nejtmavší. Tam se posadili těsně vedle sebe, zády k nízké stěně. Její mléčný zrak se stočil v jeho směru.

„Dnešní noc si nebudeme lhát," zašeptala. „Říkejme si jenom pravdu."

Pen přikývl. „Dobře. Kdo začne?"

„Já. Jde o můj návrh." Sklonila se blíž. „Tatínek ví, kdo jsi, Penderrine Ohmsforde. Při napadení flity zjistil, že je Ahren Elessedil druidem, a zbytek se dozvěděl, když se poptal v přístavu. Ví to, ale neprozradí vás a ani nikomu neřekne, že jste pasažéry *Rejnočka."*

Hladkou tvářinku měla staženou úzkostí a nejistotou a bradu pozvedlou, jako kdyby čekala, že ji někdo uhodí. Pen se dotkl jejího líčka.

„Ahren nám říkal, že by se to mohlo stát. Nejde o nic neočekávaného. Ale pokud nás měl zachránit, musel se nechat poznat."

„Tatínek si to taky uvědomuje a na takové laskavosti on nezapomíná. Myslím, že vám nechce ublížit. Nevím ale ani, jak pokaždé smýšlí." Znovu ho uchopila za ruce. „Řekneš mi, kde zůstáváte? Abych tě mohla varovat, kdybych zjistila, že jste v nebezpečí."

Pen váhal. Jediné, co má přikázáno neprozrazovat za žádných okolností. Slíbil to

zachovat v tajnosti. A teď ho Cinnaminson žádá, aby znesvětil vlastní důvěryhodnost. Byla to nepříjemná chvíle a rozhodl se bez uvážení.

„Máme pronajaté pokoje v hostinci U Rybářovy lži, asi na půl míle směrem do města.“ Stiskl jí prstíky. „Ale i kdyby bylo zapotřebí, jak nás najdeš? Musela bys požádat o pomoc, a to by bylo příliš riskantní.“

Cinnaminson se usmála. „Dovol, Penderrine, abych ti sdělila další pravdu. Dokážu tě vyhledat, kdykoliv se mi zachce, protože i přes svou slepotu umím vidět vnitřním zrakem. Mám tuhle schopnost odjakživa. Už jsem se tak narodila... s jakýmsi jiným druhem vidění. Létám s tatínkem proto, že dokážu vidět ve tmě, v mlze, ve špatném počasí a ve všemožných bouřích lépe než on. V prostředí, které je jeho očím skryté, dokážu navigovat vlastním vnitřním zrakem. Proto může zalétat do míst, kam jiní nikoliv... za Lazareen, do Strusek, do míst, které halí nepohoda a přítmí. Je to jako obraz, který se mi zjevuje před očima o všem z mého okolí. Za denního světla sice tak dobře neúčinkuje, ale okolní cestu si dokážu nacházet docela dobře. V noci je ten obraz ale jasný a ostrý. Tatínek zpočátku nevěděl, jak to mohu dokázat. Po maminčině smrti mě raději, spíš než aby mě nechával u jejích příbuzných, brával s sebou. Nikdy se vzájemně neměli rádi. Než aby sháněl někoho, kdo by mě doma vychovával, je pro něj jednodušší, když mě bere s sebou na cesty. Přála jsem si, aby mě měl rád a nevzdal se mě. Proto jsem mu ukázala, jak dovedu číst z oblohy, když to žádný jiný nesvede. Pochopil můj dar a začal mě využívat k navigaci. Podvoluji se mu v tom, protože tak získávám pocit jistoty. Jsem prospěšná, a tak věřím, že si mě ponechá.“

Odmlčela se. „Tatínek si nepřeje, aby o tomhle kdokoliv věděl. Ví o tom jen ti dva z jeho posádky, a to jsou jeho bratranci. Oba přísahali, že to zachovají v tajnosti. Jsem jeho dcera a pomocnice. Jsem pro něj ale také šťastné kouzlo. Někdy u něj ten rozdíl jasný není. Myslím si, že mě má rád, že ale neví, co znamená mít někoho opravdu rád.“

Vztáhla ruce a vzala mu tvář do dlaní. „A je to. Podarovala jsem tě... sdělila jsem ti pravdu, kterou se zatím nikdo jiný nedozvěděl.“

Pen ji vzal za ruce a něžně je stiskl.

„Nosíš ji v sobě dlouho. Proč ji říkáš teď, po tak dlouhé době? Proč tak porušuješ otcova přání? Nevadilo by mi, kdyby sis tohle tajemství nechala pro sebe.“

Cinnaminson si vyprostila ručky a prstíky si přejela po vlasech a tváři. „Už mě unavuje, nemohu-li si o tom s nikým promluvit. Je to, jako když předstírám, že jsem jiná než ve skutečnosti. Hledala jsem někoho, komu bych se s tím svěřila. Vybrala jsem si tebe, protože si myslím, že jsme stejní. Oba něco tajíme.“

„Myslím, že ano,“ přisvědčil Pen. Znovu se opřel o pilotní kabinu. „Teď je řada na mně, abych ti prozradil tajemství. Sotva vím, kde začít, mám toho tolik. Víš sice, kdo jsem, ale nevíš, co tu dělám.“

„Umím si to domyslet,“ řekla. „Ard Rhys je tvá teta. Jsi tu kvůli ní. Druidi ale prohlašují, že jsi v ohrožení. Tvrdí, že dokud tě nenajdou a nevezmou k sobě, mohlo by se ti přihodit něco podobného jako jí. Je to tak?“

Pen potřásl hlavou. „Ano, nebezpečí mi hrozí, ale především od nich. Někteří z nich jsou odpovědní za to, co se jí stalo. Jestli mě najdou, mohl bych dopadnout stejně. Když mě našli v Patch Run, uprchl jsem jim. Proto jsem teď na útěku.“

„Hledáš rodiče?“

„Hledám tetu. Celé je to složité.“ Odmlčel se. „Protože jsme si slíbili, že si dnešní noc nebudeme lhát, dovol tedy, abych ti teď sdělil jednu pravdu. Vlastníš jakýsi druh kouzla, které nikdo jiný nemá. Já taky. I já se s ním narodil stejně jako ty. Jde zřejmě o součást kouzla, které zdědil můj otec, o cosi, co je v rodu Ohmsfordů předáváno už po generace. S tou výjimkou, že to mé se liší.“

Zatímco přemýšlel, jak by to vysvětlil, tlumeně si vydechl. „Umím u rostlin a zvířat rozpoznávat, co cítí, a někdy i co si myslí. Ne že by ke mně doslova promlouvaly, ale projevují se vtom smyslu. Všechno mi sdělují zvuky a pohyby. Poznám například, zda se

bojí nebo zuří a co tyhle jejích projevy vyvolalo.“

„Tvůj dar se od mého neliší,“ řekla Cinnaminson. „Dokážeš vnímat skutečnosti, které jsou ostatním skryté, a vidíš je, aniž bys využíval zraku. Nejsme tedy stejní?“

Pen se předklonil. „Až na to, že já jsem svobodný, kdežto ty ne. Proč je to tak, Cinnaminson? Mohla bys otce opustit, kdyby sis to přála? Mohla bys odejít jinam a žít jinak?“

Zeptal se tak bezděčně, až ho to samotného zaskočilo. Ba co hůř, jestli přisvědčí, nemá jí vyjma podpory co nabídnout. Co by mohl udělat, aby jí za současných okolností pomohl? Tam, kam má namířeno, ji vzít nemůže. Je-li Ahren odhodlaný si Gara Hatche nepopudit, je nabídka pomoci vyloučena.

Cinnaminson se tiše zasmála. „Taková troufalá otázka, Penderrine. Jak bych se měla zachovat? Opustit tatínka a uprchnout s tebou? Slepá dívka a chlapec na útěku?“

„Ano, zní to hloupě,“ připustil Pen. „Neměl jsem se ptát.“

„Proč ne?“ zeptala se Cinnaminson a překvapila ho tím. „Máš o mě zájem?“

„Na tohle se ptát nemusíš.“

„Pak se o mě taky musíš postarat. Zdá se, že za takových okolností je chtít znát odpověď správné. Tvé počínání se mi líbí. Ano, toužím po jinačím životě. Hledám ho. Jsi ale první, komu se s tím svěřuji. Jsi první, kdo se na to ptá.“

Zazíral upřeně do její tváře, na její jemné rysy, na úsměv, jenž jí zakulacoval rty, na zvláštní nevidomé oči. Všechno, co k ní v té chvíli pociťoval, se změnilo v lásku. Možná by měl vyslovit, že ji miluje, ale protože o lásce zhola nic nevěděl, vyznělo by to bezvýznamně. Bylo to pro něj pouhé slovo. Pořád je ještě kluk. Ale tenhle odlišný cit, jenž byl víc než láskou, zvládal všechna slova; šeptal cosi o vztahu a sdílení, o důvěrnostech a pravdách, které si té noci vzájemně sdělili. Sliboval nezapomenutelné okamžiky i delší chvíle, jež mohou změnit život.

Když tohle vysloví, co jí může poskytnout? Snažil se v moři zmatených pocitů najít odpověď. Znovu mu sevřela ruce ve svých a drobnými krouživými pohyby prstů mu hladila pokožku. Mlčela. Čekala, až se ozve.

„Kdyby ses rozhodla, že chceš otce opustit, pomohl bych ti,“ řekl konečně. „Jak, nevím. Vím jen, že bych na něco přišel.“

Sklonila hlavu právě dost, aby se jí tvář lehce skryla v šeru, a zakryla tak svůj výraz. „Pene, vrátíš se pro mě, ať budeš kdekoliv? Je troufalé se na to ptát, ale přesto se ptám. Přijdeš si pro mě?“

„Ať budeš kdekoliv a kdykoliv budeš potřebovat,“ odpověděl šeptem.

Cinnaminson se usmála a znovu tvář pozvedla do světla. „To je všechno, co potřebuji vědět.“ Zase se opřela a zaměřila se tváří na nebe ozářené hvězdami. „Dost už slibů a důvěrností. Poseďme jen tak pospolu a naslouchejme noci.“

A tak seděli vedle sebe, mlčky, ruce složené v klínech a ve vzájemném dotyku ramen a boků. Přístavní zvuky se jim v tu chvíli zdály hodně vzdálené. Protože se ochladilo ještě víc, zabalil je Pen oba do svého pláště a jednou paží ji objal, aby jí propůjčil vlastní teplo a současně vnímal, jak při něm její postavička taje.

Po chvíli se k němu naklonila a políbila ho na tvář. „Už musíš jít. Připozdívá se. Oni se vrátí. Vrať se do hostince, ať se vyspíš.“ Znovu ho políbila. „Budeš-li moci, přijď zase zítra. Budu čekat.“

Vstal, společně přešli ke schůdkům a pátravě se rozhlíželi po nějakém náznaku blížících se Tuláků. Přístav už byl pustý. Cinnaminson Penovi spustila schůdky, po nichž sestoupil. Zastavil se a vzhlížel k ní, dokud je opět nevytáhla. Pak se otočil a vydal se do města.

Cinnaminson.

Věděl, že v jeho životě už nikdy nebude nic tak jako dřív.

Kapitola 20

Grianne Ohmsfordová se probudila do jitra tak skličujícího a šedavého, jako by se vypotácelo z bažinatých hlubin Malgského močálu. Podobalo se zjevení, které pátrá po nešťastných Jarka Ruus. Vyhlíželo živě a hladově. Mělo tvar a vnímalo. Vzduch, jenž dýchalo, páchl po zkažené vodě a o pokožku se otíralo chtivými neodbytnými prsty. Mračna, která tvořila jeho vlasy, byla na obloze nízko, až k nerozeznání od vousiska z mlhy, jež mu křivilo tvář. Všechno vůkol šeptalo o skrytém nebezpečí a ztracených duších. V jeho přítomnosti se tlukot srdce zrychloval neklidným a jistým vědomím, že až se zjeví smrt, bude rychlá a nečekaná.

Ard Rhys pociťovala po spánku v kolébce z haluzí křečovitou strnulost. Celé tělo měla ztuhlé a rozbolavělé. Spala, i když si nenamlouvala, že ví jak. Nocovala totiž na svém stromovém hřadu, aniž by, jak se obávala, spadla. Když sešplhávala dolů mlhou, která by odradila i toho nejneohroženějšího mořského ptáka, zachytila pohledem stopy, které křižovaly zem přímo pod ní, a z toho usoudila, že měla štěstí, když tuhle noc přežila, aniž by ji postihlo něco horšího než bolavé svaly. Weka Dart měl pravdu, když ji před nocováním na zemi varoval.

Čile se rozhlížela a pátrala v mlze a příšeří po náznaku drobného úchylného Ulk Boga, s pomyšlením, že se třeba i vzdor vzteku, který vůči ní při svém odchodu projevoval, mohl v noci vrátit. Koneckonců si při jejím přesvědčování, aby ji směl doprovázet, pěkné nadrobil, a proto se jí těžko věřilo, že by veškerou předešlou snahu odvrhl jen kvůli pocitu přezíravosti. Zdálo se, že nepatří k typu, jehož by odrazovaly urážky. Stále nevěděla, oč mu jde, jen to, že o něco jistě. Ale protože po něm nikde nebylo ani vidu, smiřovala se už se skutečností, že se vydal vlastní cestou.

Taky dobře, namlouvala si.

Až na to, že tuhle krajinu nezná a je tak v nevýhodě. Povšechně věděla, jak by měla v cestě pokračovat, za předpokladu, že Zapovězené zrcadlí Čtyřzemí. Polohu Hadeshornu může odhadovat podle všeho, co o jeho poloze ví z vlastního světa. Ale mlha klamala a její smysl pro orientaci rušily jiné terénní útvary. Ba co hůř, bude se muset vystavovat nebezpečí střetů s příšerami, které Zapovězené obydlují, aniž by tušila, kdo nebo co jsou zač. Weka Dart alespoň věděl o všem, čemu se potřebuje vyhýbat.

S tím se ale nedalo nic dělat. Ani s nedostatkem jídla a vody. Po obou se bude muset poohlížet cestou a doufat, že prvně zmíněné ihned rozpozná. Voda by tak velkou potíž představovat neměla, i když v té chvíli nechtěla raději předpokládat nic.

Jak si protahovala bolavé údy, shlédla na sebe. Byla rozedraná a špinavá. Šaty měla téměř v cárech. Přitáhla si potrhanou noční košili těsněji k sobě a umiňovala si, že si na sebe bude muset brzy něco obstarat, protože jinak skončí nahá stejně jako hladová a ztracená. Ani bez bot se jí moc daleko dojít nepodaří. Nohy už měla samý krvácející škrábanec, a to se zatím nedostala ani ke skalnatému výstupu k Hadeshornu.

Až zjistím, kdo mi tohle způsobil...

Právě se chystala vyrazit na cestu, když po jedné straně zaznamenala ve stromoví pohyb a vzápětí poté se s jakýmsi v látce zabaleným balíkem v náruči vynořil Weka Dart s naježenými chlupy a hubenými údy. Zachytil ji pohledem a zastavil se. Jak se zeširoka usmál, objevily se jeho ostré zuby.

„Ááá, stromová Grianne. Spala jsi dobře, že? Na to, že jsi přenocovala nad zemí, nevyhlížíš tak špatně. Vidíš všechny ty stopy?“ Zagestikuloval. „Teď už chápeš všechno, co jsem ti povídal.“

Zírala na něj mlčky, aniž by věděla jistě, zda ji jeho návrat těší. Zklamaně svraštil proradný obličej. „Nečuč na mě takhle! Měla by ses radovat, že mě vidíš. Jak daleko bys

beze mě došla? Každý ti může říct, že o téhle části světa vůbec nic nevíš. Potřebuješ mě jako průvodce.“

„Myslela jsem, že jsi se mnou skončil,“ řekla.

Pokrčil rameny. „Rozmyslel jsem si to. Rozhodl jsem se ti odpustit. Vždyť máš nakonec právo se o mě něco dozvědět, a proto sis počínala stejně jako všichni strakeni a využila jsi k tomu svého kouzla. Takhle by se zachoval tvor jakéhokoliv obyčeje. Tady jsem ti přinesl nějaké šaty.“

Popošel vpřed a shodil jí balík k nohám. Sehnula se a začala se jím probírat. Našla v něm vysoké kožené boty, volně padnoucí bavlněnou košili, kalhoty, opasek, nůž a rozměrný plášť, do kterého všechno zabalil. Všechny věci byly v dobrém stavu a natolik odpovídající její velikosti, aby se v nich cítila pohodlně. Vůbec si neuměla představit, kde k nim přišel, ale nemyslela si, že by se na to měla vyptávat.

„Obleč si to,“ vyzval ji.

„Otoč se,“ odpověděla.

Vzhledem k tomu, že se o ni Ulk Bog takhle nezajímal, působil příkaz hloupě, ale Grianne chtěla uplatnit vlastní autoritu dříve, než ho napadnou špatné úvahy na téma, kdo je pánem. Hodlá-li ji, jak se zdá, po zbytek cesty doprovázet, je lepší, když mu podstatu jejich vztahu osvětlí ihned a bez obalu.

Svlékla si noční košili a pustila se do oblékání nových svršků. Sledovala přitom, jak Ulk Bog neklidně civí do lesa. „Chci vědět, proč na cestě se mnou trváš,“ oslovila ho. „A netvrď mi, že proto, abys cizince pomohl najít cestu.“

Weka Dart rozhodil rukama. „Nemůže ti našinec prokázat laskavost jen tak?“

„Ve tvém případě ne. Zdá se, že nejsi ten typ, který dělá laskavosti zcela nezištně. Buďme tedy upřímní. Co po mně vlastně chceš? Možná nejde o nic, čeho by mi vadilo se zříkat, znamená-li to, že mě dokážeš doprovodit tam, kam se hodlám vydat.“ Dopnula si tuniku. „Už se zase můžeš otočit.“

Weka Dart poslechl. Tvářil se kysele a ublíženě. „Já měl za to, že strakeni poznají, co si obyčejní myslí. Proč ke zjištění, oč mi jde, nevyužiješ jednoduše svého kouzla?“

S odpovědí se neobtěžovala. Trpělivě čekala na něj. Trucoval. „Ten důvod už znáš. Jen jsi nedávala pozor, když jsem se o něm zmínil. Myslím, že jsi moc zahleděná do sebe.“

„Tak mi ho zopakuj.“

Teď našpulil rty ještě trucovitěji. „Dostal jsem se do jistých potíží se svým kmenem. Abych si zachránil život, musel jsem uprchnout. Možná že po mně pořád jdou. Sám nejsem proti té spoustě bytostí, jimiž Jarka Ruus jsou, nijak zvlášť v bezpečí. Vím ale, jak si svou cestu vyhledávat, a hlavně jak se jim vyhýbat. A proto si myslím, že bychom si mohli vzájemně pomáhat.“ Vzdorovitě si založil ruce na prsou. „Tak co, už jsi spokojená, Grianne všetečné mysli a nekonečných otázek?“

Začínal se chovat drze, ale nevšímala si toho. „Jsem. Pro tentokrát. Ale v budoucnu mi, krysoune, budeš říkat o svých úmyslech a záměrech jen pravdu, protože jinak s tebou nakrmím ta větší monstra, jimž se snažíš vyhýbat. Nemám překvapení ráda. Chci vědět, nač myslíš. Žádné tajné plány, jinak je po naší dohodě.“

„Jsi tedy pro, že bychom měli putovat společně?“ zeptal se. Nefalšovaně se radoval. „Že na mě budeš dávat pozor?“ Zarazil se. „Inu, že na sebe budeme dohlížet vzájemně?“

„Pojďme už,“ řekla a odvrátila se.

Šli celý den na východ pod Dračí hranicí přes pashanonské nížiny a pahorkatiny. Počasí zůstávalo zasmušilé a mlhavé, slunce nic víc než kalná záře vysoko na obloze a území, jímž se ubírali, krajem z mlhy a stínů. Vzduch byl vlhký a štiplavý, nepříjemnost, jež Grianne naplňovala vděkem za šaty a obuv, které jí Weka Dart přinesl. Lučiny a pahorky pokrývala vlhkost, která se sice nikdy úplně neodpařovala, ale přesto zůstával kraj nadále pustý a bez života. Nepřítomnost drobného ptactva a malých zvířat zneklidňovala; dokonce ani hmyz se nijak neprojevoval. Traviny byly husté a drsné a podobaly se pilovitě

zubatým ostrým kopím. Zbarvení měly bledavě zelené. Stromy byly pod Dračí hranicí zakrslé, křivolaké a mnohé připomínaly jen o málo víc než kostry. Rybniční a potoční voda zahnívala a lemovaly ji řasy. Zdálo se, že je tenhle svět všude, kudy procházeli a kamkoliv se Grianne podívala, nemocný a umírající.

A přece tu Jarka Ruus přežívají už tisíciletí. Pokusila se si život v takovém světě představit, ale nepodařilo se jí to. Pomyšlení, že je zde dlouhodobě uvězněna, ji děsilo. Kdyby nevěřila, že najde cestu ven, zničilo by ji to. Ona ale v jistotě, že to dokáže, nikdy nepolevovala. Ti, kteří ji sem poslali, se zmýlili, když ji ponechali naživu. Možná se domnívali, že se jí zbaví, ale ona už jim dokáže, že se spletli.

Myšlenkami často zalétala k příčině své svízelné situace. Zjistit přesně, kdo ji přenesl, pro ni sice možné nebylo, ale mohla o tom alespoň uvažovat. Mátlo ji, proč ji prostě nezabili a hotovo. Přesně tak by se k nim zachovala jako čarodějka Ilsa. Ponechat nebezpečného protivníka naživu, aby si vás i bez ohledu na obtížnost toho úkolu později našel, je vždycky riskantní. Proč ji tedy nechali žít? Nebylo by pro ně o nic obtížnější, kdyby ji bývali sprovodili ze světa, než aby ji posílali do Zapovězeného. Právě tahle myšlenka v ní podnítila podezření, že se odehrálo něco jiného, že měli její nepřátelé důvod k tomu, aby ji ponechali živou a uvězněnou. Stejná úvaha ji vedla také k zamyšlení nad zdrojem síly, jež byla k jejímu odeslání do Zapovězeného vynaložena. Představovala víc než sílu kteréhokoliv druida. Vymykala se všemu, co v jejím světě existovalo.

Začínala docházet k přesvědčení, že jde o sílu, která by snad mohla pocházet ze samotného Zapovězeného. Takovými úvahami se zaměstnávala po většinu cesty. Weka Dart cupital kolem ní, tu zaostával a tu zase vedl, někdy prudce vyrážel do stran a příležitostně vylézal na stromy a skaliska, ale nikdy se nezastavoval. Moc toho nenamluvil, za což mu byla vděčná. Byl očividně ve střehu a neustále se měl na pozoru před případným nebezpečím.

A nebezpečných bytostí zde byly spousty a mnohé z nich i potkávali. Lučinami dusali strašíni a obříni, bezduchá monstra ponurého zraku a prostého ducha s přihrblými rameny a mocnými pažemi, které vláčeli po zemi. V povětří poletovaly harpyje, okřídlené ženštiny, které ječely a po sobě navzájem i po všem dole plivaly jed. Krátce se objevila skupinka draků, většinou menších a odlišných od drachů. Letmo se kolem nich občas mihly také rozmanité bájné formy, zvláště koholdi, kteří se zřejmě v téhle oblasti vyskytovali ve velkých počtech.

Jednou zahlédli na velkou vzdálenost gormijskou vesnici, jakýsi shluk stavení z bláta a trávy vydlabaný jako jeskyně do úbočí pahorku. Ves obklopovaly zdi a ze země trčely jako pádné varování bodce. Šlachovití gormijové s fretčíma očima se po svém ohrazeném prostoru pohybovali kradmo a plouživě. „Copak celou ves těch příšerek tak děsí?“ zeptala se Grianne Weky Darta.

Zasmál se a v hrdle mu temně zachrčelo. „Počkej a uvidíš.“ Zachovala se tak a o pár hodin později obdržela odpověď. Překonávali zrovna jeden nízký hřeben a letmo pohledy zachytávali výhled na údolí, jež se prostíralo daleko k východu, když se Weka Dart pojednou prudce obrátil a zasyčel: „K *zemi, k zemi!“* Grianne okamžitě klesla, přitiskla se do drnů ostnité trávy, která všude rostla, a začala rychle a krátce oddechovat. Ulk Bog, roztažený vedle ní, se jako červ proplazil tak daleko dopředu, aby dokázal zahlédnout cosi, co Grianne stále neviděla.

„Podívej se,“ vyzval ji šeptem přes rameno. Grianne vyhlédla do údolí a vyčkávala. Minuty ubíhaly a nic se nedělo. Pak se do výhledu lomozivě vypotácel strašín obludné velikosti. Byl schýlený a přes rameno nesl ohromný kyj. Protože mu po zádech a plecích spadaly drsné černé vlasy a pevnou kůži měl tuhou a hladkou, odhadovala Grianne, že je mladý. Potřásal hlavou ze strany na stranu, jako by odháněl komáry nebo mouchy.

„Co to dělá?“ zeptala se šeptem.

Oči Weky Darta zazářily. „Poslouchej.“

Grianne se zaposlouchala a vzápětí to rovněž uslyšela... vysoký intenzivní zvuk, který

doléhal ze všech stran současně. Zjevně strašína obtěžoval, protože ten vztekle mručel a neustával pozvedávat hlavu v marné snaze vypátrat zdroj zvuku. Zvuk rovnoměrně narůstal a měnil se v jakési syrové, drsné kvílení naplněné bolestí, které pronikalo až do morku kostí. Strašín se nakonec úplně zastavil a nerozhodně se rozhlížel. Tupou tvář měl zkřivenou zlostí. Grianne se ještě víc přitiskla k zemi. Strašín hledal něco, na čem by si vybil vztek, a Grianne vůbec netoužila po tom, aby mu posloužila jako cíl. Ani Weka Dart se v leže nehýbal, ale Grianne si všimla, jak se mu koutky úst křiví vědoucím úsměvem. Ten úsměv naznačoval očekávání, a proto se o něj dál nestarala.

A vtom se začali objevovat drobní čtvernožci, vynořovali se z trávy a zpoza kamenů, zprvu hrstka, posléze tucty. Jejich ostře řezané kočičí rysy a štíhlá zvlněná těla nepřipouštěly záměnu. Grianne je poznala ihned, třebaže se s nimi nikdy dříve nesetkala. Fúrie. Čítávala o nich v Pamětech druidů. Jen jednou od svého uvěznění pronikly ze Zapovězeného a rozpoutaly s Allanonem řež, v níž ho málem zabily. Byly to kreatury běsnoty a bezduché ničivosti, ty nejhorší z mnoha zlých bytostí uvězněných v tomto světě. Napadaly v houfech a k obětem je lákala žádostivost po krvi. Ve světě Jarka Ruus se jim všechno vyhýbalo.

Strašína už obklíčily a přibližovaly se k němu ze všech stran v takové přesile, že už je Grianne nedokázala ani počítat. Strašín na ně neustával čekat a jeho prasečí očka už předjímala riziko, jemuž se ti tvorečkové vystavují. Snad proto, že byl ještě nezralý, si vlastní nebezpečí vůbec neuvědomoval. Když fúrie zaútočily a začaly se na něj slepě vrhat, odrážel je jako mouchy stejně účinně kyjem jako pěstmi. Fúrie byly menší a jejich těla bezbranná, a proto se ty, s nimiž se strašín střetl, na nic nezmohly. Přesto jich na úplné odražení bylo příliš mnoho, takže jeho obranu brzy prolomily a začaly mu mohutné tělo zpracovávat zuby a drápy. Kusy svaloviny a chomáče chlupů se rozletovaly kolem a za chvíli byl strašín rozdrásán a zkrvavený od hlavy k patě. Bojovat nepřestával, zabíjel fúrie, dokud mohl, a snažil se zůstat na nohou.

Nakonec ho ale strhly, protože mu poničily vazy a šlachy. Rvaly z něj maso i s kůží a vysávaly mu krev i sílu tak dlouho, až zůstal úplně bezmocný. Za zuřivého ryku zmizel pod jejich nemilosrdnými výpady, zcela obklopený pištící masou srstnatých tělíček, zarytý do země, dokud ho život neopustí.

Grianne, která už ve svém světě viděla na vlastní oči mnoho strašlivých a krutých skonů, se při tomhle přesto přikrčila. I když pro ni strašín nic neznamenal, přesto ji jeho osud zděsil. Když už se omezoval na poslední záškuby a lapavé vdechy, chtěla se odvrátit, ale nedokázala to. Vzpamatovala se teprve až v okamžiku, kdy ji Weka Dart pleskl po rameni.

„Tudy," šeptl Ulk Bog, „dokud mají napilno."

Proplížili se trávou po hřebenu a spěšně sestupovali opačným svahem tak dlouho, dokud se neztratili z dohledu. Pak se zastavili a přešli v chůzi. Mlčky se soustředili na zvuky, které k nim doléhaly z opačné strany vrchu.

Když už se dostali tak daleko, že je nikdo nemohl zaslechnout, dokonce ani uši kočičí, Weka Dart se na ni zahleděl. „Je lepší, že objevily jeho než nás," prohodil se zlomyslným úsměvem.

Grianne souhlasně přikývla. Příjemný pocit z toho ale neměla.

Té noci spali zase na stromech; Grianne proti tomu nic nenamítala. Pochopila, jak zranitelní jsou vůči tvorům, kteří se Pashanonem potulují pod rouškou tmy.

Mnohé ani nezahlédla, ale k přesvědčení jí stačilo jediné pozorování fúrií. Domnívala se, že stromy moc velkou ochranu neposkytují, ale brala, co mohla.

Ve snech, které se jí té noci zdály, viděla strašína nanovo umírat, výjev, který se jí neustále vracel v rozmanitých podobách. Jednou byla pouhou přihlížející, nezúčastněnou pozorovatelkou vražedné scény. Jindy představovala oběť, vnímala zuby a drápy těch tvorů podobných kočkám, jak se na ni sápou, jak je při jejich útoku ubíjena a bezmocná, a

tehdy se zmítavě a polita studeným potem probouzela. Jindy se jí zase zdálo, že je účastnicí, jednou z fúrií, a že pomáhá při vraždění dalšího bezmocného tvora, povzbuzována touhou po krvi a nenávistí, tedy pocity, o nichž se domnívala, že se jich zprostila, když skončila s životem čarodějky Ilsy.

Procitla znavená a mrzutá, ale během dalšího putování na východ, cestou přes lučiny v dalším zachmuřeném a deprimujícím dni, se zase vzpamatovala. Drželi se břehu obdoby řeky Mermidon z jejího světa. Zeptat se Weky Darta na její zdejší jméno se nesnažila, byla ráda, že kráčí sama, zatímco Ulk Bog se kolébal vlastním tempem jednou vzadu a za chvíli zase před ní. Toho dne se rozpršelo, a i když ji chránila rozměrná kápě, brzy promokla. Místní vídali málo a po fúriích nezahlédli ani stopy, za což Grianne pociťovala vděk.

Třetího dne odpoledne dospěli k průrvě v Dračí hranici, kterou Grianne rozpoznala jako ústí průsmyku vedoucího k Hadeshornu a do Břidlicového údolí. Klikatá temná soutěska se vinula vzhůru do skal a ztrácela se v mlhách.

„Znáš tohle místo?“ zeptal se Weka Dart.

Setřela si z tváře déšť, jenž jí crčel z kápě. „Už jsi tady někdy byl?“

Ulk Bog zavrtěl hlavou. „Nikdy.“ Rychle vzhlédl k ponuré skalní mase. „Nevyhlíží to zrovna jako místo, kam by se chtěl našinec vydávat.“

„Právě tam mám namířeno,“ oznámila mu Grianne. „Ty nemusíš. Chceš na mě počkat tady?“

Ulk Bog chvatně zavrtěl hlavou. „Raději zůstanu s tebou. Pro případ, že bys mě potřebovala.“

Pustili se do výstupu. Pracně stoupali sypkou sutí předhůří, dokud nevystoupili k úpatí hor. Terén tam byl strmější a také zrádnější. Ani vidu po nějaké stezce, v kameni ani v půdě žádné známky, že by ji tu někdo vyšlapal. Stezka, o jejíž existenci ve vlastním světě věděla, tady v Zapovězeném nebyla. Možná že tudy dříve ještě nikdo nikdy neprošel. Weka Dart se za ní ploužil s mnohem menším elánem, než jaký projevoval v nižších polohách, neustále si něco remcal a mumlal pro sebe. Grianne si ho nevšímala. Její doprovázení si vybral sám. Ani ji, o nic míň než jeho, nutnost razit si cestu netěšila.

Neuplynula dlouhá doba, když zaslechli jakési kvílení. Byl to nezaměnitelný zvuk, jakoby tlumené lkaní, jež by snad mohl vydávat pouhý vítr, anebo něco živého, co trpí bolestí. Vzrůstal a klesal s neměnnou kadencí a občas se zcela vytrácel, aby se o chvíli později znovu vrátil. Grianne se ho pokoušela nevnímat, ale zjistila, že je to nemožné. Při změnách ve výšce a tónu jí trnuly zuby. Zvuk pročesával skaliny průrvy, pronikal hluboko do jejích spár a rozšiřoval je. Weka Dart něco zoufale a sklíčeně zasyčel a zacpal si rukama uši. Když se po něm Grianne ohlédla, cenil zuby.

Brzy poté se objevily stíny, které se vykrádaly z trhlin ve stěnách a zpoza kamenů. Nedopadaly stejně, jak by pravé stíny měly, ale pohybovaly se nezávisle na světle a oddělovaly se od pevných předmětů. Protékaly soutěskou a stáčely se v černé skvrny sledující její postup jako dravci. Když se jí dotkly, jejich černota se jí po kůži ploužila ledovými prsty.

Instinktivně věděla, co se děje. Namlouvaly jí, aby se obrátila zpět, vyciťovala to v dotecích stínů i ve zvuku kvílení. Ignorovala to ale, protože věděla, že musí, a pokračovala dál.

Do soumraku dospěli k jedné průrvě ve skalách, která se hustou clonou šera a mlhy otevírala do jakési černé díry v obloze. Grianne Ohmsfordová překvapeně zazírala, a hned vzápětí si uvědomila, že je nebe inkoustově černé, prosté hvězd či měsíce. Prostě tam nebylo nic. Vykročila kupředu, aniž by dokázala uvěřit, že vidí správně.

Za průrvou ve skalách, kde mlha a šero odpadaly, stanula na výspě s výhledem na Břidlicové údolí.

Vypadalo tak, jak si je pamatovala, ale ne docela. Ostře hranaté a ebenově černé kameny byly stejné a rozptýlené po pustých svazích jako střepy z naleštěné sklenky. Údolí

ale objímala mlhavá clona, stěna tak obsáhlá a vysoká, že Grianne neviděla nic než černou díru a nebe nad ní. Hory se vytratily. Svět zmizel.

Zbýval jen Hadeshorn rozlitý v údolním dně, jehož stojatá voda se matně třpytila. Jeho rovná zrcadlová hladina vyzařovala kalné nazelenalé světlo, které se odráželo od kusů skály. Z jeho povrchu se jako pára zvedala mlha, což ale neznamenalo, že by voda byla teplá. Dokonce i z místa, kde Grianne stála, vnímala, že je jezerní voda studená jako led a vražedná jako smrt. Nic, co už kdysi dávno nepřešlo do podsvětní říše, tam nežilo.

Weka Dart docupital za ní a rozhlédl se. „Zlověstné místo. Proč tady jsme?“

„Protože odpovědi na své otázky najdu právě v těchto jezerních vodách,“ odpověděla Grianne.

„Pak se ptej rychle, ať už jsme pryč!“

Znovu se rozeznělo kvílení, tlumené a vytrvalé. Vycházelo ze skal a pronikalo vzduchem. Opět se zjevily stíny, jež na sebe tentokrát braly konkrétní podobu. Některé důvěrně známou, jiné nikoliv. Vířily kolem nich jako přízraky na lovu. Žádné hlasy, žádné obličeje, žádná lidská přítomnost, a přece se zdálo, že by v těch stínech a kvílení mohl být vtělený život, zbavený hmoty i duše a polapený ve vzduchu. Zvuky a stíny si vzájemně odpovídaly, zrychlovaly a zvolňovaly a stoupaly a klesaly.

„Strakenko, udělej, co musíš, ale rychle!“ ozval se naléhavě Weka Dart a v jeho hlase byl patrný náznak strachu. Grianne přikývla, aniž by na něj pohlédla. Nebylo proč vyčkávat, úvahami nic nezíská. Nemohla vědět, co na ni čeká, až vyvolá duchy zesnulých. Tady to mohlo dopadnout jinak než ve Čtyřzemí. Mohlo by to skončit smrtí.

Snad jde o její jedinou naději.

Odhodlaně se vydala dolů.

Kapitola 21

Přítomnost mrtvých vycítila okamžitě. Na přízračné siluety, které se kolem ní míhaly, a hlasy kvílející ze skal si už zvykla. Při sestupu ze svahu byly všude kolem ní. Přízraky se k ní těsně tiskly a pokoušely se nanovo zachytit něco z tělesného bytí, jež za sebou zanechaly cestou do podsvětí. Věděla, že duchové tenhle nedostatek vnímají. Ani jako mrtví na hmotný život nezapomínali.

V jejím světě by k tomuhle jevu nedošlo, protože tam se duchové omezovali na hadeshornské hlubiny a vstup do světa živých jim byl zakázán. Ale v Zapovězeném byla duchům poskytována větší volnost, a i když zatím z posmrtného stavu vyvoláni nebyli, v údolí se už volně pohybovali. Grianne si také povšimla další odlišnosti. Duchové, kteří k ní zavítali, se nechovali přátelsky. V nejlepším případě se vůči všemu živému projevovali zaujatě, ale k sobě z nich vyciťovala jakousi mimořádnou nelibost. Proč se tak chovají nedokázala zjistit hned. Osobně ji neznali a ani zášť, kterou dávali najevo, se neprojevovala tak, aby jejich postoj vysvětlovala. Vnímala její bodání jako nějaký vous, který ani tak moc nepíchá, jako spíš škrábe. Onen vjem připomínající škrábání zahrnoval opovržení, lhostejnost a nepokrytou nelibost. Cosi na ní ty duchy dopalovalo, ale co, to se jí i přes veškerou snahu stále zjistit nedařilo. Duchům není snadné porozumět. Jejich city totiž nejsou spojeny s tělesnou schránkou, a proto se jen obtížně chápou.

Zvažovala použít k jejich rozehnání kouzla, aby si udělala prostor a lépe se jí dýchalo, ale v Zapovězeném mohlo mít nepředvídatelné následky, takže nechtěla riskovat ztrátu možnosti promluvit si s duchy druidů. Přišla, aby je vyvolala, a proto si nemůže dovolit nechat se od svého záměru odvést. Tihle menší duchové se sice vztekali, ale zvládnutelně.

I tak se její sestup do údolí zdál nekonečný. Přízraky se jí odíraly o nervy jako smirkový papír. Jejich šeptám a ledové doteky v ní vyvolávaly neklid a úzkost. Cítila, jak se jí v nitru v odezvě probouzí cosi z jejího předešlého já, neodolatelné nutkání rozmačkat je jako suché listí, touha rozcupovat je pod opatky svých vysokých bot. Kdysi by se tak zachovala, aniž by o tom přemýšlela. Čarodějkou Ilsou už ale není a nikdy ji nic nepřinutí, aby se jí opět stala.

Letmo se ohlédla na Weku Darta. Seděl na výspě s nohama křížem, ruce si tiskl k uším a tvář měl napjatou odhodláním. Vytrvával, snášeje vše, co snášet musel.

Když dospěla k okraji jezera, krčili se duchové všude kolem ní jako zmrazené cáry hedvábí sálající vražedným chladem. Kvílení bylo tak pronikavé, že nedokázala zaslechnout nic jiného, dokonce ani křupot vlastních bot na kamenné suti. Přízraky se shromažďovaly ze všech stran a v čím dál větším množství, dokud ji zcela neobklíčily. Dusily ji a trestaly za to, že si jejich výstrahy nevšímá. Jestli se jich rychle nezbaví, přemohou ji.

Na okamžik spočinula pohledem na stojaté jezerní vodě, na sloupech páry připomínajících mlhavé prsty, jež vyvstávají z říše mrtvých. Věděla dobře, že je lepší se téhle vody nedotýkat. V jejím světě byla pro živé bytosti vražedná, třebaže druidové její dotek přežít dokázali. Zde by však mohli být ohroženi i druidové.

Když soustředila svou mysl a zaměřila se na vlastní odhodlání, pozvedla paže a započala vlnivý pohyb, který měl vyvolat druidské zesnulé. Jakmile začala voda odpovídat vřením, připojila nezbytná slova. Voda se začínala zvolna čeřit, sloupy páry se změnily v gejzíry a samotné jezero zasténalo jako spící obr při procitání. Přítomné přízraky se už stahovaly i se svým kvílením a ledovými doteky a za sebou zanechávaly jen prázdný prostor a ticho.

Když se Grianne zbavila těch, které ji nejvíce rozptylovaly vyvolala naplno nápor

energie, jaký se dal snést. Za pomoci umu a zkušeností ji snesla na Hadeshorn tohoto světa a pracovala s ním stejně, jako by šlo o jeho dvojče ze Čtyřzemí. Vzývala duchy, jež poslouží její věci, vábila je z hlubin na hladinu svým voláním. Jezero se dmulo a zmítalo náhlými stahy a jeho zelenkavá voda hrozivě potemněla. Zuřivě a nespoutané explodovalo dunivým chrlením tekutiny podobné zvratkům. Syčelo a plivalo jako jedovatý had.

Grianne se sevřelo hrdlo a v ústech jí vyschlo. Něco není v pořádku. V odezvě jezera cítila odpor. Nelibost. Nechovalo se podle předpokladu. Otevřela-li se brána do podsvětí, mělo by dojít ke snížení bariér a možnosti spojení. Duchové o ně usilovali. Šlo o jejich jedinou možnost, jak se, byť i jen krátce, dotknout toho, o co už přišli. Jezero, které jim ji poskytovalo, nemělo proč si naříkat. Tady se tak ale chová. Je víc než rozladěné, je popuzené.

Že by tady od vyzývání uplynula tak dlouhá doba, že už je jezero ani správně nerozpozná? Je možné, že tu k vyzývání nikdy dříve nedošlo?

Přes tyto úvahy pokračovala dál. Zašla už příliš daleko, aby ustoupila, a nebyla by se tak zachovala, ani kdyby mohla. Rozhodla se, a proto se postaví čemukoliv, co přijde. Nešlo o falešné hrdinství či ztřeštěnost. Byl to pocit jistoty, že jde o její poslední možnost, jak najít cestu z tohoto vězení. Udržování soustředění spotřebovávalo veškerou její energii. Její instinkty ji důrazně vyzývaly, aby se vzdala, aby své úsilí přerušila. Ovzduší zaplňovaly zvuky a pocity, které zmenšovaly její odhodlání a nahlodávaly jí odvahu. Tehdy už Hadeshorn zuřil, podoben sopečnému jícnu hrozícímu výbuchem při každém jejím dalším posunku, při každém jejím dalším zaklínadlu. Uvědomovala si, že zde její kouzlo působí jako prokletí, že proudy vedoucí k podsvětí směruje na způsob ohně na pergamenu, žhářsky a ničivě.

Neustávala, neústupná a houževnatá jako skála, na které stála.

Posléze se začali v krouživých spirálách vynořovat duchové, jejich průhledná těla spojená s měňavou barvou, jež jim tryskala z polapených duší. Vystřelovali z vody jako meteory a stoupali do vzduchu, jasné záblesky proti temné nebeské klenbě. Lítostivě se svíjeli a bědovali, dávajíce průchod jakési parodii na vlastní uvěznění, jako by svou potupou zrcadlili tu Grianninu. Vířili jako jiskry vylétávající z příliš rozpáleného ohně. Grianne ale z místa, kde na břehu postávala, pociťovala jen stálý silný chlad, jenž prostupoval ovzduším a mrazil její obnaženou pokožku.

Kde je Poutník? Kde je Allanon? Kde je pomoc, kterou tak zoufale potřebuje ?

Hroužila se dolů, aniž by vnímala chladný vzduch, mokrou vodní tříšť, děsivé kvílení a oslabující nápory strachu a pochybností. Zatvrdila se stejně, jak se tomu naučila v temnějších dobách, zahalila se do svého kouzla a rozhodnosti a snažila se udržet nad jezerem a jeho obyvateli vládu. Vstup do světa mrtvých už otevřela a usilovala o odpovědi na své otázky s předsevzetím, že ho nezavře, dokud se nedozví vše, kvůli čemu sem přišla.

Její průzkum skončil, když ji už síla téměř opouštěla. Z rozbouřených vod se jako leviatan vynořil druidský duch. Byl obrovský a hrozivý. Temný hábit se mu nadouval, lemy měl roztřepené a potrhané a otvor jeho černé kápě byl bezednou černou dírou. Trhlinami v jeho prázdné postavě prosvítalo zelenkavé světlo, které vykrajovalo složité vzory odhánějící cizí duchy.

Grianne Ohmsfordová ohromeně ucouvla.

Je příliš veliký! Příliš mohutný!

Duch se k ní hbitě a nehlučně otočil a vtáhl tím do sebe veškeré světlo, až menší duchové v jeho okolí pohasli. V kápi žhnul rudý zrak, doutnající neomylnou zlostí. Grianne cítila, jak si ji prohlíží, jak si ji přeměřuje. Současně se k ní vydal a zlověstně se blížil. Vzdor své síle i umu v zacházení s kouzlem ji jeho přítomnost ochromovala. Nemohla rozpoznat, o koho jde. Věděla, že Poutník to není. S jeho duchem rozmlouvala už tolikrát, že věděla, jak se projevuje, když se zjeví. Snad jde o Allanona. Ano, Allanon, nejtemnější z nich všech.

Ale takhle?

Vyčkávala a duch zatím po rozbouřené jezerní hladině klouzal k ní a rovnoměrně se zvětšoval. Neprozrazoval nijak svou totožnost a nevyřkl ani slůvko. Jen se výhružně blížil a zkoušel tak její odhodlání setrvat pevně na místě. Nedokázala z něj spustit zrak. Cítila se jako uhranutá.

Když už se ocitl tak blízko, že se rozpíjel po celé obloze za sebou, jeho potrhaná a roztřepená postava se zastavila. Grianne už svěšovala paže. Spouštěla je zvolna, opatrně, aniž by spustila zrak z karmínově rudých očních důlků, jež žhnuly z neproniknutelné štěrbiny v duchově kápi.

-Víš, kdo jsem, strakenko-

Měl dutý a chladný hlas jako smrt, která ho připravila o život. Žaludek se jí sevřel náhlým poznáním. Celo jí zrosil pot, třebaže jinak pociťovala chlad. Už se dovtípila, o koho jde. Poznala ho instinktivně. Nešlo o Allanona. Ani o Břemena. Dokonce ani o Galaphila. Ne tady, v Zapovězeném. Zapomněla na význam místa, kde se nachází. Nachází se ve světě, do něhož patří pouze bytosti *vyhnané* z Bájného. Nachází se na místě, kam přicházejí jen tací, kteří se s těmihle bytostmi cítí spříznění. Dokonce i ze světa mrtvých.

Jakého ducha by tyhle bytosti vyvolávaly? Jen jediného, uvědomila si opožděně.

Ducha vzdorného druida Brona.

Byl to Černý mág.

Poté, co byla Grianne Ohmsfordová v dětském věku ukradena a započala se její výchova v čarodějku Ilsu, stal se strach prvním pocitem, jenž se naučila ovládat. Zprvu nešlo o nic snadného. Její rodina byla zahubena a ona neustále pronásledována. Byla bez přátel, až na svého zachránce Morgawra, a ten jí připadal stejně záhadný jako cokoliv, co si kdy v duchu představovala. Choval se netrpělivě a nesmlouvavě, a když něco neprovedla, jak si přál, zajistil, aby si důsledky nezdaru tvrdě uvědomila. Přecházet obavy jí trvalo léta, zatvrdit se tak, aby se nakonec nebála ničeho, ani jeho ne. Teď ale strach pociťovala. Vracel se v ochromujících vlnách, které jí pokradmu odebíraly sílu a poutaly ji na místě. Vyvolala Černého mága, nejmocnější a nejnebezpečnější bytost, jaká kdy žila. Jakou má naději ve střetu s ním? Ohromný přízrak se k ní přes vzduté vody znovu zvolna valil.

-Vyřkni mé jméno-

Grianne nemohla. Zmohla se jen na upřený pohled. Vyvolala nejhoršího nepřítele druidů, jejich nejnesmiřitelnějšího protivníka, aby ho požádala o pomoc, v niž patrně doufat nemůže. Byl to nejhorší omyl, jakého se kdy dopustila, a že jich byly spousty. Nepředstavovala si, že se zjeví někdo jiný než Poutník, protože se po jejím příchodu k Hadeshornu zjevoval pokaždé. Ale zde nejde o Hadeshorn z jejího světa, nýbrž ze Zapovězeného, což je v dokonalém souladu s tím, že ve světě Jarka Ruus, ve světě vyhoštěných, zatracených a nenáviděných, odpoví na vzývání Bron. Vyciťovala jeho netrpělivost. Dlouho už na její odpověď čekat nebude. Jestli mu ji neposkytne, vzdálí se, vrátí se do podsvětí a zmaří její poslední naději. Odmítat s ním mluvit je nesmyslné. Už ví, co je zač a proč tam je. Ví, oč jí jde.

„Tvé jméno nikdo nevyslovuje," řekla.

-Ty ano. Ty se odvážíš čehokoliv, čarodějko Ilso. Nebyla jsi vždycky-

V duchu se otřásla odporem, ale tvář si zachovávala bezvýraznou. „Jsi Bron," řekla. „Černý mág."

-Jsem tím, za koho jsi mne označila, strakenko. To jméno má v tobě budit děs. Má tě přimět, aby ses sama sebe zeptala, čeho se dopouštíš. Jak se sluší a patří. Pověz mi... proč mě voláš-

Snažila se ovládnout strach tím, že si neustále opakovala, že je mrtvý, že je pouhý duch, který jí proto nemůže tělesně ublížit. Kdyby byl naživu, byl by nepochybnou hrozbou. Jako mrtvý ale představuje hrozbu jen tehdy, když mu to dovolí. Udrží-li si ho v odstupu a

ovládne-li své emoce, bude v dostatečném bezpečí. I přesto si ale úplně jistá nebyla. Tohle přece není Čtyřzemí. Je v jiném světě a pravidla zde mohou být rozdílná.

„Ztratila jsem se a chci se zase vrátit domů."

-Svůj domov nosíš v sobě stejně temný a rozedraný jako tenhle hábit, co mám na sobě. Nosíš si ho v srdci, ubohé prázdné nádobě. Zeptej se mě na něco vhodnějšího-

Jezero za ním nespokojeně burácelo a při okrajích jeho ponuré postavy, jež se výhružně vznášela, se znovu objevil houf menších duchů.

„Kdo mě sem poslal?" zeptala se ho Grianne.

Bronův přízrak vyloudil zvuk, který snad mohl být posměškem či něčím hrůznějším. Voda pod jeho kostrbatou siluetou se syčivě odpařovala.

-Ti, které z toho podezíráš, nikoliv, bláhové děvčete tedy jiní druidové? Ti mě sem neposlali?"

-To jsou jen pěšci-

„Pěšci?" Tohle ji zarazilo. „Kdo tedy?"

Temná postava znovu změnila polohu a Grianne do obličeje vychrstla vodní sprška tak ledová, až ji zamrazilo v zádech.

-Zeptej se mě na něco zajímavějšího-

S pocitem marnosti si vzala chvíli na rozmyšlenou. Duchové živým odpovídají obvykle jen mlhavě a kuse. Je proto vždy třeba rozpoznat v jejich odpovědích falešné od pravého. A tady je to dvojnásob obtížné.

„Proč se mnou vůbec mluvíš?" zeptala se bezděčně. „Jsem druidská Ard Rhys, vládkyně tvých nepřátel za života."

-Nejsi tou, jakou se domníváš být. Jsi vrtkavec, který tají a předstírá. Skrýváš, kým uvnitř skutečně jsi. Ostatní to nevidí, ale já pravdu znám. Mluvím s tebou, protože nejsi jako oni. Jsi jako já-

I když jí zatrnulo, ihned jeho srovnání odmítla. Chápala jeho původ víc než dost. Není prvním, kdo ji takhle vnímá, a nebude ani posledním. „Jak se zase dostanu domů? Jak najdu zpáteční cestu?"

-To nedokážeš. Kdosi tě musí vyhledat-

Srdce se jí téměř zastavilo, ale přesto si cestu vpřed razila dál. „Tady mě nikdo nikdy nenajde. Nikdo se ke mně ani dostat nemůže."

-Už jsi nalezena. Kdosi se už blíží-

„Sem? Pro mě?" Grianne cítila, jak jí srdce poskočilo. „Kdo se blíží?"

-Jeden chlapec-

Tohle ji vyvedlo z míry. „Jaký chlapec?"

-On je tvá zpáteční cesta. Až pro tebe přijde, musíš být na cestu s ním připravená-

Chlapec. Zhluboka se nadechla, až se jí tím úsilím sevřelo hrdlo. Chlapec. Tohle ale není všechno, jistě je toho víc. Věděla ale, že o tom se duch nezmíní. Přiměje ji, aby vyčkávala, protože taková už je povaha hry, kterou hraje. A navíc, budoucnost není jistá ani pro ducha. Nedokáže jí sdělit, zda bude ten hoch úspěšný či nikoliv. Je jí schopen říci jediné: že ten chlapec přichází. Zbytek ponechá na její obrazotvornosti. Musí to zkusit jinak.

Protože si pojednou uvědomila, jak je jí chladno, zabalila se těsněji do svého pláště. Pocit chladu vyvolávala jeho přítomnost, blízkost zla, které představoval. Bylo znát dokonce i v posmrtném stavu, v tříšti jezerní vody, ve vzdušných proudech, v ponurosti, jež ji shora tísnila. Smrt oživlá v přízračné podobě poskytovala sílu tomu, čím byl.

-Ptej se dál-

Zůstával neoblomný a Grianne se ocitla v nebezpečí, že ho ztratí. Nevěděla ale, kudy dál. „Kde toho chlapce najdu?"

-U brány, kterou jsi vešla. Marníš můj čas. Zeptej se mě na něco, na čem záleží. Není vyloučené, že jsi stejně hloupá jako já cituplný-

Grianne strnula. Právě se jí posmívá, a účinně.

„Řekni mi, proč jsem stále naživu. Proč mě raději uvěznili než zabili?“

Byla si jistá, že se zasmál. Ten zvuk byl tak syrový, až se rozpaky a hněvem přihrbila. Jezerní hladina v odezvě na něj zaprskala a zelenkavé světlo, jež zpod ní vyzařovalo, zapulzovalo energií.

-Abys posloužila potřebám toho, kdo tě sem poslal-

„Jakým potřebám?“

-Zeptala ses mě špatně. Zeptej se správně—

Grianne horečně přemýšlela. „Proč jsem v Zapovězeném?“ zeptala se konečně.

Znovu ten smích, ale tentokrát chladný a tlumený, sotva ševel ve větru.

-To už je lepší, malá strakenko. V Zapovězeném jsi proto, aby ten, který tě sem poslal, mohl ven-

Grianne zadržela dech. Ven? Aby se někdo dostal ven? Tedy jakási výměna, pomyslela si. Ovšem. Moc, která ji uvěznila, patří bytosti, jež se snažila dostat odtud; nikomu z jejího světa. Cosi mocného chtělo ven, něco dost chytrého na to, aby zmanipulovalo potřebné jedince ve Čtyřzemí a našlo ten způsob jejím prostřednictvím.

Její úvahy proťal duchův hlas nabádající ji k pozornosti.

—Slyš mě. Ledacos chápeš, ale ne všechno. Zde je pravda, kterou musíš uchopit, máš-li přežít tak dlouho, aby ses dozvěděla zbytek. Sama svou pravou podstatu odvrhnout nedokážeš. Moc získáš, smíříš-li se s vlastním osudem. Pohřbi své city spolu se svými naivními sny o Radě druidů. Staň se tou, kterou být máš, čarodějkou Ilsou. Tvé kouzlo tě může učinit mocnou dokonce i zde. Tvá šikovnost ti může poskytnout nadvládu. Využij obé. Zacházej s nimi jako se zbraněmi a nič vše, co se ti postaví na odpor. Pokud se tak nezachováš, přijdeš o životná nejsem čarodějka Ilsa,“ odpověděla Grianne.

—Pak ani já nejsem Černý mág. Sledoval jsem tvůj růst. Kdysi jsi bývala mocná. Opovrhla jsi svou mocí z bláhových pohnutek. Kdybys bývala silná zůstala, neocitla by ses zde. Ty ale slábneš. Spočívá na tobě studená ruka smrti. Tvůj čas se krátí-

Duch napřáhl jednu ruku a nad jezerem zaskučel vítr, který zazmítal jeho hábitem a Grianne srazil na kolena. Menší duchové se opět rozptýlili a zmizeli ve tmě. Jezero vzkypělo, prskajíc a burácejíc jako obrovský kotel nepokoje. Černý mág se začal vracet do jeho středu, aniž by z Grianne spouštěl žhnoucí zrak. Grianne se sice snažila znovu postavit, ale vítr ji neustále srážel, a proto nemohla víc, než ten děsivý strnulý pohled opětovat z kleku. A v těch bezvýrazných očních důlcích bylo tolik nenávisti... nejen vůči ní, ale i vůči všemu živému.

Pokouší se uvolnit dokonce i po smrti a z podsvětí.

„Jsem Ard Rhys!“ zaječela na něj v beznaději. Duch neodpovídal. Dospěl do středu jezera, ponořil se a zmizel z dohledu. Jeho černá silueta se ztratila rychlostí stínu, jenž je vystaven světlu, a zůstalo jen jezero a kvílení. Tmou zavyla vodní smršť, a Grianne začala v nemilosrdném vichru po kolenou ustupovat. Jak se vzdalovala od jezera, párala si o skaliska šaty a rozdírala kolena. Dopadaly na ni stíny vrhané bytostmi, jež ani nedokázala zahlédnout. Sehnula hlavu, zavřela oči a kápi si těsně přitiskla na uši.

Jsem Ard Rhys!

A pak náhle všechno znehybnělo. Vítr odumřel, skučení odeznělo a jezero se opět uklidnilo. Ještě chvíli setrvávala se skloněnou hlavou, a pak ji opatrně zvedla. Údolí bylo nehybné a nezvučné, až na pomžikávání zelenkavého světla, které vyzařovalo z jezerních hlubin a odráželo se od skalní suti.

Obloha zůstávala černá a bezhvězdná. Údolní lem všude kolem těsně obklopovala mlžná clona.

Tělesně i citově vyčerpaná, zbavená síly i ducha, se Grianne zvedla a vydala se k odchodu.

Kapitola 22

Penderrin Ohmsford předpokládal, že příštího večera a snad i ten další zajde za Cinnaminson znovu, bude-li *Rejnoček* stále v přístavu. První dostaveníčko ho naplnilo takovou radostí a vzrušením, že se sotva dokázal dočkat konání dalšího. Uvědomoval si, že není dobře, věnuje-li Cinnaminson tolik pozornosti, když by měl pomýšlet na pátrání po své ztracené tetě, ale to druhé bylo hodně vzdálené a to první doslova na dosah ruky. Nedokázal si pomoci. V jakémsi citovém zápolení končil jeho smysl pro odpovědnost drahnou chvíli za jeho vášní. Záleželo na jediném: aby byl s Cinnaminson.

Po celý den přemýšlel o čemkoli jiném jen málo a příštího večera se mu znovu podařilo tajně vyklouznout, aby vzápětí zjistil, že se její otec s oběma Tuláky bohužel zdržují na palubě. Postával v přístavním šeru, pozoroval, jak na palubě pokuřují, a naslouchal jejich hlasům. Vyčkával na jejich odchod dlouho, ale když už pochopil, že odejít v úmyslu nemají, vzdal to a vrátil se do hostince.

Druhého večera se cítil ještě sklíčeněji. Dostavila se nová bouře, ještě prudší než ta, s níž se střetli před několika dny, a zmáčela Anatcherae a přerušila na příštích čtyřiadvacet hodin veškerý dopravní ruch. Pršelo tak ošklivě, že se dokonce i na zemi snížila viditelnost téměř k nule. Pen věděl, že do takové sloty se nikdo ven neodváží, nevyjímaje Tuláky na palubě *Rejnočka.* Na setkání s Cinnaminson nemělo smysl ani pomyslet.

Byl tak nucen vynahrazovat si nesplněné touhy sněním, což mu sice skutečnost nahradit nedokázalo, ale měl tak pro svá zklamání alespoň nějaké uvolnění. Celé hodiny vysedával v hostinci U Rybářovy lži, tu s Khyber, jindy zase s Ahrenem a Tagwenem, ale hlavně sám, uvažuje nad tím, jak by mohl Cinnaminson oddělit od jejího otce, jak by ji po návratu domů mohl přivést s sebou, a jak by pro oba mohl zařídit společný život. Nebyl si ani jist, snese-li náhled tak podrobný. Vždyť je pouhý chlapec a ona pouhé děvče a žádný z nich dosud nikdy nebyl zamilovaný. Na tom ale Penovi nezáleželo. Byl si vědom vlastních citů a to stačilo.

Většinu času mu byla společnicí Khyber, ale ta dlouhé chvíle trávila sama ve svém pokoji, kde pokračovala v nácviku druidské kázně a zaklínadel a všeobecně se věnovala svým studiím. Ahren s ní sice každý den pracoval, ale větší část dne se zdržoval venku, aby zjistil, jaké jsou zprávy o jejich pronásledovatelích, a také aby dohlédl, jak pokračují opravy na *Rejnočkovi.* Tu a tam se objevoval Tagwen, ale ten se převážně zdržoval ve svém pokoji. Projevoval se méně společensky, než když spolu trávili čas sami dva, a Pen měl za to, že jde o součást jeho nespokojenosti s životem mimo Paranor. Tagwen byl zvyklý vykonávat pro Ard Rhys své povinnosti v uzavřeném druidském společenství a jeho čas v tomhle hostinci neměl pravidelný řád. Co dělal o samotě bylo záhadou, i když ho Pen při pár příležitostech nachytal, jak si něco zapisuje do notesu. Trpaslík tehdy přiznal, že si pomáhá zabavit se sepisováním deníku o jejich cestě. Penovi Tagwenovo sdělení dávalo stejný smysl jako jeho vlastní neustálé přemítání o Cinnaminson, a tak ho nechával o samotě.

Khyber naopak oba dva nemilosrdně plísnila. Protože byla motivovanější a ukázněnější než oni, jejich bezútěšnost ji rozčilovala a nevynechala jedinou příležitost k pobídkám, že by měli se svým časem nakládat lépe. Tagwen se tvářil nakvašeně, ale Pen ji prostě nevnímal. Začínal ji brát jako svou velkou sestru, kterou sice neměl, ale často si ji v duchu představoval. Měla ctižádostivost a neústupnost a domnívala se, že by měli ostatní brát všechno stejně jako ona. Z rozmluv o jejím životě Pen její motivaci rozuměl. Musela bojovat o všechno, co měla, protože byla nezletilou elfí princeznou, které život předurčovala vlastní rodina, aniž by vůbec uvážila, co si Khyber sama přeje. A po smrti jejího otce a nástupu jejího bratra na trůn se tenhle stav jen zhoršil. Už pouhé zajížďky

k Ahrenovi vyžadovaly mnoho odvahy a rozhodnosti. Neuměl si představit, co se stane, až její bratr zjistí, že je s nimi.

Tak či onak, od třetího dne už všichni projevovali značnou netrpělivost. Pen se svými společníky nepřestávali trčet v hostinci a Gar Hatch nedával Ahrenovi ani náznakem najevo, kdy se opět vydají na cestu. Deštivé počasí sice polevilo, ale oteplení vyvolalo hustou mlhu, která se usadila nad Lazareenem a okolním pobřežím včetně anatcheraeského přístaviště. Protože viditelnost cestování nadále znemožňovala, zůstával přístav v nečinnosti.

Někdy v půli odpoledne, po jídle a s brzkou vyhlídkou na další den strávený v přístavu, Ahren oznámil, že se chystá sdělit Garu Hatchovi, že budou za úsvitu v plavbě pokračovat, ať se mu to líbí nebo ne. Tulák měl pověst plavce, který je schopen létat za každého počasí a v jakýchkoliv podmínkách. Přišel čas to prokázat. Druid vyhlížel očividně rozladěně, jeho trpělivost s Garem Hatchem se vyčerpala. Když je Ahren vybídl, aby se sbalili a byli do jeho návratu přichystaní, vyměnili si Pen s Khyber vědoucí pohledy. Chlapec si nemyslel, že Gar Hatch dostane příležitost k dalším výmluvám. V duchu si ale přál, aby Ahrenu Elessedilovi dokázal povědět, co mu řekla Cinnaminson... o tom, že její otec ví, kdo jsou, že ví o jejich záměru, a že by se třeba mohl zachovat po svém. Nic z toho ale prozradit nemohl, protože by tak přiznal, že druida neposlechl. Mlčení si sám sobě zdůvodňoval tím, že Ahren už stejně předpokládá, že Hatch pravdu ví, což je skoro totéž jako to vědět opravdu, a druid je na to tedy stejně připravený. Přesto se z toho tajnůstkaření před přáteli cítil nesvůj. Ne že by druidovi, jeho neteři a Tagwenovi nedůvěřoval, jen jim to prostě nesdělil hned, později už nevěděl, jak by jim to řekl, a pak už bylo snazší nepokoušet se o to vůbec. Ne že by jim to sdělit *nemohl,* pokud by to bylo nutné. Pokud vůbec někdy. Snad nikdy. Když se Ahren Elessedil vydával ven, ponechal si tedy Pen vše, co o Garu Hatchovi věděl, pro sebe. Dosedl na dřevěnou židli u okna a zahleděl se do mlhy.

Krátce si dopřál pomyšlení na Cinnaminson a pak se poprvé po několika dnech zaměřil na důležitější věc, a to dosažení Tanequilu. Začínal zvažovat ne zda to zvládne, protože byl pevně přesvědčen, že ano, nýbrž dokáže-li to včas. Jeho teta je vězněna v Zapovězeném a on sám ví dost o tom, co je tam izolováno, aby chápal, že dokonce i Ard Rhys by mohla mít potíže tam přežít. Věděl, že je mocná, a že ji její kouzlo činí jednou z nejobávanějších ve Čtyřzemí. Věděl rovněž, že už přežila hodně, že vlastně celý svůj život tráví hledáním cest, jak zůstat naživu, zatímco jí ostatní buď přejí smrt, anebo čile hledají způsoby, jak by k ní došlo. Nemělo by být snadné ji zabít, ani pro příšery ze Zapovězeného.

Je tam ale sama, bez přátel, a právě tím se dostane do rozhodující nevýhody. Dříve či později se to začne projevovat. Kolik dní je tam už uvězněna? Nejméně čtrnáct, a to je teprve na počátku doby, kterou bude potřebovat, aby se k ní dostal. Za ideálních podmínek, pomyslel si, bude k vyhledání Tanequilu potřebovat ještě další týden či dva. Poté strom musí přesvědčit, aby mu poskytl temnou hůlku. Pak se musí vrátit do Paranoru, dostat se do Pevnosti a použít hůlky k přechodu do Zapovězeného.

Kolik času si to všechno vyžádá? Dva měsíce? Nebo víc? Pouhý výčet nezbytných kroků naznačoval, o jak náročný úkol se jedná. Než se k ní dostane, přijde Ard Rhys o život. A možná že už o něj přišla.

Popuzeně se zarazil. Nad čím to mudruje? Král Stříbrné řeky by se ho neobtěžoval posílat, kdyby neměl vyhlídku na úspěch. Pouštět se na tuhle výpravu by nedávalo žádný smysl. Kdepak, teta je naživu a živá zůstane, dokud se k ní nedostane. Zahyne jen tehdy, když si bude pokračování v cestě vymlouvat. Pokud přesvědčí sám sebe, vzdá to.

Stejně jako se o to pokouší teď.

Zhluboka se nadechl a opřel se. Umiňoval si, že takhle už uvažovat nebude. Bude dělat to, co ví, že by dělat měl, a neustane v tom až do chvíle, kdy už to pro něj nebude dále možné. Tohle se od něj očekává. Očekává to sám od sebe.

Vzápětí se objevila Khyber, mlčky se posadila, vyndala složenou hrací desku a vyzývavě na něj povytáhla obočí. Vzdor své vůli se pousmál.

„Zkusím to," řekla.

Uplynulo už několik hodin a Ahren Elessedil se stále nevracel. Jak se blížil soumrak a stíny se dloužily, znovu se rozpršelo. Bylo to stálé úporné mžení, jež ještě více snižovalo viditelnost. Pen vstoupil s Khyber a Tagwenem do lokálu, aby se najedli. Protože neustále dbali, aby je nikdo nepoznal, zvolili si stůl v zapadlém koutě, značně daleko od dveří a neustávajícího proudu hostů. Druidové je nepřestávají hledat a finanční odměna tomu, kdo na Pena upozorní, nadále platí. Možná by se bývali měli víc zajímat o obchodní sklony Gara Hatche, protože Tuláci jsou vždy pohotoví ke snadné příležitosti, jak si přivydělat. Zdálo se ale, že Ahren se toho neobává, a Khyber neustále tvrdila, že je pro Hatche výhodnější, je-li k nim vstřícný, protože mu druid zaplatil mnohem víc, než by za ně Hatch dostal, kdyby je prozradil.

„Nelíbí se mi, že je pryč už tak dlouho," zabručel tlumeně Tagwen a upřeně se na Khyber zahleděl. „Nemyslíš, že by se mu třeba mohlo něco stát?"

Khyber zavrtěla hlavou. „Myslím, že kdyby ano, dozvěděli bychom se o tom. Všude by se o tom už mluvilo."

„Kde tedy vězí?"

Pen se zhluboka napil piva. „Třeba usoudil, že se odtud dostaneme rychleji, když setrvá poblíž a na Hatche při těch nezbytných opravách dohlédne. Myslím, že kapitánovi nevěří, že všechno provede samostatně tak dobře."

Tagwen cosi zachrochtal, sebral z talíře kus chleba a v jednom obrovském soustu si ho strčil do pusy. „Mmmmff ummfatttwff."

Hoch nachýlil hlavu ke straně. „Tomuhle jsem docela neporozuměl." Khyber znechuceně zakroutila hlavou.

Trpaslík polkl. „Povídal jsem, že by se některý z vás měl jít přesvědčit."

„To budete vy," odsekla Khyber nasupeně, „my s Penem máme totiž zakázáno opouštět tohle směšné ležení. Půjdete hned?"

Znovu se mlčky soustředili na jídlo, protože jim obsluha z kuchyně právě přinesla kouřící talíře s čerstvou rybou. Tagwen si nadšeně zamnul rukama a pro tu chvíli jakékoliv pomyšlení na cestu do přístavu odsunul stranou. Protože během stolování vyprázdnili konvici s pivem, nedočkavá Khyber se zvedla a vydala se pro další k výčepu.

Čekala, až ji opět naplní, když vtom se dveře do hostince s prásknutím rozlétly a dovnitř vešel Terek Molt a za ním půl tuctu jeho gnomských náhončích.

Hlavy hostů se obracely, aby jejich vstupu přihlížely, a hovory ustaly. Pen odložil příbor a rychle pohlédl na Tagwena. Trpaslík si jejich nepřítele zpočátku nevšiml, ale vzápětí zachytil výraz na chlapcově tváři a otočil se. „Ach, ne," posteskl si šeptem.

Ocitli se v pasti. Gnomští pochopové se už jako přízraky rozptylovali zaplněnou nálevnou. Dva zůstali na stráži u jediných dveří vedoucích do ulice. Pen pomyslel na útěk přes kuchyň, ale nevěděl, zda má či nemá východ ven. Mysl mu pracovala na plné obrátky, jak se snažil přijít na nějaký způsob úniku. Možná že Molt o jejich přítomnosti ani neví. Zdá se, že ne. Stál právě ve středu lokálu, z černého pláště mu na dřevěnou podlahu stékala voda a jeho bezcitný zrak přehlížel místnost. Sedí v zastrčeném koutě. Nemusel by je zahlédnout.

A taky krávy by třeba mohly létat.

Když druidův strnulý pohled konečně spočinul na něm, Pen celý ztuhl. O tom, co v tom utkvělém pohledu spatřil, nebylo pochyb. Býval by se rád dozvěděl, jak je druid našel, jak se dostal do Anatcherae, když si počínali tak opatrně, aby za sebou nezanechali žádné stopy. Zalétl pohledem k výčepnímu pultu a zahlédl, jak se Khyber právě chystá vrátit ke stolu. Molta neznala, protože se s ním nikdy dříve nesetkala, a tak si ani neuvědomovala nebezpečí, v němž se ocitli. Musel ji varovat, ale neexistoval žádný způsob, jak to provést,

aniž by ji prozradil.

Stejně už bylo příliš pozdě. Terek Molt se vydal rázně k jejich stolu a na pár kroků od něj se zastavil. „Vodili jste mě za nos," řekl měkce. „Teď je ale konec. Zvedněte se a pojďte se mnou, jinak to pro vás bude horší. Nezáleží mi příliš na tom, co bude obnášet vaše zpáteční cesta do Paranoru."

Tagwen neústupně zavrtěl hlavou. „My s vámi nepůjdeme. Ten hoch, ani já. Nepotřebujeme vaši ochranu."

Druid se krátce drsně zasmál. „Já žádnou ochranu nenabízím, Tagwene. Nabízím vám pouze šanci zůstat naživu, nic víc. A kdepak je Ahren Elessedil?"

Pen ani Tagwen neodpověděli. Jestliže to Terek Molt neví, je elf stále na svobodě. Což zase znamená, že tu stále je nějaká naděje.

„Vstaňte," vyzval je druid podruhé.

„My víme, co jste udělali s Ard Rhys," řekl Tagwen zvýšeným hlasem tak, aby to mohli zřetelně slyšet všichni kolem. „Víme také, co uděláte s námi. Nepůjdeme."

V lokále se rozeznělo tlumené šuškání a krutý zrak Tereka Molta dostal zlostný výraz. „Tak už dost, človíčkové. Vstaňte a vyjděte odtud, nebo vás vyvleču."

Od výčepu se odlepil troll velký jako stodola a postoupil o krok vpřed. Hrubou tvář měl napjatou a jednou rukou spočíval na obrovském mlatu, který mu visel od opasku. „Nechejte toho kluka se starcem na pokoji," vyzval Molta.

Terek Molt se k němu pomalu otočil, takže se současně odvrátil od stále otevřených dveří do hostince, a proto si nepovšiml, že ze tmy vstoupil Ahren Elessedil.

„Nepleť se do toho," doporučil Molt trollovi.

V té chvíli od výčepu vyrazila Khyber. S konví piva v obou rukách zamířila přímo ke stolu, u něhož seděli Pen s Tagwenem. Terek Molt se na ni pronikavě zahleděl, ale Khyber odvrátila zrak, jako by se na něj neodvažovala pohlédnout, a tak se zase začal obracet. „Vstávejte," vyzval Pena s Tagwenem. Vtom na něj Khyber ze vzdálenosti méně než šesti stop vychrstla z konvice pivo. V místnosti zavládl zmatek a hosté vyskakovali na nohy. Židle a stoly se zvrhaly a skleněné nádobí se tříštilo o podlahu. Troll už měl mlat v ruce a právě se jím ohnal po Tereku Moltovi, který se mu jen tak tak odvalil z cesty. Ale když se zvedl, aby zaútočil, odmrštilo ho Ahrenovo druidské kouzlo přes lokál na stěnu, u níž se vztekle řvoucí zhroutil. Gnomští náhončí se vrhli ke Khyber, ale ta už měla pozvedlé ruce, a Gnomové začali zakopávat jeden před druhého, jak se snažili udržet na nohou.

„Tudy!" vykřikla na Pena s Tagwenem a vyrazila do kuchyně. Chlapec s trpaslíkem se nezdržovali vyptáváním, zda ví, co dělá. Prostě se pustili za ní. Mezitím se už lokál ocitl ve zmatku, jeho návštěvníci se hrnuli jeden přes druhého, jak se pokoušeli vymanit, a většina z nich se snažila dostat hlavním vchodem ven. Gnomští náhončí, kteří po Khybeřině zásahu nelehko usilovali o opětovné získání rovnováhy, byli jinými nanovo sráženi k zemi. Po chvíli zhasla světla a místnost pohltila tma. Mezitím už Pen s Tagwenem dospěli do kuchyně hned těsně za Khyber, která prudce rozrazila zadní dveře vedoucí do ulice. Bez jediného ohlédnutí se pohroužili do deště, mlhy a temnoty.

Ulice byly plné lidí, a proto nebylo snadné pohybovat se kupředu rychlou chůzí, o běhu nemluvě. Pen se snažil neztratit Khyber z dohledu, zezadu do něj strkal Tagwen a oba si cílevědomě razili cestu davem. Ahren Elessedil sice zmizel, ale Pen se domníval, že je určitě někde poblíž. V hostinci U Rybářovy lži nadále panoval zmatek, výkřiky se měnily v bolestivé a vzteklé ječeni, docházelo k rozbíjení oken a celý hostinec tonul ve tmě. Pen si uvědomil, že tam při útěku všechno zanechali, věděl ale, že nic jiného se dělat nedalo. Záleželo na jediném: aby se dostali pryč. Aby přežili.

Nějaký přístavní dělník odstrčil Pena bez námahy stranou. Jak se chlapec zapotácel, ucítil, že mu něco prořezává plášť a zasahuje levou paži. Zaslechl dokařovo zajíknutí a cítil, jak mu stiskl paži. Jak se Pen snažil vymanit, zahlédl dýku, která muži trčela z prsou s čepelí zaraženou až po jílec. Chlap se na hocha ztěžka svezl. Mrtvé oči měl otevřené a strnulé.

Ohromený Pen se rozhlédl a zachytil pohledem, jak cosi velikého cupitá po střešních hřebenech, cosi zahaleného v plášti s kápí. Terek Molt, napadlo ho ihned, ale hned vzápětí si uvědomil, že ten neměl kdy se dostat z hostince a pustit se za nimi. V každém případě byla postava na střeše mnohem větší než Molt a nepohybovala se jako on, ale spíše jako nějaký obrovský hmyz.

Teď se zrovna spouštěla dolů a směřovala k mrtvému muži s Penem.

„Penderrine!“ křikla na něj nazpět Khyber. Otočil se za zvukem jejího hlasu a znovu se dal do běhu. Za sebou slyšel zhrozené vzdychání lidí, kterým začínalo docházet, co se dokaři stalo. Ani letmo se neohlížel, aby se přesvědčil, zda se po něm nedívají. Stejně se nehodlal zastavit. Hodlal jen pokračovat v běhu.

Prudce odbočili do bludiště úzkých postranních uliček a nadávkami i strkanci si klestili průchod tak dlouho, až konečně dospěli do přístavu. Penovi tepavě škubalo v paži, a když na ni ve světle přístavního osvětlení shlédl, spatřil, jak mu rukávem prosakuje krev. Dýka ho řízla od ramene po loket. Její čepel měla takové ostří, že ji ani těžký plášť nezarazil.

Kdo ho to napadl? Věděl, že byl cílem on a ne ten přístavní dělník. Kdyby ho dokař neodstrčil stranou v pravý okamžik, býval by tam teď vzadu na ulici ležel sám.

Když se letmo ohlédl přes rameno, zahlédl pronásledující přízračnou postavu, jak si rychle klestí cestu po střechách přístavních skladišť, jak ubíhá jako pavouk s údy odchýlenými z nízko zploštělého těla.

Na to, aby tomu utekl, se to blížilo příliš rychle.

„Khyber!“ vykřikl v náhlé hrůze.

Dívka se prudce obrátila, postavu rovněž spatřila a v jakémsi ochranném posunku napřáhla paže. Kouzlo postavu zachytilo uprostřed skoku a seslalo ji v obrátkách z dohledu.

„Co to bylo?“ křikla Khyber na Pena.

Pen neodpověděl. Neměl tušení, oč se jedná. Věděl jen, že se s tím znovu setkat nechce. A možná že už se s tím nesetká. Třeba to pádem přišlo o život. Anebo se to tak ošklivě zranilo, že už dál pokračovat nemůže.

Jak se opět rozbíhali, ustrašeně se ohlédl. Udělal dobře. Jeho pronásledovatel už byl zase na střeše, přeskakoval z jedné na druhou a rychle se blížil.

„Khyber!“ zvolal, popadl ji za paži a ukazoval.

Okamžitě se obrátila, zahlédla siluetu, pozvednutím paží vyvolala kouzlo a postava ihned zmizela. Zůstávali na místě a pátrali po ní, ale jako by ji tma, déšť a mlha beze zbytku pohltily. Samozřejmě že k tomu nedošlo. Někde tam setrvává dál a míří k němu. Jen je na zemi, skrytá v temnotě. Penovi se zježily chloupky na zátylku. Ustupoval k vodě, z dosahu budov.

„Utíkej!“ zasyčela na něj Khyber.

Pen uposlechl. Tagwen vedle něj se rovněž rozběhl a jejich vysoké boty se rozdusaly po dřevěných fošnách přístaviště, všude kolem nich hustá clona mlhy a deště. Pen se za běhu ohlédl ke skladištím a zapátral po svém pronásledovateli. Nikoho nezahlédl. Ale byl tam a stíhat ho nepřestával. Pen ho dokázal vycítit. Jestli se dostatečně přiblíží, znovu použije dýky. Anebo něčeho podobného. Vrhne své ostří z temnoty a on bude po smrti dřív, než zjistí, co se děje. Plíce mu hořely a nohy ho bolely od běhu, ale nepolevoval. Jednou věcí je čelit nepříteli ve světle, tváří v tvář. Docela jiné je, když ho rychle pronásleduje cosi, co ani nedokáže zahlédnout.

Doběhli k *Rejnočkovi* a chvatně vystoupili na palubu. Dokud se neskrčili za pilotní kabinou, nepřestával mít Pen dojem, jako by z šera už už vylétávala břitká čepel a směřovala přímo do jeho nekrytých zad. I když přehlížel přítmí v přístavu osvětlené lampami, nenacházel po svém záhadném lovci ani náznaku. Měl ale takový strach, že hodlal zůstat přesně tam, kde byl, zády k otevřené vodě.

„Co *to* bylo?“ zeptala se ho podruhé Khyber. Rychle a namáhavě oddychovala.

Pen neustával přehlížet šero a pátrat. „Nevím. Nevím ani, odkud se to vzalo. Viděla jsi,

co to udělalo?“

„Zabilo to toho člověka,“ zašeptala.

„Chtělo to ale zabít tebe, viď?“ ozval se Tagwen a jeho drsná tvář se vysunula vpřed, takže se jejich zraky setkaly.

„Myslím, že ano,“ odpověděl Pen a pozoroval, jak se mlha sune po molu a jako had se klikatí dolů do postranních uliček. Všude, kam se zadíval, se pohybovaly stíny. „Myslím, že se tam někde poblíž zdržuje pořád.“

Ahren Elessedil, který už byl rovněž na palubě, mluvil právě dopáleně s Garem Hatchem. Ahren měl šaty zmuchlané a promáčené deštěm a v obličeji brunátněl. Na okamžik zalétl pohledem k trojici, která se schovávala za pilotní kabinou. V jeho modrých očích byl náznak nejistoty. Pak se opět zadíval na tuláckého kapitána a důrazně ho žádal, aby uvolnil kotevní lana. Hatch ale uposlechnout odmítal, založil si ruce na prsou a trčel na místě. Tvrdil, že ještě nejsou připravení. Že opravy dosud neskončily.

„Už vás vobjevili, že jo?“ zeptal se výsměšně. „Ty druidi? Myslíte, že nevim, co ste zač a vo co vám de? Vo nic z toho nestojím. Tolik mi za další cestu zaplatit nemůžete. Vopusťte mojí loď!“

Muži z jeho posádky se přemístili blíž, přichystaní jednat na jeho příkaz. Odkudsi ze vzdálenější části přístaviště dolehl křik. Další pronásledovatelé... Tereka Molta a jeho gnomské pochopy pustil Pen úplně z hlavy.

„Támhle!“ sykl náhle Tagwen a ukazoval nalevo. „Vedle té stavby se něco hýbe!“

Všichni se upřeně zahleděli do šera. Penovi tlouklo srdce v prsou jako kladivo a v uších mu bušila krev. Pociťoval současně zimu i horko a bál se, až se mu tajil dech.

Vzápětí se do výhledu vyhrnul obrovský stín a jediným odrazem přeskočil nemožnou vzdálenost z mola na palubu vzdušného korábu. Dopadl v jakémsi skluzu a jeho pokřivené údy drásavě hledaly oporu na hladké a mokré dřevěné palubě. Ahren Elessedil s Garem Hatchem sebou škubli a ochromení překvapením se otáčeli, aby zjistili, oč jde. Pen sice zachytil prudké zablesknutí čepele, zlověstné a zářivé, nedokázal se ale ani pohnout. To Khyber vyskočila a vyzývavě zaječela. Napřaženýma rukama vyvolala základní kouzlo v podobě větru, který temnou postavu zvedl ještě v okamžiku, kdy se snažila znovu nabýt rovnováhy, a mrštil s ní přes palubu do studené jezerní vody.

Pen s Tagwenem přiběhli k bočnici a shlédli dolů. Temná postava zmizela.

Křik z přístaviště se neustával přibližovat. Mlhou prokmitávalo světlo z loučí.

„Odrazte,“ obořil se Ahren Elessedil na Gara Hatche, „nebo vás i s vaší posádkou hodím přes palubu a udělám to sám!“

Tulácký kapitán váhal jen okamžik. Jako by tu výhružku zvažoval. Pak se prudce obrátil a rozkázal svým mužům, aby uvolnili lana. Lana odpadla a vzdušný koráb začal být unášen z doku. Pen nepřestával sledovat vodu, do níž se ona tajemná bytost zřítila, aniž by byl přesvědčen, že se vzdala, aniž by uvěřil, že po něm znovu nepůjde.

„Jistící lana!“ vybafl Gar Hatch.

Rejnoček počínal stoupat a jezero se propadalo. Pen si zprudka vydechl. Stále nic. Rychle pohlédl na Tagwena. Trpaslíkova drsná tvář jeho obavu odrážela. Oči změnily směr pohledu, aby se setkaly s chlapcovými. Pak Tagwen potřásl hlavou.

„Jistící lana!“ zopakoval neurvale Hatch. „Mladej! Esi můžeš vyšetřit čas, než se zajistíš, nemoh bys do pilotní kabiny přivíst Cinnaminson?“

Pen souhlasně zamával. Naposledy pohlédl přes bočnici a pak zamířil k průlezu. Jezero se už ztratilo pod příkrovem mlhy.

Posléze zamířili v houstnoucím šeru do tmy a Anatcherae s jeho hrůzami zanechali za sebou.

Kapitola 23

Nastal soumrak a poslední denní světlo odkrádala tma. Vzdušný koráb těsně obklopila těžká mlha a halila ho do neklidného šedého oparu. Pro plavce na palubě *Rejnočka* teď neexistoval žádný rozdíl mezi nahoře, dole, či dokonce stranou. Den sice začínal ponuře, byl bezvýrazný a bez slunce, ale noc byla horší. Mraky na nebi se kupily tak, že nebylo ani nejmenšího náznaku po hvězdách nebo měsíci. Lazareenské vody dole pod nimi se vytratily, jako by je někdo vypustil z odšpuntovaného umývadla. A anatcheraeská světla se ztratila už chvíli po jejich odletu. Svět zmizel.

Pen dovedl Cinnaminson k otci. V chodbě i na schodech z podpalubí mu sice tiskla ruku, ale žádný z nich nepromluvil. Měli si toho hodně co povědět, ale nebylo na to kdy. V pilotní kabině přistoupila Cinnaminson poslušně k otci a současně oznámila: „Jsem tady, tati.“

Protože si Pena nevšímali, prohlásil, že se vrací do podpalubí, a vzdálil se. U průlezu se ale zdržel s Khyber a Ahrenem, kteří vyhlíželi do neproniknutelné mlhy a bezedné tmy.

Kdyby Cinnaminson nedokázala navigovat poslepu, pomyslel si, měli by potíže. Neexistovalo sebemenší orientační vodítko, na něž by se mohli zaměřit, nic, z čeho by se dalo cokoli vyčíst, žádný bod, který by mohli sledovat. Nikde nic.

„Představuje pro svého otce kompas, vid?“ zeptal se Pena tiše Ahren. „Je jeho zrakem ve tmě.“

Pen přikývl a udiveně se na druida zahleděl.

„Jak to víte?“

„Zjistil jsem to v syionedském přístavu. Někteří tam tvrdili, že je pro něj šťastným talismanem. Jiní zase, že dokáže vidět ve tmě, třebaže je za denního světla slepá. Všichni se mýlili. Všímal jsem si, jak se v těch prvních dnech po našem nalodění pohybuje. Dokáže vnímat vnitřním zrakem, jak je co rozmístěno, jaký to má vzhled i povahu.“

„Říkala, že v duchu vidí hvězdy dokonce i v dešti, v mlze a tak podobně. Takhle naviguje.“

„Nadání,“ zamumlal Ahren Elessedil. „Její otec se ale domnívá, že mu patří, protože jde o jeho dítě.“

Pen přikývl. „Myslí si, že mu patří.“

Slyšeli, jak Cinnaminson s otcem tiše rozmlouvá, jak mu radí, kam směřovat a jaký kurs udržovat. Jeho ruce nad ovládáním hladce odpovídaly: stočily vzdušnou loď nepatrně vpravo a současně pozvedly příď směřující šerem kupředu. V méně složité situaci by si všiml, že ho pozorují, a aby jeho tajemství neobjevili, okamžitě by je vykázal do podpalubí. Není vyloučeno, že by třeba úplně odmítl pokračovat v letu. Té noci byl ale natolik vytížen, že o jejich přítomnosti ani nevěděl.

Čím více se vzdalovali od pevniny, tím více houstla mlha. Ometala se kolem korábu, oživována podivnými stíny a nečekaným pohybem. Třebaže nevál žádný vítr, mlha vířila, jako by přesto foukal. Pen kvůli tomu cítil nejistotu, protože nechápal, jak k tomu může docházet. Znovu zalétl pohledem k Ahrenu Elessedilovi, ale druid zíral přímo před sebe a soustřeďoval se na něco jiného. Naslouchal.

Pen se rovněž napjatě zaposlouchal, ale nedokázal zaslechnout nic než skřípot lodního ráhnoví. Pohlédl na Khyber, ale ta dala krátkým zavrtěním hlavy najevo, že také nic neslyší.

A vzápětí Pen ztuhl. Přeci něco. Zprvu nevěděl s jistotou co. Znělo to tak trochu jako dýchání, hluboké a tlumené. Soustředěním vraštil čelo a snažil se zvuk s něčím ztotožnit. Určitě vítr, pomyslel si. Vítr, který se opírá o trup nebo sviští lanovím. Uvědomoval si ale, že jde o něco jiného.

Zvuk nabýval na hlasitosti a přikrádal se nenápadně blíž, jako když se probudí nějaký obr a přichází se podívat. Pen rychle pohlédl na Ahrena, ale ten měl pohled napjatý a zaměřený do mlhy.

„Strýčku?“ ozvala se tiše Khyber a v jejím hlase byl rozpoznatelný náznak strachu.

Ahren pokývl hlavou, aniž by na ni pohlédl. „Jde o jezero,“ řekl. „Je živé.“

Pen neměl vůbec žádnou představu, oč se jedná, ale zvuk jezera se mu nelíbil. Jezera přece nejsou živá tak, že by mohla dýchat. Proč se pak ten zvuk podobá dechu? Snažil se zachytit jeho rytmus, ale byl nestálý a kusý, chraplavý a namáhavý. Loď mu směřovala mezi zuby, hladce proplouvala mlhou do obrova chřtánu a břicha. Pen si to v duchu uměl představit. Pokoušel se tu představu změnit v něco méně hrozivého, ale nedařilo se mu to.

A vtom se náhle zjevily jakési prchavé siluety, neúplné a rozplizlé, a pohybovaly se v bezvětrné mlze. Ten zvuk přinášely s sebou, nesly ho ve svých přízračných nehmotných tělech, útržky a kousky, jež za jejich pohybu rezonovaly všude kolem. Když se jich několik přiblížilo, hladce přelétlo zábradlí a proletovalo se nad palubou kluzkou od deště, Pen se znovu přikrčil. Cinnaminson se zajíkla, její otec klel a marně se po přízračných postavách ohánět.

„Přišla nás navštívit smrt,“ poznamenal Ahren Elessedil tiše. „Tohle je Lazareen, vězení zesnulých, kteří nenašli svou cestu do podsvětí a nepřestávají bloumat po Čtyřzemí.“

„Co chtějí?“ zeptala se přiškrceně Khyber.

Ahren zavrtěl hlavou. „Nevím.“

Duchové obklopovali *Rejnočka* ze všech stran a přeletovali jeho lanovím jako ptáci. Zvuk podobný dechu nepřestával sílit a zaléhal jim uši v jakési větrné smršti trýzně. Vzdušným korábem začalo zvolna a bez ustání otřásat chvění, až v lanoví bzučelo a ráhna chřestila. Pen všechny ty zvuky do morku kostí vnímal. Po chvíli se zvuk změnil v příšerné skučeni, které je pohlcovalo jako zvuková lavina. Pen sužovaný bolestí klesl na kolena. Skučeni ho svíralo jako páska kolem hlavy a proráželo jeho neúčinnou obranu. Cinnaminson v předklonu a s rukama přitisklýma k uším se zvuk marně snažila zahnat. Gar Hatch zuřivě ječel, a třebaže se snažil ovládání lodi udržet, tenhle boj prohrával.

„Udělejte něco!“ zaječela Khyber, aniž se obracela na někoho konkrétního. Oči měla pevně zavřené a tvář zkřivenou. Přízraky, podobně jako legendární Sirény, dohánějí všechny na palubě *Rejnočka* k šílenství. Jejich hlasy měly plavce ochromit, zbavit je duševního zdraví a zanechat je ve stavu strnulosti. Pen už cítil, jak ztrácí sebevládu, a jak jeho úsilí, aby si uchránil sluch a rozum, selhává. Kdyby vlastnil Píseň přání, pomyslel si, možná by měl způsob, jak odolat. Proti tomuhle ale žádnou obranu nemá, žádné kouzlo, které by s tímhle zápolilo. Žádný z nich už asi...

Zalétl pohledem k Ahrenu Elessedilovi. Druid stál proti náporu pevně a s bledou tváří, ruce se mu vlnily, a jak k záchraně přivolával své kouzlo, rty se mu pohybovaly. Pen si uvědomil, že to, co dělá, je strašlivá volba. Použití kouzla je v okamžení prozradí *Galaphilovi.* Tereka Molta s jeho gnomskými náhončími to zavede přímo k nim. Jakou jinou možnost ale mají? Chlapec klesl na kolena a snažil se nekřičet. Kvílivý zvuk byl totiž tak šílený a bezuzdný, až se zachvívala paluba.

Vtom pojednou všechno ztichlo a obklopil je klid tak hluboký a nesmírný, jako by byli zabaleni v bavlněné vycpávce a pohřbeni v zemi. Kolem nich se neustávala svíjet mlha a poletovat přízraky, ale skučení už ustalo.

Pen váhavě vstal a přihlížel, jestli si podobně počínají také ostatní.

„Mimo nebezpečí sice jsme, ale zároveň jsme se prozradili,“ řekl nezřetelně Ahren. Vypadal vyčerpaně, měl ztrhanou a unavenou tvář.

„Třeba nás nepronásledují,“ nadhodila Khyber. Její strýc neodpověděl. Místo toho se od nich vydal směrem k pilotní kabině. Po krátkém zaváhání ho Pen s Khyber následovali. Gar Hatch se při jejich přiblížení otočil a drsná tvář se mu zkřivila vztekem. „Todle je vaše práce, druide!“ obořil se na Ahrena. „Děte dolu a zvostaňte tam!“

„Cinnaminson,“ oslovil Ahren Elessedil dívku, aniž by si jejího otce všímal. Prudce se po

zvuku jeho hlasu otočila. Její bledá tvář byla zvlhlá od mlhy a nevidomé oči měla vytřeštěné. „Musíme se schovat. Zvládneš pro nás nějaké takové místo vyhledat?“

„Nevodpovídej mu!“ zařval Gar Hatch. Rychle sestoupil po schůdcích z pilotní kabiny a nakročil k druidovi. „Nechejte jí bejt! Esi ste si nevšim, tak je slepá! Jakou pomoc vod ní vočekáváte?“

Ahren Elessedil výstražně pozvedl ruku. „Nepřibližujte se, kapitáne,“ vyzval ho. Gar Hatch se zastavil. Třásl se zlostí. „Oba přece víme, co umí a co ne. Nic si nemusíme předstírat. Je v tomhle neřádu vaším zrakem. Dokáže vidět lépe než kdokoliv z nás. A pokud ne, tak ji pošlete dolů a řiďte loď sám. Je nám totiž v patách jeden druidský koráb, a nenajdete-li tedy cestu od jezera a neuděláte to rychle, dostihne nás!“

Gar Hatch s rukama zaťatýma v pěsti o krok postoupil. „Nikdá sem vás na tudle palubu neměl brát! S tím, že vám píchnu, sem souhlasit neměl! A já to dělám a koukněte, co mě to stojí! Přivlastňujete si mojí dceru, vodebíráte mi mojí loď a kvůli vám teď eště asi přídu vo kejhák!“

Ahren neustupoval. „Nebuďte hlupák. Kromě vašich služeb si na nic jiného nárok nedělám, a ty služby jsem si zaplatil. A k nim, a£ se vám to líbí nebo ne, patří i schopnost vaší dcery. A teď už jí dovolte, aby nám našla nějaký úkryt, než už bude příliš pozdě!“

Hatch se chystal něco říct, když vtom překvapeně vytřeštil oči, protože se z mlhové hradby vynořila *Galaphilova* obrovská železem pobitá beranidla.

„Cinnaminson!“ vykřikl, rychle se vydrápal do pilotní kabiny a chopil se ovládání.

Sklonil *Rejnočkovu* příď tak neurvale a rychle, až se Pen se svými společníky začali klouzat ke stěně pilotní kabiny a cestou chňapali po zábradlích, provazech a po čemkoliv jiném, čeho by se zachytili. Vzdušná loď klesala střemhlav dolů, pak se vyrovnala a vystřelila do mlhy. Všechno tohle se odehrálo v jediném okamžiku. Při tak rychlém manévru znovu osaměli, protože *Galaphil* za nimi se ztratil v mlze.

„Kudy?“ zeptal se naléhavě Gar Hatch Cinnaminson, a ta zaměřena na ovládám a s rukama svírajícíma zábradlí začala otci vyrovnaným hlasem udělovat pokyny pro změnu směru. Pen, Khyber a Ahren Elessedil se vzpamatovali a ihned si připjali bezpečnostní postroje. Od pilotní kabiny se nevzdalovali a pozorně sledovali, co se děje. Hatch si jich nevšímal, mluvil pouze se svou dcerou, naslouchal jejím odezvám a prováděl nezbytné korekce v *Rejnočkově* kursovním nastavení.

Pen se ohlédl, zahleděl se do oblohy a zapátral v mlze po *Galaphilovi.* Koráb nikde neviděl. Byl ale v těsné blízkosti. Pen ho vyciťoval, vražedného a neúprosného lovce, který pase po své kořisti. Cítil, jak se jeho trup prodírá mlhou a chystá se je nad Lazareenem rozdrtit podobně, jako by ho už skoro před třemi týdny býval rozdrtil nad Duhovým jezerem.

Náhle si uvědomil, že přízraky zmizely, že se zase vrátily do rubáše z mlhy a přítmí, kterým ještě nedávno proplouvaly, a ponořily se do lazareenských vod.

„Proč ti mrtví nešli po Tereku Moltovi?“ zeptal se náhle Ahrena. „Proč nenapadli také *Galaphila?“*

Druid letmo vzhlédl. „Protože Molt své plavidlo chrání druidským kouzlem, což si na rozdíl od nás může dovolit.“ Odmlčel se. Kotníky na rukách, jež obemykaly pažení pilotní kabiny, měl zbělalé a na protáhlé elfí tváři se mu perlily vodní kapky. „A navíc, Penderrine, ty zemřelé vyvolal hlavně on. Má k tomu moc.“

„Zatraceně,“ řekl hoch tak tiše, až se to slovo podobalo modlitbě.

Pokračovali v letu zase jako ostrov v mlze, jako králík na útěku před liškou. Všichni zrakem pátrali šerem po *Galaphilovi,* zatímco Cinnaminson vyvolávala kursovní souřadnice a Gar Hatch zprostředkovával lodní odezvu. Znovu se zvedl vítr, který se osvobodil po dosažení středu jezera, a mlha se tedy začala rozptylovat. Pod nimi byly zčeřené temné jezerní vody a zvuk jejich vln se v mlžném tichu jasně rozléhal.

Ahren Elessedil se nahnul přes pažení pilotní kabiny. „Kam letíme?“ zeptal se Gara Hatche.

„Do Strusek,“ odpověděl obr otupěle. „Je tam spousta skrýší, kde nás nikdá nenajdou. Jenom se musíme dostat vod jezera.“

Pen se lehce dotkl druidovy paže a tázavě se na něj zadíval.

„Jde o bažinatý kraj,“ řekl druid. „Táhne se na míle daleko podél celého severovýchodního pobřeží. Samý močál, zatopené úseky, cypřiše a cedry. Spleť starého porostu a travin zahalených v mlze, samý pohyblivý písek, jenž zvládá pohltit celé koráby. Nebezpečný kraj, i když víš, co činíš.“ Pokývl hlavou k Hatchovi. „Vybral dobře.“

To *ona,* poopravil si v duchu jeho výrok Pen. To Cinnaminson určuje kurs, to prostřednictvím jejího vnitřního zraku si vyhledávají cestu a do jejích rukou vkládají svou důvěru. Mlha neustávala řídnout, obloha nad hlavou se otevřela hvězdné tříšti a jezero pod nimi se stříbřitě převalovalo a pomrkávalo. Mlžná clona za chvíli zmizí a Pen stále nezahlédl ani náznak po pobřeží. V dáli mlha nepřestávala setrvávat v hustých clonách. Čeká je ale ještě dlouhý let a vítr vane proti nim, takže je zpomaluje.

Vzápětí vítr přivál mračna a rozpršelo se. Déšť se prohánět po palubě a rychle ji celou zmáčel. Nějakou chvíli prudce lilo a v dálce rachotil hrom, a pak lijavec zase náhle ustal. Ve stejné chvíli zcela zmrtvěl vítr.

„Dvacet stupňů na pravobok,“ sdělovala Cinnaminson otci. „Získáme tak větší rychlost. Ach,“ zajíkla se náhle, „tati, za námi!“

Všichni se obrátili a spatřili, jak se ze zbytků mlhy vynořuje *Galaphil* se svinutými a ovázanými plachtami poháněný k letu energií diapsonových krystalů. Pohyboval se rychle, řítil se tmou a snášel se na ně jako přílivová vlna.

Gar Hatch postrčil všechny páky prudce nadoraz kupředu a křikl na svou posádku, aby spustila hlavní plachtu. Pen ihned pochopil proč. Hlavní plachta totiž na lodi v bezvětří představovala brzdu, jíž by byla i za předpokladu, že by se znovu zvedl vítr od východu. Třebaže *Rejnoček* s rychlostí *Galaphila* soupeřit nemohl, využíval k letu rovněž uskladněnou energii. Přece jen šlo o menší a lehčí plavidlo, a tedy, bude-li mít štěstí, třeba by se mu mohlo pronásledovatele podařit setřást manévrováním.

Nastala skutečná honička. Mlha, která ještě před nedávnem poskytovala úkryt, se úplně rozptýlila. Pen měl oči jen pro *Galaphila,* který se neustále přibližoval. Při rychlosti, jakou se *Rejnoček* pohyboval, mu uniknout nemohl. Lazareen se prostíral do dálky ve všech směrech, nesmírný a neměnný, a po pobřeží, k němuž se tak zoufale potřebovali dostat, nikde ani vidu. Tak daleko se dostanou jen tehdy, když budou chytře manévrovat. Cinnaminson neustávala vyvolávat obraty a změny kursu a Gar Hatch reagoval horečnou manipulací s ovládáním. Jednou, aby se pokusil zachytit trochu zbloudilého větru, a jindy zase, aby loď poskočila pod vlivem náhlého vzdušného poryvu. Nic z toho ale jejich situaci nemohlo změnit. *Galaphil* se nepřestával přibližovat.

Vzápětí se přes ně přehnal čerstvý přívalový liják, a když Ahren Elessedil uviděl svou příležitost, poodešel od zábradlí, pozvedl paže k nebi a vyvolal své kouzlo, aby jeho prostřednictvím změnil té průtrži směr a poslal ji ve směru bitevního korábu. Zachytila *Galaphila* čelně, ale mezitím než k tomu došlo, změnila se ve sněhovou vánici tak hustou a těžkou, že větší koráb zastřela a celý ho pohltila. Ihned jak ke *Galaphilovi* přilnula v bílé zmítající se mase, pokryla palubu se stěžňovím ledem a změnila vzdušný koráb v na kost vybělenou mrtvolu.

Rejnoček se teď začínal vzdalovat. *Galaphil* obtěžkaný ledem se hroutil. Pen zahlédl záblesky rudého ohně, který ošlehával jeho ráhnoví, jak se jím druidské kouzlo snažilo rozehřát ledový příkrov. Oheň mu dodával zlověstný vzhled. Plál z bouřkového mračna jako dračí oči, jako rozpálené uhlíky v kovářské výhni.

Hradba z mlhy vpředu se přiblížila.

Ahren se zhroutil vedle Pena s Khyber. Vyzáblou tvář měl ztrhanou a pobledlou, zrak znepokojený. Byl na pokraji vyčerpání. „Cinnaminson, vyhledej nám nějaký úkryt,“ vydechl tiše. „A najdi ho rychle.“

Pen, přimáčklý na stěnu pilotní kabiny, zmáčený a prochladlý deštěm, nahlédl dovnitř a

zahleděl se na dívku. Stála pevně a nehybně u předního pažení s pozdvihlou tváří. Promlouvala tak tiše, že Pen slova rozpoznat nemohl, ale Gar Hatch naslouchal soustředěně, jeho hřmotná postava v plášti se hrbila těsně k ní. Sestoupil s *Rejnočkem* tak blízko k Lazareenu, že skoro klouzal po hladině. Pen slyšel neustávající drsné šplouchání jezerní vody. Vítr se vrátil a prohánìl se kolem nich hned z jedné a hned zase z druhé strany, vanul dolů z Umrlčích hor, ledový a bezútěšný.

Pak se opět začali nořit do mlhy, jejíž šedý rubáš je obklopil a zahalil. Všechno zmizelo, všechno se v okamžení vytratilo.

„Pět stupňů na pravobok, tati," vykřikla ostře Cinnaminson. „Výšku, rychle!"

Pen osleplý kalnou mlhou dokázal jen zaslechnout, jak spodek trupu *Rejnočka,* který už zase nabíral výšku, podrásaly stromové větve... jakési zavřeštění, něco, jako když se dřevo štípe, a pak zase ticho. Vzdušná loď se ustálila. Pen se držel zábradlí pilotní kabiny tak silně, až mu začaly krvácet ruce. Khyber se krčila hned vedle něj, oči měla pevně zavřené a zrychleně dýchala.

„Támhle, tati!" vykřikla Cinnaminson náhle. „Zátoka před námi! Honem s lodí dolů."

Rejnoček prudce klesal, až Pen zakusil chvilkový dojem z pádu, pak se loď ustálila a dosedala. Opět došlo ke kontaktu, ale šetrnějšímu, spíše o ševel ostřic a rákosin než o drásavý zvuk stromových větví. Pen ucítil zápach tlející vody, puch bahenního plynu, který k nim nahoru vystupoval, a pak zaslechl rychlý třepot křídel. Poté *Rejnoček* s nevýrazným šplouchánìm a cukánìm vklouzl do vody, mlhy a tmy a všechno znehybnělo.

„Tolik jsem se bála," zašeptala mu a zahleděla se na něj nevidoucím strnulým pohledem včetně držení hlavy stejně, jako by ho nevnímala vnitřním zrakem, ale mléčně bílýma očima.

„Vystrašeně jsi nevypadala," opáčil rovněž šeptem. Stiskl jí ruce. „Vyhlížela jsi klidněji než kdokoliv z nás."

„Nevím, jak jsem vypadala. Vím jen, jak jsem se cítila. Pořád jsem si myslela, že to bude nějaká léčka, aby nás dostali. Zvlášť když se zjevila ta válečná loď a začala nás pronásledovat."

Pen zalétl zrakem k obloze, na níž nacházel jen mlhu a šero, ani stopy po *Galaphilovi* nebo po čemkoli jiném. Voda bažiny kolem nich tlumeně pleskala o *Rejnočkův* trup. Chřestot větvoví obřích stromů, o nichž mu Cinnaminson řekla, že jsou všude v jejich okolí, slyšel, i když je nemohl zahlédnout. Kdokoliv by tam *Rejnočka* hledal, musel by přistát přímo na něm. Shora, i kdyby byl vzduch čistý a ne jako polévka, byli neviditelní. Získali naprosto dokonalý úkryt.

Od přistání uplynuly dvě hodiny, kdy se všichni odebrali spát, až na Tuláky, kteří nepřestávali hlídkovat z přídě. Pen postával s Cinnaminson v pilotní kabině, oba vyhlíželi do mlhy a sotva vnímali muže, který stál pouhých dvacet yardů opodál. Předešlé noci by chlapci pobyt na palubě nebyl povolen vůbec. Pro Gara Hatche už ale tahle pravidla zřejmě pozbyla na významu, protože on i Ahren Elessedil už o svých tajemstvích vzájemně věděli, a proto nemělo význam se dále klamat. Pen se nedomníval, že na něj tulácký kapitán změnil názor. Nemyslel si, že je Hatchovi po chuti, že se mu motá kolem dcery. Možná ale usoudil, že se s tím prozatím smíří. Jejich společně trávený čas se přece krátí. Tak či onak, pomyslel si Pen, využije, co může.

„Nač myslíš?" zeptala se ho Cinnaminson a současně si z obličeje odhrnula zvlhlé prameny pískově světlých vlasů.

„Že je tvůj otec štědrý, když nám dovoluje pobývat takhle o samotě na palubě. Možná že už má o mně lepší mínění."

„Teď když už ví, kdo jsi a kdo tě pronásleduje? Ach, ano, myslím, že by byl rád, kdybyste se spřátelili. Myslím, že tě chce pozvat k sobě domů, abys u něj žil." Zlomyslně se zaculila.

Pen si povzdechl. „Zasloužím si to."

Cinnaminson se sklonila blíž. „Poslyš mě, Penderrine.“ Rty mu spočinula přímo u ucha a mluvila šeptem. „V Anatcherae tě asi vyzradil. Nevím, jestli ano, ale když ho někdo zastraší, přestane rozumně uvažovat. Už dříve jsem to zažila. Přichází o své vyhlídky. Pozbývá zdravý rozum.“

„Jestli nás zradil Tereku Moltovi... „

„To ze strachu,“ přerušila ho. „Je-li zahnán do kouta, nechová se vždycky chytře. A takhle nějak se to mohlo odehrát tady. Já s ním v přístavu nebyla a ani jsem neviděla nikoho, s kým mluví. Ten druid ho možná dokázal vyhledat a přimět ho, aby promluvil. Však víš, že tohle dovedou. Poznají, když lžeš. Otec tě možná vyzradil proto, aby zachránil svou rodinu a loď.“

„A peníze, které nabízejí.“

Na pár palců se oddálila, aby jí zase mohl vidět do tváře. „Teď záleží jen na tom, že jestli se toho dopustil jednou, mohl by se o to pokusit znovu. Nechci, aby k tomu došlo. Chci, abys zůstal v bezpečí.“

Pen zavřel oči. „A já chci, abys šla se mnou,“ řekl šeptem a v duchu současně nepřestával vnímat hebkost jejích úst na své tváři. „Chci, abys šla hned, ne později. Cinnaminson, řekni, že ano. Nechci tě opustit.“

Sehnula hlavu a spočinula mu jí na rameni. „Penderrine, miluješ mě?“

„Ano,“ přisvědčil. Slovo ‚milovat‘ nepoužil dříve ani v duchu, sám pro sebe, ani v tichu vlastní mysli. *Láska.* Nedopřál si určit, co pociťuje. Ale i přes svůj stále mladý věk a nezkušenost byl ochoten se o to pokusit. „Miluju tě,“ řekl.

Pohroužila mu obličej na krk. „Přála jsem si to od tebe slyšet. Přála jsem si, abys to slovo řekl.“

„Ty se mnou jít musíš,“ zopakoval znovu. „Nechci tě opustit.“

Zavrtěla hlavou. „Pene, vždyť jsme děti.“

„Ne,“ opáčil, „už nejsme.“

Cítil, jak svou odpověď zvažuje. Prostoupila jím jakási ponurá jistota, a proto před tím, co tušil, že přijde, zavřel oči. Chová se tak bláhově. Žádá ji, aby opustila otce, člověka, který ji vychovával a staral se o ni, tu nejpevnější oporu v jejím životě. Proč by to dělala? Ba co horšího, žádá ji, aby ho provázela na místo, kam by se nikdo při smyslech nevydával. Tohle sice neví, ale on ano. Je si vědom, o jak nebezpečný podnik se bude jednat.

„Promiň, Cinnaminson,“ řekl spěšně. „Nevím, co říkám. Nemám právo tě žádat, abys šla se mnou. Jsem sobecký. Prozatím musíš zůstat s otcem. Platí, na čem jsme se dohodli už dříve... až přijde čas, přijdu si pro tebe. Ale tohle ještě není ta chvíle. Tohle je moc nahonem.“

Cinnaminson pozvedla hlavu z jeho ramene a zadívala se na něj s výrazem plným údivu. V kalném světle a s pletí třpytící se vlhkostí vyhlížela tak mladě. Jak je stará? Zeptat se na to ani nepomyslel.

„V Anatcherae jsi mi řekl, že se pro mě vrátíš a odvedeš si mě, kamkoliv budu ochotná jít,“ řekla. „Platí to pořád. Miluješ mě natolik, abys to udělal?“

„Ano,“ přisvědčil.

„Chci tedy, abys mě s sebou vzal tam, kam směřujete, až přijde chvíle, kdy bychom se měli rozloučit. Přeju si, abys mě odvedl hned.“

Nevěřícně na ni zazíral. „Hned? Já ale myslel-“

„Je na čase, Pene. Otec to pochopí. Zařídím, aby ano. Už mu sloužím dost dlouho. Nechci už být jeho navigátorkou. Přeju si žít jinak. Toužím po takovém životě už dlouho. A myslím, že už jsem ho našla. Chci být s tebou.“

Vztáhla ruku, dotkla se jeho tváře a přejížděla její plošky i hrboly. „Povídal jsi, že mě miluješ. Já tebe taky.“

Potom ho dlouze a silně objala. Zavřel oči a cítil, jak jím sálá její teplo. Zoufale ji miloval a ani na okamžik si nepřipouštěl, že ho vlastní věk a nezralost zaslepují vůči všemu, co

tohle znamená. Neměl ani tušení, jak by ji měl chránit, zvládá-li sotva ochraňovat sebe samotného.

„Všechno bude dobré,“ pošeptal jí. Uvědomoval si ale, že ta slova řekl hlavně proto, aby ujistil sám sebe.

Kapitola 24

Za svítání získali Pen se svými společníky lepší vyhlídku na Strusky, ale ta je rozhodně nepovzbudila. Onen bažinatý kraj měl vzhled jakéhosi obludného pralesa, neproniknutelné spleti stromů, popínavého býlí, rákosin a ostřicových porostů, jež vyvstávala ze směsice zřasených vodních průplavů, které se táhly, kam až oko dokáže dohlédnout. Protože se mlha z předchozí noci při východu slunce nerozptýlila, ale nadále se na Strusky vrstvila v těžké šedavé duchně, je zřejmé, že až tak daleko dohlédnout nemohlo. Proplétala se podrostem jako živá bytost, klikatila se větvovím stromů jako had, plazila se přes koberce ostnaté trávy a vytvářela clonu, která předznamenávala, že jakýkoliv způsob cestování vyjma letu bude pomalý a riskantní.

Ahren Elessedil přehlédl bažinu kolem *Rejnočka,* letmo vzhlédl ke stropu z mraků a mlhy, jenž spočíval tak nízko, že se otíral o vrchol lodního stěžně, a potřásl hlavou. V tomhle prostředí nás nikdo nenajde, pomyslel si. Není ale vyloučené, že ani oni nezvládnou najít odtud cestu ven.

„Takle sme na tom," prohodil Gar Hatch, když si povšiml výrazu druidovy tváře. Protože bylo ve Struskách tepleji, měl Tulák rozhalenou hruď a leskl se vlhkostí. Jak slézal po schůdcích z pilotní kabiny, aby vzápětí stanul před elfem, svaly se mu čeřily. „Nejni to tak zlý, jak se na první pohled zdá. Dost špatný, ale dyž zvostanem na vodě, a to budem převážně dělat, je naše bezpečí zaručený. Spustíme stožár, jak nejvíc to pude, vodlehčíme zátěž a budem si klestit cestu na východ skrzejc ty kanály, až na místa, kerý je možný překonat jenom přeletem. Je to pomalý, ale jistý. Ten velkej válečnej koráb nás tady dole nikdá nevobjeví."

Pen si tak jistý nebyl, ale Gar Hatch byl kapitán a nikdo nic dodatečně namítat nehodlal. A tak všichni aktivně pomáhali při spouštění hlavního stěžně, při jeho ukládání na palubě, při skládání plachet a ráhen i jejich uklízení, a rovněž při odhazování přebytečného balastu přes palubu, jehož se mohli dovolit zbavit. Strávili tím celé dopoledne a většinou pracovali co nejtišeji. V podobných končinách, jako jsou Strusky, se totiž zvuk rozléhá na velké vzdálenosti.

Ale po *Galaphilovi* nezahlédli nikde ani náznak, a tak se už od poledního času plavili vzájemně propojenými vodními cestami, překonávali zaplavené sníženiny a nořili se do strašidelných průplavů vroubených zakrslými kmeny, jejichž větvoví spolu s popínavou vegetací vytvářely loubí propletená tak hustě, že se měnily v jakési temné tunely. Třikrát je terén přiměl, aby vzlétli: vzlétali jen nízko, klapky pomocných trysek otevírali jen natolik, aby se skluzem dostali přes vrcholky stromů na další nezarostlé prostranství, kde opět dosedli a pokračovali v plavbě. I když šlo o pomalý postup, jak už Hatch naznačil, pokračovali vpřed rovnoměrně a bez nehody.

Snad by tomu mohlo být i jinak, kdyby tulácký kapitán tyhle vody důvěrně neznal. Dvakrát v nich zaplul do tišin, kde byla větší hlubina než jinde, a Pen v dálce pozoroval, jak těsně pod hladinou hladce proplouvají mohutná těla, a jak rozvíjejí vlnky, které se šíří ve velkých soustředných kruzích. Jednou se za clonou stromů a křovisek vynořilo cosi obrovského a mrsklo sebou takovou silou, až se několik stromů skácelo a pohybem toho čehosi se voda zavlnila a rozhoupala. K lodi se ale nic nepřiblížilo, protože Hatch zřejmě věděl, kdy zastavit a vyčkat a kdy v cestě pokračovat.

Do setmění se už nacházeli hluboko v nitru bažiny, ale mnohem východněji než před vyplutím. Po jejich pronásledovatelích stále ani vidu.

Na dotaz, kam až se už dostali, Hatch opáčil, že za sebou mají něco málo přes polovinu cesty. Do příštího večera, bude-li jim štěstí přát, dosáhnou opačného konce.

Penovi to připadalo jako věčnost. Cítil se ze Strusek nemocný, omámený z pachuti

ovzduší, ze šedosti světla, nepřátelského a únavného, z choroby v těch smrdutých vodách, kterou vnímal, jak číhá, aby nakazila každého s natolik velkou smůlou, že se jí nadýchá. Tohle nebylo místo pro žádného člověka. Dokonce i na vzdušném korábu se Pen cítil zranitelný

Možná že na něj ale také působila neblahá předzvěst z toho, co bude, až nadejde čas *Rejnočka* opustit. Odvést Cinnaminson od otce nebude nic příjemného. Nějakou dobu nepochyboval, že to zvládne, a ani jednou si nepoložil otázku, zda dokáže udělat všechno, co bude zapotřebí. Taková pomyšlení ho zneklidňovala. Gar Hatch byl člověk nebezpečný, a proto ho nepodceňoval. Domníval se, že Cinnaminsoniny obavy, jak se všechno mohlo v Anatcherae odehrát, své opodstatnění mají. Gar Hatch je Tereku Moltovi pravděpodobně vyzradil. Zřejmě si myslel, že se už na *Rejnočka* nikdy živí nedostanou, aby cestu dokončili, a právě proto vyhlížel tak sklíčeně, když se Ahren Elessedil znovu objevil a přikázal mu, aby odletěl.

Jak se zachová, až zjistí, že ho vlastní dcera, jeho nejcennější aktivum, opouští a odchází s Penem? Něco podnikne. Tím si byl chlapec jistý.

Na druhou stranu, ani Pen toho mnoho neudělal, aby celé věci nějak sám pomohl. O dohodě s Cinnaminson se svým druhům nezmínil ani slůvkem. Nevěděl jak. Ovšem, Tagwen s Khyber ho nepodpoří nikdy. Trpaslík neudělá nic, co by ohrožovalo jejich snahu dostat se k Ard Rhys, a elfská dívka jeho pletku s Cinnaminson za velký omyl už pokládá. Určitý soucit by snad mohl projevit Ahren Elessedil, snad by jeho požadavek mohl podpořit. Nevěděl ale, jak to druidovi nejvhodněji podat. Proto svůj záměr celý den odkládal, pokaždé s pomyšlením, že pořád nemá dobře promyšlenou řeč, a že ji tedy ponechá na později.

A později bylo zde. Nastala noc, byli už po večeři a následující den představoval veškerý zbývající čas. O moc déle by vyčkávat neměl. Neměl by riskovat odmítnutí, aniž bude mít další příležitost k odkladům.

Ale než mohl sám sebe k něčemu donutit, z temnoty se vyloudal Gar Hatch a řekl: „Mladej, rád bych s tebou na chvíli mluvil. Jenom s tebou.“

Zavedl chlapce do pilotní kabiny a odloučil ho tak od ostatních. Pen se snažil zůstat klidný, nezalétat pohledem k Ahrenu Elessedilovi s Khyber a odolat nutkavé potřebě si ověřit, v jaké blízkosti se zdržují pro případ, že by potřeboval záchranu.

Tušil, co přijde. Nedomníval se, že se Cinnaminson otci svěří tak rychle, ale k vyčkávání důvod neměla. Kéž by mi byla řekla, že se k něčemu takovému chystá, pomyslel si letmo.

Gar Hatch zvolna potřásl zarostlou hlavou. Stál sice přímo před Penem, ale mdlé světlo už zesláblo natolik, že chlapec jeho obličej sotva rozeznával.

„Moje děvče mi řeklo, že se chystá vodejít z lodi,“ řekl tiše. „Že vodejde s tebou. Je to pravda?“

Pena vůbec nenapadalo, co řekne, až tahle chvíle přijde, a proto taky neodpovídal. Přiměl se zahledět do krutých očí druhého zpříma. „Ano.“

„Povídá, že ji máš rád. Pravda?“

„Ano. Mám ji rád.“

Obr si ho chvíli mlčky zkoumavě prohlížel, jako by se rozhodoval, nemá-li ho hodit přes palubu. „Seš si tím vopravdu jistej, Penderrine? Seš hrozně mladej a tu mojí dívenku eště moc dobře neznáš. Nebylo by třebas lepší eště s tím kapánek počkat?“

Pen se zhluboka nadechl. „Myslím, že se vzájemně známe dost dobře. Vím, že jsme mladí, ale ne děti. Jsme připravení.“

Rozhostilo se další dlouhé ticho. Obr si ho prohlížel tak pečlivě, až Pen cítil tíhu jeho utkvělého pohledu. Chtěl ještě něco povědět, ale nedokázal nějak připadnout na nic, co by to usnadnilo. Proto zůstával zticha.

„Mno,“ ozval se konečně druhý, „vypadá to, že vy dva ste rozhodnutý. Mám za to, že vás bez toho, abych vyvolával nějaký vošklivý pocity, vodradit nedokážu, protože takovej nejsem. Pokládám to za vomyl, Penderrine, ale dyž ste se to rozhodli vozkoušet, v cestě

vám stát nebudu. Připadá mi, že seš solidní mládenec. Vim, že už Cinnaminson život na *Rejnočkovi* nevoní. Je to voprávněný. Myslíš, že se vo ní dokážeš postarat tak dobře jako já?“

Pen přikývl. „Jak nejlíp umím. Myslím, že půjde o vzájemnou starost.“

Hatch zachrčel. „To se, mládenče, snadnějc řekne, než udělá. Esi jí zklameš, najdu si tě. To je ti jasný, ne?“

„Já ji nezklamu.“

„Je mi putna, co je zač tvoje rodina, anebo jaký kouzlo by vyvolala proti ubožákovi, jako sem já,“ pokračoval v řeči, aniž by si Pena všímal. „Budu tě hledat a buď si jistej, že si tě najdu.“ Pen si z té pohrůžky nic nedělal, jen si pomyslel, že jde o kapitánův způsob, jak si ulevit od rozčarování z toho, co se právě odehrává. A pak, nedomníval se, že bude mít obr někdy důvod, aby se tak zachoval.

„Chápu,“ řekl.

„To je z tvýho počínaní taky to nejlepší. Netvrdím, že sem z toho aspoň krapet potěšenej. Nejsem. Netvrdím, že ti to vyjde. To né. Ale tu šanci s ní ti dám, Penderrine, a beru tě za slovo. Jenom si přeju, kéž bych nikdy neměl důvod, abych toho litoval.“

„Nebudete ho mít.“

„No tak si teda di.“ Obr pokynul rukou k Ahrenu Elessedilovi s Khyber, kteří stáli u zábradlí na levoboku a rozmlouvali. „Vrať se ke svejm přátelům. Zejtra nás čeká celej den plavby, takže bys na něj měl bejt vodpočatej.“

Pen opouštěl pilotní kabinu značně rozpačitě. Nečekal, že se Gar Hatch projeví tak vstřícně, a to ho znepokojovalo. Sotva zaprotestoval, nesnažil se mu jeho záměr vymlouvat, a vyjádřit svůj nesouhlas se nevydal ani za Ahrenem Elessedilem. Možná že to Cinnaminson ho přesvědčila, aby nic takového nedělal, ale to se Penovi moc pravděpodobné nezdálo. Možná, napadlo ho náhle, Hatch očekává, že jim druid jejich úmysl zarazí. Třeba si je vědom, jak odmítavě se k němu budou jeho druzi chovat, a vyčkává tedy, až ho odmítnou.

Ale ani tahle možnost nepůsobila přesvědčivě. Gar Hatch není ten typ, který se spoléhá, že za něj jeho potíže vyřeší někdo jiný. Takové chování není součástí tulácké morálky a s obrovou osobností se nesrovnává určitě.

Pen se rozhlédl po Cinnaminson, ale nikde ji neviděl. Snad vyjde na palubu později, ale protože se přes noc dál plavit nebudou, třeba ji prospí. Vrhl letmý pohled po Ahrenovi s Khyber. Měl by teď druidovi všechno sdělit a dát mu před odpovědí nějaký čas na rozmyšlenou. Ale zrovna když už se k němu rozcházel, vynořil se z podpalubí Tagwen, připojil se k nim a remcal cosi o spánku v těsných a nevětraných prostorách, které se kymácejí a houpou. Chlapec ještě chvíli zvažoval, co by měl udělat, a nakonec usoudil, že počká. S Ahrenem Elessedilem si promluví hned ráno. Takhle časně to postačí. Umiňoval si, že bude přesvědčivý. Druid bude souhlasit.

Trochu unavený a zvláštně roztržitý dal na radu Gara Hatche a odešel se prospat do své kajuty.

Probudil se křikem, který zjevně znamenal poplach. Okamžitě vyskočil a ještě zpola spící se snažil zorientovat. Tagwen naproti vypadal podobně zmateně, protože ze svého visutého lůžka civěl nepřítomně, oči kalné a nezaostřené. Křik přešel v přiškrcený šepot, a přece dokonce i z podpalubí slyšitelný. Vysoké boty zadusaly po palubě od jednoho zábradlí k druhému a pak dupot ustal. Rozhostilo se ticho, hluboké a nečekané. Pen nedokázal rozpoznat, co se chystá, a obával se, že až k něčemu opravdu dojde, bude příliš pozdě, aby na tom záleželo. Tiše požádal Tagwena, aby ho následoval, co nejrychleji si nazul vysoké boty a vyšel z kajutních dveří. Spěšně prošel krátkou a pustou chodbou k žebříku a svižně vyšplhal ke světlu, aniž by se přestával snažit něco víc zaslechnout. Když odklopil poklop, zjistil, že se už dostavilo svítání s hlubokou a těžkou mlhou, která se plazila mezi stromy a přes *Rejnočkovu* palubu. Zpočátku nikoho neviděl, ale vzápětí

zahlédl Gara Hatche, oba členy posádky a Ahrena s Khyber postávat společně na přídi, jak se rozhlížejí všemi směry současně, a tak si za nimi pospíšil.

„Jeden z Hatchových mužů zahlédl před chvílí nakrátko *Galaphila,* přímo nad hlavou, jak míří k severu," sděloval šeptem druid. „Varovně vykřikl, a to nás možná mohlo prozradit. Čekáme, jestli se vrátí."

Postávali v těsném shluku, přehlíželi mlhavou šeď a pátrali po pohybu. Míjely dlouhé minuty a nic se neobjevovalo.

„Zrovna před náma je jeden kanál a ten jako tunel prochází skrze tydle stromy," ozval se tlumeně Gar Hatch. „Několik mil se budem plavit pod hustým volistěnim. Až tam zaplujem, z voblohy nás nemůže bejt vidět. Je to pro nás největší šance, jak se jim ztratit."

Vytáhli příďovou i záďovou kotvu a vypluli. Snídaně byla zapomenuta. Záleželo jen na tom, aby se plavidlo dostalo pod klenbu. Kromě Cinnaminson už byli na palubě všichni. Pena sice napadlo, že by se za ní podíval, ale usoudil, že vzdalovat se ve svízelné situaci by nebylo vhodné. Možná ho bude zapotřebí. Hatch by třeba mohl požadovat výpomoc při vedení lodi. Zůstával nablízku a přihlížel, jak tulácký kapitán vede *Rejnočka* přes sledy vzájemně propojených jezer, která se ježí travinami a posévají je odumřelé kmeny stromů, a jak s ním opatrně proplouvá a současně po očku neustává sledovat mlhou zastřené nebe. Hatchovi muži se přemístili dopředu, poměřovali hloubku olovnicemi a gesty upozorňovali na objevené mělčiny anebo na ponořené kmeny před sebou. Všichni mlčeli. Průplav se zjevil nečekaně, jako černá díra skrze spletenou síť z větvoví a pokřivených kmenů. Jak do ní vplouvali, připomínala hladovou tlamu obra, a jakmile se ocitli uvnitř, teplota okamžitě poklesla. Pen se zachvěl. Nad hlavou zachycoval kratičké zákmity nebe, ale jediné, co viděl povětšinou, byl ponurý baldachýn z větvoví. Průplav byl dost široký na to, aby proplouvání umožňoval, ale se vztyčeným stěžněm by jím *Rejnoček* proplout nedokázal. Jak tomu v takových situacích bývá, Hatchovi muži museli využívat bidel k odrážení lodi od spleti stromových kořenů, které po obou stranách vyrůstaly, a udržovat ji tak uprostřed, v hlubší vodě. Na to, aby Pen přesně rozeznával, co právě dělají, tam bylo příliš šero, věděl ale jistě, že bez Hatche by si tak počínat nemohli. Zdálo se, že vědí, co je v každé zákrutě třeba, a proto se kupředu pohybovali plynule.

Cinnaminson se stále neobjevovala. Pen se několikrát ohlédl přes rameno, ale nikde po ní nebylo ani známky. Znovu se začínal strachovat.

Tunel před nimi se opět rozevíral do světla. Gar Hatch si chlapce přivolal do pilotní kabiny. „Převezmi kormidlo, mladej. Kvůli tomudle potřebuju bejt na přídi."

Pen poslechl. Hatch odešel na příď za svými muži a *Rejnočka* teď průplavem směrem k otvoru postrkovali bidly tři. Tu a tam Hatch chlapci posunkem naznačil, aby kormidelní kolo stočil na pravobok nebo levobok.

Skoro už vypluli ven, když zazněl draslavý zvuk a došlo k prudkému náklonu. Pena to odmrštilo na zadní pažení a okamžik měl dojem, že je té události na vině. Ale když se zvedl a odspěchal na příď, zjistil, že udělal všechno přesně tak, jak mu bylo řečeno.

Gar Hatch nahlížel přes lodní bočnici do kalné vody a kroutil hlavou. „Todle je něco novýho," mumlal si pro sebe a pak ukázal na masivní kládu, na niž loď najela. Rychle vzhlédl do korun stromů. „Na to, abysme s nim zkusili vzlítnout, je to tady moc těsný. Budem ho muset přetáhnout ručně." Pak se Hatch znovu vrátil do pilotní kabiny a Penovi sdělil, že se opět chopí kormidlování. Protože jeho hlas nezněl nikterak vyčítavě, Pen se nepřel. Společně s Tagwenem, Ahrenem a oběma Hatchovými muži slezl na kořenové propletence a po nich se s nimi přemístil k lodní přídi. Za pomoci provazů ovázaných kolem kovových klínů začali *Rejnočka vláčet* přes padlý kmen. Konečně se vzdušné plavidlo zásluhou obratné manipulace Gara Hatche natolik zvedlo, že se dostalo přes kládu a začalo znovu plout po zelené vodě bažiny.

Bylo to vyčerpávající. Kolem obličejů se jim hemžila všemožná hmyzí havěť a zastírala jim výhled, a kořenová změť, na níž byli nuceni stát, byla slizká od mechu a zvlhlá mlhou, takže poskytovala jen velmi vratkou oporu. Všichni se proto dříve či později smekli či

sklouzli do bahnité vody a snažili se udržet nad hladinou. I přesto *Rejnočka* posledních pár yardů kanálem zvolna manévrovali do otevřené zátoky, v níž světlo jasnělo a mlha řídla.

„Vraťte se!“ zaryčel pojednou Gar Hatch. „Uvolněte ty provazy!“

Pen, Tagwen a Ahren Elessedil uposlechli rozkazů a sledovali, jak je vzdušná loď míjí a trup chvilkově zastírá výhled na oba Hatchovy muže, kteří pracovali naproti. Když se tam Pen přes brázdu odplouvající lodi zadíval znovu, žádný z chlapíků už tam nebyl.

Chlapci trvalo jen okamžik, aby si uvědomil, k čemu právě došlo.

„Ahrene!“ vykřikl varovně. „Podvedli nás!“

Jeho výstraha ale přišla příliš pozdě. *Rejnoček* už začínal nabírat rychlost a směřoval do středu zátoky. Vzápětí přelétla přes palubu Khyber Elessedilová a s mohutným cáknutím přistála v bažinaté vodě. Objevily se tváře Hatchových mužů, kteří strojeně kynuli těm na břehu. Tagwen ječel na Ahrena Elessedila, aby něco udělal, ale druid jen stál a vrtěl hlavou. Tvářil se zachmuřeně a zlostně. Pen si byl vědom, že bez kouzla, které by upozornilo *Galaphila,* nemůže dělat vůbec nic.

Rejnoček se pozvolna začínal zvedat. Stoupal do mlhy, až zmizel úplně. V okamžení byl ten tam.

Uprostřed zátoky beznadějně plácla rukou do vody Khyber Elessedilová.

Kapitola 25

Krátkou chvíli nikdo nepromluvil. Pen, Tagwen a Ahren Elessedil stáli pospolu na břehu zátoky jako sochy a se směsicí nevíry a zoufalství upřeně zírali na místo, kde *Rejnoček* zmizel v mlze.

„Já věděl, že jsme tomu chlapovi neměli věřit," zahučel konečně Tagwen.

Khyber Elessedilová ve středu zátoky konečně přestala šlapat vodu a rozplavala se k nim. Její tempa rozhrnovala nazelenalou vodu hladce a bez námahy.

„Tulákům věřit nemůžete," pokračoval v hořekování Tagwen. „Žádnému z nich. Nechápu, proč jsme mysleli, že Hatchovi věřit můžeme."

„My jsme mu nevěřili," podotkl Ahren Elessedil, Jenom jsme si na něj nedávali důkladný pozor. Dopustili jsme, aby nás oklamal."

Moje chyba, pomyslel si Pen v duchu. Tohle je má vina. Gar Hatch je neopustil kvůli ničemu, čeho by se dopustili ostatní, dokonce ani kvůli *Galaphilovi* a těm ostatním druidům. Opustil je proto, aby mu on, Pen, neodvedl Cinnaminson. Proto se choval tak vstřícně. Proto se o celou tu věc nepřel důrazněji. Bylo mu jedno, co má Pen či jeho dcera v úmyslu. Chystal se s tím skoncovat za každou cenu.

Khyber doplavala ke břehu zátoky a s jistými potížemi se zvedla. Z šatů jí v kaskádách crčela voda. Jak se k nim rázně blížila, vyzařovala z ní zlost jako žár z výhně. „Proč to udělal?" vyhrkla zuřivě. „Jaký mělo smysl opustit nás teď, když jsme se s ním měli stejně brzy rozejít?"

„To kvůli mně," ozval se Pen ihned, takže se všichni obrátili a zahleděli se na něj. „Za tohle zodpovídám já."

Vyprávěl jim, k čemu se s Cinnaminson rozhodli, jak o tom Cinnaminson pověděla otci a co se s tím očividně rozhodl udělat. Nepřestával se omlouvat, že se jim s tím nesvěřil, že myslel na sebe a ne na ně a dokonce ani na to, kvůli čemu se na tuhle pouť vydali. Cítil se trapně a zhrzeně, což bylo jediné, co mu zbývalo, aby se přes to přenesl a nezhroutil se.

Když domluvil, Khyber se na něj hněvivě zadívala. „Jsi hlupák, Penderrine Ohmsforde."

Pen potlačil vlastní zlostnou odpověď s pomyšlením, že bude lepší, snese-li cokoliv, co mu musí říci, aby se s tím vypořádala.

„Khyber, tohle nám k ničemu není," ozval se tiše její strýc. „Pen má tu dívku rád, a proto se jí snaží pomoci. Domnívám se, že ho nemůžeme kritizovat za jeho dobré úmysly. Možná si měl počínat vhodněji, ale tehdy si počínal nejlépe, jak dokázal. Je snadné někoho soudit, když už je po všem."

„Možná že si sám kladeš otázku, co s ní teď Gar Hatch udělá, ví-li, co měla v úmyslu, a nikde poblíž žádní nezasvěcená, kteří by zasáhli," oslovil Pena Tagwen. Pen už o tom uvažoval a závěr, k němuž dospěl, se mu pranic nezamlouval. Gar Hatch z dcery nebude nijak nadšený a dlouho jí nebude důvěřovat. Udělá z ní vlastně vězně, a opět jeho vinou.

Khyber rázně poodešla. Zastavila se kousek opodál, nepřestávajíc s rukama v bok vyhlížet na zátoku, a pak se najednou zprudka obrátila. „Promiň, Pene, že jsem se na tebe tak obořila. Gar Hatch je podlý zbabělec. Tím ale tahle záležitost nekončí. My se s ním cestou znovu někde potkáme. A já vám slibuju, že příště to bude on, kdo přelétne přes palubu!"

‚A co máte v úmyslu dělat prozatím?" zeptal se Tagwen a pohlížel z jedné tváře na druhou. „Jak se odtud dostaneme?"

Ahren Elessedil se zamyšleně rozhlédl a pak pokrčil rameny. „Půjdeme po svých."

„Pěšky!" opáčil zděšeně Tagwen. „Pěšky odtud vyjít nedokážeme! Copak nevidíš ten marast, tuhle díru zmijí a bahenních krys? Když nás něco nesežere, stáhne nás pod zem pohyblivý písek! A pak, potrvá nám to dny, a to jen tehdy, nezbloudíme-li, což se stane

určitě!“

Druid přikývl. „Je možné využít kouzla. Mohl bych přivolat Rocha, aby nás odtud vynesl. Ale udělám-li to, prozradím nás Tereku Moltovi. Bude tu dřív než jakákoliv pomoc.“

Tagwen svraštil tvář a založil si ruce na prsou. „Já jenom tvrdím, že si nemyslím, že se odtud můžeme dostat pěšky, ať jsme odhodlaní jakkoliv.“

„Třeba by mohl existovat jiný způsob,“ vložil se mu rychle do řeči Pen. „Takový, který je o něco rychlejší a bezpečnější.“

Ahren Elessedil se na něj zadíval a v jeho modrých očích se zrcadlilo překvapení. „Dobrá, Pene, poslechněme si, oč jde.“

„Doufám, že půjde o lepší nápad než ten předchozí,“ zabručel Tagwen, ještě než mohl Pen promluvit, a vyzývavě vysunul bradu.

Ukázal jim, jak se staví prám. Na trup použil těžší kmeny, útlejší větve na podpěrnou konstrukci a rákosí ke svazování.

Bylo zapotřebí, aby byl jen natolik velký, že je všechny čtyři unese, a k tomu byla přiměřená plošina přibližně o rozměrech deset krát deset stop. Suroviny se daly dokonce i ve Struskách poměrně snadno sehnat, i když se už nedaly tak snadno zpracovat, hlavně proto, že neměli potřebné nástroje a museli využívat loveckých tesáků. Pen už podobné prámy stavěl několikrát, a tak něco věděl o způsobu, jak je postavit, aniž by se při plavbě rozpadly. Pracovali ve dvojicích. Shromáždili kmeny a větve pro plošinu a přemístili je na plochý kus země, na němž je mohli rozložit a svazovat dohromady. Pracovali celé dopoledne a v poledne byli hotoví. Prám byl sice hrubý, ale dostatečně odolný, aby je unesl, a natolik lehký, aby umožnil přepravu. Neměli vůbec žádné zásoby, nic než šaty na sobě a zbraně při sobě, a tak se hned po zhotovení bidel k odrážení plavidla vydali na cestu. Byla pomalá, dokonce i na prámu, který je unášel, protože bažina sestávala ze soustavy vodních ploch zdušených býlím a z průplavů ucpaných kmeny, odkud se museli opatrně vracet a obeplouvat je. I přesto postupovali daleko lépe, než kdyby kráčeli po svých. Teprve podruhé mohl Pen prakticky využívat vlastního kouzla a vyciťovat ze zvuků a pohybů rostlin, ptactva a jiných živočichů v jejich okolí nebezpečí, jež číhalo v záloze. Na zbylou trojici zacházející s bidly pokřikoval údaje o směrech a zároveň se soustředil na to, aby se nadále neustávali vyhýbat nástrahám, které jejich prám mohly poškodit, a také udržovat plavidlo patřičně daleko od nebezpečnějších tvorů, kteří ve Struskách žili... a někteří z nich byli obrovští a útoční. Protože se však drželi těsně u pobřeží a mimo hlubší vodu, zvládali se jakýmkoliv střetům úspěšně vyhýbat a Pen si mohl namlouvat, že tak alespoň částečně odčiňuje svou vinu na šlamastyce, do níž se dostali.

Do setmění se vyčerpali. Stále se nacházeli hluboko v nitru Strusek. Penův kapesní kompas je nepřestával udržovat ve správném směru. Natolik si byl Pen jistý, ale jak velký pokrok udělali skutečně, bylo sporné. Protože žádný z nich přesně nevěděl, kde jsou, nedalo se posoudit, jak velkou vzdálenost musí ještě urazit.

Bažina zůstávala naprosto neměnná, mlha byla hustá a neproniknutelná, vodní kanály se táhly do dálky všemi směry a vegetace byla shodná s tou, již za sebou zanechali už před šesti hodinami.

Protože nebylo co jíst ani pít, po dohodě, že budou hlídkovat na čtyři střídání, uléhali ke spánku hladoví, žízniví a sklíčení.

Během noci se rozpršelo. Pen, který měl zrovna v té době hlídku, využil k nachytání dostatečného množství vody, aby mohli uspokojit alespoň jednu potřebu, svůj plášť. Po dešti a napití se Khyber s Tagwenem vrátili ke spánku, zatímco Ahren Elessedil se rozhodl zůstat vzhůru s chlapcem.

„Máš starost o Cinnaminson?“ zeptal se Ahren, když se spolu usadili zády ke spáčům a zachumlaní v pláštích na okraji prámu. Ve Struskách bylo v noci překvapivě chladno.

Hoch upřeně hleděl do tmy, aniž by odpověděl. Pak si povzdechl. „Nemohu podniknout nic, abych jí pomohl. Nám pomáhat mohu, ale jí ne. Je sice chytrá a schopná, ale na

vlastního otce nestačí. Vidí v ní cenný majetek, cosi, oč skoro přišel. Nevím, co podnikne.“

„Domnívám se, že nic. Pravděpodobně si myslí, že nám uštědřil lekci, takže mu dáme pokoj. Pene, on se nedomnívá, že se odtud dostaneme živí. A kdyby přece, tak že neunikneme *Galaphilovi.“*

Pen si přitáhl kolena k hrudi a snížil mezi ně bradu. „Možná má pravdu.“

„Cože?“

„Jenom že jsme dosud nijak nepostoupili.“ Chlapec zaťal ruce v pěsti a ztišil hlas v šepot. „Pomoci tetě Grianne nejsme o nic blíž, než jsme byli před začátkem téhle výpravy. Jak dlouho vydrží zůstat v Zapovězeném naživu? Kolik má času?“

Ahren Elessedil zavrtěl hlavou. „Mnohem víc než kdokoliv jiný, na koho bych dokázal pomyslet. Je tou, která smrti vzdoruje, Pene. Zvládá odolávat větším útrapám než většina ostatních. Nesejde na tom, kde se nachází, anebo čemu vzdoruje. Najde způsob, jak přežít. Neztrácej srdce. Nezapomínej, kým je.“

Chlapec zavrtěl hlavou. „Co když se bude muset znovu stát tou, kterou *byla?* Co když jde o jediný způsob, jak přežít? Naslouchal jsem rodičům, když o ní mluvili a mysleli, že jsem z doslechu. Neměla by se k tomu nechat znovu přimět.“

Druid se na něj slabě pousmál. „Myslím, že tohle tě netrápí.“

Hoch se zachmuřil. „Co tím myslíte?“

„Nemyslím, že máš starost, zda Ard Rhys dospějeme na pomoc včas. Myslím, že tě souží, zda dokážeš vykonat, co je třeba, až ten čas přijde. Myslím, že máš strach, abys neselhal.“

Pen se okamžitě dopálil, ale ovládl se a neřekl nic. Současně se znovu zahleděl do mlhy a příšeří a druidova právě vyřčená slova promýšlel. Zvolna vnímal, jak jeho zlost ustupuje.

„Máte pravdu,“ připustil konečně. „Nemyslím si, že ji zachráním. Nevím, jak to, dokázat. Nejsem silný ani dost nadaný. Nemám kouzlo jako můj otec. Nemám nic mimořádného. Jsem prostě obyčejný.“ Zadíval se na druida. „Co si počnu, nebude-li tohle stačit?“

Ahren Elessedil našpulil rty. „Když jsem se zúčastnil plavby korábu *Jerle Shannara,* byl jsem ve tvém věku. Pouhý hoch. Na tuhle výpravu mě vyslal vlastní bratr, který tajně doufal, že se nevrátím. Zdánlivě mě vyslal, abych znovu získal elfeíny, ale hlavně proto, že očekával mou smrt. K tomu ale nedošlo. Když jsem elfeíny našel, dokázal jsem je využívat. Nepředpokládal jsem, že by něco takového bylo možné. Ze své první bitvy jsem upláchl tak vystrašený, že jsem sotva věděl, co dělám. Schovával jsem se, dokud mě někdo nenajde, někdo, kdo by mi dokázal sdělit přesně to, co teď říkám já tobě... aby sis počínal, jak zvládáš nejlíp, a právě to tě třeba dokáže překvapit.“

„Zrovna jste ale řekl, že jste mohl spoléhat na elfeíny. Já ne.“

„Vždyť ty ale vlastní kouzlo máš. Nepodceňuj je. Nevíš, jak významným se může ukázat. Ale tohle není tím rozhodujícím, až o to půjde. Tím je jedině síla tvého srdce. Tvá odhodlanost.“

Nahnul se vpřed. „Tohle si zapamatuj, Penderrine. To tys byl vybrán k záchraně Ard Rhys. Nejedná se o omyl. Král Stříbrné řeky vidí budoucnost lépe než kdokoliv, dokonce ještě lépe než duchové druidů. Kdybys pro tuhle výpravu nebyl tím pravým, nepřišel by za tebou.“

Pen nejistě zapátral v Ahrenově zraku. „Kéž bych tomu mohl uvěřit.“

„Před dvaceti lety jsem měl stejné přání. Budeš muset přijmout víru. Musíš věřit, že se to stane. Musíš se přičinit, aby se to změnilo ve skutečnost. Tohle za tebe nikdo jiný udělat nemůže.“

Pen přikývl. Sice moudrá a dobře míněná slova, ale moc prospěšná mu nepřipadala. Dokázal myslet na jediné: jak nedostatečně je vybaven k tomu, aby někoho zachraňoval z místa, jakým je Zapovězené.

„Přesto si myslím, že by bývalo lepší, kdybyste byl vyslán vy,“ ozval se tiše. „Pořád nechápu, proč se Král Stříbrné řeky rozhodl pro mě.“

„Protože o tobě ví víc než ty sám," odpověděl druid. Vstal a protáhl se. „Teď mám hlídku já. Jdi si lehnout. Potřebuješ si odpočinout, abys nám byl zase zítra připravený pomáhat. Pořád ještě nejsme mimo nebezpečí. Závisíme na tobě."

Pen se mlčky vzdálil, odbočil k jedné straně a přidal se ke Khyber s Tagwenem na opačném konci prámu, kde oba neklidně spali. Natáhl se, přitáhl si těsněji plást a hlavou spočinul v ohbí paže. Neusnul hned. Upřeně zíral do mlhavého přítmí. Svíjení mlhy působilo hypnoticky a podněcovalo myšlenky. Přenesly ho k dění, které ho přivedlo na tohle místo a do tohoto času, a vzápětí zase k Ahrenu Elessedilovi a jeho povzbuzujícím slovům. Překvapovalo ho, že by v ně měl tak silně věřit, zvláště poté, co se tak ošklivě zachoval v záležitosti s Cinnaminson a Garem Hatchem. Neuměl ale rozpoznat, když na něj druhý pohlížel nepříznivě, a neuměl z řeči druhého vycítit přetvářku. Druid ho vnímá jako zachránce, jímž byl povolán. Věří, že on, Pen, nějakou cestu najde, i když zatím neví, jaké by měla být povahy.

Zhluboka se nadechl a cítil, jak se v něm rozlévá klid. Částečně v tom hrála roli únava, ale klid tam byl také.

Kdyby tu byl otec, řekl by mi totéž, pomyslel si. To ho uklidnilo ještě víc. Zavřel oči a usnul.

Probudili se do svítání zahaleného mlhou a šerem, těla obolavělá chladem a vlhkem. Opět nebylo nic k snědku ani k pití, a proto hlad i žízeň potlačili a pokračovali v další cestě. Jak se kalnou vodou pomocí bidel posouvali vpřed, sápaly se po nich nadurděnými šlahouny políčka bahenního sítí. Přes vodu i mezi stromy se všude prostíraly stíny jako hadi, které si nepřáli probudit. Všichni mlčeli. Sklíčeni fádní bezútěšností bažiny se stahovali do sebe. Jejich odhodlanost je ale nepřestávala pohánět dál. Kdesi před nimi je konec téhle bažiny, a existuje k němu jen jediná cesta.

V poledne narazili na ohromnou otevřenou vodní plochu obklopenou stromy ztracenými pod clonami vegetace a zanesenou hustým bahenním sítím. Jezerní pláň tečkovaly travnaté ostrůvky zaneřáděné tlejícím dřevem. Na nebi vířila jako polévka v kotli mlha, která svou olejnatou směsicí oslabovala sluneční svit a tvořila mezi těžkými stromovými haluzemi jakési mlžné přítmí.

Ustali v odpichování a upřeně se přes bažinatou kostrbatou rozlohu zahleděli. Ostrovy vyčnívaly z vody jako plazí oči. Pen pohlédl na Ahrena Elessedila a zavrtěl hlavou. Vodní plocha se mu nelíbila a tak o její přeplutí nestál. Vlnění v jejím středu navíc upozorňovalo na přítomnost bytostí, jimž je nejlepší se vyhnout.

„Držme se při pobřeží," řekl druid a letmo vzhlédl k nebi. „Držme se pod tím stromovým příkrovem. A dávejte pozor, jestli se vodní hladina nečeří."

Zvolili odbočku vlevo, kde mělčiny nebyly tak hustě zarostlé travinami a zanesené odumřelým dřevem. Pomocí bidel postrkovali prám podél pobřeží ve vzdálenosti nějakých dvaceti stop a Pen přitom neustával sledovat širokou jezerní rozlohu a pátrat po vlnkách. Uvědomoval si, že bezpečí ostatních závisí na jeho instinktech. Po vazké hladině, dále na otevřené vodě, se nepřestávaly smýkat úponky mlhy. Dostavil se prudký přívalový liják, který ale brzy pominul. Ovzduší bylo těžké, husté a ze stromů v pomalém rovnoměrném rytmu odkapávala sražená voda. Ve ztemnělém nitru stromového porostu kolem jezera panovalo hluboké a skličující ticho.

V jednu chvíli se uprostřed jezera vynořilo cosi ohromného a hned to zase tiše jako dým zmizelo. Pen zalétl pohledem ke Khyber, která prám odrážela bidlem vedle něj. V zamžikání jejích očí zahlédl horečnou soustředěnost. Po jisté vzdálenosti, kterou urazili, se pobřežní linie prohlubovala v zátoku překlenutou popínavým rostlinstvem, jež spadalo až do vody. Obezřetně a s pátravými zraky pod baldachýn vpluli a klouzali nehybnou vodou téměř neslyšně. Penovi se varovně zježily chloupky na zátylku. Něco není v pořádku. A vzápětí si uvědomil co. Zachytil cosi z okolního života, nešlo ale o zvuk, o žádný dílčí pohyb, o nic takového.

O tvář se mu otřel jeden šlahoun, který sklouzával téměř neochotně a zanechával mu na pokožce třpytivou sliznatou stopu. Setřel si lepkavou hmotu z obličeje, zašklebil se a rychle vzhlédl. Přímo nad ním se svíjela obrovská masa podobných šlahounů. Aniž by s určitostí tušil, nač hledí, zíral nedůvěřivě a vzápětí se strachem.

‚Ahrene,“ pronesl tiše.

Příliš pozdě. Šlahouny se už jako hadi spouštěly dolů, aby je obemkly. Představovaly kaskádu dlouhých ramen s pružnými prsty, výběžky všech velikostí a tvarů, jež útočily tak zuřivě a cíleně, že čtveřice neměla ani kdy pomyslet sáhnout po vlastních zbraních. Pen byl s pažemi přišpendlenými k tělu vymrštěn z prámu a vytažen do vzduchu. Podobně obalený Tagwen prolétl kolem něj. Chlapec pohlédl vzhůru a spatřil tolik šlahounů vpletených do stromových korun, až to vypadalo, jako by byl vytahován do koše s hady.

Pak zahlédl něco jiného, mnohem horšího. V té úponkaté mase se nacházely tlamy, obrovské zobákovité chřtány, které klapaly, chňapaly a tepaly životem. Jako chobotnice dychtivé se nakrmit, prolétlo mu hlavou. Jeho znehybnění zabralo šlahounům pouhý okamžik, další kratičký moment, aby ho vyzvedly k čekajícím tlamám, a celá procedura probíhala tak rychle, že měl sotva čas uvážit, co se vlastně děje. Bojoval teď jako divoch: kopal a ječel, odhodlaný se vyprostit. Šlahouny ho ale svíraly pevně a zvolna a neúprosně ho přitahovaly.

Vtom se zdola do výběžků vyřítily ohnivé šípy, v šeru a přítmí jasně planoucí azurově modrými plameny. Šlahouny sebou divoce zaškubaly a zatřásly s Penem takovou silou, až pozbyl jakéhokoliv ponětí o tom, kterým směrem je vzhůru.

Chvíli poté ho úplně uvolnily a ochromeného a dezorientovaného ho upustily do močálu. Při dopadu se udeřil, až mu kosti zachrastily a dech mu vyrazil z těla, a téměř okamžitě se ocitl pod vodou, kde se zoufale snažil vzpamatovat a dostat se opět na vzduch.

Se zalapáním po dechu prorazil hladinu, a jak rozrážel chomáče bylí, zahlédl, jak kosy modrého ohně protínají klenbu širokými seky, ucítil pach hořícího dřeva a rostlin, zaslechl praskot jejich ničení a zaznamenal pachuť dýmu a popela v ovzduší. Klenbu nahoře oživovaly svíjející se šlahouny, z nichž některé hořely a jiné zase divoce plácaly po těch v plamenech. Uviděl Ahrena Elessedila. Stál na prámu s oběma rukama vztaženýma k nebi. Zdrojem ohně bylo jeho základní kouzlo povolané z éteru a uvolňované v klikatých šipkách z jeho prstů.

„Pene!“ zaječel kdosi.

Vedle prámu se vynořila Khyber, zavěsila se na jeden konec a pokoušela se vyrovnat našikmenou plošinu tak, aby je strýc mohl bránit. Bažinatá voda teď vířila a divočila a Khybeřino úsilí představovalo jediné, co se dalo dělat, aby druid z paluby nepřepadl. Pen jim připlaval na pomoc, a zatímco všude kolem nich bičovaly šlahouny, přizvedl konec prámu proti elfí dívce.

O chvíli později žbluňkl do bahnité vody Tagwen, jehož tvář v té chvíli připomínala masku zmatku a hrůzy. Vzápětí se vynořil vedle Pena.

„Vyvlečte nás z té zátoky!“ vykřikl Ahren Elessedil, klečící na jednom koleni na malé plošině, která se právě znovu nebezpečně nakláněla. Ve snaze vymanit se z vražedné pasti poháněli Khyber s Penem prám za silného kopání na otevřenou vodu. Tagwen se dál tvrdošíjně přidržoval a Ahren neustával vysílat ohnivou tříšť do zmítajících se šlahounů, které se ho nepřestávaly pokoušet zmocnit, ale nedařilo se jim prorazit jeho obranu. Dým se valil a vzdouval v těžkých mračnech, mísil se s mlhou bažiny a vytvářel neproniknutelnou clonu. Odkudsi z dálky doléhaly zděšené pokřiky vodních ptáků.

Když se od šlahounů konečně vzdálili natolik, aby ve svém úsilí mohli ustat, vylezli Pen s Khyber na prám vedle Ahrena Elessedila, vytáhli za sebou Tagwena a zhroutili se. Dlouhou chvíli se žádný z nich neozval. Jejich zraky se upíraly na dýmající masu stromových šlahounů, nyní už dost vzdálenou.

„Měli jsme štěstí,“ ozval se konečně Pen.

„Nebuď bláhový!“ odsekla Khyber. „Podívej, co jsme způsobili! Prozradili jsme se!“

Jak mu její slova docházela, upřeně se na ni zadíval. Má pravdu. Úplně zapomněl na Ahrenovu výstrahu, že na ně kouzlo upozorní pronásledovatele. Ahren je sice zachránil, ale zároveň také prozradil. Terek Molt teď ví přesně, kde se nacházejí. *Galaphil* je v téhle zátoce vypátrá.

„Co můžeme udělat?“ zeptal se sklíčeně.

Khyber pohlédla na svého strýce. „Strýčku Ahrene, kolik máme času?“

Druid zavrtěl hlavou. „Moc ne. Najdou nás rychle.“ Zvedl se do kleku a rozhlédl se. Všechno bylo zahalené kouřem. „Jsou-li blízko, nebudeme mít ani čas opustit zátoku.“

„Můžeme se skrýt!“ navrhl chvatně Pen a současně rychle přehlížel nebe, zda se na něm něco nepohybuje, zda nezahlédne náznak po jejich pronásledovatelích. „Snad na některém z těch ostrovů. Prám můžeme potopit... „

Ahren zavrtěl hlavou. „Kdepak, Penderrine. Potřebujeme se dostat na pobřeží a vyhledat místo, kde bychom zaujali postavení. Potřebujeme manévrovací prostor a k tomu pevnou půdu.“ Podal chlapci jedno ze zbývajících bidel. „Pene, pokus se nás dostat ke břehu. Zvol směr. Počínej si, jak umíš nejlépe, ale hlavně rychle.“

Pen se, stejně jako Ahren na opačné straně, znovu pustil do postrkování prámu k pobřeží, dále od místa, kde se nepřestávaly zmítat a hořet šlahouny, dále ve směru, jímž už mířili. Protože je unášel příliv rozpoutaný jejich zápasem se šlahouny, pohybovali se slušnou rychlostí. Přesto měl Pen dojem, že nebude stačit, ani kdyby se pohybovali seberychleji.

Všechno tohle je moje vina, prolétalo mu myslí neustále. *Zase.*

Mlha stále houstla, netrhala se a vrstvila se na vodní hladině v jakési vířící pokrývce, která páchla po spáleném dřevu a listí. Zátoka se opět zvolna utišovala, voda dostávala břidlicově černý odstín a znovu se zahušťovala stejně jako ponurý odraz stínů, jež se do ní vkrádaly od pobřeží. Pen se horečně odrážel bidlem a v duchu přemítal, že už jen kdyby se jim podařilo dosáhnout bezpečného místa k přistání, mohli by se snad ztratit mezi stromy. V tomhle pralese, v téhle bažině, v tomhle marastu by je nebylo snadné hledat, a to ani pro Tereka Molta. Prostě se jen potřebují dostat na břeh.

Konečně se jim to podařilo. Přistáli u blátivého břehu, který předcházel hustému cypřišovému porostu propletenému vůkol popínavým rostlinstvem a valovitě obrostlému bahenními travinami. Prám vytáhli na souš, zatáhli ho do lesa a vydali se na pochod. Ticho Strusek je obklopilo jako hluboký, pronikavý, vše prostupující a zadumaný společník. Pen dokázal vnímat zvuk vlastního dechu. Mohl vnímat zvuk vlastního srdce. A po jejich pronásledovatelích pořád ani vidu.

Tak jim nakonec přece upláchneme, pomyslel si Pen s náhlou úlevou.

Šli několik hodin. Minulo poledne, aniž by v chůzi ustali do pozdního odpoledne. Pobřežní čára se hadovitě klikatila k lesu a vzápětí se od něj znovu odkláněla. Drželi se lesního okraje a neustávali se mít na pozoru před dalšími z vražedných šlahounů, či před jakýmkoliv náznakem pohybu na vodní hladině zátoky. Mlčeli, protože se plně soustřeďovali na kladení jedné nohy před druhou. Tempo udával Ahren Elessedil, a to takové, že se s ním obtížně vyrovnával dokonce i Pen, který byl na dlouhé a namáhavé cesty zvyklý.

Když dospěli k východnímu cípu jezera, bylo už pozdě odpoledne a od západu se začínalo protahovat soumračné šero. Jezero se v širokém oblouku stáčelo k jihu a terén se zvedal v jakousi stěnu z letitého porostu, jímž se otevíraly spousty vodních cest. Pen zkoumavě prohlédl šero před sebou, aniž by objevil cokoliv uklidňujícího, a poté chvíli studoval kompas, který potvrzoval správnost toho, co už Ahren určil svými druidskými smysly. Mířili v kursu, ale nebyli dosud mimo močál.

A vtom za nimi vzplála náhlá jasná záře, která rozptylovala mlhu a projasňovala tmu, jako by svítalo. Všichni se jako jeden prudce otočili a clonili si oči. Zdálo se, jako by močál vřel pod vlivem sopečného výbuchu. Jeho voda vřela a nesmírným žárem se odpařovala. Řídnoucí mlhou pronikala ponurá příď vzdušné lodi, jako když se na hladině zátoky chystá

zvolna usadit ohromný nemotorný medvěd a černým čenichem větří vzduch. Pen se usilovně pokoušel neroztřást chladem, který ho prostoupil. *Galaphil* je našel.

Kapitola 26

Obrovské zakřivené rohy *Galaphilovy* přídě se zvolna otáčely dokola, aby vzápětí jako střelka kompasu ukázaly na čtveřici, která ochromeně postávala na pobřeží. Bezpochyby nalezly, po čem pátraly. Plavidlo přistálo řídnoucí clonou z mlhy a šerem temnějících stínů na hladinu zátoky zdušenou rákosím ve vzdálenosti necelých padesáti yardů a zvolna se dalo do pohybu vpřed. Plachty mělo skasané a stěžně s ráhny stejně holé a černé jako zuhelnatělé kosti. Zatraceně věrně připomínalo přízrak.

„Co podnikneme?“ ozvala se přiškrceně Khyber.

„Můžeme se dát na útěk,“ opáčil ihned Pen, kterému do běhu moc nescházelo. „Ještě je čas zaběhnout do lesa, dostat se do něj hlouběji a bude-li třeba, tak se rozdělit... „

Beznadějně se odmlčel. O útěku nemá cenu mluvit. Ahren říkal, že je na úkryt příliš pozdě, takže útěk nepomůže. *Galaphil* je už jednou našel. I kdyby se na útěk dali, stejně je *Galaphil* znovu snadno najde. Terek Molt je vyslídí jako králíky. Budou muset zaujmout postavení dokonce i bez vzdušné lodi a bez možnosti s ní manévrovat. Dokonce i beze zbraní, s nimiž by jinak bojovali. Ahrenovo druidské kouzlo a jakékoliv zdroje ostatních, které dovedou ovládat, budou muset stačit.

Jakou jinou volbu máme? pomyslel si Pen zoufale.

Galaphil se zastavil opodál pobřeží, v co nejkratší vzdálenosti od blátivého břehu, jakou mu ponor dovoloval. Na jeho palubě se pohybovaly temné postavy, které zaujímaly postavení podél zábradlí. Gnomští pochopové. Pen viděl blyštivé povrchy jejich mečů. Možná že je gnomští náhončí hodlají jednoduše zabít a jiný úmysl nemají.

„Vidíte, jak se třpytí?“ zeptal se pojednou Ahren Elessedil. Jeho hlas zněl zlověstně klidně. „Ta loď, kolem trupu a lanoví. Vidíte?“

Pen se na ni zahleděl s ostatními. Zpočátku nic nerozeznával, ale posléze se jeho zrak pomalu přizpůsobil hlubokému soumraku a chlapec spatřil záři, která pulzovala kolem celé lodi, jakousi auru z třpytící se vlhkosti.

„Co to je?“ zeptala se šeptem Khyber a odhrnula si dozadu chomáč černých vlasů, jejichž prameny se jí ohýbaly mezi prsty.

„Kouzlo,“ odpověděl jí tiše strýc. „Terek Molt zaštiťuje *Galaphila* kouzlem na ochranu před napadením. Má se na pozoru před tím, co jsme mu provedli minule, před další bouří, před živly, které jsem vyvolal ke zmaru jeho úsilí.“ Druid zvolna vydechl. „Dopouští se omylu. Dává nám možnost.“

Přes okraj lodi prohodili mezerou v zábradlí až do vody jeden konec provazového žebříku. Do sestupu po něm se pustila jediná osamocená postava. Ani na tu dálku a přes hluboké šero nebylo pochyb, o koho jde.

Pen znovu letmo vzhlédl k zahaleným postavám lemujícím *Galaphilovo* zábradlí. Všechny jejich zbraně jsou určeny na něj a jeho druhy.

„Khyber,“ řekl tiše Ahren Elessedil. Když vzhlédla, předal jí něco tak rychle, že se to dalo sotva postřehnout. Pen nakrátko zachytil drobný váček v okamžiku, kdy dívka rychle rozevřela ruku, aby si ověřila, že právě dostala elfeíny. Zaslechl její prudké nadechnutí.

„Dobře poslouchej,“ ozval se její strýc, aniž by na ni pohlížel, aniž by přestával sledovat Tereka Molta, který už sestoupil téměř k vodě. „Až ti řeknu, použiješ elfeínů proti *Galaphilovi.* Tak, jak jsem tě to učil. Otevřeš svou mysl, vyvoláš jejich kouzlo a zaměříš ho na tu vzdušnou loď.“

Khyber už nesouhlasně vrtěla hlavou, elfí tvář sklíčeně napjatou. „Nebude účinkovat, strýčku Ahrene. Tohle kouzlo se hodí proti jinému kouzlu... proti takovému, které ohrožuje držitele kamenů! Sám jsi mě tomu přece učil! *Galaphil* je vzdušný koráb, jen samé dřevo a kov!“

„Ano, to je,“ přitakal druid. „Ale díky Tereku Moltovi bez ochranného kouzla. Jeho kouzlo je druidské. Khyber, důvěřuj mi. Je to naše jediná možnost. Jsem sice způsobilý, ale Terek Molt je vycvičený jako válečný druid a je tedy silnější než já. Počínej si podle mých pokynů. Dávej pozor na mé znamení. Do té doby nedávej najevo, že elfeíny máš. Nedělej nic, co by naznačovalo, že jsi pro něj nebezpečná. Kdyby ses tak projevila, kdyby ses prozradila moc brzy, dokonce i proto, abys mi pomohla, je s námi konec.“

Pen na Khyber letmo pohlédl. Oči elfí dívky se leskly hrůzou. „Vždyť jsem si elfeíny nikdy ani nevyzkoušela,“ řekla. „Nevím, co vyvolání jejich kouzla obnáší. Co když se mi to teď nepodaří?“

Ahren Elessedil se pousmál. „Zvládneš to a dokážeš, Khyber. Máš výcvik i rozhodnost. Nepochybuj o sobě. Chovej se statečně. Věř tomu kouzlu i vlastním instinktům. To postačí.“

Terek Molt sestoupil z žebříku do mělké vody a otočil se k nim tváří. Jak se blížil a jeho podsaditá postava mířila přímo k Ahrenu Elessedilovi, černý hábit za ním povlával. Vyzařoval sebevědomím a přezíravostí, a způsob, jakým se nesl, neomylně vyjadřoval jeho úmysl.

„Khyber, přemísti se stranou,“ pronesl tiše, sotva slyšitelně Ahren Elessedil. „Pamatuj, co jsem ti řekl. Dávej pozor na mé znamení. Pene, Tagwene, ustupte z cesty.“

Chlapec s trpaslíkem ihned uposlechli. Byli rádi, že je od Tereka Molta dělí co největší vzdálenost. Ostře řezaná tvář válečného druida po nich vrhla letmým pohledem, což se projevilo nepatrným pozdvihnutím brady; ten drobný pohyb představoval jediný náznak, že je vzal vůbec na vědomí. Ale i ten stačil, aby Pen zaznamenal vztek, který se Moltovi odrážel v lhostejném chladném zraku.

Na dvacet stop od elfa se zastavil. „Vzdej se toho kluka. Teď patří nám. Starce a dívku si můžeš ponechat jako odškodnění za své potíže. Seber si je a jděte.“

Ahren Elessedil zavrtěl hlavou. „Tvou nabídku nepovažuji za zajímavou. Všichni zůstaneme pohromadě.“

Terek Molt přikývl. „Pak se mnou půjdete všichni. Stejně na tom nesejde.“

„Ultimáta jsou posledním útočištěm zoufalců.“

„Nezahrávej si se mnou, vyvrheli.“

„Co se to s tebou stalo, Tereku Molte, že jsi takhle zradil Ard Rhys a řád? Kdysi jsi býval slušný člověk.“

Trpaslíkova tvář se zachmuřila. „Jsem lepším člověkem než ty, Ahrene Elessedile. Nejsem žádný tichošlápek, žádný poddaný bláhovec ve spolku se stvůrou. Nejsem žádným nástrojem na zavolanou nějaké čarodějky!“

„Že ne?“

„Tohle znovu opakovat nebudu. Ard Rhys mě otrávila... unavila mě její rozvratná přítomnost i její sebestředné způsoby. Unavilo mě už sledovat, jak neustále selhává i v těch nejprostších úkolech. Pro své postavení se nikdy nehodila. Nikdy ho neměla přijímat. K vedení Rady druidů jsou vhodnější jiní. Tací, co nesdílejí její historii.“

„Vhodnějším způsobem, jak postupovat, by snad mělo být všeobecné hlasování Sněmu. Tenhle způsob by tvému úsilí propůjčoval alespoň zdání slušnosti a nevykresloval by vás všechny jako zrádce a zbabělce. Možná že dost jiných v Radě druidů by s tebou nesouhlasilo, že je celá taille věc nezbytná.“ Elfský princ se odmlčel. „Možná by se nic nezměnilo, kdyby se tomu věnoval někdo s charakterem.“ Mluvil tak moudře, jako by se dala zrada odestát a ospravedlnit, jako by se jednalo o rozmluvu mezi dvěma starými přáteli, kteří si povídají o nějakém ožehavém problému a oba doufají v jeho vyřešení.

„Je příliš pozdě přivést ji nazpět?“ zeptal se Ahren.

Trpaslíkova tvář potemněla. „Proč ji vracet, je-li bezpečně z cesty? A vůbec, co ti na tom záleží? Z Rady i z jejího života jsi odešel už před léty. Jsi zběhem od vlastních. Proto o ní tak vysoko smýšlíš... proto, že je jako ty?“

„O Grianne Ohmsfordové mám lepší mínění než o Shadee a'Ru,“ odpověděl elf.

„Po návratu do Paranoru jí to můžeš osobně sdělit.“

Terek Molt v povlávajícím černém plášti postoupil o další krok. Pak pozvedl ruku a ukázal prstem v rukavici. „Dost řečí. Pronásledoval jsem vás tak dlouho, jak jsem o to stál. Už mě to unavuje. Možná bys mi dokázal uprchnout, kdyby tě ti Tuláci nebývali zanechali na holičkách v téhle bažině a posléze vás nezradili. Překvapuje tě to? Brzo jsme je včera dostihli, právě ve chvíli, kdy se nám pokoušeli proklouznout v té své žalostné kocábce. Když její kapitán zjistil, jak se věci mají, docela rychle nám všechno vyklopil. Tak jsme se dozvěděli, kde jste, a šlo jen o to, abychom vyčkali, až se sami projevíte. To použití kouzla byl omyl. Dovedlo nás přímo k vám.“

Ahren přikývl. „Bylo to nevyhnutelné. Jak jsi naložil s *Rejnočkem* a jeho posádkou?“

Trpaslík si odplivl. „Tulácká verbež. Poslal jsem je po svém, zpět, odkud přiletěli. Po vašem prozrazení jsem je už nepotřeboval. Teď už budou v polovině letu domů a jistě na tom budou lépe než ti, kteří se tak naivně snažili využít jejich služeb.“ Poté se Terek Molt přes ostatní zahleděl na Pena. „Skončil jsem. Přiveď toho kluka. Žádné další vytáčky. Už žádné průtahy.“

Ahren Elessedil měl ruce zasunuté v plášti. Ted je zase vytáhl. Měl je zaťaté v pěsti, které zářily modrým světlem jeho kouzla. Terek Molt ztuhl, ale z místa se nepohnul. „Nebuď hlupák,“ pronesl tiše.

„Nemyslím, že by měl jít Pen s tebou,“ řekl Ahren Elessedil. „Mám za to, že mu máš v úmyslu ublížit, ať to přiznáš nebo ne. Druidi mají chránit, a proto se tak zachovám i já. Tereku Molte, ty už jsi na své vzdělání zapomněl. Postoupíš-li ještě o krok, pomohu ti, aby sis na něj vzpomněl.“

Trpaslík pomalu zavrtěl hlavou. Ruce v rukavicích mu vzplály vlastním kouzlem. „Ty pro mě nepředstavuješ žádného soupeře, Elessedile. Jestli mě ponoukáš, říkáš si o to. Zničím tě. Ustup stranou. Dej mi kluka a celá věc je vyřízena.“

Pohlíželi na sebe přes krátký úsek bahna a mělké vody, dvě stejné postavy v pláštích s kápěmi vzešlé z téhož řádu, ale na odlišných cestách. Elf a trpaslík, tváře nehybné jak z kamene, zraky upřené, jakoby dohromady spoutané kovovými nitěmi, přichystaní způsobem, jenž napovídal, že nebude ústupků ani slitování. Pen byl napjatý a rovněž připravený, třebaže nevěděl, jak se v případě nutnosti zachová. Nedokázal připadnout na nic, co by pomohlo, na cokoliv, co by mohl udělat. A přece věděl, že se o to pokusí.

„Tvá loď,“ řekl náhle Ahren Elessedil Tereku Moltovi a pokynul hlavou ke *Galaphilovi.*

Trpaslík se bezmyšlenkovitě ohlédl, a právě v tom okamžiku zaútočil Ahren tak, že pozvedl obě ruce a vyslal základní kouzlo, jež ovládal, v explozi druidského ohně. Ten ale nezasáhl Tereka Molta, nýbrž válečný koráb, a to takovou silou, že se od přídě k zádi rozkymácel. Rozzuřený trpaslík okamžitě odpověděl protiúderem. Jeho vlastní oheň udeřil do elfího druida. Než Ahrena Elessedila Moltovo kouzlo zcela porazilo, načež se natáhl do bahna jak dlouhý tak široký, měl jen tak tak čas vymrštit před ně štít.

Byl to sice strašlivý úder, ale Ahren Elessedil se přesto zase ihned zvedl, aby odrazil druhý nápor válečného druida a ustálil vlastní obranu. Vzápětí začaly na elfa pršet šípy a šipky gnomských náhončích shromážděných *u Galaphilova* zábradlí. Než se Pen s Tagwenem vrhli stranou a začali se plazit k ochrannému útočišti lesa, téměř je pár zbloudilých šipek proklálo. Khyber vztekle vyjekla, vyvolala na svou obranu vlastní drobné a druidsky zesílené kouzlo a přikrčila se těsně vedle Ahrena připravená sice zaútočit, aniž by však přestala vyčkávat na strýcův povel.

Ahren Elessedil bojoval o život v kleče, ruce napřažené dlaněmi napřed, jakoby v marné snaze odrazit vše, co přijde. Jeho obranný štít se pod útočným náporem Tereka Molta rozpadal, roztával jako led pod spalujícím žárem. A přesto si odklonem drahocenné energie z vlastní obrany znovu zvolil útok nikoliv na trpaslíka, ale na válečný koráb. Pen nemohl pochopit, co elf zamýšlí. Vždyť už Ahren přece ví, že je loď chráněná, a že je tedy marněním času snažit se ji poškodit. Proč na tom tedy tak trvá?

Pojednou se ale *Galaphil začal* podivně otřásat, jeho masivní trup s plováky ve tvaru

beranidel se kymácely jakoby uchváceny v bouři, místo aby spočívaly na mělčině. Něco z Ahrenova počínání přeci jen nakonec dávalo smysl. Zdálo se, že i Terek Molt to vnímá, a proto své úsilí zdvojnásobuje. Z prstů mu na elfa vytryskl druidský oheň, porazil ho a poškodil mu štít. Pen zaslechl, jak Ahren křikl na Khyber. Šlo o znamení, na které čekala. Ihned nato měla elfeíny v ruce, paže vymrštěné vpřed. Kolem pěsti se jí vytvářelo zářivě modré světlo a rozvířovalo se v jakousi kouli, která hocha donutila, aby si zaclonil oči.

Pak jí ze sevřených prstů vytrysklo v mohutném poryvu kouzlo, které se přes *Galaphila* přehnalo jako příbojová vlna. V jediném okamžiku se druidský koráb rozzářil jako hvězda, explodoval světlem a vzápětí vzplanul. Nevznítil se jen na jediném místě, ani na tuctu míst. Vznítil se všude najednou a změnil se v gigantickou pochodeň. S obludným hukotem detonoval v ohnivou kouli, která se vznesla na stovky stop do zamlženého nebe močálu a odnesla s sebou gnomské pochopy včetně zmítajícího se Tereka Molta, jenž byl do jejího víru rovněž vtažen. Z požáru vyrazilo burácení, které spalovalo s takovou bezuzdností, že ožehlo Pena s Tagwenem ve sto yardové vzdálenosti a přehnalo se celými Struskami. *Galaphil* se všemi, kteří se na něm plavili, během okamžiku zmizel.

Pen vzhlédl z místa, kde vtisknutý do bahna ležel. Ahren Elessedil, z jehož zčernalého těla se kouřilo, spočíval s rozhozenými údy na zádech při pobřežní čáře. Ochromená Khyber klečela několik yardů opodál. Paže měla svěšené. Síla elfeínů opět dřímala. Hlavu měla skleslou jako po úderu a chlapec si povšiml, jak jí oči rychle pomžikávají. Celá se třásla.

Přiměl se zvednout. „Tagwene," zavolal na trpaslíka, když ho zpola oslepený dýmem a popílkem zahlédl. Tagwen k němu vzhlédl z blátivé prohlubně, v níž se krčil. Oči měl vytřeštěné a plné obav. „Vstávejte. Musíme jim pomoct."

Hoch se potácel přes plochý terén, hlavu skloněnou před žárem ze zátoky. Z *Galaphila* zbýval jen oheň a voda znečištěná popílkem. Letmo přehlížel spálenou změť, cítil se zmatený a zhrozený z toho, co se právě odehrálo, a smysl toho se neúspěšně pokoušel pochopit.

Dospěl ke Khyber a poklekl vedle ní. Dotkl se jejího ramene. „Khyber," oslovil ji jemně.

Nevzhlédla, ani se nepřestala chvět, a proto jí přiložil rty až k uchu a zašeptal: „Khyber, je to dobré, už je po všem. Podívej se na mě. Potřebuju vědět, že mě slyšíš. Není ti nic?"

„Tolik síly," řekla náhle tiše Khyber. Tehdy se přestala zachvívat a její tělo zcela znehybnělo. Rty jí unikl dlouhý povzdech. Zvedla hlavu a zahleděla se přes ohnivý povrch bažiny. „Pene, nedokázala jsem ji zastavit. Po jejím uvolnění už to nešlo."

„Já vím," přisvědčil Pen. „Už je po všem."

Pomohl jí vstát a společně se dopotáceli k místu, kde vedle Ahrena Elessedila klečel Tagwen. Pen hned na první pohled poznal, že druid umírá. Zasáhla ho hrst šípů a šipek, tělo měl zčernalé a od té exploze se z něj kouřilo. Oči měl ale otevřené a klidné a jejich příchodu přihlížel vyrovnaně a upřeně.

Když ho Khyber uviděla, zajíkla se, poté poklekla a rozplakala se. Ruce měla bezmocně zakleslé v klíně a hlavou zvolna pootáčela ze strany na stranu.

Druid napřáhl spálenou ruku a dotkl se jejího zápěstí. „Terek Molt spoutal své kouzlo s *Galaphilem,"* řekl přiškrceně, vyprahlým a bolestí nakřáplým hlasem. „Aby ho chránil. Když jsem zaútočil, zesiloval to spojení, až byl příliš spoután, než aby ho zrušil. Elfeíny ten rozdíl rozpoznat nedokázaly. *Galaphil* pro ně představoval zbraň, jakési Moltovo prodloužení. Proto je jejich kouzlo pohltilo oba."

„Mohla jsem ti pomoct!"

„Nemohla, Khyber." Rozkašlal se a spálené rty mu potřísnila krev. „Nesměl poznat, že máš elfeíny. Jinak by tě býval zahubil."

„A tak místo toho zahubil tebe!" Rozplakala se tak usedavě, že stěží dokázala chápat druidova slova. Poničená tvář odpověděla nepatrným sklonem. „Zle jsem odhadl rozsah vlastní zranitelnosti. Přesto jde o rozumný obchod." Ztěžka polkl. „Elfeíny jsou teď tvé.

Používej je opatrně. Tvé ovládání jejich síly... „ Nedopověděl, protože mu další slova uvízla v hrdle. „Zakusila jsi povahu vlastních schopností. Silnou. Tvé srdce, mysl, tělo... mají nesmírnou moc. Ale elfeíny jsou ještě mocnější. Měj se na pozoru. Nebudeš-li opatrná, ovládnou tě. Jejich užívání je riskantní. Nezapomeň.“

Khyber pozvedla tvář pokrytou slzami a zadívala se na Pena. „Musíme mu pomoct!“

Chovala se téměř hystericky. Pen byl zděšený a neschopný připadnout na nic, co by jí řekl. Nemohou udělat vůbec nic. Jistě to dokáže pochopit i Khyber. Vyhlížela ale tak divoce, až se obával, že by se stejně mohla o něco pokusit, o něco nebezpečného.

Ruka Ahrena Elessedila jí stiskla zápěstí. „Ne, Khyber,“ řekl. Počkal, až na něj znovu pohlédne, až se znovu střetne s jeho hrůzně popáleným skelným pohledem. „Nedá se nic dělat. Se mnou je konec. Mrzí mě to.“

Zvolna se zrakem přesunul na Pena. „Penderrine. Před dvaceti lety, během plavby na korábu *Jerle Shannara* s tvým otcem, za mne obětovala život jedna dívka. Věřila totiž, že mám vykonat něco významného. Rád bych tohle považoval za součást důvodu, kvůli kterému mě zachránila. Snaž se, aby z toho vzešlo něco dobrého. Vykonej to, kvůli čemu jsi sem byl vyslán. Najdi Ard Rhys a přiveď ji nazpět.“

Několikrát se prudce a chraplavě nadechl, a jak se usilovně snažil promluvit, nespouštěl zrak z chlapcova.

„Ahrene?“ šeptl Pen.

„Slib mi to.“

Druidovy oči znehybněly a přestal dýchat. Pen nedokázal odhlédnout, protože v tom děsivém strnulém pohledu nacházel sílu záměru, jakou by nebýval považoval za možnou. Vztáhl ruku a dotkl se druidovy popálené tváře. Pak mu zatlačil zmrtvělé oči a ruku zase stáhl. Pohlédl na Khyber, která tiše štkala do dlaní, a pak se zahleděl na Tagwena.

„Nikdy jsem si nepomyslel, že se něco takového stane,“ řekl tiše trpaslík. „Myslel jsem, že to on nás bezpečně provede.“

Pen přikývl a zároveň přehlížel jezero v plamenech, jež vyšlehávaly do soumračné tmy a zbarvovaly nebe i zem barvou krve. Vodní hladina hořela nehlučně, rovnoměrně a připomínala ohnivé zrcadlo odrážené proti horizontu ze stromů žíhaných stíny. Dým se mísil s mlhou a mlha s mraky, a proto všechno působilo neurčitě a snově. Celý svět působil cize, jako by nic z toho, co chlapec viděl, nebylo důvěrně známé.

„Co si počneme?“ zeptal se Tagwen přiškrceně. Zvolna zavrtěl hlavou, jako by odpověď na jeho otázku neexistovala.

Penderrin Ohmsford se znovu zahleděl na Khyber. Už neplakala. Hlavu měla pozvedlou a její zachmuřená tvář připomínala masku odhodlání. Podle způsobu, jakým jeho pohled opětovala, poznal, že už plakat nebude.

Hoch upřel pohled na trpaslíka. „Uděláme, o co nás žádal,“ řekl. „Budeme pokračovat dál.“

Kapitola 27

Shadea a'Ru vycházela ráznými kroky z Rady druidů, aniž by věnovala byť i jen letmý pohled nazpět hlupcům, kteří na něj čekali. Oči upírala rovnou před sebe. Tohle uspokojení jim neposkytne. Neposkytne jim nic. Kypí sice zlostí a marností, ale nedopustí, aby z těch pocitů i jen náznak unikl. Nechť si o jejích skutečných pocitech myslí, co chtějí, jejich nedůvěra je z jejích potíží tou nejmenší.

Stále delším krokem prošla kolem těch nemnoha sdružených u východu, využívajíc vlastní velikosti k jejich odstrkování, a poté odbočila do chodby směřující ke schodišti, jež stoupalo k jejím komnatám. Její náhlý odchod byl laskavostí, kterou jim věnovala. Kdyby se bývala zdržela déle, možná by některého z nich i zabila.

Určitě by tak dosáhla většího uspokojení, než kdyby se odehrálo cokoliv jiného.

Celé odpoledne se Radu pokoušela přesvědčit o nutnosti zaujetí stanoviska k válce mezi Federací a Svobodnými. Prohlašovala, že dokud válka neskončí, nelze dosáhnout žádného pokroku ve snahách druidského řádu. Tvrdila, že je nevyhnutelné, aby jako konečný vítěz vzešla Federace, lepší v počtu vojáků a prostředků. Bude lepší, dojde-li k tomu nyní, aby mohla započít přestavba, aby mohlo dílo druidů započít vážně. Truboroh je buď jak buď územím Jižanů, které většinou zabydlují příslušníci lidské rasy, a je tedy přirozené postavit se do jedné řady se zájmy Federace. Nechť je jejich. Vytvoříme pro tuhle válku podmínky. Svobodní jsou přinejlepším rebelská banda, kterou stravuje vlastní tvrdošíjné trvání na udržení Truborohu pro sebe. Odstraňte tichou podporu druidů a povstalci se zhroutí.

Je samozřejmé, že Radě nesdělila nic o své dohodě se Senem Dunsidanem, jak mu pomůže zajistit vládu nad Pohraničím. Neřekla jim, že federační ovládání Truborohu je cenou za jeho podporu její osoby i jejích snah rozšiřovat autoritu a vliv řádu. Nejedná se o nic, co musí vědět. Stačí, že právě navrhuje rozumné, střízlivé řešení problému, který řád souží už ode dne jeho založení.

Rada se ale přijetí jejího návrhu vzpírala. Opozici vedl ten had Geran Cera, který tvrdil, že je nejprve zapotřebí důkladné studie následků takové drastické akce. Tahle záležitost není tak jednoduchá, jak se ji Ard Rhys snaží nastínit, pokračoval v oponování. Po skončení války mezi Federací a Svobodnými by významně utrpěly také elfské zájmy. Když zmínil elfy, netrvalo dlouho a trpaslíci přišli s prohlášením, že i jejich zájmy jsou důležité. Brzy už něco namítali všichni. Chytře to provedl. Aniž by návrh vyloženě popíral, dokázal veškerou činnost, jež se ho týkala, potlačit na pozdější dobu a Shadea si byla jistá, že tohle vše udělal se zřetelem ke svým vlastním zájmům.

Dobrá. Dnes dosáhl vítězství, ale přijde další... nikoliv nezbytně jeho. Stává se z něj rušivý element, s nímž se bude muset brzy vypořádat. Nepodaří-li se ho srovnat, bude ho nezbytné odstranit. Prozatím má vážnější obavy. Za tři dny přijede Sen Dunsidan, který bude očekávat, že zajistila souhlas Rady s federační okupací Truborohu spolu s jejím otevřeným odmítnutím práv Svobodných na toto území. Bude očekávat společné prohlášení o solidaritě v téhle věci, a to takové, které Svobodným jasně naznačí, že je jejich případ ztracen. Jeho očekávání se nenaplní. Bude mu muset sdělit, že k dohodě nedošlo, že musí být trpělivý. Líbit se mu to sice nebude, ale bude se s tím muset smířit. Je na zklamání zvyklý. Vyrovná se i s tímhle.

Vydala se po schodech do věže s vědomím tmy, která se zvenku dovnitř tlačila okny a vrhala stíny v pomrkávajícím světle loučí. Už je večer a ona dosud nejedla.

Byla právě v půli schodiště, když se na jeho vrcholu objevil Traunt Rowan. Ihned si všimla, že něco není v pořádku.

„Shadeo, měla byste raději zajít," sděloval jí tlumeně, počkal, dokud k němu nedospěla,

a poté se obrátil ve směru, kterým se ubíral, „do chladné komory.“

Shadea za ním se zarazila. Popadl ji vztek, aniž by zatím věděla proč.

„Molt už zase selhal?“

„Kdosi ano. Věštecká voda naznačuje mocný střet kouzel kdesi na východ od Anatcherae. *Galaphil* zmizel.“

„Zmizel?“ Upřeně na něj zazírala. „Kam zmizel?“

„Byl zničen. Odstraněn.“

Zlostně zaťala ruce v pěsti. „Jak mohl Molt něco takového dopustit?“ Mysl jí vířila možnostmi. „Kdy se nám ozval naposled?“

„Včera. Zpráva oznamuje, že pronásleduje toho chlapce s ostatními, a že je dostihne v Anatcherae. K tomu mělo dojít před dvěma dny.“

Shadea se přiměla zůstat v klidu a všechno zvážit. Ptačí poslové, které z *Galaphila* vypouštěli, jí od Molta přinášeli pravidelné depeše o tom, kde se právě nachází a co právě dělá. Ve včerejší zprávě nic nenaznačovalo, že má trpaslík nějaké potíže, nemluvě o něčem, co by zapříčinilo zničení druidské válečné lodi. Kouzlo o takové síle je neobvyklé. Elfeíny? Snad. Ahren Elessedil ale není válečný druid, není tedy v boji cvičený stejně jako Molt. Je nemyslitelné, že by Molta při střetu přemohl.

Vstoupili do chladné komory a uviděli Iridii. Stála u nádrže a znepokojeným zrakem upřeně shlížela na věšteckou vodu. Ruce měla založené na pevném těle. Při jejich vstupu po nich střelila pohledem a ustvaný výraz vystřídal zlostný.

„K tomuhle by nedošlo, kdybys byla vyslala mě!“ zasyčela na Shadeu, aniž by se své emoce snažila skrývat. Shadea si jí nevšímala, přešla k nádrži a nahlédla do ní. Z jednoho bodu na východním pobřeží Lazareenu vycházelo silné čeření, snad kdesi na území Strusek. Znala tuhle krajinu. Byla nebezpečná komukoliv, bez ohledu na jeho výzbroj či připravenost. O tom, co se z vody dozvídala, nebylo pochyb. Povaha čeření zjevně naznačovala mohutnou explozi podnícenou kouzlem. Malé světélko, které sloužilo jako signální světlo *Galaphila,* zmizelo. Traunt Rowan se v tom, co jí sdělil, nemýlil.

„Neexistuje žádný způsob, jak zjistit, kdo tohle přežil,“ pronesla spíše sama k sobě.

„Pokud nebude někdo vyslán, aby to zjistil, tak ne,“ poznamenal Traunt Rowan.

Iridia rychle obešla část nádrže a stanula proti Shadee. I když byla menší vzrůstem i postavou, vyhlížela, jako by se větší ženu chystala napadnout. Shadea, proti vlastní vůli, o krok ustoupila.

„To je tvoje vina,“ vyhrkla Iridia slovy stejně ostrými jako dýky a hlasem, jenž mrazil. Třásla se vztekem. „Za tuhle frašku odpovídáš ty a tvé trvání na všem, co si umaneš provést. Nač potřebuješ nás ostatní, Shadeo? Nač jsi nás kdy potřebovala? Kdysi jsem si myslela, že jsi má přítelkyně. Domnívala jsem se, že jsme jako sestry. Ty jsi ale neschopná přátelství, věrnosti či jakékoliv účasti. Jsi stejná stvůra jako ta kreatura, kterou jsi povolala nosit Stiehl. A já nejsem lepší. Byla jsem jednou z tvých stvůr, takových, co jednají na tvůj povel. Představovala jsem tvůj nástroj.“

Zvolna zavrtěla hlavou. „Víc už ne. Už nikdy.“ Chvíli ještě zadržovala Shadein strnulý pohled, pak se otočila a vyšla z místnosti. Nevzrušená Shadea sledovala její odchod. Považovala za nešťastné, že Iridia už nedokáže posuzovat věci rozumně. Vztah s Ahrenem Elessedilem u ní vyvolal citovou nestálost a Shadea se přistihla, jak doufá, že elfí princ skončil stejně jako *Galaphil.* Pak se snad Iridia zase vzpamatuje.

Shadea pohlédla na Traunta Rowana. „Smýšlíte podobně?“

Druid pokrčil rameny. „Nejsem nikoho nástrojem a dělám si, co se mi zachce. Iridia má vlastní problémy. Na druhou stranu zvažuji moudrost vašeho rozhodnutí vyslat Tereka Molta za tím chlapcem. Nespatřuji v tom žádný prospěch. Odvádí nás to od podstatného.“

„Podstatným je zajistit, aby nikdo nenašel způsob, jak Ard Rhys přivést zpět!“ obořila se na něj Shadea. „Proč tohle nedokážete pochopit? Všichni jste si jistí, že se to provést nedá. Nezapomínejte ale, kým ona je. Jiní si taky mysleli, že je mrtvá, a potom žili, aby toho litovali.“

„Do Zapovězeného se nikdo dostat nemůže-“

„Csss! To slovo už nikdy nevyslovujte!“ Sklonila se blíž. „Dost špatné už je, že Ahren Elessedil s tím klukem vědí, co se stalo, a my bychom se mýlili, kdybychom si mysleli, že to nedokážou. Budou hledat způsob, jak se k ní dostat. Tahle věc se nevyřeší, dokud budou naživu. Máte-li jiný názor, vyslovte se hned teď!“

Rowan na ni mlčky zíral a posléze zavrtěl hlavou. „Smýšlím stejně jako vy.“

Shadea s jistotou nevěděla, zda mu má věřit, ale pro tu chvíli to považovala za postačující ujištění. Znovu se zahleděla na věšteckou vodu. Je-li Terek Molt stále naživu, do zítřka dorazí další zpráva. Pokud ne, pak může jen doufat, že si s sebou do hrobu vzal taky toho kluka, elfího prince i toho pochlebníka Tagwena. Pak bude moci všechny tyhle pustit z hlavy a soustředit se na dění v Paranoru. Vtom ji napadlo, že zapomněla na Aphasia Wye, kterého, jak jí Iridia připomněla, vyslala se Stiehlem, aby kluka i s jeho ochránci zlikvidoval. Co je s ním? I když je *Galaphil* zničen, i když je po smrti Terek Molt, možná že tenhle úkladný vrahoun ve svém úkolu pokračovat nepřestává. Upne-li se na něco, nic ho nezastaví. Jedinou povahovou vadou, kterou kdy zjistila, je jeho těžko ovladatelný sklon k nezávislosti. Mžiknutím oka by mohl celý plán hodit za hlavu.

Znovu se upřeně zahleděla na věšteckou vodu a důkladně si prohlížela řady vlnek vyznačujících zmizení *Galaphila.*

U Aphasia Wye jeden nikdy neví, pomyslela si.

Iridia Eleri vyšla rázně do chodby tak rozkacená, že se sotva dokázala přimět myslet. Z očních koutků jí stékaly slzy jako řady klikatících se třpytivých stop na její dokonalé tváři. Kdyby se byla zdržela o chvilku déle, nedokázala by je už zadržet. Vzápětí se zastavila a odbočila v pusté chodbě do temného výklenku, kde nějakou dobu nepokrytě plakala. Tělem jí zachvívaly vzlyky a svět kolem ní se zhroutil. Věděla to, co Shadea jen předpokládala. Ahren Elessedil je mrtvý. To ten hlas jí tohle řekl.

Když přestala plakat, postávala nehnutě v temnotě přístěnku a nutila se s tou pravdou vyrovnat. Lhala sama sobě, lhala jim všem. Ahrena milovat nepřestala. Vždycky ho milovala a vždycky bude. Ať se Shadea pošklebuje a ostatní si třeba pochybují, ale je to tak. Stejně ho miluje.

Nemohla vystát, že její lásku neopětoval.

Civěla do prostoru a ta slova se jí rozléhala v mysli. Hlas vždy sliboval, že se to změní, že si ji časem a při troše trpělivosti zamiluje. Hlas sliboval od samého začátku, kdy si ji poprvé zavolal a nabídl jí svou pomoc. Byl přesvědčivý a uklidňující, a tak naslouchala a věřila. Ahren měl být její a ona pro to udělá všechno.

A taky udělala.

Zavřela oči před vlnou vzpomínek, které jí defilovaly myslí jako přízraky. Těsně za nimi následovala záplava emocí. Smutek, který pociťovala k muži, jehož opustila kvůli Ahrenovi. Prázdnota, kterou prožívala, když porodila a pak dítě toho muže opustila. Ponížení, jaké prožívala, když Grianne Ohmsfordová zjistila, čeho se dopustila. Ta hrozná rána, kterou utrpěla, když jí Ahren sdělil, že navzdory všemu spolu být nemohou, že se má jeho život ubírat jinou cestou. Zlost, kterou v ní jeho postoj vyvolal. Zlost, jež vedla ke spolčení se Shadeou a ostatními v jejich odhodlání zbavit druidy Grianne Ohmsfordové. Nenávist, kterou v sobě vůči Ard Rhys chovala, vůči osobě, jež za její zoufalství mohla nejvíc. Pocit marnosti a nenapravitelné ztráty, který zakouší teď, když se Ahren Elessedil ocitl navždy mimo její dosah.

- Takhle tomu ale být nemusí -

Prudce otevřela oči a rychle se nadechla. Hlas se vrátil, dostavil se, aby ji znovu uklidnil. Skoro se až znovu rozplakala, takový vděk pociťovala, že ho slyší. Tak moc je na něm závislá. Už jen pouhý jeho zvuk stačí, aby jí dodal novou naději, novou sílu.

- Může ti patřit dál -

Iridia ve tmě přikývla a v duchu si zapřála, kéž by to byla pravda. Ale jak by mohla?

Ahren je mrtvý, jak jí už hlas sdělil. Neexistuje způsob, jak ho zase vrátit zpět, žádný způsob, jak do jeho rozbitého těla znovu vložit život. Ovšem, mohla by se k němu přidat. Mohla by skoncovat s vlastním životem a znovu se s ním spojit ve smrti. Domnívala se, že je to možné a dokonce i lepší než to, co nabízí život bez něj. Možná že k tomu stejně dojde. Shadee, po roztržce, kterou spolu měly, nepotrvá dlouho rozhodnutí, že ji zlikviduje.

- Nemusíš zemřít, abys ho získala zpět -

Vždycky tomu hlasu věřila a nikdy neměla důvod toho litovat. Už od začátku, kdy ji povolal na sever, do rozvalin Království umrlčí hlavy, aby tam zakládala ohně a přinášela oběti, které by ho přivedly do jsoucna, věděla, že mluví pravdu. Pomáhat mu pro ni představovalo maličkost, zvlášť když se tak činil, aby pomohl jí. Shadea žije od začátku v domnění, že je za spolčením proti Ard Rhys vůdčí silou, která zvolila a našla prostředek k naplnění činu přes spojenectví se Senem Dunsidanem. Federační premiér se zase domnívá, že to on je určovatelem dění, myslí si, že si ji, Iridii, získal svými sliby a dary a učinil si z ní špeha v druidském táboře. Ale ve skutečnosti je to ten hlas, který s ní rozmlouvá. To ona ho vyvedla z temnoty do světla. To on jí dal tekutou noc, a tak i prostředek, jímž mohla dosáhnout jisté malé míry pomsty vůči ženě, která proti ní sprostým úskokem obrátila Ahrena Elessedila.

Ať si ostatní myslí, co chtějí. Ona je tou, která všechno umožnila.

- Já jsem tady, Iridie -

Pocítila příval naděje a bujarého vytržení. Čekala na něj, toužila po něm, po chvíli, kdy ten hlas nabyde podoby, jak jí slíbil, těšila se, až jí vrátí místo na tomto světě. Slíbil, že k tomu dojde po vyhnání Ard Rhys. Až Nejvyšší druidka zmizí, může se hlas přestat skrývat. Může nabýt podoby a stát se Iridii přítelem i důvěrníkem, tedy tím, o čem si dříve myslívala, že by mohla zastávat Shadea.

- Mohu být víc než tohle, Iridie. Mohu být jím -

I když se zdráhala uvěřit, že ta slova odposlechla správně, cítila, jak jí srdce zaplesalo. Stála ochromená v temnotě přístěnku a naslouchala v tichu jejich ozvěně. *Mohu být jím.* Je to možné? Ten hlas je chameleón, měňavý a schopný zázraků. Ale dokázal by vrátit mrtvého? Dokázal by úplně nanovo stvořit Ahrena Elessedila? Je toho hlas schopen?

- Pojď za mnou. Do těch sklepení -

Ihned vyšla z přístěnku a pokračovala chodbou ke schodišti. Sestupovala chvatně, dopady jejích kroků v jeskyňovité chodbě byly nepatrné a tiché. Všichni druidi se zdržovali v Pevnosti. Vesměs byli shromážděni v jídelně a zbytek ve svých celách či v knihovnách. Připadalo jí, jako by na světě osaměla a zbavila se zcela všech jeho omezení a útlaků. Nikdy nebyla příliš oblíbená, nikdy se ničeho neúčastnila, vždy byla osamělá. Už v dětství, kdy ji vydělovala její dovednost a nedůvěra těch, kteří ji rozpoznali. Dokonce i vlastní rodiče na ni pohlíželi s rostoucí podezíravostí a nedůvěrou a distancovali se od ní. Stranili od ní i další své děti. Brzy ji poslali do učení ke stařeně, která prý takovým čárám rozuměla. Nebyla to pravda, ale pobyt u ní poskytoval Iridii prostor a čas vyrůstat podle svého, vybrušovat své vlohy a dospět k lepšímu porozumění toho, co si pochopit přála. Žádného rádce k tomu nepotřebovala. Úplně si stačila sama.

Deset let žila u téhle babice samý požadavek a falešný slib, což by méně odolnou učnici brzy otrávilo. Iridia se ale jen usmívala, se vším souhlasila a všemu se podvolovala, předstírajíc poslušnost s předsevzetím, že až bude zase sama, zařídí se podle svého. Stařena se s ní nemohla rovnat, a když nadešel čas, odvedla Iridia sprostou a panovačnou patronku ke studni venku za chalupou a strčila ji do ní. Tři dny a noci ječela babizna o pomoc, která se nikdy nedostavila.

Iridia odbočila do nižší chodby ke sklepnímu vchodu v severním cípu Pevnosti, protože podvědomě cítila, že právě tam má směřovat, že právě tam ten hlas čeká.

Těžké kameny podlahy, po nichž přecházela, halily stíny, z nichž jen ten její se pohyboval. Zdejší chodby nehlídaly žádné stráže.

U těžkých kovaných dveří uzavírajících chodbu vedoucí dolů se vědma zastavila, aby

se ohlédla. Nikdo ji nesledoval. Shadea na to snad pomyslet mohla, ale neudělala to. Taky dobře, pomyslela si Iridia. Všechno by se tím jen zkomplikovalo. Kéž by její dostaveníčko nikdo nenarušil.

- Pospěš si, Iridie. Dychtím -

Stejně jako ona, uzardělá nečekanou vášní. Podobala se naivnímu děvčeti plnému prudkého citu a šílené touhy. Hlas ji nikdy nezklamal a teď se jí chystá dát bytost, po níž touží nejvíc. Vyvolával v ní opojný pocit, pocit, že se může odvážit čehokoliv. Chvatně se prodrala dveřmi sklenění, z nosníků hned u vchodu se chopila jedné z loučí, lusknutím prstů ji rozsvítila a znovu pokračovala v sestupu.

Tentokrát trval mnohem déle a byl ponuřejší. Schodištní šachta, která se nořila do hloubi země pod hradními základy, byla velmi úzká. Vzduch byl vlhký, zatuchlý a zapáchal dlouhými léty věznění a bezvěkým prachem. Její kroky soupeřily na kamenných stupních se zvukem jejího dechu, rychlého a uspěchaného. Až bude po všem, pomyslela si, odejdu z Paranoru a vydám se někam daleko. Ahrena si vezmu s sebou, abychom si mohli zařídit život prostý veškerého dřívějšího dění. Takhle se měla zachovat hned a nedat tak Ard Rhys možnost, aby proti ní Ahrena popudila. Ahren sice tvrdil, že Grianne nemá s jeho odmítnutím nic společného, ale ona ví své. Že ji nikdy nemiloval, jak tvrdil, byla lež, která se vykovala ve výhni jeho zlosti nad tím, co mu právě *ona,* jež vždy zůstala čarodějkou Ilsou, namluvila. Už jen kvůli tomu si zasluhuje vyhnanství v Zapovězeném, ba mnohem horší osud.

Kruhová prostora na úpatí schodiště vytvářela křižovatku pro tucet chodeb vedoucích rozmanitými směry. Iridia si zvolila tu, z níž ji volal hlas, jistá si jeho přítomností. S pochodní před sebou kráčela chodbou. Katakomb se využívalo nepravidelně, což souviselo s historií Pevnosti, třebaže Iridia se nikdy dost nestarala o to, aby se dozvěděla víc. Setkávala se zde se spoluspiklenci, ale nikdy to tu nenavštěvovala za jiným účelem. Zcela stačí, že si takhle dnešní noc počíná naposledy.

Chodba končila po sto stopách otevřenými dveřmi a prostor za nimi se jevil stejně černý jako jáma.

- Jsem tady -

Iridia vstoupila dovnitř a světlo louče zaplavilo místnost žlutavou září. Rychle zapátrala zrakem. Čtyři prázdné stěny, podlaha a strop. Místnost byla pustá.

„Kde jsi?“ zeptala se, aniž by v hlase dokázala zastřít zklamání.

- Ve vzduchu, Iridie. V éteru, který dýcháš. Ve tmě i ve světle. Ve všem. Zavři oči. Dokážeš mě vycítit —

Iridia pevně semkla oči a zvolna vydechla. Je to pravda. Dokáže jeho přítomnost vnímat. Je tady, všude kolem ní. „Ano,“ hlesla šeptem.

-Je načase poskytnout ti to, co ti bylo přislíbeno za to, že mi pomáháš. Darovat ti klid, lásku a radost. Je čas, Iridie. Jsi připravená -

„Ano,“ vydechla opět se slzami v očích a prodchnutá vděčností. „Ach, prosím-“

- Uhas louč a odlož ji na podlahu -

Iridia se zdráhala, protože se jí vyhlídka, že zůstane ve tmě, moc nezamlouvala. Touha po Ahrenovi ale nad pochybami převládla a tak hlas poslechla. Světlo louče zhaslo a Iridia zůstala stát v hluboké temnotě.

- Zavři oči, Iridie. Rozevři náruč. Přijdu k tobě, do tvé náruče, už ne v podobě hlasu, ale jako muž. Budu jím. Pro tebe, Iridie. Navždy. Zahrň mě svou láskou a touhou. Přijmi mě-

Neměla v úmyslu nic jiného, ale pořád nechápala, jak by se to mohlo stát. Vemlouvavost hlasu ale stačila, aby ji uvěřit přiměla. Zachovala se znovu, jak jí bylo řečeno. Zavřela oči a rozpřáhla náruč.

Téměř ihned zaznamenala opravdu čísi přítomnost. Zprvu šlo jen o neurčitý pocit, o jakési hnutí vzduchu. Pak následovalo teplo, vtok, jenž se jí šířil po těle stejně jako ono uzardění z očekávání, které už zakusila dříve. Ucítila jakési pálení a v představě očekávaného se jí zrychlil dech.

A pak se tam ocitl, v její náruči. Ahren Elessedil vstal z mrtvých. I když ho nikdy neobjímala, a proto ten pocit neznala, ihned poznala, že je to on. Vděčně ho k sobě přivinula, vdechovala jeho vůni a tiskla se k jeho tělu. Odpověděl okamžitě, poddajně a dychtivě, jako její součást, která dosud chyběla, součást, která z ní učiní celek.

„Ahrene," zašeptala.

Pohnul se ještě blíž, tak těsně, až se zdálo, že se spojují a stávají se jedním. Vtahoval se do ní, vstupoval do ní, stával se tělesně její součástí. Překvapeně sebou trhla a pak se tomu podvědomě pokusila vzepřít. Bylo už ale příliš pozdě, už s ní splynul jako kovy ve výhni smíšené dohromady.

Vzápětí jí nitrem pronikla bolest tak intenzivní, že se rozječela a nedokázala umlknout. Syrová, ostrá a tepající břitvami a hroty nožů jí pronikala od hlavy k patě, a Iridiin jekot se změnil ve vřískot, který vytrvával, dokud jí nevypověděl hlas a mysl neselhala.

Pak přestala myslet či cokoliv vnímat.

Později téhož večera, ve chvíli, kdy Shadea procházela chodbou severní věže ke svým komnatám, se setkala s Iridií přicházející z opačného směru. Shadea se k elfí čarodějce blížila ostražitě a s vědomím, co se mezi nimi odehrálo v chladné komoře. Jedna ruka tasila dlouhou dýku z pochvy připoutané k zápěstí pod rukávem tuniky. Přestála už dost z Iridiina nevyzpytatelného chování. Dojde-li k přímému střetu, přála si, aby byl vyřízen rychle.

Druhá žena už dospěla skoro až k ní, ale v jejím zeleném zraku nebyla zlost, zášť ani výzva. Dokonalou tvář měla klidnou a s výrazem nového odhodlání.

„Odpoledne jsem se chovala uboze," řekla a zastavila se několik stop opodál. „Omlouvám se."

Shadea ihned zbystřila svou nedůvěru. Ta náhlá změna se jí nelíbila. Takhle snadno odpouštět nemá Iridia ve zvyku. Sobě, ani nikomu jinému. Přesto souhlasně přikývla.

„Bude to tak nejlepší pro všechny," řekla Iridia a znovu se rozešla.

Minula Shadeu a pokračovala chodbou dál, aniž by se ohlédla. Shadea setrvávala na místě a ve střehu, dokud druhá nezmizela z dohledu, a celou tu dobu přemítala, co se děje.

Kapitola 28

Rozhodli se, že ostatky Ahrena Elessedila nezakopají do země, ale že je spálí. Bažina se k vykopání hrobu nehodila, a i kdyby se o to přesto pokusili, měli na to jen lovecké nože. A navíc Khyber vůbec netěšila představa, že by strýce zanechala v nějakém bahnitém hrobě, který by asi stejně brzy odkryly deště a tělo by se stalo potravou pro mrchožrouty.

Pracovali vesměs při světle z dosud hořící bahenní vody. Nasbírali suché dříví a na blátivém břehu, kde Ahren bojoval a skonal, navršili vysokou hranici, na niž ho položili. Khyber zazpívala druidskou pohřební píseň, kterou se od strýce naučila a jež vyprávěla o smyslu života a o životě po smrti, v němž se naplňují naděje a je možné opětovné zrození. Na podpal hranice využila Khyber svého kouzla. Všichni stáli pohromadě a přihlíželi, jak oheň stravuje Ahrenovo tělo a mění je v popel a dým.

Když pohřeb žehem skončil, zašli do lesa, aby tam přenocovali. Byli tělesně i psychicky vyčerpaní, a proto se ani neobtěžovali stavět hlídku. Uvědomovali si, že nic z toho, co se jim přihodí, není v jejich moci, a že odešel-li z jejich skupiny tak náhle nejsilnější člen, pak má jen malý smysl vynakládat úsilí na obranu.

Probudili se bez úhony a v lepší náladě. Otřes z předešlého dne za nimi zaostal natolik, že se mohli začít soustředit na budoucnost. Nastal další pro Strusky typický den: šeď, mlha, minimum slunečního záření a zkažený vzduch. Oheň z pohřební hranice i ze zkázy *Galaphila* konečně uhasí a jeho dřívější existenci už vyznačovaly jen černé šmouhy popela. Když se Pen zahleděl na zátoku, zachytil pohledem nápadné vlnění, vnukající pohyb čehosi velikého pod ponurou hladinou. Život zde pokračoval.

Trojice bez jídla a pití se přikrčila v mrazivém světle úsvitu, aby se poradila, co podnikne dál.

„Možná bychom měli zvážit návrat," navrhl sklíčeně Tagwen. „Nechápejte mě špatně. Nenavrhuju, abychom se vzdali. .. jen to, abychom nepokračovali jako dosud. Vždyť jsme v zoufalé situaci. Zabloudili jsme, jsme uplahočení a beze zbraní. Vím, jak si Ahren další postup představoval, ale jeho představa třeba nemusí být nejlepší. Možná bychom udělali líp, kdybychom si počínali stejně jako já na počátku... a sice, když jsem se vydal hledat Penderrinovy rodiče, abych získal jejich pomoc. S kouzlem Penova otce a s nějakou vzdušnou lodí budeme mít větší vyhlídky dostat se tam, kam potřebujeme."

Penovým očím se trpaslík jevil jako ztroskotanec. Šaty z jeho dříve robustní postavy střapatě visely, unavenou tvář měl kost a kůži a očima na ně hleděl těkavě a neklidně. Jeho drsný rozhodný charakter, s nímž přibyl do Patch Run, se vytratil při štvanici přes Lazareen a Strusky. Projevoval se na něm víc než jen náznak zoufalství.

Takhle bych ale mohl popsat kohokoliv z nás, pomyslel si Pen.

K potvrzení téhle myšlenky mu stačil jediný pohled na vlastní odraz na hladině zátoky.

„Nemám potuchy, kde se moji rodiče zdržují," řekl trpaslíkovi. „Nemám vůbec jistotu, že se nám je podaří najít."

„A pak, návrat by si vyžádal stejně velkou námahu jako pokračování," poznamenala Khyber. „Tady venku jsme alespoň bezpeční před druidy, kteří nás pronásledují. Po zničení *Galaphila* jsou nejbližší nepřátelé zlikvidováni. Pokud se znovu neprozradíme a opustíme-li tuhle oblast, ti další nás najít nedokážou."

„Pchá, ale dokážou, o tom nepochybujte!" odsekl Tagwen. „Jsou nápaditi a cvičení. A Shadea a'Ru je démon. Nevzdá se ani po zničení *Galaphila.* Možná že zvlášť kvůli tomu, protože nám jeho zničení bude přisuzovat na vrub. A rovněž smrt Tereka Molta."

Khyber se na něj zlostně zahleděla. „Inu, nenajdou nás hned. Podaří-li se nám z téhle bažiny dostat, můžeme vyhledat pomoc mezi trolly. Neříkal jste, že v horách za močály

žije ten Kermadec? Ten nám jistě pomůže.“

„Pomůže nám, bude-li ještě naživu, ale vzhledem k vývoji událostí bych netvrdil, že je to naprosto jisté!“ Tagwen se neuklidňoval. „Nevím, jak si ho představujete najít, nevíte-li ani, kde se sami nacházíte! A tvrdíte, že bude lepší, když nepoužijeme elfeíny. Ale když jich nepoužijeme, cestu odtud asi najít nezvládneme! A uvědomte si tohle... Ahren Elessedil se rovněž nedomníval, že bude nutné elfeíny použít, a přesto to udělat musel, ne?“

Drsný starý trpaslík byl téměř na pokraji pláče a na chvíli se zdálo, že se zcela zhroutí. V rozpacích a s pocitem marnosti odhlédl, vzápětí se zvedl a dlouhými kroky přešel na okraj zátoky, kde nějakou dobu postával a vyhlížel do mlhy. Pen s Khyber si mlčky vyměnili rychlé pohledy. Když se Tagwen vrátil, byl opět klidný a jeho drsnou tvář vyznačoval výraz vyrovnanosti a odhodlám. „Máte pravdu,“ oznámil bez dlouhých řečí. „Měli bychom pokračovat dál. Návrat by byl omylem.“

„Pomůže nám Kermadec, jestli se nám ho podaří najít?“ otázal se Pen.

Trpaslík přikývl. „Je oddaný Ard Rhys. Udělá vše, co může, aby pomohl. Je to dobrý a statečný muž.“

„Máme tedy plán,“ prohlásila Khyber. „Cestou ale budeme obezřetní, Tagwene,“ ujistila trpaslíka. „Budeme se chovat opatrně. Strýček Ahren nám dal možnost naši výpravu dokončit a my jeho dar nepromarníme.“

„Pak bychom měli raději zvážit okamžitý odchod z tohoto místa,“ řekl Pen. „Jestli nás dokáží vysledovat podle použití kouzla, najdou nás tu bez obtíží. Zvlášť po vydání kouzla použitého na zničení *Galaphila.“*

Khyber se vzpřímila. „Po návratu do lesa nás tak jednoduché najít nebude.“ Odmlčela se. „Kéž bych jen věděla, jak daleko se musíme dostat.“

„Tak proč to nezjistit?“ zeptal se Pen. Khyber na něj zazírala. „Použij elfeíny. Co na tom sejde, když je použiješ teď? Prozrazení už jsme. Než se vydáme dál, pojďme zjistit, kam se dát. Potom možná nebude další jejich použití zapotřebí.“

„Ten chlapec má pravdu,“ ozval se Tagwen ihned. „Do toho. Ať se dozvíme, kde jsme.“

Když Khyber vytahovala elfeíny a vyvažovala je v hrsti, postávali v kostrbaté krajině na okraji břehu. Nějakou chvíli na třpytivé talismany upřeně zírali, ochromeni jejich jasem. Aniž by kdokoliv z nich promluvil, mysleli na totéž. Tolik záleží na tom, co ty kameny odhalí. Jsou-li příliš hluboko ve Struskách a budou se muset vyhýbat jejich nástrahám a dravcům, možná bude nezbytné využít kouzla znovu, i když je prozradí. Jsou-li ale hranice bažiny blízko, pak mají možná šanci uniknout, aniž by byli objeveni.

Khyber talismany sevřela v prstech a ruku s nimi napřáhla ve směru východu slunce. Uplynula dlouhá chvíle a nic se nestalo.

„Neodpovídají,“ řekla. Hlas měla přiškrcený a ochraptělý. „Nedokážu je přimět k činnosti.“

„Khyber, neboj se,“ řekl Pen.

„Já se nebojím!“ odsekla.

„Ale ano, máš strach. Nemusíš. Já jsem vyděšený dost za nás za oba.“

Přelétla ho letmým pohledem, zaznamenala výraz na jeho tváři a proti své vůli se pousmála. Svěsila paži k boku. „Dobře,“ řekla. „Zkusme to znovu.“

Zhluboka a pro zklidnění se nadechla, pomalu vydechla a napřáhla ruku s kameny. Nato zavřela oči. O chvíli později jí ze zaťaté ruky vzplanulo kouzlo, sbíralo se v jakýsi ohnivý výbuch a poté vystřelilo do šera. Prořezávalo se lesy, křovisky a trávou, skrze celé Strusky, plálo v ostrém kontrastu proti horizontu z pahorkatiny vedoucí do hor, ze zelených polí zjasněných divokým kvítím, z potoků a vodopádů a z oslňujícího slunečního svitu.

Obraz se čistě a zářivě tetelil ještě nějakou dobu, pak vymizel, jako by nikdy neexistoval, a trojice se opět ocitla zahalená v mlze a tmě.

Stáli a hleděli ve směru, v němž se na chvíli ukázal, vychutnávali si tu vzpomínku, ten příslib, a posléze zděšeně pohlíželi jeden na druhého.

„Není to vůbec daleko,“ ozval se statečně Pen, i když po pravdě neměl ani ponětí, o jak

velkou vzdálenost se jednalo. „Tohle zvládneme.“

„Ovšem že ano,“ přitakal Tagwen a svraštil unavenou tvář v masku odhodlání.

„Nemůže to trvat déle než den,“ dodala Khyber, jak vracela elfeíny do kapsy. „Můžeme tam být do západu slunce.“

Rozešli se, opět odbočili mezi stromy a mlhou zastřenou zátoku i s chmurnými vzpomínkami na ni zanechali za sebou. Postupovali pomalu, protože jim průchod přehrazovaly padlé stromy, husté křoviny a nekonečné úseky bažinaté vody. Zvlášť opatrně si museli počínat v posledně zmíněném terénu, vzhledem k četným políčkům pohyblivého písku, který by je býval beze stopy pohltil. Pen znovu využíval vlastního kouzla, aby si tak osahal život v močálu, aby zjistil, jaké má smýšlení a co právě dělá. Třebaže zaslechnutému většinou nerozuměl, zvládal zaznamenávat přítomnost drobných ptáků, hlodavců, hmyzu a dokonce i různorodých vodních tvorů. Každý z nich mu sděloval něco o tom, co se kolem nich děje. Nejednou se mu podařilo odhalit hrozící nebezpečí. Z nálad a odpovědí mezi rozličnými druhy dokázal rozpoznat cesty, jimiž by se dát měli, i ty, jimž by se měli vyhnout.

Šli celý den, a přesto se po západu slunce zdálo, jako by nikam nedošli. Všechno vyhlíželo stejně jako před několika hodinami. Konec nikde v dohledu, všemi směry se do nekonečna prostíraly jen šero, mlha a bažina. Jestli něco, tak jen že močál zhoustl, tísnil se kolem nich a odkrádal tak o něco víc světla i vzduchu, a mařil tak jejich naděje, že by z něj snad mohli brzy uniknout.

Když se zastavili na noc, Pen naposled použil kompas, aby se ujistil o jejich směru. Zdálo se, že jdou správně, ale začínal zvažovat, zda kompas vůbec funguje. Jeho obavy částečně podporovalo to, že se světlo přes den zdánlivě neměnilo; šero s mlhou dosahovaly takové hustoty, že se dalo stále obtížněji poznat, kterým směrem se zakrytou oblohou pohybuje slunce.

„Není vyloučené, že jsme zabloudili,“ přiznal ostatním. „Jistý si být už nemohu.“

„Nezabloudili jsme,“ trvala si na svém Khyber. „Zítra budeme venku.“

Pen o tom ale přesvědčený nebyl. Vzal si první hlídku, a zatímco ostatní spali, seděl a přemýšlel, v duchu se vraceje k uplynulým událostem, a přitom se mu do již usídlené sebedůvěry vkrádala zneklidňující obava, kterou nedokázal přesně určit. Něco nebylo v pořádku v tom, jak se na všechno díval, ale nedokázal to postihnout. Jak se noc prohlubovala a minuty se v tichosti odkrádaly, přistihl se, kam až ve svém zadumání zašel: že si pracně zpětně prochází celou výpravu, od chvíle, kdy se poprvé objevil Tagwen se zprávami o tetině zmizení. Vzpomínka na vynucený útěk z domova v něm vyvolala vzpomínky na rodiče a přiměla ho si uvědomit, jak moc je postrádá a jak by si přál, aby by byli s ním. Vždycky byl nezávislý, vychovaný tak, aby jím byl, ale takhle daleko od domova se ocitl poprvé. Šlo také o to nejhrozivější, co kdy pocítil. Obeznámil se už v minulosti s nebezpečnými tvory žijícími tam, kam pravidelně zalétal na svém skifu, ale většina z těch, s nimiž se setkával nyní, pro něj byla zcela nová. Někteří z nich ani neměli jméno.

A právě takhle si uvědomil, co ho vlastně trápí. Byla to jeho nemohoucnost objasnit, co se stalo s oním tajemným lovcem, který ho honil ulicemi Anatcherae té noci, kdy upláchl Tereku Moltovi.

Dopřál si o tom popřemýšlet déle. Jeho pronásledovatel se na něj pověsil před hostincem U Rybářovy lži, v době, kdy jejich malá skupina prchla do ulic, aby se dostala do bezpečí na palubě *Rejnočka.* Jeden člověk zemřel přímo před ním, zabit dýkou vrženou ze střech a zamýšlenou pro něj. Během celé té události zahlédl záhadného útočníka krátce několikrát, ale i to stačilo, aby pochopil, že nejde tak docela o obyčejného člověka.

Co se s ním stalo?

Bylo by pohodlné si myslet, že zahynul na palubě *Galaphila,* stráven ohněm spolu s korábem, gnomskými pochopy i Terekem Moltem. Pen tomu ale nevěřil. Nesedělo mu to. Bytost, která ho honila ulicemi, by se nedala zaskočit. Jestli se neustále zdržovala s

Terekem Moltem v době, kdy je *Galaphil* objevil, opustila loď a pokračuje v jeho pronásledování. V takovém případě přežila.

Teď je někde tady, v bažině.

I vzdor skutečnosti, navzdory své naprosté jistotě, že tomu tak není, se opatrně rozhlížel a civěl do tmy. Dokonce vynaložil čas na to, aby kouzlem prověřil zvuky nočních tvorů ve svém okolí, zvuky hmyzu, ptáků a zvířat, jež obývali temnotu bažiny. Pátral po čemkoliv, co by ho upozornilo na nebezpečí. Když se ujistil, že ohrožen není, že lovec, jehož se obává, není nikde poblíž, zhluboka si oddechl.

Přesto po zbytek hlídky nepřestával naslouchat, a když mu skončila, trvalo mu dlouho, než usnul.

Během cesty příštího dopoledne neřekl o svých obavách nic Khyber ani Tagwenovi. Ničeho by tím nedosáhl. Všichni už toho měli dost a zvyšovat v jejich situaci napětí by ničemu nepomohlo. A pak, ten lovec z anatcheraeských ulic mohl být třeba spíše než nástrojem Tereka Molta občanem přístavního města. Byl-li lovec druidovým pochopem, pak byl určen k jejich štvaní a likvidaci už dávno. Druid by se jim nebýval postavil sám, kdyby měl po ruce tvora, který by to udělal za něj.

Byly to sice solidní argumenty, ale Penovi náladu nezlepšily, a konečně ho ani nepřesvědčily, že jeho potíže s tajemným nepřítelem skončily. Jen proto, že nedokáže zjistit, kde se v téhle chvíli zdržuje, ještě neznamená, že se ho zbavil. Přesto tohle zneklidňující pomyšlení potlačil s vědomím, že právě v téhle chvíli záleží jen na tom, aby vyšli ze Strusek.

Snažili se o to pracně po celý den, volíce si cestu přes spleti kořenů, rdousivé rákosiny, pohyblivý písek, vpustí a blátivé plošiny plné štípavého hmyzu. Stále postrádali cokoliv k snědku či pití už od té doby, co přišli o svůj prám při napadení šlahouny, a nedostatek výživy se začínal projevovat. Tagwen zakoušel žaludeční křeče, Khyber přemáhala období závratí a Pen pociťoval horečku. Všichni tři zeslábli a jejich postup se zvolňoval. Nenajdou-li brzy potravu a vodu, dostanou se do vážných potíží.

V půli odpoledne vstoupili do rozrůstající se divočiny lesa rdoušeného křovisky, který se v obou směrech táhl do nedohledna. Les, jenž opřádaly cáry mlhy, byl tak rozsáhlý, že neexistovala žádná naděje ho obejít. Stejně už byli příliš vyčerpaní, než aby si počínali jinak. Prostě jen kráčeli vpřed. Při prodírání se lesní spletí byli brzy přinuceni postupovat v jedné řadě za sebou, neboť stromy rostly tak těsně pospolu a prostor mezi nimi byl tak zarostlý ostružiním a křovisky, že jiné uskupení nebylo možné. Při proplétání se mezi kmeny a jinou vegetací se plahočili kalužinami bahnité vody a vsakujícího bahna a k přidržování se využívali kořenů a větví. Nad hlavou jim ve vlhkém olistění bleskově přeletovali poletuchy a ptáci a po nejisté půdě se plazili hadi a tiše jako černé záblesky po ní cupitali hlodavci. Tu a tam nakrátko zahlédli rozměrnější tvory, kteří hřbetem při hladině výstražně klouzali hlubší vodou.

„Myslel jsem, že už to být horší ani nemůže," zabručel Tagwen v jedné chvíli, bradu jako hnízdo z ostružiní. „Má tohle místo vůbec nějaký konec?"

Zatímco postupovali dál, začínal se Pen strachovat, co nastane, uvíznou-li v téhle změti, až přijde soumrak. Dojde-li k tomu, budou muset vylézt na nějaký strom a přenocovat na něm. O vyhlídku na celonoční hlídkování ve větvích kvůli hadům sice nestál, ale jinou možnost pro ně neviděl. Začínal si slibovat, jaký povede život, podaří-li se jim ještě před setměním dospět na přijatelnější terén.

A bylo potěšující, když k tomu, alespoň občas, opravdu došlo. Vypotáceli se z obtížného úseku trávy a rákosí prosáklého bahnem a dostali se v mlhavé bažině na jakýsi ostrov, cosi jako nízký lesík uprostřed močálu. Pen, který šel v čele, si při vstupu na první pevnou zem, kterou po tak dlouhé době ucítil pod nohama, ztěžka úlevně oddechl, a vzápětí strnul.

Nalevo od něj, necelých deset yardů daleko, stál největší bažinný kocour, jakého kdy v

životě spatřil. Bažinné kočky znal dost dobře, a tak natrefit na jednu nepůsobilo samo o sobě nijak překvapivě. Ale tenhle mimořádný kocour ho přimrazil v jeho vlastních šlépějích a do žaludku mu vyslal takové vzedmutí, že ho pociťoval až v palcích u nohou. Byl obrovský... ne tak velký jako ostatní bažinné kočky, ale gigantický. Nebyl vyzáblý ani štíhlý. Byl svalnatý a robustní, veterán z bitek, po nichž mu strakaté tmavé tělo křížem krážem pokrývaly jizvy. Tyčil se před ním na všech čtyřech a hustá hříva kolem krku mu propůjčovala medvědí vzhled. Ohromujícím dojmem působila i jeho tvář, nápadná černým pruhem přes oči, jako by měl masku. Určitě na ně čekal, dopřál si čas a nechal je dojít až k sobě.

Když Pena uviděl, naščpicoval uši vpřed a jeho světélkující oči se rozšířily v jantarové lucerny. Vyloudil jakýsi kašlavý zvuk, hluboký a dunivý, a celý močál ihned zmrtvěl.

Khyber Elessedilová přiškrceně zalapala po dechu. „Sakra," zvládla šeptnout.

Pen na bažinném kocourovi ulpíval zrakem a snažil se vyčíst jeho úmysly. Zdálo se, že žádné nemá, že je hlavně považuje za zajímavé. Vtom se mu oči zúžily a mordu stáhl varovně vzad. Pen se letmo ohlédl a zjistil, že Khyber právě vytahuje z kapsy váček s elfeíny.

„Schovej je!" zasyčel na ni. „Stejně jsou k ničemu!"

Khyber váhala. Posléze jí elfeíny zase zvolna zmizely v šatech. Zadívala se na něj zrudlá a vzteklá. „Doufám, Penderrine, že máš v úmyslu něco lepšího!"

Tagwen se tvářil, jako by doufal v totéž, ale Pen po pravdě vůbec žádný plán neměl, vyjma snahy vyhnout se střetu. Kocour i oni měli zřejmě jen v úmyslu projít stejným územím. Jedna či druhá strana bude muset ustoupit.

Ohromný kocour zamručel. Šlo spíš o zamručení než o předešlý kašlavý zvuk. Třebaže Pen dokázal rozpoznat, že není míněn jako výhružka, přesto tak působil a Penovi druzi spěšně couvali. Chlapec jim dal pohybem ruky znamení, aby zůstali na místě a nedávali nijak najevo, že se pokouší utéci. Takový pohyb by bažinného kocoura okamžitě vydráždil a zaútočil by na ně. Trik spočíval v nebojácném, nikoliv však ve výhružném projevu. Chytrý trik, kdyby se jim tak podařilo zjistit, jak to zaonačit, aby opravdu fungoval. Neklid bažinného kocoura vzrůstal, sehnul obrovskou hlavu a netrpělivě očichával zem.

Raději se o něco pokus, pomyslel si Pen. Spolehl se, že ho vlastní kouzlo povede, a vyloudil na kocoura drsný, tlumený a kašlavý zvuk, jímž mu chtěl sdělit své úmysly, zvuk, o němž podvědomě věděl, že bude pochopen. Bažinný kocour se ihned vzpřímil a zvedl hlavu. Oči měl jasné.

„Co to děláš?" zasyčela na něj Khyber.

Pen sice s určitostí nevěděl, ale zřejmě to působilo. Vydal pár dalších zvuků, všechny sice nejednoznačné, ale naznačující, že se chce chovat přátelsky. *My nejsme hrozba,* sděloval kocourovi. *Jsme stejní jako ty, i když vypadáme trochu jinak a máme jiný pach.*

Zaujatý bažinný kocour odpověděl sériemi štěkotů, které mu vycházely z hloubi hrdla. Pen se teď činil horečně, přejímal ty zvuky, překládal je do slov a vět a dešifroval povahu zájmu, kterou o ně zvíře mělo. Bažinný kocour se chtěl ujistit, že Pen s ostatními přecházejí na jiná místa a nemají v úmyslu vynucovat si jeho teritorium. Ty zvuky obsahovaly neomylnou výzvu, něco jako test na protichůdný záměr. Pen ihned odpověděl. Jak nejlépe uměl vytvářel zdání kašlavých zvuků, které dokládaly, že se svými společníky směřuje ke svému domovu, a že zmocnit se jeho území není v jejich zájmu.

Jednal instinktivně, téměř bez uvažování. Kouzlo ho vedlo. Udivovalo ho, jak snadno se mu ty zvuky vybavují, překvapovala ho jistota, s níž věděl, co zvuky kocourovi sdělují. Zdálo se, že mu obrovský kocour naslouchá.

„Vážně s tou bestií mluví?" zeptal se Tagwen šeptem Khyber.

„Pšššt!" umlčela ho rychle a zlostně.

A pak se bažinný kocour vydal k Penovi. Pohupoval velikou hlavou ze strany na stranu a velké oči se mu leskly. Zastavil se přímo před ním a protáhl se, aby mu očichal obličej a poté i tělo. Byl tak velký, že si vzájemně pohlíželi do očí, stejně velký, ale měl navrch v

každém jiném ohledu. Pen stál zcela bez hnutí, ochromený překvapením a strachem. Utíkat či bojovat mu na mysl vůbec nepřišlo. Ztěžka polkl, zavřel oči a umožnil kocourovi, aby si ho prohlédl. Cítil na kůži jeho dech a slyšel zvuky, které vydával.

Konečně kocour spokojeně poodešel. Obloukem se vrátil na původní místo, pak se stočil ve směru, kterým se už ubíral, a zmizel mezi stromy, aniž by se na ně ještě byť i jen letmo podíval.

Pen s ostatními stáli dlouhou chvíli nehnutě jako sochy a čekali, jestli se nevrátí. Když už bylo konečně jasné, že to v úmyslu nemá, Pen si ztěžka oddechl a pohlédl z Khyber na Tagwena. Tvářili se téměř určitě stejně jako on: jejich výrazy představovaly směsici umrtvující bázně a hluboké úlevy. Pen si jednou rukou přejel přes strniště ryšavých vlasů, které mu už opět začínaly dorůstat, a zjistil, že je pokrytý potem.

„O další takovou zkušenost už nestojím," prohlásil Tagwen s maximálním úsilím, aby se mu netřásl hlas. „Už nikdy."

Khyber letmo pohlédla ve směru, kde kocour zmizel.

„Dál musíme pokračovat stejnou cestou," podotkla.

Pen přikývl. „Ano, musíme."

Tagwen na ně zůstal zděšeně civět, a pak se vypjal. „Výborně. Ale než se do toho dáme, odpočiňme si trochu." A než mohli cokoliv namítnout, rychle se posadil.

Kapitola 29

Plahočili se dál po celý zbytek odpoledne, pracně si klestíce cestu lesíky zarostlými křovisky a dalším bažinatým úsekem, jenž lemovaly vpusti a vodní kanály. Vše halily mlha, příšeří a stíny. Světlo přetrvávalo ještě další tři hodiny a poté začalo rychle slábnout. Přesto se trmáceli dál, omezeni na kladení jedné nohy před druhou, na neustálý pohyb vpřed.

Když si Khyber uvědomila, že se dojem z krajiny změnil a vzduch už nepáchne vlhkostí a hnilobou, nýbrž voní trávou a listím, nastala už téměř úplná tma. Prudce se zastavila, až do ní Tagwen, kráčející za ní se skloněnou hlavou, vrazil. Pen vpředu zaslechl kletby a rychlé omluvy, a tak vzhlédl, aby zjistil, co se děje.

„Vyšli jsme ze Strusek," oznámila Khyber, která tomu pořád úplně nevěřila. „Rozhlédněte se. Jsme venku."

Trvala na tom, aby se na noc zastavili. Ze všeho dění za posledních několik dní se cítila tělesně i duševně do morku kostí vyčerpaná a potřebovala se vyspat. Než upadla do spánku, sotva zvládla vyhledat travnaté místo v dubovém lesíku. Její poslední vzpomínka se vztahovala k obloze, jež byla po tak dlouhé době opět prostá mraků, čistá a zářící hvězdným a měsíčním svitem.

Té noci se jí zdálo o strýci, přízračné postavě, která na ni volala cosi, čemu moc nerozuměla, neboť k ní hlas doléhal z místa, kam nedokázala zcela dospět. Snažila se ve snu dostat co nejblíž, aby se dozvěděla, co říká. Snový svět působil ponuře a nevyváženě, byl mlhavý a měnlivý. Bylo v něm plno strašidelných tvorů, kteří se zdržovali opodál, aniž by se kdy úplně dostali do zorného pole. Svět, v němž si být nepřála, a tak pociťovala vděk, když se příštího rána probudila do jasného slunečního světla a modrého nebe.

Pen už byl vzhůru déle a nyní již dokonce po návratu z výpravy za něčím k snědku. A právě oheň, který rozdělal, Khyber ze snu vyvedl. Chlapec nějak polapil do oka králíka, kterého teď právě stahoval z kůže, vyhrabal ze země něco kořenové zeleniny a nasbíral pár hrstí lesních bobulí. Když tohle všechno vložil do čerstvé pramenité vody, kterou nabral, vzniklo nejlepší jídlo, na jaké se Khyber za léta dokázala rozpomenout, a poskytlo jí vítaný a potřebný pocit obrody.

Krátce poté se znovu vydali na cestu. Směřovali k východu a na sever, do pahorkatiny, jež předcházela Umrlčím horám, a to s odhodláním najít trolla Maturena Kermadeca. Nikdo z nich v tomhle koutě světa nikdy dříve nebyl a ani o něm nevěděl dost na to, aby dokázal určit něco víc než jen obecný směr, kudy se ubírat. Osada, kde troll žil, se rozkládala na úpatí hor, kdesi severně od Strusek. Nanejvýš mohli využívat kapesní kompas, kráčet v daném směru a věřit, že dříve či později narazí na někoho, kdo jim pomůže. Skalní trollové žili kmenově a mezi jednotlivými kmeny existovala nevraživost, ale proti jiným národnostem neválčili, takže nebylo proč se domnívat, že představují pro pocestné nějakou hrozbu. Alespoň Khyber v to doufala.

Když se znovu vydávali na cestu, trochu o tom uvažovala, ale měli v té věci jen málo na vybranou a také nepatrný důvod setrvávat na nepříjemných možnostech, pokud by se mýlili. Tagwen se zřejmě domníval, že jim pomůže každý skalní troll, s nímž se potkají a který zaslechne Kermadecovo jméno. Snad ano. Khyber pociťovala takový vděk, že už jsou ze Strusek venku, že byla ochotná riskovat bezmála cokoliv. Velkou míru úlevy jí poskytovala skutečnost, že už ji neobklopuje příšeří a mlha močálu.

Samozřejmě v tom bylo víc než jen tohle. Konečně totiž opouštěla místo skonu Ahrena Elessedila. Věřila, že se snad s jeho smrtí dokáže lépe vyrovnat, podaří-li se jí proložit vlastní vědomí a paměť časem a vzdáleností. Přesvědčila už sama sebe, že zvládne pokračovat bez něj, ale mnohem obtížnější bylo smířit se s faktem, že už opravdu nežije.

Jeho ztráta ji téměř zlomila. Byl pro ni víc než strýcem. Představoval pro ni otce, kterého ztratila ještě v dětském věku. Byl jejím důvěrníkem a přítelem, na němž nejvíc závisela. Aby svou sklíčenost překonala, namlouvala si, že žije dál, že představuje cosi jako duchovní přítomnost, a že na ni bude ve smrti dohlížet stejně jako za života. Byla to sice jen touha, ale duchové jsou přece skuteční a občas živým pomáhají, a z toho tedy plyne, že navzdory vlastním vážným pochybnostem musí tenhle fakt považovat za skutečnost i v tomto případě. Nevěřila, že budou stačit pouhé druidské vlohy, aby se o ně po zbytek cesty postaraly, ať už ji Ahren ujišťoval o čemkoliv. Dokonce i využívání elfeínů je podezřelé. Jejich kouzlo se jí podařilo vyvolat proti Tereku Moltovi, ale napomohla tomu oběť jejího strýce. Při vzpomínce na sílu elfeínů, jež jí procházela, se stále ještě chvěla. Na její nesmírnost a nespoutanost. Ostatně ani neví, zda by ji uměla použít nanovo, dokonce i na svou obranu. Po pravdě řečeno nevěděla, jak by se měla zachovat, kdyby se ocitla v ohrožení, a tahle nejistota se mohla ukázat stejně nebezpečnou jako hrozba samotná. Jednou věcí je rozhodně a sebevědomě mluvit, a něco jiného tak jednat. Kéž by existoval způsob, jak sama sebe vyzkoušet.

Celé dopoledne šli dál, a během chůze se cítila mnohem lépe. Čas a vzdálenost pomáhaly otupovat její smutek a sklíčenost. Vzhledem k povaze této cesty bude brát cokoliv, co dokáže získat.

„Všimla sis ho?“ zeptal se jí Pen, když se v poledne zastavili, aby se napili z potoka a pojedli, co zbývalo z kořínků, které chlapec ráno sehnal.

Zazírala na něj. „Koho?“

„Toho kocoura. Stopuje nás.“

„Tu bažinnou kočku?“

Tagwen, který seděl trochu stranou, se ihned otočil. Oči měl vypoulené a vyděšené. „Proč by to dělal? Jde po nás?“

Pen zavrtěl hlavou. „Myslím, že ne. Ale sleduje nás určitě. Několikrát jsem ho zahlédl za námi v lese, snaží se držet z dohledu a souběžně sleduje náš směr. Myslím, že je jenom zvědavý.“

„Zvědavý?“ zabrblal trpaslík.

„Takový výraz obličeje si splést nemůžete,“ pokračoval Pen, aniž by dbal na zhrozený výraz druhého. Najednou se na Khyber zapitvořil jako chlapeček, který se chystá podělit o tajnůstku. „Rozhodl jsem se mu říkat Bandita. Podobá se mu, ne?“

Khyber bylo jedno, čemu se bažinný kocour podobá, a nesešlo jí ani na představě, že je stopuje do hor. Vždycky se domnívala, že se bažinné kočky zdržují převážně v močálech a lesích a mimo vyšší nadmořskou výšku. Doufala proto, že ta jejich ztratí zájem, jakmile začnou stoupat.

Po zbytek dne pokračovali v dalším postupu, procházejíce pahorkatinou s roztroušenými lesíky a křížem krážem protkávanou vodními toky, které se v nižších polohách slévaly v jezera podobná zářivým zrcadlům odrážejícím sluneční světlo a oblaka. Hodiny odplývaly, a třebaže už urazili pořádnou vzdálenost, na žádného z obyvatel této oblasti nenarazili. Začínalo se stmívat, stíny kolem stromů se prodlužovaly a oni stále nezahlédli jediného trolla.

„Zdržuje se tam ten bažinný kocour ještě?“ zeptala se Khyber v jedné chvíli Pena.

„Ach, jistě,“ opáčil hoch ihned. „Sleduje nás pořád, jako toulavý pes. Chceš, abych na něj zavolal?“

Večer vyhledali útočiště v borovém háji u potoka, který v kaskádách spadal ze skalisek. Pahorkatina, jíž celý den procházeli, se za nimi mírně svažovala do dálky háji a lučinami, dokud se neztrácela v soumračných stínech. Třebaže Pen vynaložil heroické úsilí, aby něco ulovil, úspěšný nebyl. Napili se vody z potoka a požvýkali pruhy kůry z jednoho nízkého fíkovníku.

„Žádné strachy,“ ujišťoval Pen své druhy. „Za východu slunce se vydám na lov.“

Znovu se usadili, pozorovali vycházející hvězdy a naslouchali zvukům noci. Nemluvili.

Khyber zakoušela pocit prázdnoty, jenž se jí z temnoty provrtával až do srdce. Po chvíli se zvedla a zašla do lesa. Chtěla být sama pro případ, že by se rozplakala. Cítila tak nesnesitelnou sklíčenost, že se sotva dokázala ubránit zhroucení. Onen pocit ji přepadl záludně, jako by jí připomínal, co všechno zlé je už potkalo a jak zoufalé jsou jejich okolnosti. Snad mohla namítat, že jsou všichni v pořádku, že si cestu najdou, ale bylo to zbytečné. Cítila naprostou opuštěnost a beznaděj. Ať se snaží o cokoliv, ať se ubírají kamkoliv, nic se pro ně nikdy nezlepší. Budou sice bojovat, ale nakonec podlehnou.

Usedla opodál svých druhů a nezvladatelně se rozeštkala. Kéž by se bývala na tuhle výpravu nikdy nevydávala. Kéž by bývala nikdy neopustila domov. Tohle všechno se událo jen kvůli jejímu tvrdohlavému trvání na pátrání po nějakém hloupém stromu, o němž se Pen domnívá, že ho má najít, ale který může být klidně jen pouhou smyšlenkou. Strýček Ahren je po smrti kvůli její svéhlavosti a pošetilosti, kvůli její sobecké potřebě najít cestu z vlastního bezvýznamného života. Inu, svého cíle úspěšně dosáhla. Do Arborlonu se už nikdy vrátit nemůže, domů už nezavítá nikdy. Těžko by mohla po krádeži elfeínů. Ne poté, co dopustila strýcovu smrt. Ponese břemeno vlastní viny jako přes ramena přehozené padesátilibrové závaží, které nemá kde složit. Nenávidí se.

Uprostřed jízlivé sebekritiky si uvědomila, že se na ni kdosi dívá.

Nebo cosi.

Ze tmy se na ni jako lucerny upíraly ohromné oči. Byl to ten bažinný kocour.

„Táhni odtud!“ vyhrkla zlostně a nikoliv bez rozmyslu.

Oči zůstávaly na místě. Zcela bezdůvodně se cítila rozpačitě. Zahleděla se do nich vztekle, protože se jí nelíbilo, že se na ni kocour dívá, že je svědkem její slabosti, že ji nachytal v nejhorší chvilce, v jaké mohl. Dokonce i když šlo o pouhé zvíře, které její beznaděj vidělo na vlastní oči, vyvolalo v ní její vlastní chování bláhový pocit. Několikrát se zhluboka nadechla pro zklidnění a znovu si sedla. Kocour se nepohne, dokud se takhle bude cítit, a cílit se tedy nemá smysl. Znovu se přistihla nad úvahou, co tam kocour vůbec pohledává. Pen si myslí, že jde o zvědavost. Snad ano. Poslala zvířeti polibek, zašeptala několik pozdravných slůvek a zamávala. Kocour upřeně zíral, aniž by zamrkal nebo se pohnul.

Posléze náhle opět zmizel. Jako dým zachycený ve větru. Khyber pro jistotu ještě chvíli vyčkávala, potom vstala a vrátila se na místo, kde už Pen s Tagwenem spali. Zdálo se, že má první hlídku. Což se hodí, protože se vůbec necítí unavená. Usedla vedle nich a pažemi si objala kolena. V téhle nadmořské výšce bylo mrazivo, mnohem víc než ve Struskách. Kéž by tak měla přikrývku. Snad se jim během rána podaří sehnat nějaký proviant. Nějaká osada tady někde poblíž přece existovat musí.

S koleny přitaženými až k hrudi a s bradou mezi koleny naslouchala dechu Pena s Tagwenem a upřeně vyhlížela do tmy.

Měla sice v úmyslu jednoho z druhů vzbudit, aby ji na hlídce vystřídal, ale protože někdy po půlnoci zaspala, neučinila tak. Když opět procitla, stalo se to s náhlým a hrůzným vědomím, že něco není v pořádku. Nebylo to tichem, tmou, dokonce ani zvukem větru ševelícího listovím jako starým pergamenem. To, co zaujalo její pozornost, když prudce otevřela oči a hlava se jí s trhnutím zvedla, byl temný pohyb, který se před ní ploužil přes lesní půdu. Na okamžik se domnívala, že jde o něco živého, a tak vyskočila na nohy a instinktivně ustoupila. Vzápětí ale rozpoznala plochý rozdrobený tvar a uvědomila si, že jde o stín, který vrhá cosi přelétajícího po obloze.

Vzhlédla a spatřila *Rejnočka.*

Zpočátku tomu nemohla uvěřit, myslela si, že se určitě mýlí, že ji klamou oči. Vzhledem k tolika mílím východně, kde se měl zdržovat, nebyla *Rejnočkova* zdejší přítomnost možná. Ten tvar byl ale tak zřejmý, že Khyber rychle připustila, že se snad skutečně jedná o něj, i když jí důvod jeho příletu zatím uniká. Buď po nich pátrá, přemítala elfí dívka, anebo tam není vůbec.

Zvláště když míří přímo k nim.

Něco na něm ale nebylo úplně v pořádku, snad jeho vzhled, který působil cize a neurčitě hrůzně. Měl pouze jedinou hlavní plachtu, jejíž plátno se vydouvalo ve vzdušném proudu, a přesto byly od paluby po ráhna jako pavučina napjaté yardy holého a prázdného lanoví.

Dosud rozespalá Khyber na ten výjev upřeně civěla, aniž by zatím zcela chápala, nač se vlastně dívá.

Rejnoček přelétal po nebi, a když se ocitl v krátké vzdálenosti za elfí dívkou, jež ho ve stoje sledovala, někde nad kopcem ve východním směru, učinil prudký obrat nazpět a klouzavě přelétal nebeskou klenbu posetou hvězdami podruhé, pomaleji, jako by pátral. Pak začal náhle sestupovat. Spouštěl se zvolna a opatrně k louce, která se prostírala těsně za lesem, v němž Khyber s druhy nocovali. Khyber v té chvíli zahlédla něco, co předtím nikoliv. V jakési kostrbaté řadě se od navijáku plandala tři lana plně napjatá váhou připoutaných těl.

„Pene!“ sykla Khyber a podnícená překvapením a děsem vztáhla ruku dolů, aby chlapce zatřesením probudila.

Penderrin Ohmsford se ihned prudce posadil a rychle těkal zrakem všemi směry současně.

„Co je?“

Zatímco Tagwen stále spal, vytáhla Khyber Pena beze slov na nohy a ukázala. Společně přihlíželi, jak *se Rejnoček* spouští k louce. Přízračné plavidlo, proti nebi zalitému měsíčním světlem ponuré a křivolaké, a těla na koncích provazů pohupující se jako tykve z úponek. Tehdy už světlo zachycovalo těla zřetelně, osvětlovalo je natolik jasně, aby Khyber rozeznala Gara Hatche a muže z jeho posádky, jejichž obličeje byly prázdné, s povislými ústy otevřenými dokořán a s vytřeštěnýma a strnule zírajícíma očima. Jejich tváře měly jaksi seschle napjaté vzezření, jako by z nich byly odčerpány všechny šťávy a zbývaly jen kůže a kosti.

„Co se to děje?“ zeptal se Pen.

Vzápětí jí prsty stiskl paži a ukázal. Nezahlédla to hned. V pilotní kabině stála Cinnaminson, proti obloze útlá křehká postavička, hlavu pozvedlou do větru, šaty jí pleskaly o tělo a ruce měla zplihle svěšené podél boků. Jeden konec řetězu ji poutal k límci kolem krku. Druhý byl omotán kolem zábradlí pilotní kabiny.

Khyber přelétala šalupu pohledem od jednoho konce ke druhému, ale nikoho jiného neviděla. Na vzdušné lodi se nikdo neplavil, nebyl tam žádný kapitán, ani lodní posádka; až na tři mrtvé muže a dívku na řetězu byla paluba pustá.

A pak Khyber zahlédla, jak se cosi pohybuje přes vzdouvající se plachtu, vysoko nahoře v lanoví, jakýsi ponurý stín zachycený v pásu měsíčního světla. Přízrak hopkal po lanech jako pavouk po své pavučině, a jak přeskakoval z lana na lano, údy měl roztažené a ohnuté. Nic víc z něj vidět nebylo. Hlavu i tělo měl zahalené a tvář mu skrývala kápě. Setrval tam jen okamžik a vzápětí zmizel ve tmě za plachtou.

Khyber nabrala zhluboka dech. Byla to ta bytost, která je honila anatcheraeskými ulicemi... bytost, která se pokoušela zabít Pena.

Když Cinnaminson nepatrně pootočila hlavu jejich směrem, jako by je viděla stejně jasně jako oni ji, proběhlo Khyber po zádech zamrazení. Obličej měla slepá dívka v té chvíli jasně odkrytý a zrcadlily se v něm takový zármutek a hrůza, že Khyber zamrazilo až na kost. Posléze se tulácké děvče zase odvrátilo a ukázalo k severu. Bytost, která visela na hlavním stěžni, odpověděla rychlým posunkem, začala proskakovat lanovím, měnila plachetní nastavení a napětí pomocných trysek, a tím směr vzdušné lodi. *Rejnoček* počal opět stoupat a stáčet se k severu, ve směru, v němž Cinnaminson ukázala. Bytost s ohnutými údy znovu jako šipka prolétla pruhem měsíčního světla a připoutala se v jednom místě ke stěžni.

O chvíli později zmizela vzdušná loď za kopcem a obloha byla opět prázdná.

Khyber si zprudka oddechla a vyměnila si s Penem spěšný pohled. Hned nato sebou ustrašeně škubla, protože vedle ní náhle stanul Tagwen mnoucí si kalné oči. „Děje se něco nepatřičného?“ zeptal se.

„Tohle už nedělejte!“ vyhrkla Khyber rozezleně. Ruce se jí třásly. Vyprávěli mu, co viděli, a ukazovali na prázdnou severní oblohu. Trpaslíkovou drsnou tváří přeběhl nevěřícný výraz, vrtěl hlavou a mrkáním se zbavoval zbytků spánku. „Jste si tím jistí? Nezdálo se vám to? Nebyl to jen mrak?“

„Stopuje nás,“ odtušil Pen sklíčeně a mdle. „Zabil Gara Hatche i jeho tulácké příbuzné a teď k našemu dopadení využívá Cinnaminson.“

Nikdo mu neodpověděl. Khyber strnule civěla na prázdnou oblohu a pokoušela se o tom přemýšlet. Existuje mezi tím tvorem a druidy nějaká souvislost? Mohl se dostat na palubu *Rejnočka* v době, kdy bylo tulácké vzdušné plavidlo ve vleku *Galaphila!* To by znamenalo, že jim Terek Molt záměrně lhal, že *Rejnočka* pustil bez úhony k vodě. Ale proč tohle? Přijde-li na to, proč se vůbec obtěžoval s nasazováním toho tvora na jeho palubu, měl-li stejně v úmyslu pronásledovat Penderrina po svém? Ať zní odpověď jakkoliv, kdosi hodlá vyvolat děsivou spoustu potíží, aby tomu chlapci zabránil ve snaze zachránit vlastní tetu. Z toho dále plyne, že ten někdo se domnívá, že má Pen velmi dobrou vyhlídku na úspěch, třebaže sám Pen si myslí pravý opak. Byl to překvapivý závěr a Khyber poskytl nečekaný důvod k naději.

Pen se na ni upřeně zahleděl. „Myslíš, že by se proti tomu něčemu, co dostalo Cinnaminson, dalo využít elfeínů?“

Khyber ho počastovala pochybovačným výrazem. „Pene, vždyť my ani nevíme, co je to zač. Mohlo by jít třeba o člověka, a pak by byly elfeíny k ničemu.“

„Tomu se nepodobá.“

„Ať jde o cokoliv, bez vynucení s tím bojovat nebudeme.“

Pokynula ke kopci. „Pojďme odtud. Za svítání se můžeme zastavit a něco pojíst.“

Pen se semknutými rty trval na svém. „Všimla sis, jak se na nás podívala?“

Khyber zaváhala.

„Ona nás viděla. Věděla, že tu jsme. A přesto loď odklonila jinam.“ Hlas se mu chvěl. „Khyber, ta bytost ji nutí, aby nás vysledovala. Možná že její život závisí na tom, zda nás ten tvor najde nebo ne. A přesto stočila loď jinam. Zachránila nás.“

Tagwen zavrtěl vousatou bradou. „To není jisté, mladíku. Třeba se můžeš plést.“

Chlapec nepřestával upřeně pohlížet na Khyber. Když si uvědomila, oč se ji chystá požádat, cítila, jak se jí stahuje žaludek. Musí ho odradit i za cenu, že mu bude lhát o tom, co viděla. Ale k něčemu takovému se přimět nedokázala. Takhle se chová zbabělec. Ahren by v téhle situaci nelhal. Řekl by Penovi pravdu.

„To provést nemůžeme,“ řekla.

„Musíme!“ odsekl Pen. Tvářil se vztekle, skoro zuřivě. „Khyber, ona nás zachránila! Teď je řada na nás!“

„O čem to mluvíš?“ zeptal se vyzývavě Tagwen. „Koho zachránila?“

„Není důvod se o ni starat,“ trvala na svém Khyber. „V našem zájmu je tvá teta, Ard Rhys.“

„V našem zájmu je každý, kdo potřebuje naši pomoc!“

Hleděli na sebe ve strnulém tichu. Dokonce i Tagwen ztichl a rychle přelétal z jedné tváře na druhou.

„Nemůžeme jí nijak pomoci,“ prohlásila konečně Khyber. „Nevíme nic o tom tvorovi, nic o tom, co je zapotřebí k jeho přemožení. Pokud ho odhadneme špatně, zemřeme všichni.“

Pen se napřímil a zahleděl se k severu. „Jdu, ať už mě doprovodíš nebo ne. Neopustím ji. Až tohle skončí, musím být vyrovnaný sám se sebou. Jestli se jí děje něco, čemu bych třeba mohl zabránit, nemohu v cestě pokračovat.“ Letmo se na Khyber ohlédl. Jeho zlobný pohled nečekaně vystřídal prosebný. „Khyber, ona není nepřítel.“

„Já vím, že není.“

„Tak mi tedy pomoz.“

Zírala na něj upřeně a bez odpovědi.

„Já tě prosím, Khyber.“

Neprosil Tagwena, prosil ji. Po smrti Ahrena Elessedila se stala nejmenovanou vůdkyní. Byla tou s elfeíny a kouzlem. Byla tou, co ví. Přemítala o rozhodnutích, která už na téhle výpravě udělala, a o tom, jak špatná se mnohá z nich ukázala. Rozhodne-li se nyní nesprávně, všechny by je to mohlo stát život. Penův rozum ovládá srdce, ona nesmí zapomínat myslet. Přistihla se při myšlence, jak by se asi v téhle situaci zachoval Ahren, ale nedokázala to posoudit. Odpověď by ho byla napadla rychle a snadno. U ní tomu tak nebude.

Zahleděla se do lesa a noci, do šera a temnoty, ale pátrala po ní marně.

Kapitola 30

Když Grianne Ohmsfordová dospěla na okraj obdoby Břidlicového údolí v Zapovězeném, Weka Dart už tam nebyl. Usoudila, že utekl ze strachu, když se zjevil Černý mág. Přesto se po něm chvíli poohlížela v domnění, že by se třeba mohl schovávat ve skalách, s ostře řezanou tváří pohrouženou v dlaních. Ale nikde po něm nebylo ani vidu. Vrátí se, namlouvala si. Ať se stalo cokoliv, on se vrátí.

Zvažovala, proč si je tím tak jistá, a spíš neochotně usoudila, že alespoň částečně proto, že je jí jeho přítomnost jistým způsobem příjemná. V lepším světě, třeba v tom, z něhož přišla, by ho nemusela snášet vůbec. Tady byla nucena přijmout přátelství, jaké se jí nabízelo.

Pustila se opět do sestupu horským svahem. Obklopovalo ji ticho, které po zmizení duchů, jež ji sem provázeli, působilo podivně. Všichni se vytratili, znovu se stáhli do podsvětí s Černým mágem. Přesto ji vzpomínka na ně děsila, na hlasy šeptající na pozadí její mysli a na vlhké prsty sunoucí se jí zlehounka po holé pokožce. Zrovna vycházelo slunce a měnilo východní obzor proti ustupující noci v popelavý odstín šedi a vlhkosti. Další den s nízkou oblačností a hrozivou oblohou. Další den bezbarvého příšeří. Cítila, jak jí již zle ubitá nálada při téhle vyhlídce poklesá ještě víc. Kéž by se z tohohle mizerného kouta dostala, z tohoto světa krutosti a beznaděje. Přemítala o slovech Bronova ducha. Nějaký *chlapec se blíží.* To sdělení ji mátlo, bez ohledu na to, jak často si ta slova v duchu opakovala. Jaký chlapec? A proč hlavně chlapec? Protože jí to nedávalo žádný smysl, nepřestávala se domnívat, že musí jít o nějakou hádanku, o tajemství, jež musí rozluštit. Duchové jsou známí proslovy v hádankách, trýzněním polopravdami. Snad tomu odpovídá i tohle sdělení.

Na chvíli se zastavila a zavřela oči. Pociťovala závrať a slabost. Setkání s Černým mágem ji zasáhlo na duchu i na těle, točila se jí hlava a cítila se znepokojeně. Vnímala bolest nejen ve svalech a kloubech, ale i v srdci. Jen setrvávání v přítomnosti toho ducha v ní vyvolávalo nevolnost. Jeho jed pronikal vzduchem, který dýchala, zemí, po níž kráčela. Zaplnil celé údolí, třebaže si to uvědomila až teď. Nakazilo ji... ve své nejsyrovější, nejsmrtelnější formě... zlo. I když nabídce Černého mága, aby ho využila, odolala, stejně se jí domáhalo. Nezemře z toho, ale dlouho se pocitu z něj nezbaví.

Závrať pominula a Grianne pokračovala v chůzi. Nějaký chlapec, nepřestávalo jí tanout na mysli. A musí na něj počkat. Odtud nemůže podniknout nic, co by ji osvobodilo. Nevěřila tomu. Vždycky přece existuje něco, co lze udělat, abyste si v každé situaci pomohli. Pokaždé existuje víc než jedna cesta dovnitř i ven odkudkoliv, dokonce i zde. Potřebuje jenom zjistit jaká. I když si namlouvala, že tomu tak je, přesto nacházela důvody proti. Do Zapovězeného až dosud nikdo nikdy cestu nenašel, nikdo, a to po tisíciletí. Po vystavění magické hráze do něj cestu nenašel nikdo. Bylo to vězení, které únik znemožňovalo.

Když dospěla k úpatí hor, bylo ještě světlo. Totéž nevýrazné šedavé světlo, jímž se zřejmě vyznačoval každý den, a kdy se nízko nad zemí ploužila mračna, splývala s mlhou a černala se hrozbou deště. Weka Dart seděl na skále u stezky a s bradou v dlaních hleděl přes pláně k jihu, ale když ji zaslechl přicházet, vyskočil na nohy a netrpělivě vyčkával, až k němu dojde.

„Myslel jsem, strakenko, že se nevrátíš," řekl, aniž by se obtěžoval zastírat úlevu v hlase. „Ten duch byl tak příšerný, tak výhružný! Nechtěl tě?"

Grianne zavrtěla hlavou. „Ani tebe, takže jsi utíkat nemusel."

Weka Dart se rozhořčeně naježil. „Já jsem neutekl! Rozhodl jsem se, že na tebe počkám tady!" Jak se chystal lhát, prohnaná tvář se mu stáhla. „Uvědomil jsem si, že tě při

vyzývání nelze vyrušovat, a tak jsem se rozhodl, že sejdu sem dolů a budu ve střehu před... před vším, co by tě třeba mohlo vyrušovat.“ Odplivl si. „Účinkovalo to, ne? Vyrušovalo tě něco? Ha! Já to věděl!“

Grianne se skoro rozesmála. Malý Ulk Bog sice pravdu neměl, ale zjišťovala, že se nezlobí, že není dokonce ani zklamaná. Prostě už má takovou povahu a v cokoliv jiného nemá smysl doufat. Otevřenost asi u Weky Darta mnoho nezaznamená.

„Kdybych si byl myslel, že před tím duchem potřebuješ ochranu, kdybych byl nevěřil, že jsi strakenka s velkou silou a zkušenostmi, byl bych zůstal, abych měl jistotu, že se ti nic zlého neděje!“ pokračoval chvatně, zjevně nevěda, kdy přestat. „Protože ale k obavě nebyl důvod, sešel jsem sem, protože jsem věděl, že bych ti tu mohl být užitečnější. Pověz mi. Co to bylo za ducha, s nímž jsi rozmlouvala?“

Grianne si povzdechla. „Mág s nesmírnou mocí.“

„Ale ne takovou, jako máš ty, protože by ses ho jinak neodvážila vyvolat. Co ti řekl?“

Usedla vedle něj. „Sdělil mi, že se musím vrátit na místo, kde jsi mě našel.“

Jeho chování se okamžitě změnilo. „Kdepak, kdepak!“ prohlásil ihned rozhodně. „Tam se vracet nesmíš!“

Udiveně na něj zazírala. V drsné tváři se mu zračil odpor, který se prozrazoval v prohloubení vrásek na čele a sevření úst.

Zdálo se, že si svou přemrštěnou odezvu uvědomil. „Chci říci, že už jsi sotva unikla drachovi. Proč bys měla riskovat další střet? Myslel jsem, že jsme se dohodli vydat do... myslel jsem... „ Nedořekl. „Na čem přesně jsme se vlastně domluvili? Proč jsme přišli sem? Nikdy jsi nic neřekla.“

Grianne, pobavená jeho zmatkem a sklíčeností, přikývla. „Přišli jsme sem proto, Weko Darte, abych si mohla promluvit s nějakým duchem. Neměla jsem na vybranou, s kterým.“

Ulk Bog horlivě přikyvoval. „Ale s jedním jsi promluvila. Nač ses vyptávala? Proč ti řekl, aby ses vrátila, odkud jsi přišla? Určitě se tě snaží podvést, možná proto, aby ti ublížil!“

Grianne svou odpověď pečlivě promýšlela. „Domnívám se, že mi nechce ublížit. Ne tak, jak naznačuješ. Ptala jsem se, jak najít opět cestu domů.“

Weka Dart seskočil ze skály a stoupl si před ni. „Ale odtamtud se domů nedostaneš! Ztratila ses už tehdy, když jsem tě našel! Beztak je ten kout příliš nebezpečný! Všude draci, někteří horší než dracha, kterého jsi potkala!“ Začal poskakovat a zatínat ruce v pěsti. „Proč se tam musíš vracet, abys našla cestu domů? Nemůžeš ji najít někde jinde?“

Grianne zavrtěla hlavou a zároveň ho ostražitě sledovala. „Ne, nemohu. Proč se tak rozčiluješ? Bojíš se o sebe? Jestli ano, tak se mnou nechoď. Dokážu si cestu najít sama. Vydej se na západ, tam, kam jsi měl namířeno, když jsi mě potkal.“

„Nechci jít na západ!“ Vlastně na ni ječel. „Chci zůstat s tebou!“

„Dobrá, chceš-li zůstat se mnou, musíš se vrátit tam, kde jsi mě našel. Co je s tebou? Bojíš se, že tě neochráním před těmi, kteří tě stíhají? O tohle ti jde?“

Zuřivě se k ní vrhl, zarazil se těsně předtím, než se dostal na dosah, znovu se prudce obrátil a začal snožmo dusat zem tak, až se Grianne obávala, že si zpřeláme nohy.

„Copak mě neposloucháš?“ ječel na ni. „Nevěříš mi? Tam se vrátit nemůžeš!“

Grianne se zvedla, přichystaná na další útok. „Jdeš se mnou nebo ne? Rozhodni se.“

Weka Dart na ni syčel jako had, tvář zkřivenou v groteskní masku a prsty vytrčené jako drápy. Grianne jeho proměna tak ohromila, že si na okamžik pomyslela, zda by neměla vyvolat kouzlo a znehybnit ho dříve, než ztratí sebevládu. Ale posléze se zřejmě uklidnil, což se projevilo tím, že ve svém výbojném postoji ustrnul. Zhluboka se nadechl, funivě vydechl, odtrhl od ní svůj rozezlený pohled a zahleděl se do plání.

„Dělej, jak myslíš, Grianne bláhového srdce,“ prohlásil tiše. „Ať tě čeká jakákoliv záhuba, jakýkoliv osud, jdi si. Já se ale do toho hnízda chytit nedám. Ne, nepůjdu s tebou.“ Mlčky se dlouhými kroky vzdaloval, v rychlém tempu, a už nevystřeloval prudce ze strany na stranu, jak to dělával po celou cestu sem, ale postupoval přímočaře kupředu na jih do Pashanonu. Grianne ho nevěřícně sledovala, aniž by zcela uvěřila, že se tak snadno

vzdává, jistá si tím, že se vrátí, až si to po určité vzdálenosti rozmyslí.

Ale Weka Dart se neotočil a ani se nevrátil. Pokračoval stále dál a Grianne ho neustávala sledovat, dokud se jí neztratil z dohledu.

Vyhledala potok, napila se a pak se znovu vydala po vlastních stopách k západu. Ze setkání s duchem Brony se cítila téměř na pokraji sil, ale pomyšlení na spánek se bránila, dokud se nedostane do méně otevřeného kraje. Měla rovněž hlad, ale jako obvykle se nikde nic k snědku nevyskytovalo. Napadlo ji, že by se jí třeba mohlo podařit najít nějaké kořínky, až se zase dostane do lesů, ale jistá si tím být nemohla. Zdráhavě připouštěla, že kdyby tu byl Weka Dart, tenhle problém by vyřešil, ale za tu obtíž Ulk Bog nestojí. Jistě, nebyla to tak docela jeho chyba. Tomu, oč usiluje, nemohl rozumět, a proto se rozčiloval až k zoufalství. Je lépe, když tu není. Přesto jí nedalo, aby se nezamýšlela nad jeho nadměrnou nechutí vrátit se tam, kde ji našel. Chtěl se tomu místu tvrdošíjně vyhnout, a proto soudila, že v tom spočívalo něco víc než jen jeho obava ze střetu s kmenovými druhy, jimž uprchl. Trápilo ho něco jiného, něco, co si ponechával pro sebe. Kdyby bývala chtěla, mohla využít svého kouzla a vytáhnout to z něj, ale jen kvůli uspokojení vlastní zvědavosti už dlouho nic takového neprováděla. Tak by postupovala čarodějka Ilsa, a Grianne dbala, aby to zůstalo v minulosti.

Putování, třebaže otevřeným, vesměs čistým terénem, ji rychle unavilo a do poledního času už měla obtíže se soustředit. Tísnivá šeď ji obklopovala hlubokým příšeřím a sledovat slunce přes oblačnou clonu vyžadovalo nemalou námahu. Občas nebylo ani náznaku, kde se na nebi nachází, a tak jeho dráhu mohla pouze odhadovat. Někdy jí připadalo, jako by tam slunce nebylo vůbec.

Vězení, do něhož byla uvržena, ji nepřestávalo udolávat. Podráželo její sebevědomí a odhodlanost. Dokonce i vyhlídka na záchranu jí připadala vzdálená a žádné opravdové povzbuzení v ní nevyvolávala.

Přehnaně se spoléhá na náhodu a na úsilí jiných. Nelíbilo se jí to. Nikdy se na nikoho nespoléhala.

Právě se blížila k pahorkatině, v níž se před dvěma dny setkali s fúriemi, a tehdy se rozhodla obrátit se na sever, znovu k horám. Vzpomínky na skon toho strašína byly stále příliš čerstvé, aby je pominula, a pak, domnívala se, že bude-li se držet při úpatí skalisek, snad by mohla mít větší štěstí proklouznout nezpozorována. O fúriích nevěděla dost na to, aby měla jasnou představu, jak se jim vyhýbat, ale předpokládala, že pobyt v otevřené krajině by moudrý nebyl. Bude lépe cestovat tam, kde je možnost vyhledání úkrytu, pokud by taková potřeba vyvstala.

Toto rozhodnutí jí přineslo nečekaný prospěch. Objevila čerstvou vodu a zvláštní strom, který nesl oranžovožluté ovoce, jež, i když hořké, bylo požívatelné. Pojídala je vsedě u potoka ve stínu stromu a vyhlížela do zpustlé krajiny. Točila se jí hlava a po chvíli jí ztěžkla víčka, což přisuzovala nedostatku odpočinku. Příštího rána se bude cítit lépe. Alespoň, připomněla si, jsem stále naživu. Zdalipak v to věří také někteří z těch, které opustila? Nebo se domnívají, že je po smrti a nenávratně ztracena?

Chvíli si představovala, jaké to muselo být po jejím zmizení. Tagwen s Kermadecem byli sice zoufalí, ale nemohli naprosto nic dělat. Nanejvýš pouhá hrstka věděla, co se odehrálo, těch pár jedinců, kteří její uvěznění zosnovali. Chápali vůbec, čeho se dopouštějí? Možná že ne natolik, jak se domnívají. Duch Černého mága je nazval pěšáky. Slouží bytosti ze Zapovězeného, která je všechny ovládá.

Bytosti o nesmírné moci a velké prohnanosti, nepříteli, který je snad ještě nebezpečnější než Morgawr, nepříteli, který objevil způsob, jak překonat bariéru Zapovězeného a získat pro svou věc alespoň jednoho z druidů. Oklamal ho v tom, že mu pomůže uskutečnit výměnu Ard Rhys za nějakou stvůru. Možná že i ona sama byla součástí téhle snahy. Není vyloučené, že její cestu do Království umrlčí hlavy s Kermadecem podněcovala potřeba té bytosti se s ní spojit. Není vyloučené, že tam právě

proto byla vylákána. Uměla si vybavit její zlovolný ponurý vzhled, když se sama ukázala. Ještě teď vnímala zlo, které z ní vycházelo. Nebylo těžké uvěřit, že ji ovládla jen za pouhé jediné a krátké setkání.

Co má v úmyslu provádět tam ve Čtyřzemí, poprvé za tisíciletí mimo Zapovězené? Pouhý její únik nepostačí. Jde jí o víc.

Než se znovu vydala na cestu, využila kouzla k průzkumu okolní krajiny. Jednala tak jen z obezřetnosti. Po celý den nezaznamenala žádný pohyb, dokonce ani na obloze. Cítila se v tom světě osaměle, a ono pomyšlení působilo nesmírně depresivně ve vztahu ke všemu, čím byla. Nesešlo na tom, koho či co potká. Nejlepší, v co mohla doufat, byl další Weka Dart. Všechno v nitru Zapovězeného pro ni představuje možného nepřítele, a to se nezmění.

Kráčela dál po zbytek odpoledne, aniž se cokoliv stalo, a její nálada se trochu zlepšila. Možná že se jí podaří najít východisko z téhle situace i přes vlastní pochybnosti. Možná že se opravdu někdo blíží, aby ji zachránil.

Schylovalo se k soumraku, když tu zaslechla zvláštní kovové zacvrlikání, jež jí připomnělo ptačí zpěv. Ten zvuk ji tak překvapil, že se na místě zastavila a naslouchala, dokud ho nezaslechla znovu. Poté se opět zvědavě rozešla ve směru, odkud zazníval.

Došla k háji, jehož ohromné stromy obrůstal střapatý mech, když zvuk zaslechla potřetí a ve stínech zahlédla zákmit čehosi zářivě rudého. Nezajímala se o nezdravou barvu pokřivených kmenů, jakoby ohněm způsobenou černošeď, ani o způsob, jakým jako ošklivě potrhaný rubáš halí větve mech. Soustředila se jen na ten zvuk a rudý záblesk, jež byly prostě příliš zajímavé, než aby je pominula.

Vešla obezřetně do lesa a téměř ihned zahlédla toho opeřence, v šeru podobného ohnivě karmínové spršce. Co tu pohledává? Byl titěrný, příliš drobný na to, aby představoval zjevné nebezpečí, ale raději na to nespoléhala. Opatrně postoupila blíž a zapátrala kouzlem po skrytých nebezpečích. Pták opět zazpíval jakýsi rychlý vysoký popěvek, tak ryzí a čistý, až se z toho zvuku skoro rozplakala.

Stanula zrovna pod ním a nahlížela do větví, když vtom byl náhle podklad, na němž stála, prudce vytržen vzhůru a kolem jejích bijících údů se těsně obemkla jakási síť, která ji vytáhla vzhůru do stromoví. Snažila se sice vyprostit, škubala za síťovinu a vzteky a zoufalstvím ječela. Téměř okamžitě jí ale chřípí a ústa zaplnily husté, jedovaté a mysl otupující výpary.

Než ztratila vědomí, jejím posledním pomyšlením bylo, že si počínala jako blázen.

Procitla do valivého, třaslavého pohybu, jenž s ní smýkal vpřed a vzad proti řetězům, které jí poutaly paže a nohy k dřevěným stěnám s kovovými mřížemi. Řetězy jí dovolovaly pohyb jen natolik, aby se mohla obracet ze strany na stranu, ale ne úplně dokola. V jejich délce nebyla dostatečná vůle, aby jí umožnila dosáhnout si na hlavu a tělo. Spočívala na slaměném lůžku uvnitř dřevěné klece na kolech, kterou táhla dvě obrovská rohatá zvířata o širokých plecích, jež se tak trochu podobala býkům, ale zjevně se jednalo o jiný druh. Její kleci předcházela druhá a třetí se kodrcala před ní. Snad jich mohlo být i víc, ale tolik zahlédnout nemohla.

Klouby ji bolely a hlava jí třeštila. Když se pokusila si jazykem zvlhčit rty, zjistila, že má ústa pevně ucpaná roubíkem.

Zavřela oči, aby nabrala sílu, a chvíli se rozpomínala, jak se v této situaci ocitla. Ta ptačí píseň. Pak ten ptáček samotný. Nějaká léčka, uvědomila si teď, chytrá a lákavá. Nechala se polapit na jeden z nejstarších triků na světě. Její kouzlo ho odhalit nedokázalo. Zvláštní, ale nikoliv nemožné. Past byla rafinovaná. Ať už ji políčil kdokoliv, její ukrytí si vyžádalo velkého úsilí. Naznačovalo to, že lovec s kouzlem oběti počítal, a to zase vnukalo, že onen lovec pásl po někom takovém, jako je ona. Otevřela oči a rozhlédla se. Krajina byla zpustlá a šedavá stíny a vzduch páchl odumřelým dřevem a letitou zemí. Mřížemi se jí podařilo zahlédnout hrstku zvířat podobných vlkům, která plavnými skoky

nehlučně ubíhala šedivějícím denním světlem, robustní čtyřnohé bestie s chundelatými náprsenkami. Třebaže byl teplý den, jazyky měly vyplazené a dech se jim srážel v páru. Když jeden z nich zachytil její pohled, vrhl se k ní, zachňapal po kovových mřížích, a když se mu k ní nepodařilo dostat, zuřivě zamručel.

Náhle se po straně klece zjevil nějaký vysoký a vyzáblý tvor v krátkých kožených kalhotách a s tunikou, který k ní nahlédl dovnitř. Hrubé černé vlasy mu na téměř zašpičatělé hlavě vytvářely cosi jako vrcholový uzel, a tvář, jež byla tak protáhlá a ostře řezaná jako kresba děcka pavoučího Gnoma, mu lemoval vous. Zašvitořil na ni vysokými zvuky, jež jí neurčitě připomněly Weku Darta. Němě na něj zírala a tvor se choval podobně. Vzápětí zmizel.

Letmo se rozhlédla a snažila se zorientovat. Ke svému zklamání zahlédla Dračí hranici, která se v mlze a šeru ztrácela za ní. Směřovali s ní k jihu, pryč od jejího původního místa určení.

Pryč od toho tajemného chlapce, který přicházel, aby ji zachránil.

Shannarův nejvyšší druid

Tři kompletní řady románů chronologicky zaznamenávají doposud neukončenou historii Shannary. Stále je o čem vyprávět... podstupovat nová, strhující dobrodružství. První kniha nejnovější trilogie Shannarův nejvyšší druid vybízí na další výpravu jak věrného a znalého příznivce tohoto spletitého, fantastického světa, tak i nového čtenáře.

Zapovězená země

Od doby, kdy se Grianne Ohmsfordová vzdala svého předešlého života strašlivé čarodějky Ilsy, uplynulo dvacet let. Zachránil ji vlastní bratr, kouzlo Shannarova meče a zkáza krále zlého našeptávače Morgawra. Podařilo se jí nastolit řádu druidů a udržovat soulad mezi národy Četlandu. Přesto se nadále daří mocenskému boji, skrývané zradě a nekalým praktikám, které už po generace pronásledují druidskou historii. Proto má Grianne jako Ard Rhys - Nejvyšší druidská kněžka Paranoru - i vzdor zasvěcení většímu blahu nadále kruté nepřátele.

9 788086 707402

ISBN 80-86707-40-7